

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Three Reckless Words

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
NICOLE SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÜÇ PERvasız KELİME
HUYSUZ BİR GÜNEŞLİ ROMANTİZM

NICOLE SNOW

ICE LIPS PRESS

İçerik telif hakkı © Nicole Snow. Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

İlk olarak Şubat 2025'te yayınlanmıştır.

Yasal Uyarı: Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. Bu hikayedeki karakterlerin gerçek kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazarın emeklerine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar hariç. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv. Fotoğraf: Michelle Lancaster @lanefotograf. Düzeltme:

Sisters Get Lit.erary Author Services.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Ah! Bu acıtıyor (Winnie) _____ ,
2. Kötü Arı Davranışı (Archer) _____ ,
3. Kraliçe Arı Yok (Winnie) _____ ,
4. Tüm Arılar (Archer) _____ ,
5. Arı Mutluluğu (Winnie) _____ ,
6. Tamamen Arı-gülüm (Archer) _____ ,
7. Aptal Arı Olma (Winnie) _____ ,
8. Kulağında Arı (Archer) _____ ,
9. Cesur Olmak İstiyor musun (Winnie) _____ ,
10. Bal Sarhosu (Archer) _____ ,
11. Arıların Büyüsü (Winnie) _____ ,
12. Katil Arı (Archer) _____ ,
13. Kuşlar ve Arılar (Winnie) _____ ,
14. İnanılmaz (Archer) _____ ,
15. Evcil Arı-liss (Winnie) _____ ,
16. Arıların Dizleri (Archer) _____ ,
17. Gitmeden Önce (Winnie) _____ ,
18. Fırtına Öncesi Arı Sürüsü (Archer) _____ ,
19. Bal Gibi Sözler (Winnie) _____ ,
20. Arı Açık (Archer) _____ ,
21. Mesgul Küçük Arılar (Winnie) _____ ,
22. Eşek Arısı Kadar Cılgın (Archer) _____ ,
23. Bal Kavanozu (Winnie) _____ ,
24. Kayıp Bal (Archer) _____ ,
25. Arı Olmak Ya Da Olmamak (Winnie) _____ ,
26. Arının İğnesini Çıkar (Archer) _____ ,
27. Arı Ol (Winnie) _____ ,
28. Biz Bee-Long (Archer) _____ ,

[One Big Little Secret Önizleme Nicole](#)

[Snow Hakkında](#)

[Nicole'un Diğer Kitapları](#)

KİTAP HAKKINDA

Kendi düğününüzü mahvettikten sonra geri dönüş var mıdır?

Duygusal olarak ulaşılamayan damadımı terk ettiğimde, bunun sonuçlarına hazırlandım.

Gözyaşları, ailenin öfkesi, bolca drama bekliyordum. Saklanıp iyileşmek için mükemmel bir kulübe buldum.

Ama *onun* için hiçbir plan yapmamıştım.

Archer Rory, benim düğün çöküşümü sönük kalır.

Huysuz bir bekar baba ve dahi bir oğlu.

Sadece sağduyu konuşan, kontrol delisi bir milyarder.

Ayrıca o adam ki şu anda ev ev patronum
patronum, ve koruyucum.

Vay canına.

Sanırım, ona bazı

çok özel arılar konusunda ona yardım etmeyi kabul ettiğim anda kaderimiz belliydi.

Belki de onun yaydığı büyük baba havasıdır ya da Bay gizlice önemsemesi yüzündendir.

Eminim ki, dudakları benimkine çarptığı an, hayatımın en ateşli anı bununla hiçbir ilgisi yoktur.

Ama her gün o üç pervasız kelimeye biraz daha yaklaşıyoruz.

Ve bir kez söylendiğinde, bu cennet mi yoksa kalp kırıklığı mı olacak?

AH! BU ÇOK ACIYOR (WINNIE)

Küçükken, düğünümün hayatımın en güzel günü olacağı söylenirdi.

Naçizane fikrimce, her şeyin yolunda gitmesi gereken ve herhangi bir hata felakete yol açabilecek bir gün için bu çok abartılı bir beklenti.

Ya damat, bekarlığa veda partisinde önceki gece sarhoş olup ertesi gün ayağa kalkamazsa?

Ya nedime ayak bileğini burkarsa? Tanrım, ya
yağmur yağarsa?

Ya da, kızaran gelin dayanma sınırına gelip, soğukkanlılığını kaybedip, kaçan bir tilki gibi düğün salonundan kaçarsa?

Evet. Son felaket bana çok tanıdık geliyor.

Bu yüzden, arkasında flama sallanan ve camlarına beyaz harflerle "JUST MARRIED" yazan, arka camdan dışarıyı zar zor görebileceğim kadar kalın bir sabunla yazılmış bir arabayla otoyolda hızla gidiyorum.

Bu yüzden ayaklarımı sıkı ayakkabılar ve kaburgalarımı ezen bir korseye mahkumum.

Bu yüzden hala bu hapishane elbisesini giyiyorum.

Hayatıma hoş geldiniz.

Berbat bir hayat.

Hayatım pahasına direksiyonu sıkıca tutmaktan ellerim ağrıyor ve klima, Temmuz sıcaklığında yüzümden damlayan terle

Eğer dikkatli olmazsam, önce sıcak çarpmasından ölmezsem, klimayı en yüksek ayara getiririm.

Bu noktada, tek istediğim şey bu lanet olası elbiseden kurtulmak.

Bu şeyden kurtulmak için *ruhumu* bile satardım.

Dar, rahatsız ve parçaladığım hayatımı acımasızca hatırlatıyor.

Ayrıca, ben terk ettiğim adam, temelde düğün töreninde.

Temelde.

Tanrım.

Yani, teknik olarak, ağızları açık kalmış büyük bir kalabalığın önünde, *düğün töreninde* terk etmedim. O kadar da deli değilim.

Hiç koridordan geçmedim. Durup nişanlıma farlara yakalanmış geyik gibi bakmadım. Büyük kaçıışında kimse yere düşmedi.

Küçük nimetler.

Yine de, bu cehennem elbisesini giyip fermuarını kapattığım noktaya geldiğim için çok yazık oldu ve kaçmadan önce kimseyi onu tekrar çıkarmaya ikna etmenin imkanı yoktu.

Özellikle de kaçmadan önce gördüğüm her yüzün "*Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, küçük hanım?*" der gibi bükülmüş olması.

Holden ne yapardı acaba? Hayır. Onu

düşünme.

Muhtemelen çok kızgındır. Onu tüm arkadaşlarının önünde küçük düşürdüm, ama incindiğini sanmıyorum.

Nişanlım... eski nişanlım mı? Benim ona değer verdiğim kadar o da bana değer veriyor.

Hesabı sen yap.

Büyük bir sayı değil, "eh" ile "ruh ikizi" arasında bir ölçekte, zar zor çift haneli bir sayı.

Otoyoldan çıkıp, ormanı çevreleyen küçük bir yola giriyorum. Sonra bir dizi viraj nedeniyle yavaşlamak zorunda kalıyorum ve bu Chevy'nin süspansiyonunun iyi olmasına seviniyorum.

Aksi takdirde, muhtemelen tepeden aşağı yuvarlanarak ateşli bir sonla karşılaşır ve bu günü daha da kanlı bir gün haline getirirdim.

Bir yarış pilotu olmanın nasıl bir his olduğunu bile anlayamıyorum. Bu elbise her virajda beni o kadar sıkıyor ki, kaburgam kırılacakmış gibi hissediyorum.

Sonra onu görüyorum.

Kulübenin tabelasını, üzerinde gümüş harflerle "Solitude" yazan siyah tabelayı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum.

Yüksek pencereli ahşap cephe, web sitelerindeki resimlerdeki gibi yeni, parlak ve modern görünüyor. Döndüğümde, geniş camlar farlarımın ışığını bana yansıtıyor.

Sanırım bu sizin için glamping. Zenginlerin doğayla iç içe olduklarını düşünmelerini sağlayacak kadar ağaçla çevrili, oldukça modern bir evin tüm lüksü.

Şu anda, bu yerin rahat bir yatağı ve duşu olduğu sürece umurumda değil.

Oh, ve makas. Gerekirse, bu elbiseyi çıkarmak için kurtarma makası kullanırım.

Düğün elbiselerini takım çalışması haline getirmeye karar veren kişiyi de bulup hesap sorabilirim.

Kendi başına giyilemeyen tek elbise türü budur.

Öyle olmamaları gerekir.

Giymek için iğrenç kalabalığın yardımını istersiniz, sonra da uzun zamandır acı çeken kocanızın düğmelerle, garip fermuarlarla veya bağcıklarla uğraşıp sonunda terli, kokulu şeyi çıkarmasını beklersiniz.

Bu hiç de seksi değil.

Ve yalnız olduğunuzda çok rahatsız edici.

Kulübenin önüne park edip motoru kapattığımda lastikler gıcırıyor.

Her şeyi mutlu bir sessizlik kaplar.

Springfield'dan buraya kadar çok uzun bir yol oldu, ama sonunda geldim.

Kansas City'nin sadece yarım saat kadar dışında. Şehir sınırlarının dışında, kısa sürede boş odası olan ilk bulduğum yer beni kurtardı.

Arabadan çıkmaya çalışırken burnumdan hafifçe sümük sesi geliyor, bir elimde telefonum, diğer elimde ise yolcu koltuğunda duran kocaman kaçış çantam var

diğer elimde. Kesilmiş pastayı da alıp arkaya attım.

Akıllıca bir hareket. İyi bir yemek için çok geç kalmışsam, en azından duygularımı şekerle bastırabilirim.

Yakından bakınca, devasa pencereleri saran ahşap detaylı siyah duvarlarıyla burası daha da güzel görünüyor.

Üç gün için ne kadar para ödediğimi düşünürsek, buranın mini bir saray gibi görünmesi mantıklı. Daha önce hiç lüks bir kiralık evde tek başıma kalmamıştım.

Modern görünümüne rağmen ön taraf yeterince davetkar görünüyor. Hoş bir sundurma, sevimli küçük bir çit, güneş enerjili ışıklar ve sanırım arkada bir bahçe var.

Yarın, hayatıma bir bandaj sardıktan sonra araştırırım.

Kodu içeren e-postayı açıp, garip bir şekilde ön kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm.

Korselerin zorunlu olduğunu söyleyenler yalan söylüyorlar. Bayılmam için yaklaşık üç saniye kaldı.

Bir iki gün içinde beni bulacaklar ve adli tabip ölüm nedenim olarak "gelinlik" yazmak zorunda kalacak.

Bu, "Holden"dan daha mı iyi? Ne kadar da hoş olurdu!

Yavaş ve acı verici bir şekilde ön kapıya doğru ilerlerken, pencerelerden kulübenin arkasındaki bahçeleri görebiliyorum ve uzun beyaz kutular görüyorum.

Gözlerimin parladığını hissediyorum.

Arılar için kutular mı?

Bir dakika boyunca durup bakakalıyorum, etrafta gelinlik giymiş tuhaf bir kızın gözlerini boşluğa dikmiş olduğunu merak eden kimse olmadığı için minnettarım.

Ama arılar.

Burada, tüm bu lanet yerlerin arasında, *arılar* var.

Bugün ilk kez gülümsüyorum. Küçük bir gülümseme değil, ciğerlerimi sevinçle dolduran, içten, çılgın bir gülümseme.

Evet, yarın ilk işim bahçeyi kontrol etmek *olacak*. Ya da belki, kendimi o kötü elbiseden kurtardığımda

kötü elbiseden kurtulduğumda, ben...

Topuğum kırılır ve bileğim yana doğru bükülür.

Gülümsemem düşen cam gibi parçalanır.

Neredeyse yüzüstü yere düşüyorum.

Kahretsin, bugün hiç de benim günüm değil.

Aslında, bugün tarihin en kötü günü olmasını engelleyen tek şey arılar... Evet, bu büyük bir abartı ve annem bana dramatik davrandığımı söylerdi, ama umurumda değil.

Bugün berbat bir gün oldu.

Biraz dramatik olabilirim. Hak ettim.

Bu yüzden ahşap merdivenleri tırmanıyorum, ön kapıya kadar küfrederek ve gizli küçük sayı panelinde şifreyi girerek, çalışmasını umarak.

Bunun çalışması *lazım*.

Çalışmazsa, muhtemelen verandada sefil bir halde kıvrılıp kalacağım.

Sonra kapı tıklıyor ve yeşil ışık yanıyor.

İçeriye koşup ışıkları açmadan önce, şansına inanmadığım kısa bir saniye olur.

Ev geniş ve şirin, büyük bir açık mutfak var. İç mekan dış mekanla uyumlu, parlak, şık ve yeni.

Ama ben buraya lüks gaz ocağı, güzel taş mermer ada veya beni canlı canlı yiyebilecek deri kanepeler için gelmedim.

Buraya tek bir şey için geldim. Makas. Ya da bıçak.

Ancak, keskin nesnelerle olan geçmişim ve kendi ölümlülüğümün bilinciyle, bugün makas çok daha iyi bir seçenek.

Bir damarı kesip kendimi bir suç mahalline dönüştürmek istemiyorum. Sadece bu *lanet elbiseyi çıkarmak* istiyorum.

Dört çekmeceyi ve bir sürü gürültüyü aştıktan sonra, tam da ihtiyacım olan şeyi buluyorum. Et makası.

İnanılmaz derecede keskin ve görünüşe göre hiç kullanılmamış.

Telefonumun şarjı bitmek üzere olduğu için, onu tezgahın üzerinde bırakıyorum ve beş mesajları mesaj ve panik arama bana

buraya kadar beni bombardımana tuttu. Sonra çantamı lüks banyoya sürükledim.

Makasla korsemın alt kısmını keserken kendi yansımadın kaçınmaya çalışıyorum.

Bu ses bir bakıma, istenmeyen bir deriyi dökmek gibi, içimi rahatlatıyor.

Kes, kes, kes.

Metodik bir şekilde dantel ve ipeği kesmeye devam ediyorum, göğsümü bir yılan gibi saran işkence aletini parçalıyorum.

Sonunda, beyaz kumaş şeritleri ayaklarımın dibinde yığılıyor.

Şu anda annemin düğün gecesi için aldığı süslü iç çamaşırlarıyla duruyorum - ki bu çok garip bir durum - ve ağlamaya sadece üç saniye kaldı. Bunun, jartiyer kemerlerinin ne kadar aptalca ve gereksiz olduğunu düşünmemle hiçbir ilgisi yok.

İç çekerek iç çamaşırını çıkarıp duşu açıyorum. Buharlı su anında fışkırıyor ve odayı rahatlatıcı bir sıcaklıkla dolduruyor.

Tam zamanında.

Duşun altına girerken göğsüm inip kalkıyor ve ilk kez duygularımı serbest bırakıyorum.

Çirkin bir şekilde

hıçkırarak

ağlıyorum.

Kornaya basar

gibi.

Bebek gibi ağlamaya başlıyorum.

Bak, sahte nişanımı bozduğum için üzgün olduğumdan değil.

Başından beri her şey bir şakaydı ve bundan kurtulduğuma seviniyorum. Ayrıca, parmağımdaki o kocaman elmas olmadan parmaklarım daha hafif hissediyor.

Kazandım.

Bu, tanıdığım herkesin önünde kendimi sonsuza kadar utandırmış olmam bile değil. Eğer bunu atlatabilsem, iyiliksever bir Tanrı'nın varlığından emin olacağım.

Hayır, şu anda kalbimi parçalayan şey, *hayatımı* kaybetmiş olmam.

Her şeyi.

Eğer hayır deme cesaretim olsaydı, daha erken ayrılısaydım, şu anda burada, bütçemin ötesinde, yabancı bir yerde çirkin bir şekilde ağlamıyor olurdum.

bütçemin ötesinde bir yerde çirkin bir şekilde ağlıyor olmazdım.

Kimseye sığınacak kimsem olmayan bir kaçak olmazdım.

Yalnız olmazdım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp yüzümü sıcak suya doğru eğiyorum ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. En azından su iyi geliyor, teri ve paniği yıkıyor, duyusal aşırı yüklemeye pek çok kötü anıyı gizliyor.

Belki de hayatımı düzeltmek için atılmış küçük bir adım.

Tabii ki bu karışıklığı tek bir güzel duşla silip atabileceğimi sanmıyorum.

Sonunda bunun bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyorum, ama bu yarının sorunu.

Bu gece, sadece unutmak istiyorum.

Yine bir insan gibi hissetmek istiyorum, korsesi mahvolmuş, terli, kalbi kırık bir serseri gibi değil.

Duşta keyifle vakit geçiriyorum. Ev sahibinin ikramı olan, taze vanilya ve narenciye kokulu lüks bir vücut şampuanı var.

Hala getirdiğim şampuan ve saç kremi kullanıyorum. Buklelerimi düzeltmek için özel ürünlerim var, çünkü buradaki ürünler ne kadar lüks olursa olsun, saçımı nasıl düzelteceklerini bilmiyorlar.

Dürüst olalım, saçımın neye ihtiyacı olduğunu *ben* bile bilmiyorum. Sürekli deneme yanılma sürecindeyim, çünkü bir ürün saçımı pürüzsüz ve düz bukleler haline getirdiğinde, saçım kuralları yeniden yazmaya karar veriyor.

Ve Tanrım, bu sabah annem saçımı yapmaya ısrar etti.

Sanırım hayatımın en kötü gününde anne-kız arasında tatlı bir bağ kurmak için yapılmıştı. Tek yaptığı saçımı kıvrırcıklaştırmak ve sanki bu tüm sorunlarımı çözecekmiş gibi üzerine bir duvak takmaktı.

Bu sefer, göğsümü hayati organlarımı çiğneyen bir wolverine gibi kabartan şey, ham bir keder değil.

Bu öfke.

Ailem, altın çocuk Holden Corban ile birlikte olursam daha iyi olacağıma inanmasaydı, tüm bu berbat durumun önlenebileceğini bilmek. Beni sadece koluna takacağı bir trofe eş olarak isteyen adam.

Bana kur yapmadı.

Beni, gösterişli altın saatlerinden biri gibi *taktı*.

Holden'ı olduğu gibi nefret etmiyorum, ama bu onu sevdiğim anlamına da gelmiyor.

Onun da beni sevdiğini sanmıyorum.

Çevresindeki herkesin görücü usulü evlilikten beklediğı şey bu olduğu için, yeterince ilgileniyormuş gibi davrandı. Ayrıca, bu durum kariyeri için de çok iyi görünüyordu.

Şu anda oldukça iğrenç göründüklerine eminim.

Parmaklarım kırmızı, buruşuk sosisler gibi olana kadar duştan çıkmıyorum ve sonra sakın ve ritüel bir şekilde kendimi havluyla kuruluyorum.

Kurulanır, saçlarıma ürün sürer, saçlarımı sarar ve giyinirim. Giysilerim benim gibi kokar. Benim gibi görünürler de.

Önünde Seattle resmi olan büyük beyaz tişört. Hiç gitmedim, ama uyumak için indirimli tişörtler alırken kimin umurunda olur ki? Bir çift pijama şortu ekleyince, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum.

Ölü gibi uyumayı planlasam da, duygusal dikkat dağınıklığını sürdürmek umuduyla yoğun bir parfüm sıkırım.

Bu sefer benim parfümüm.

Annemin tasarımcı parfümü ya da Sarah teyzemin düğün günüm için aldığı, *sofistike* kokmam için verdiği parfüm değil.

Neredeyse boğulup ölecektim.

Hayır, bu benim kokum gibi ve rahatlamama yardımcı oluyor.

Bu yeri üç gün boyunca kendime ait. Hayatın stresinden kurtulmak için her saniyeyi burada geçirmeyi kararlıyım.

Yine kırık bir gülümseme takınmak üzereyken kulaklarım çınlamaya başladı.

Dışarıdan gelen bir ses mi?

Rahatlamaya da bu kadar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O ses *neydi* ki?

Bir patlama sesi gibiydi, sanki biri ağır bir şeyi devirmiş gibi.

Aniden, ıssız bir yerde olduğumun farkına vardım.

Yalnız ve mutsuzluğumla baş başa kaldım.

Tabii ki, telefonumu tezgahın üzerinde bırakmıştım, tam bir aptal gibi.

Muhtemelen şarjı bitmiştir. Şarj aletimi çıkarıp takmak için durmadım.

Aferin sana, Winnie. Güvenlik 101 dersinden kaldın.

Dudaklarımı ısırarak seçeneklerimi düşünürüm. Kötü şansımla, bu bir kuduz rakun olacak, onu savuşturup sonra da acı verici iğnelerle dolu bir tedavi süreci yaşayacağım.

Ama en azından onu

savuşturabilirim. Ya bir hırsızsa?

Yemin ederim, yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Oh, tanrım. Başlıyoruz.

Bıçaklı haydutlar ve ağzından köpükler saçan vahşi hayvanlar arasında, kesinlikle tüylü kıyameti tercih ederim. Eğer o bir insansa ve bana zarar vermek istiyorsa, acil servise gitme şansım olacağını sanmıyorum.

Kes şunu. Kendine gel.

Aptal bir rakunun etrafta dolaşmasından bu kadar korkmuyorsun.

Aslında, aptal bir veba rakunundan çok korkuyorum, ama banyoda saklanmak hiçbir şeyi çözmez. Keşke hayvan kontrolünü arayabilsem...

Telefonum tezgahın üzerinde. Umarım hala biraz şarjı vardır.

Sadece dışarı çıkıp onu almam gerekiyor.

Yedek havlumu sopa gibi yuvarlayarak kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça, dikkatlice açtım.

Dışarıda karanlık ve koridordaki LED duvar lambasından başka bir şey yok.

Tamam. Sorun yok.

Aptal bir rakunsa, silahım var — şey, değil seçeneğim yok, ama silahım var. Eğer bir hırsızsa, yine de silahım var.

"Merhaba?" diye yüksek sesle seslenerek salona adım attım.

Güneş batmış, ay ışığı pencerelerden içeri sızıyor ve oturma odasını hayalet gibi bir ışıkla kaplıyor.

Hiçbir hareket yok. Dışarıda beni bekleyen kötü bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Kalbim güm güm atarken, birkaç adım daha atıyorum, kaçınılmaz balta katilinin birdenbire ortaya çıkıp beni

ama Bay Katil ortaya çıkmayınca, mutfak tezgahına koşup telefonumu kapıyorum.

Ama Bay Katil ortaya çıkmayınca, mutfak tezgahına koşup telefonumu kapıyorum. Tanrıya şükür, hala çalışıyor.

Zar zor. Görünüşe göre o sinir bozucu güncellemelerden biri çalıştı ve bilgisayarın açılması çok yavaşladı.

Ekran yüzümü aydınlatıyor.

Tanrım.

Hadi, hadi. Neden

bugün?

Başka bir ses beni irkiltir, bir şey tıkırdamaktadır.

"Merhaba?" diye tekrar bağıyorum, havlu sopamı sallayarak. "Orada kim var? Kimse yok mu? Eğer bir rakunsan, atıştırmalıklarım bitti!"

Sessizlik.

Bir cihaz çalışmaya başlarken çıkardığı ses olabilir mi? Klima mı, yoksa su tesisatı mı?

Belki de sesi hayal ettim ve paranoyamın beni yanıltmasına izin veriyorum.

Belki...

Hayır, şimdi

duyuyorum. Kahkaha.

Gürültülü bir film gibi çınlayarak, ardından göz kapaklarımın üzerinde renkler patlayan bir patlama geliyor.

Çığlık atarak, kalçam adaya çarpana kadar geriye atlıyorum ve sessiz kalmak için havluyu ağzıma tikiyorum.

Evet.

Biri beni havaya uçurmaya gelmiş.

Balta ve bıçakların yeterince kötü olduğunu düşünüyordum, ama hayır, bu *patlayıcılarla* donanmış bir davetsiz misafir.

Onları Holden mu gönderdi? Taç giyme töreninden hemen önce onun pençesinden kaçma cüretini gösterdiğim için beni ortadan kaldırmaya kararlı tuhaf suikastçılar mı?

Hayır, bu doğru olamaz.

O benim *burada* olduğumu bile bilmiyor.

Kendime rağmen, kanla kaplı yüzler ve büyük maskelere çizilmiş ürkütücü çarpık gülümsemeler görüyorum. Her iyi korku filminde olduğu gibi, belki de bir veya iki silah sallıyorlar.

Tam bir kabusa hazırdım.

Beklemediğim şey ise, iki genç çocuğun sürgülü arka kapıyı itip içeri koşarak girmeleri, saçları dağınık ve gözleri şaşkın.

Sonunda çılgılık atmayı bırakmayı hatırlıyorum.

Onları bir genç kız takip ediyor, beni görünce ellerini beline koyarak duruyor.

Donup kalıp endişeli bakışlar atan çocukların aksine, kız sinirli görünüyor ve kalın çizgili gözlerini deviriyor.

"Kahretsin, Colt," diyor. "Bu yerin hafta sonu boş olduğunu söylememiş miydin?"

Gözlerimi kırpıştırarak onları yavaşça süzerim.

Erkekler, ergenlik çağının başlarında büyüme atağına girmiş gibi sırık gibi, henüz vücutlarına uymayan ince kolları var. Kız ise ağır makyajla daha olgun bir görünüm elde etmeye çalışıyor, ama pek başaramıyor.

Tahminimce, on üç ya da on dört yaşlarında olabilirler.

"Bu çok mantıklı," diyor çocuklardan biri. Colt, sanırım. Tatlı bir çocuğa benziyor ve kullandığı dilin aksine, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana baktığında gözleri yuvarlak ve endişeli görünüyor. "Şey... Çok üzgünüm, hanımefendi. Biz... Burası yanlış yer. Belli ki. Yolun aşağısında başka bir kulübe var, sanırım kafamız karıştı? Değil mi, Bree?"

Kıza çaresiz bir bakış atıyor.

"Evet, kafanız karıştı. Her neyse." Kız omuz silkiyor.

Saçmalık diyorum.

Bu yol, hiçbir yerin sonu gibi görünüyor. Neredeyse ormanın içinde oturuyoruz. Ve onlar çok gençler, lise öğrencileri, belki de o kadar bile değil.

Cesaretimi toplayarak, onların geldiği sürgülü kapıya doğru yürüdüm ve camın titremesine yetecek kadar sert bir şekilde kapıyı kapattım.

Dışarıda, güneş enerjili ışıklar, terasta havai fişek gibi görünen bir şeylerin bulunduğu bir market poşetini aydınlatıyor.

Normalde, yaşa ve yaşat derdim, çocuklar her zaman aptalca şeyler yaparlar, ama bu gece öyle bir gece değil.

Çocuk bana tekrar bakar, boğazını temizler ve "Hanımefendi, sorun yok mu? Acaba siz..." der.

"Oturun," diye bağıryorum, onlara dönerek.

İki çocuk ayaklarını sürterken, kız sadece bana bakıyor ve en yetişkin cadaloz suratını takınıyor.

Şanssızsın, hanımefendi.

Bu gece hiçbir tavır beni rahatsız etmiyor.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Cidden," diye tekrar dener çocuk.

O konuşmayı bırakana kadar ona sert bir bakış atarım.

"Beni rahatsız etmenizi umursamıyorum. Arkadaki havai fişekleri umursuyorum. Sesin kaynağı oydu, değil mi?" Kafamı sallıyorum, onların aptallığına inanamıyorum. "Yaz geldiğini fark etmediniz mi? Birkaç haftadır yağmur yağmadı ve ormanın kenarındayız."

"Bunun seni ilgilendirmediğini fark ettin mi?" Kız kollarını kavuşturup somurtarak duruyor.

"Prenses, neden oturmadin?" Gözlerini devirmeyi bırakmasını bekledim. "Siz çocuklar gibi değilim, burayı bir geceliğine kiraladım, bu yüzden bilgileri internetten vermem gerektiğini biliyorum. On sekiz yaşından büyük olduğumu kanıtlamam gerekiyordu."

Colt otururken yutkunur, sanki bacakları altından kayıyormuş gibi. İyi. "Ben..."

"Buraya mazeret dinlemeye gelmedim, evlat. Aptalca davranıp aptalca oynamak mı istiyorsun? Tamam, sorun değil. Ama kuru çimlerin üzerinde havai fişeklerle bunu yapmanıza izin vermem. Orman yangınlarını duydun mu hiç? Bir tane başlatmak mı istiyorsun?"

Tanrım, babam gibi konuşuyorum. Ne zaman ders vermeye başladım?

Ne zaman bu kadar sıkıcı ve gergin oldum?

"Ne yapacaksın? Polisi mi çağıracaksın?" diye meydan okur kız. Oturmamış ama yüzü şimdi daha solgun görünüyor ve gözlerinde ilk kez korku belirtileri görüyorum.

Sanırım bir planım var.

Önce kapıyı kilitleyip, yanlarından geçerek mutfak adasındaki karşılama sepetine doğru yöneldim — içeri girdiğimde pek dikkatimi çekmemişti. Ama bakın, kartın üzerine düzgünce yazılmış bir yardım hattı numarası vardı.

Gerçekçi olalım, polis muhtemelen burada çok yoğun ve zamanlarını daha iyi şeyler için kullanabilirler. Ve bu çocukların

kendilerini işeyeceklerle benzeyen bebekler olduğunu düşünürsek, onları korkutup potansiyel olarak çocuk mahkemesi siciline kaydolmalarını sağlamak pek de mantıklı gelmiyor.

Çocuklar aptaldır.

Bu çok eski bir gerçek.

Onların yaşındayken ben de öyleydim. Şimdi, kuduz rakun/hırsızın üç cahil genç olduğu şokundan kurtulduğuma göre, onları bir hafta boyunca küfür etmek için biraz daha az istekliyim.

Eğer bunu yapma özgürlüğüm olsaydı, tam da böyle bir saçmalık yapardım.

"Polis yok. Rica ederim," diyorum soğuk bir şekilde, bilgi kartını ve üzerinde yazılı numarayı parmaklarımla okşayarak. "Ama isimlerinizi istiyorum, böylece kiralama şirketi Higher Ends'e söyleyebilirim ve onlar da ailenizle iletişime geçebilir."

Çocukların yüzlerindeki yıkımdan, özellikle Colt'unkinden anlaşıldığı kadarıyla, bu benim yapabileceğim en kötü tehdit olabilir.

Harika.

KÖTÜ DAVRANIŞ (ARCHER)

Bu çocuk benim sonum olacak.

Babalık, uzun zaman önce, başka bir insan olduğum zamanlarda, tüm kalbimle kabul ettiğim bir şeydi. O zamanlar önceliklerim farklıydı, iş çıkışı gürültülü barlarda girişim fikirleri peşinde koşuyordum.

Ancak Colton'ın olacağını öğrendiğimiz anda, kendimi tamamen bu işe adadım.

O zamandan beri de öyle.

Oyun zamanının bittiğini biliyordum. Kendimi toparlamam ve oğluma mümkün olan en iyi hayatı sunmak için işlerini yoluna koymuş bir baba olmam gerekiyordu ve bunu başarmak için çok uğraştım.

Sanırım, bu sözümü hala tutuyorum, bana çok fazla keder ve birkaç beyaz saç getirmiş olsa da.

Şirkette uzun saatler çalışarak, onun hayallerini gerçekleştirecek bir para makinesi ve miras oluşturmak mı? Tamamdır.

Kansas City metropolünde paranın satın alabileceği en iyi eğitim?

Tamam.

Veli-öğretmen toplantıları, ödev yardımı, ekstra dersler, merakını gidermek için geziler? Kesinlikle tamam.

O çok küçükken, ofiste olmadığım her an onunla birlikteydim.

Boş zaman mı? Bu kelimenin anlamını unuttum.

O zamanlar, bir gün işlerin daha kolay olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Büyüdüğünde, olgunlaştığında, belki sonunda biraz nefes alabilecektim. Ergenlik çağına geldiğinde kendine gelip daha bağımsız olacaktı. Daha sorumlu. Daha az bilgisiz, özellikle de bu kadar zeki olduğu için.

Ha.

Meğer ben, alnında "cahil" damgası olan adammışım.

Ve bu hafta, evde sessiz bir akşam geçirip kalın bir porter bira açarak, zorla girdiğimiz kalabalık lüks kiralık konut pazarında Higher Ends'in bir sonraki satın alımını araştırarak geçireceğimi düşündüğüm *tek gece*.

Sonra hayat devreye girdi.

Oğlum bana baba olmanın uyumaya izin vermediğini hatırlatıyor.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısıarak yola bakıyorum.

En yeni mülkümüze gelip birkaç havai fişek patlattığı için kızgın değilim, ama yine de sırf bunun için onu bir hafta evden çıkarmayacağım.

En kötüsü, Colton bana yalan söyledi.

Bu gece kimya projesini yapmak için arkadaşının evinde kalacağını söylemişti.

Matematik ve fen derslerinde sınıf seviyesinin çok üzerinde üniversite düzeyinde çalışmalar yapan, yarı çılgın bir bilim adamına dönüşmüşken, bu sözleri inandırıcı geliyordu.

Havai fişekler kimya değildir.

Ve lanet olsun, bu glamping serisini nereye genişletebileceğimizi bulmaya gerçekten kafayı takmıştım — bu serinin başarısı, daha fazla yatırım yapmak istersek şirketimiz için yepyeni bir yön belirlemişti. Markalaşmamızı düşünerek, üzerine inşa edebileceğimiz bazı yeni araziler belirlemiştim ve asistanım aradığında biramı açmak üzereydim.

En lüks kabinimiz Solitude'a bir hırsız girmiş. Ve hırsız benim kendi oğlum.

Sessiz akşam, mahvolmuştu.

Tek yapabileceğim, içmeye başlamadığım için mutlu olmak oldu, çünkü şimdi oraya gidip bu işi kendim halletmem gerekiyor. Böyle bir şeyi bir çalışana emanet edemem.

Kendi kanımdan olan biri bunu yaptı ve sonra da yüzüme karşı yalan söyledi.

Eğer çocuk havai fişek istiyorsa, onu yakında görecek.

Bu olayı bir an önce bitirmek için direksiyonu sıkarken burun deliklerim genişledi.

Onu ne kadar çabuk azarlayabilirsem, bu kaçamağın nerede ters gittiğini o kadar çabuk anlayabilirim. Her baba, ergenlik çağındaki çocuğunun biraz isyan etmesini bekler, elbette, ama yarı yetişkin çocuğunun seni hayalarına tekme atmaya karar vereceğini asla beklemezsin.

O da eskiden iyi bir çocuktü. Sessiz, ciddi, izci tipi bir çocuktü.

Çalışkan da.

Kitapları, anime ve ahşap oymacılığıyla çok sevilen bir çocuktü. Colt, tüm hafta sonlarını bilim fuarları için bir sonraki projesini planlayarak ve kötü dublajlı İngilizceyle birbirlerine bağırarak animasyonlu güçlü adamları izleyerek geçiriyordu.

Şimdi ise, benim yıldız mülklerime zorla girip hırsızlık yapıyor.

Bir iki yıl sonra, büyüdüğünde ne olacak? Sonunda araba kullanmaya başladığında ve üniversiteye gitmek için evden ayrıldığı gün geldiğinde ne olacak?

İçimden inleyerek gaza basıyorum.

Sonunda Solitude'a dönüş yaptım ve orada park etmiş yeni görünümlü bir aracın yanına park ettim. Bir Trailblazer. Diğer modellerden daha küçük ama yine de makul büyüklükte bir SUV.

Sanırım araçtaki kişiler benim geldiğimi duydu. Ön kapıya ulaşmadan kapı açıldı ve bol tişört ve ekose pijama altı giyen bir kadın verandaya çıktı.

Onun muhteşem olduğunu fark etmem bir saniyeden az sürer. O

kadar yaşlı olamaz, muhtemelen yirmili yaşların ortalarında.

Verandanın ışığında biraz nemli görünen uzun, kıvrıkcık kumral saçları vardı.

Zümrütleri utandıracak kadar parlak yeşil gözleri var. Sırları

fısıldamak için dolgun, yumuşak dudakları var.

Bacakları, kalçaları ve belinin etrafındaki yumuşaklığı, bir erkeği iyi vakit geçirmeye davet ediyor ya da kalbini paramparça ediyor.

Bir an için, hareket etmeyi neredeyse bırakıyorum, çimentoya bulanmış aptal bir hayvan gibi sendeleyerek ilerliyorum.

Başka bir gece olsaydı, bu kadına saatlerce bakakalabilirdim.

Belki gözlerimiz karşılaşır ve o, her kötü ilişkinin başlangıcı gibi kalp şeklindeki dudaklarıyla gülümserdi. Belki normalde zincirlediğim temel içgüdülerime teslim olurdum.

Ama bu gece öyle bir gece değil.

Çenesi gergin, gözleri huzursuz ve onu bu karmaşaya sokan altın yıldızlı ahmağa saf zehir kusmak üzere.

Teknik olarak, o ahmak benim.

Ve şimdi, sıkılmış oğlumun onu korkutup kaçırmış olabileceği gerçeğiyle başa çıkmak zorundayım.

"Merhaba, ben Winnie," diye selamlıyor beni yaklaşırken, sesi kesik kesik.

"Archer," diyorum, yüzüme yakışmayan bir gülümseme zorluyorum.

Tanrım, bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

Onun da bana benim ona gösterdiğim aynı ihtiyatla bakması durumu daha da kötüleştiriyor. Yüzündeki öfke değil, korku olduğunu fark ediyorum.

Gözlerinin altındaki şişliklere bakılırsa, onu çok kötü sarsmış olmalılar ki ağlamış.

"Tüm bunlar için üzgünüm," diyorum aceleyle. "Bu, markamızla hiç uyumlu değil ve kesinlikle tesislerimizde konakladığınızda beklemeniz gereken bir şey değil."

"Hayat böyle işte, sanırım. Ben affedip unutan tiplerdenim. Onu görmek ister misin?" Ben başımı sallayınca, içeri girmem için geri çekildi.

Gözlerim hemen Colt'a takılır, arkadaşlarıyla birlikte adada oturmaktadır. Ben yaklaşırken suçlu bir çocuk gibi başını kaldırır.

"Ne *halt* ettiğini açıklayın. Hemen," diye bağırırım.

Sonra pastayı fark ettim.

Lanet olası *düğün pastası*.

Orada, masanın ortasında, kraliyet kreması, pembe ve mor çiçekler ve bir kenara atılmış minyatür gelin ve damat ile birlikte duruyor. Bazı kötü nedenlerden dolayı, üç çocuğun da tabağında yarısı yenmiş büyük dilimler var.

Gözlerimi ovmak zorunda kaldım.

Colt aptal olabilir, ama şanslı olduğu inkar edilemez.

Sadece benim oğlum balayını mahvedip düğün pastasını yiyerek bitirir. Ne hayat ama.

Düzeltilme, *vardı*.

Bunu görünce, Noel'e kadar evden çıkması yasaklandı ve Noel'e neredeyse altı ay var. Belki de on sekiz yaşına gelene kadar ev hapsinde tutarım, çünkü ne haltlar dönüyor böyle?

Bana acı dolu bir gülümsemeyle tabağını bana doğru itti. "Uh, baba? İster misin?"

Öldür beni. Hemen.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ağzımı açıyorum, bu sırada kadın - Winnie, dedi - çocukların arkasına gizlice yaklaşıyor. Colt ve Evans'ın omuzlarına, onları koruyormuş gibi nazikçe elini koyuyor.

Neden? Benden mi?

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

Bak, biri beni kızdırdığında sonsuz sabrımın tanınmam ve bu gece diploması kaynağım da oldukça kurumuş durumda.

"Onlara çok kızma," diyor yumuşak bir sesle. "Evet, büyük bir hata yaptılar, ama gençken herkes hata yapmaz mı?"

Onu dik dik baktığımı fark ediyorum, bu yüzden ifademi yumuşatmaya çalışıyorum.

O bir müşteri, seni ahmak. Durumu daha da kötüleştirme. Eğer sert bir uyarı ile bu konuyu kapatmaya razıysa, minnettar ol. Onları eve götür, sonra Colt ile ilgilenabilirsin.

Tercihen, inceleme ya da avukat takibi olmadan.

"Onlara pastayı verdim," diye devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, titrek bir kafa karışıklığı öfkemi kesiyor.

"Neden yaptın... Nedenini sorabilir miyim?"

"Ah, şey... İlk öğrendiğimde onlara çok kızdım. Üzgündüm, ama kendimi kötü hissettim. Ayrıca, bu onların daha fazla belaya bulaşmasını engelleyeceğini düşündüm." Keklere üzgün bir şekilde baktı. "Zaten tek başıma hepsini yiyemem ki."

Tek başına mı?

Anlamadım.

Yeni damadı saklandığı yerden çıktığında, pastanın hepsini tek başına yemek zorunda kalmayacağına eminim. Ayrıca, benim oğlum ve onun suç ortaklarını, tam bir baş belası oldukları için ödüllendirmelerine gerek yoktu.

"Teşekkürler, Winnie," diyor Colt, ona gülümseyerek. O da gülümsüyor, ama gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını fark ediyorum.

"Bana senin babası olduğunu söyledi," diyor, tekrar bana bakarak. "Ve Briana ile Evans'ı eve götüreceğini?"

"Edeceğim," diye homurdanırım, Evans ve Colt'un neredeyse aşık olduğu Briana'ya sert bir bakış atarak. "Ve burada olanları kesinlikle ailelerine anlatacağım."

"*Baba! Bu hiç hoş değil.*" Colt, çatalıyla pastasını deler.

"Arabaya biner binmez sana neyin havalı olduğunu söyleyeceğim, genç adam," diye onu uyarırım ve o yine sessizleşir, sanki onu öldürmek istercesine pastasını yemeye devam eder.

"Oh, sorun değil. Onlara yeterince azarladım." Winnie şimdi tezgaha yaslanıyor, ince kolları kavuşturulmuş. Açık banyo kapısından, gelinlik gibi görünen beyaz bir yığın görüyorum. "Onlar sadece çocuk. Hayatlarını mahvetmeye gerek yok."

"Özel mülke izinsiz giren çocuklar, makul bir güvenlik ve huzur beklentisiyle para ödediğiniz bir alana." Burun köprümü sıkıştırıp gözlerimin arasını ovuşturuyorum. Bu gece bu saçmalığa hiç ihtiyacım yoktu, o tuhaf bir şekilde anlayışlı davransa bile. "Zamanınızı yeterince aldık, Bayan Winnie. Hemen çıkacağız. Bu zahmetiniz için size ücretsiz konaklama hakkı vereceğime emin olabilirsiniz."

"Oh. Um."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, hiç de değil." Tereddüt ediyor. "Kaldığım süreyi uzatabilir miyim diye merak ediyordum. Haftalık ücretleriniz nedir? Tabii ki, rezervasyonumun ötesindeki kalan süre için ödeme yapacağım."

Ona deliymiş gibi bakıyorum. Öyle olmalı.

Bu felaketten sonra kim burada balayını sürdürmek ister ki? Ama yine de, düğün pastası dışarıda ve gelinliği yerdeyken

, belki de bir hafta boyunca yatakta geçirmeyi planladıkları sıradan bir durumdur.

"Haftalık fiyatları mı öğrenmek istiyorsunuz?" diyorum, doğru duyduğumdan emin olmak için.

"Evet, yani..." Dişleriyle alt dudağını ısırtıyor, sanki bu onu rahatlatıyormuş gibi. Ne yaptığımı fark etmeden onu çok uzun süre izliyorum.

Siktir.

Bu tür saçmalıklar için çok geç ve çok garip bir durum. "Eğer düşündüğün buysa, param yeter."

"Hayır. Sadece, olanlardan sonra daha uzun kalmak istemen beni şaşırttı."

"Çocuklar mı? Eminim bu bir tesadüf. Bir kerelik bir şey." Onlara neredeyse sevgiyle bakıyor.

Colt, pastasını açgözlülükle yiyip bitirmiş. Bana şüpheyile bakıyor, ya da belki Winnie, köpek kulübesine gönderilmeden önce onun adına savunma yapar diye umuyor.

Sakin ol, evlat. Yakında olacak.

"Yani, tabii, ilk başta beni korkuttular," diyor Winnie gülerek, "ama burayı çok sevdim. Daha yeni geldim ama buranın gerçekten sakinleştirici olduğunu söyleyebilirim. Gün ışığında görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca arılar da var!"

Arılar mı?

Bu gece üçüncü kez, neredeyse konuşamayacak kadar şok oldum.

Bahçenin sonunda birkaç arı kovanı olduğunu gerçekten unutmuştum.

Çoğu insan için ilgi çekici olacağını düşünmemiştim. Bahçıvanım önerdiği için çoğunlukla boş verdim, bu onun çevre dostu yönünü ortaya çıkaran bir ekleme idi.

Ama Winnie, Noel ağacı gibi parlıyor.

Sadece hızlı bir gülümseme değil. Daha çok, içinde bir şeylerin açıldığı gibi

Böyle b i r parlaklık görmek nadirdir. Gözleri parlıyor, Gülümsemesi parlıyor ve yemin ederim ki tüm vücudu yükseliyor, parmak uçlarında dengede duruyor ve sanki havalanmak üzereymiş gibi bir izlenim veriyor. Tuhaf mı? Kesinlikle evet.

Dünyada heyecanlanacak onca şey varken, bu kadın arıları seçiyor. Ama bu onu beni dava etmekten kurtarır ve bir şekilde bize *daha fazla* para ödemesi için ikna ederse, sorun yok.

Müşteri psikolojisini hiç anlamadım.

"Evet. Evet, arılar var," diyorum bir saniye sonra, onun bir cevap beklediği belli olduğunda. Boğazımı temizliyorum. "Haftalık maliyetleri inceleyeceğim ve takvimde rezervasyon çakışması olmadığından emin olacağım, sonra sana veya kocana geri döneceğim, Winnie."

Bum.

Gözlerindeki ışıltı anında söner. Topukları yere çöker.

Omuzları gerilir ve tezgahı, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı bir şekilde kavrar.

"Kocam yok. Sadece ben varım," der sessizce.

Kahretsin.

Şaşkınlık.

Düğün pastasının üstündeki süslemeye bakarım. Kesinlikle bir gelin ve damat, değil mi? Ya da belki damat daha erkeksi bir gelindir? O...

"Benim hatam," derim çabucak, başımı sallayarak. "O zaman karın. Partnerin. Sevgilin?"

Evet, çaresizim.

"Hayır. Hiçbiri. Yukarıdakilerin hiçbiri." Yutkunurken boğazı titriyor, sertçe başını sallıyor. "Başka kimse yok. Sadece ben varım."

Oh.

"Anlıyorum," diyorum düz bir sesle.

Sadece o, masanın üzerinde güzel bir düğün pastası ve yerde bir gelinlik. Kendiyle evlenen insanları duymuştum, ama biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Lanet olsun, Solitude ne tür çılgınları çekiyor böyle? Bu mekanı daha yeni açtık.

Ama bana yalvaran bir bakış attı ve dedektiflik yapma isteği içimi kemirsa da, bunu görmezden geldim.

Hâlâ Colt ve adamlarını halletmem gerekiyor.

Sandalyesinde küçülen oğluma dönüyorum.

"Ee," diyorum, çocukların panik içinde birbirlerine bakışmalarını izlerken parmaklarımı pazıma vurarak. "Burada ne yapıyordunuz, kim bana anlatmak ister?"

"Gerçekten Evans'ın evindeydik," diyor Colt. Diğer ikisi de şiddetle başlarını sallıyor. "Bilimsel bir çalışma yapıyorduk baba. Ekstra kredi almak için yaz projesinde onlara yardım ediyordum."

"Tabii." Gerisini beklerken sessizliği bozmam.

"Bree bile," diyor. Kız, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi dudaklarını şapırdatarak kekten bir ısırık daha alıyor. Ama omuzları ve boynu gergin.

Babası sert bir inşaat müdürü ve eski bir deniz piyadesi. Kızının burada sorun çıkardığını öğrenince çok kızacak, onu suçlayamam.

Ben de kızgıyım.

"Benim hatamdı, Bay Rory," diye itiraf ediyor Evans, başını eğerek. Tabağında hala bir parça krema var ve ona üzgün bir şekilde bakıyor. "Kardeşim Jack bizi buraya arabayla getirmeyi teklif etti. Birkaç tane yakmanın eğlenceli olacağını düşündük."

Her çocuğu yavaşça inceliyorum.

"Yani Jack, misafirlerimle dalga geçmek için sizi buraya kadar getirdi mi?"

Utanç içinde, Colt şirketin anahtar kartını uzatır.

"Biz... burası boş olur diye düşündük," diye mırıldanır. "Dün ofisinize uğradığımızda programı kontrol ettim. Rezervasyon yoktu."

"Aman Tanrım." Winnie'nin yanakları kızardı. "Evet, son dakikada yapılan bir rezervasyondur. Özür dilerim."

"Hayır. Oğlum ve arkadaşları burayı ve seni de yakabilecekken, benim için özür *dileme*," diye bağırırım ve hemen pişman olurum.

Kahretsin.

Görüyorsunuz, işte bu yüzden Patton, nadiren de olsa üssümüzle kişisel olarak ilgilenmemiz gereken durumlarda müşterilerle yüzleşen kardeşimdir. Benim bu konuda gerekli nezakete sahip değilim.

"Üzgünüm," diye mırıldanırım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Winnie'nin yüzünde yine bir gülümseme belirir. "Benim için de uzun bir gün oldu. Seni tamamen anlıyorum."

Colt ona saygıyla bakar. Sanırım birinin benim tersliklerime bu kadar iyi tepki vermesi çok uzun zaman olmuştu.

"Evet, tabii," diyorum. "Uzun bir gün oldu. Kaçak havai fişeklerle oynayan aptallar da işleri zorlaştırdı." Onları küçük pislikler olarak nitelemekten kaçınıyorum, her ne kadar öyle olsalar da. Onları yakaladığım şeyi ailelerine anlatmak hiç hoşuma gitmiyor.

Dikkatimi duvardaki kahverengi çantaya çeviriyorum.

İçinde ne olduğunu kimsenin bana söylemesine gerek yok. Eminim yine havai fişeklerdir.

Burayı ve çevresindeki ormanı yok etmeye ve benim kundaklama ve sigorta dolandırıcılığı suçlamasıyla soruşturulmamı sağlayacak kadar.

Colt ve Evans, her zamanki saçmalıklarını bir adım daha ileri götürüyorlar ve muhtemelen Briana'yı etkilemeye çalışıyorlar.

Polis karakolunda iri yarı polisler ve itfaiyeciler yüzüme sorular yağdırırken sıkışıp kalmadığım için şanslıyım.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, "Jack sana havai fişekleri de mi aldı? Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Baba, biz... biz evin yanında ateşlemiyorduk. Bahçede kurduk. Aptalcaydı, evet, ama sağduyulu davrandık."

Sağduyu mu?

Oğluma karşı asla şiddet kullanmam.

Ama onu tokatlamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"Gerçekten ateş etmediler. Bu durumu haklı çıkarmaz ama. Dışarısı çok kuru." Winnie, sanki onları koruması gerekiyormuş gibi benimle çocuklar arasına girdi.

Sinir bozucu.

Ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

"Sanırım ben fark etmeden önce sadece birkaç tane ateşlediler. Temelde sadece büyük, aptal bir Roma mumu ve küçük bir şişe roketi."

"Bunu bana bırakın. Çocuklarım mülkümü mahvetmek için ellerinden geleni yaptıklarında nasıl başa çıkacağımı biliyorum," diyorum soğuk bir sesle. Bu sefer, o da geri çekiliyor. "Siz sadece güzel bir konaklama geçirmeye odaklanın, bayan..."

"Hayır bayan. Sadece Winnie."

"Peki, Winnie. Gecenizi yeterince mahvettik ve bu çocuklar eve gitmeleri gerekiyor. Güveniniz için teşekkürler, keyifli konaklamalar." Cebimde karıştırıp bir kartvizit çıkarırım ve onu ada üzerinde bırakırım. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, işte kişisel numaram."

"Tek ihtiyacım olan şey, bir kez olsun biraz huzur ve sessizlik," diye fısıldar, o kadar sessiz ki neredeyse duymayacağım.

Evet, tabii ki. Bu herkesin listesinde yok mu? Buraya gelmeden önce akşamımın böyle bitmesini istiyordum.

"Sizi rahatsız etmeyeceğiz." Kolt ve diğerlerine el sallıyorum, onlar da koltuklarından kalkıyorlar.

"Harika davrandığın için teşekkürler, Winnie," diyor Evans ve ona yumruklarını çarpıştırıyor, o da kısa bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Havai fişeklerden uzak durun çocuklar," diyor onlara. "Kaygan bir zemin. Babanızı dinleyin."

"Anladık."

Colt veda etmek için el salladı ve bana bir kez bile gülümsememiş olan Briana bile ona gülümsedi.

"Hey, bekle," der Winnie, tam kapıya ulaşmış nihayet kaçarken. Durup çocukların geceye doğru yola çıkmasını izlerken içimden bir iç çekmeyi zor tutarım. Onlar için arabanın kilidini açarım ve SUV'umun farları yanıp söner. "İrtibat halinde kalacaksın, değil mi? Uzun süreli kalışla ilgili olarak?"

"Arılar hakkında mı demek istiyorsun?" Neden bunu söylediğimi bilmiyorum.

Belki de bu geceye biraz komik bir rahatlama ihtiyacı olduğu içindir.

"Evet, arılar." Ellerini beline koydu. Benden on yaş daha genç olmasına rağmen, annemin benim zorluk çıkardığımı düşündüğünde bana attığı bakışın aynısını bana attı. "Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil, hanımefendi."

Uzun bir nefes verir ve kapı eşiğine yaslanır. "Kalabilir miyim, bana haber verin, tamam mı? Bu gerçekten önemli ve en kısa sürede bilmek istiyorum."

Bunu yapabilirim.

Yapamayacağım şey ise, ona ne olduğunu sormak için duyduğum çılgın dürtüyü bastırmak.

Gizemlerle uğraşmayı sevmem.

Şüpheli bir şey ortaya çıkar çıkmaz, bunun nedenini araştırmayı severim. Bu her zaman benim özelliğim olmuştur ve şimdi de kesinlikle vazgeçmek istemiyorum.

Ama onun hayatı, Winnie'ye özgü tuhaflıkları, beni ilgilendirmez.

Güzel bir kadının geçmişini, o açıkça gizli tutmak istediği halde, kurcalamaya başlamadan önce bunu hatırlamak önemli. Kocadan bahsettiğimde nasıl donup kaldığını unutamamamın bir önemi yok.

Ve tekrar baktığımda parçalara ayrılmış gibi görünen gelinlik.

Burada ne oldu?

O kesintiye uğramadan önce ne olması gerekiyordu?

Seanslar ve büyü için yeterince deli görünmüyor ve tiyatrocü bir çocuk olmak için fazla utangaç ve yumuşak konuşuyor.

"Sana söyledim Winnie, programı kontrol eder etmez sana haber vereceğim." Sesimdeki sabırsızlığı gizlemeye çalışıyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. "Yarın seninle iletişime geçeceğim. Bilgilerin sistemimizde kayıtlı."

"Oh, bilgilerim mi?" Sanki bunu söyleyeceğimi beklemiyormuş gibi yutkunuyor.

"Evet. Online formda adını, e-posta adresini ve telefon numaranı yazmışsın." Neden rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor acaba? Neden benim onun hakkında hiçbir şey bilmemi istemiyormuş gibi davranıyor?

O anlamsız elbise yine beynimi meşgul ediyor.

Elbette suç teşkil eden bir şey değildir, değil mi? Ama ne olduğunu hayal etmeye çalışırken kafam karışıyor.

Lüks bir mülkte mola vererek, şüpheli bir grup için uyuşturucu kaçakçılığı yapmak tuhaf bir yol gibi görünüyor.

"Evet," diyor, sesi bir nefes kadar zayıf. "Ama bunlar özel bilgiler, değil mi?"

"Gizlilik politikamız web sitesinde özetlenmiştir, evet." Onun paranoyasına kesinlikle zaman ayıracak vaktim yok. "Verilerinizi sadece burada olduğunuz sürece saklıyoruz. Verilerinizi üçüncü şahıslara satmayacağımıza söz veriyorum"

. Buradan ayrılır ayrılmaz, ödöl ve tekliflerimize kaydolmadığınız sürece sistem verilerinizi otomatik olarak siler. Artık numaranız bende olmayacak."

"Oh." Gözleri büyüdü. "Oh. Ben endişelenmemiştim... Sizin öyle olacağınızı düşünmemiştim..." Sesi kesildi. Mutfağın loş ışığında bile kızardığını görebiliyordum. "Özür dilerim. Öyleymiş gibi görünmek istemedim..."

"Önemli değil."

Yine de daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyor, topukları üzerinde öne doğru sallanıp sonra geriye doğru eğiliyor. "Tekrar özür dilerim. Bu kalışa gerçekten ihtiyacım var."

Görünüşe göre *arılarla*. Kocasını yok,
sadece arıları var.

Tuhaf, ama benim sorunum değil.

Hiçbiri benim sorunum değil ve Colt ve ekibine gerçek disiplin uygulamakla meşgulken onu da işime karıştırmak gibi bir niyetim yok.

"Yakında konuşuruz," diye söz veriyorum.

Bana utangaç bir şekilde el sallıyor, gitmem gerektiğini ima ediyor.

Sonunda.

Çocuklar çocuklar bekliyor bekliyor içeride aracın
konuşuyorlar konuşuyor sinirli konuşuyorlardı. Beni gördükleri anda dudakları hareket etmeyi bıraktı.

Colt, ön koltukta b e n i m l e birlikte, diğer ikisi ise arka koltukta kemerlerini takmış durumda.

Tereddüt etmeden motoru çalıştırıp garajdan çıkarken, üç çift gözün kafama delici bakışlarını hissediyorum.

"Çok üzgünüz baba. Gerçekten," diyor Colt, parmaklarını kucağında çevirerek.

"...gerçekten anneme söyleyecek misin?" diye soruyor Evans küçük bir sesle.

"Tabii ki söyleyeceğim. Ve babana da, Briana. Kişisel bir şey değil, sadece işim bu."

Sanki ona makyajını silmesini söylemişim gibi surat asıyor, ama umurumda değil.

Babaların görevi budur: gençlerin on yıl sonraya kadar takdir edemeyecekleri, taş kalpli mantığın sesi olmak.

Doğrusu, Winnie ne isterse istesin, ben de bir süre kızgın olacağım. Eşi yoksa, muhtemelen çocuğu da yoktur. Nasıl bir şey olduğunu anlamıyor.

Tabii, soğukkanlı davranmaya çalışıyor olabilir, ama bunu o başlattı. Şu anda ne düşünürse düşünsün, o anda çok korktuğuna şüphem yok.

Ve yaz ortasında kuraklıkta kilometrelerce uzanan ormanın yanında havai fişekler patladığında, bu şakacılar, söndürmek için Ulusal Muhafızların çağırılması gereken bir cehennemi ateşleyebilirdi.

Ayrıca, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışması mantıklı değil. Bu konuyu ilk başta büyütüp mesele eden kendisiydi.

Pastadan, gelinlikten, onun neyin peşinde olduğu konusundaki rahatsız edici gizemden bahsetmiyorum bile.

Orada bir şeyler dönüyor, buna şüphe yok.

Karanlıkta sessizce araba sürerken, içimden bir ses yarının Winnie ile son konuşmam olmayacağını haykırıyor.

Ona göz kulak olmalıyım. Ne olur ne olmaz.

KRALİÇE ARI YOK (WINNIE)

Çikolata, bir kadının kalbine giden en saf yol.

Güzel bir bonus olarak, aynı zamanda harika bir ağrı kesici.

Terk edilmek, hayalindeki işi kaybetmek ve hatta kendi düşününden kaçmak ve çılgın sonuçların yol açtığı öfkeli çöp konteyneri yangını gibi durumlar için sihirli bir çare.

Kansas City'deki en yüksek puanlı fırın The Sugar Bowl ve gerçekten çok iyi. Buraya geldiğim gün, bir daha görmek istemediğim düşün pastasının kalanını attıktan sonra, kendi ağırlığımı kadar şeker yedim.

Web sitelerinde, teslimatını yaptırabileceğiniz eğlenceli yerel paketler sunuyorlar.

"Ayrılık kutusu"nu gördüğümde tereddüt etmedim.

Çünkü kabul edelim, ben kesinlikle ayrıldım ve sadece *bir erkekle*.

Her şeyden ayrıldım: geçmişimden, bugünden, hayal ettiğim her türlü gelecekten.

Eskiden olduğum kıza elveda.

Düşüne katılmaya çalıştığım gerçeği, onun yaşamak için çok aptal olduğunun kanıtıdır.

Yaşlı Winnie, aşırı derecede iyimser biriydi. Diğer pek çok insan bunu istediği için, belki, sadece belki, bunun doğru bir karar olabileceğini düşünmeye devam etti.

Keşke durup acı gerçeği düşünseydi. Bu doğru değildi, çünkü *ben* bunu istemiyordum.

Aptalca mı?

Evet. Hem de çok.

Ama sanırım, her şeyden önce ailenizi gururlandırmak için yetiştirildiğinizde böyle olursunuz. Gururlandırmak derken, babanızın sizi değerli bir varlık gibi evlendirmesine izin vermekten bahsediyorum.

İğrenç.

Ama şimdi özgürüm.

Ve bu özgürlüğün sağlıklı bir parçası olarak, babamı memnun etmekle ilgili her şeyi bir kenara bırakmaya çalışırken, tek oturuşta üç büyük çikolatalı ekler yemeye karar verdim.

Hasar çoktan verildi. Artık benimle gurur duyması imkansız. O halde, şekerin verdiği enerjiyi ve güneşin tadını çıkarmaya bakayım.

Bahçenin bakımlı yollarında dolaşırken yaz güneşi sırtımı ısıtıyor.

Parmaklarım çoktan kirle lekелendi, ama eldiven bulamadığım için bu kadarı var.

Yine de, zaman geçirmek için otları yolmanın huzur verici bir yanı var. Burası mükemmel bir şekilde bakımlı olduğu için çok fazla ot yok, ama yine de.

Ayrıca çok fazla çiçek var - lavanta gibi arılar için uygun olan türden - ve ben patikada diz çöküp etraflarını temizliyorum.

Tembel arılar işlerini yaparken etrafımda dolaşıyor, tatlı bir ninni gibi hafifçe vızıldıyorlar.

Umarım bu uzun konaklama gerçekleşir. Bu anı sonsuza kadar dondurmam mümkün olmasa da, en azından birkaç gün daha uzatmak isterim.

Sadece ben, arılar ve güneşin aydınlattığı bu bahçe.

Ne fazla, ne eksik, ne de endişe.

Belki bir gün böyle daha kalıcı bir yer bulabilirim. Bir hafta, bir ay, bir ya da iki yıl kalacağım.

Yavaş yavaş hep olmak istediğim çılgın arı kadını olacağım ve en iyi hayatımı yaşayacağım.

Artık babam yok. Artık Holden yok. Artık iğrenç düğünler yok. Artık Springfield yok.

Bu düşünce artık boğazımı endişeyle sıkıştırmıyor.

Sanırım bu arıların gücü, çünkü başka bir yerde bir otel odasında tıkılıp kalmış olsaydım, şehir silüetine bakarken, şarap ve pizzamın üzerine ağlamadan duramazdım.

Burası gözyaşı dökmek için fazla huzurlu.

İç çekerek, başka bir otu çıkarmak için çömeliyorum ve geriye yaslanıp yaptığım işi izliyorum. Az önce etrafını temizlediğim çiçeğin üzerine bir arı konuyor ve gülümsüyorum.

"Merhaba dostum."

Küçük antenleri polen ararken sallanıyor, altın tozu gibi bacaklarında topluyor. Doğa bazen o kadar güzel ki, insanın içini acıtıyor.

En azından yardım ederek, onlara hayati işlerini yapmak için daha fazla alan veriyorum, bu bahçeyi çiçek açtırıyorum ve çabalarını lezzetli bal haline getiriyorum.

Ayrıca kendime, hiçbir psikologun parayla satın alamayacağı, Winnie'ye özgü bir terapi seansı sunuyorum.

İşimle o kadar meşgulüm ki arkamdaki ayak seslerini fark etmiyorum.

Ama boğazını temizleyen bir ses duyuyorum.

Küfrederek ayağa kalkıp dönüyorum, tek bir hareketle, dün karşılaştığım huysuz dükkan sahibi ile yüz yüze gelmeseydim, bu hareket çok akıcı olurdu.

O lanet olası bir dev.

Sadece bana göre boyunun uzunluğu bile beni dengesiz hale getirmeye yetiyor.

İki adım geri çekilip, akıcı olmayı bırakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni bu ayı gibi adamın ne kadar *yakışıklı* olduğunu unutmuş olmamdır.

Kısa siyah saçları, delici mavi gözleri ve tanrım, o çene hattıyla bu kadar çekici olmak yasadışı gibi geliyor.

Evet, yaşlı. Otuzlu yaşların sonunda, belki.

Çocukların dediği gibi, kocaman bir baba havası var.

Kaşlarını çattığında gözlerinin köşelerinden yayılan küçük çizgiler bunu kanıtıyor. Muhtemelen bu onun kalıcı ifadesi.

Onun gülümsediğini hiç görmedim sanırım. Dün gece mutlu görünmesi için iyi bir nedeni yoktu ama yüzünde gülümsemeyi hatırlamıyor gibi bir ifade var.

Missouri'nin bu cennet köşesinde karşımda dururken bile, Goldilocks onun yulaf lapasını yedikten sonra içeri girmiş gibi görünüyor.

Somurtkan olsun ya da olmasın, günah kadar seksi.

"Merhaba." Tırnaklarımın altındaki çamuru fark etmemiş olabilir diye ellerimi arkama saklıyorum. Umarım yüzümü o ellerimle sildiğim ve muhtemelen yüzüme kir bulaştığı gerçeğini de fark etmemiştir.

"Merhaba," diyor kısa bir şekilde, hala kaşlarını çatmış halde. "Sen... ot mu topluyordun?" Oh, iyi. Fark etmiş.

"Fazla değil, bahçenizin buna ihtiyacı yok. Burayı çok iyi bakıyorsunuz. Sadece zaman geçiriyordum."

"Anlıyorum." Neden burada olduğunu hatırlamaya çalışır gibi bir süre durur. "Bu arada, ben Archer Rory."

"Evet, kartınızdan adınızı hatırlıyorum..."

Archer, ha? Antik çağlarda yay ve oklarla savaşan kaslı adamlar gibi.

Adı, yaydığı eski zaman havasına çok yakışıyor.

Aramızdaki büyük yaş farkı, onun muhtemelen Viking çağında doğduğu anlamına geliyor.

Kafamda, gömleksiz, mavi boya lekeli, başının üzerinde balta sallayan aptalca bir görüntü belirir. Elimi ağzıma kapatıp kıkırdamayı bastırıyorum.

Hayır, keskin takım elbisesi ve mükemmel kesilmiş sakalıyla bu modern adam, vahşi bir savaşçıdan olabildiğince uzak.

Kendine gel.

"Ben Winnie, ama sanırım bunu zaten biliyordun?" Otomatik olarak uzattığım elimi geri çekiyorum çünkü parmaklarımda çamur olduğunu hatırlıyorum.

"Hatırlıyorum," diyor. "Dün gece kendini tanıtmıştın. Tüm bilgilerin bende var."

"Ah, tabii. Özür dilerim, bazen dalıp gidiyorum." Ne kadar garip bir durum.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kapıyı denedim ama cevap vermedin."

"Buradaydım."

"Otları yoluyordum, evet. Bunun için bir bahçıvanım ve çim ekibim var. Her hafta geliyorlar."

"Eh, çok el, işin çabuk bittiği anlamına gelir." Dünyanın en utanç verici gülümsemesini takınıyorum.

Ne söyleyeceğimizi bilemeden, rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk.

Onu içeri davet etmeli miyim yoksa önce ne söyleyeceğini mi dinlemeliyim diye düşünürüm.

Sonunda, onu içeri davet edersem, kalması için onu cesaretlendirmiş gibi hissedeceğime karar verdim ve *ne kadar* çekici olursa olsun, bir an önce huzur ve sükunetime geri dönmek istiyorum.

Bugün seksi, hırçın davetsiz misafirlere hiç havamda değilim.

"Demek o program için buradasın," diyorum, ona değil bahçeye bakarak. "Karar verdin mi? Burası boş mu, bir hafta daha kalabilir miyim?" Bir süre bekliyorum ve hemen cevap vermediğinde ekliyorum, "Yalan söylemeyeceğim, sadece arayacağını umuyordum."

"Telefonun kapalı," diyor sıkıcı bir sesle. Oh, lanet olsun.

Yüzümü buruşturuyorum. Haklı.

Kaçak gelin olmak üzere olan beni hastaneye yatırmaya hazır olan insanlardan gelen aralıksız mesajları engellemek için eklerleri mideye indirdikten sonra telefonumu uçak moduna aldığımı unutmuşum.

"Evet, benim hatam. Kapattığımı unutmuşum. Neyse, haber var mı?" "Evet ve hayır." Bana bakarken başını hafifçe eğdi, sanki

"Doğrusu, sadece daha uzun kalmak istediğin için uğramadım. Bu sabah bir adam seni aramak için ofisimi aradı."

Bir adam mı? Ne adamı? Kim yapar ki... Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır, bu çok kötü.

Holden ya da babam. Öyle olmalı. İkisi de aynı derecede berbat.

"Carroll Emberly," diye devam ediyor Archer. "Sanırım o senin baban."

Gözlerimi kapatıyorum, ayak parmaklarımdan ucuna kadar uyuşuyorum.

Kısmen yenilgiye uğradığım için, ama aynı zamanda Archer'ın bana bakışını görmek istemediğim için. Özellikle gözlerindeki güvensizlik, sanki benim bir tür tehlike olduğuma ikna olmuş gibi.

Dikkat edin, işte Winnie geliyor, tüm hataların ve yakılan köprülerin kraliçesi! Dikkat edin, yoksa sizi de ateşe verir.

"O senin baban mı?" diye ısrar ediyor.

"Evet." Pes edip gözlerimi tekrar açtım.

"Endişeli görünüyor. Nerede olduğunu bilmek istiyordu. Oldukça acil bir durum gibi geliyordu."

Tabii ki.

Babam her şeyi acilmiş gibi gösterir. Parmaklarını şıklattığında insanların itaatkar köpekler gibi koşarak gelmesine alışkınsan, bu oldukça kolaydır.

Kalbimi elimde tutarak bir an önce eve dönmemi isteyecektir.

Onun için, hayatımın en büyük hatasını yaptım.

Bu yüzden telefonum kapalı.

Şiddetli çarpışmayı duymazsam, henüz tren kazasıyla yüzleşmek zorunda kalmam.

Babam arıyor, her zamanki yüksek ve otoriter tavrıyla geri dönmemi istiyor.

Annem de bana büyümemi ve Holden'dan beni geri alması için yalvarmasını istiyor. Annem babamın sözlerini tekrar etmekten başka bir şey yapar mı hiç?

Babam baskın bir kişilik. Annem ise fırtınada savrulan bir söğüt ağacı. Güzel, zarif, ama sonuçta sonsuza kadar babamın iradesine boyun eğen biri.

Tanrım, belki Holden da aramıştır, hala "iyi bir ortaklık"tan vazgeçmek yerine geri dönmem için beni ikna etmeye çalışıyordur.

Aslında kastettiği şey, karlı bir ortaklık ve babam da onun görüşünü şiddetle destekliyor.

Yavaşça iç çekerek kollarımı kavuşturup, hala cevap bekleyen Archer'a bakıyorum. Eminim ki, benimle uğraştığı kişinin tam bir deli olmadığını anlamak için gerçeği söylememi istiyor.

Şanssızlık, koca adam.

"Ona nerede olduğumu söyledin mi?" diye sessizce soruyorum.

Soru onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatdı. "Hayır. Müşteri bilgilerini çok iyi bir neden olmadan başkalarına vermek şirket politikamız değil. Bu, tıbbi acil durum veya resmi kayıp kişi vakası olarak nitelendirilemez. En azından şimdilik."

"Tanrıya şükür." Bir kez daha iç çekiyorum. "Yani, harika. Eğer geri ararsa, ona nerede olduğumu söyleme. Lütfen?"

"Winnie."

Kahretsin.

Bu adam benim adımla tek bir kelimeye sığdırılmış bir fırtına gibi söyleyememeliydi.

"Evet, Archer?"

"Bana dürüst ol. Gerçekte ne oluyor?"

En azından bu sefer doğrudan bana soruyor. "Sorun yok. Endişelenecek bir şey yok."

"Ailenle bir sorun mu var?"

"Sorun mu? Ne?" Burnumu kıvrıştırarak acı bir şekilde güldüm. "Yani, sorunu nasıl tanımladığınıza bağlı, sanırım, ama..."

Ama o kesinlikle haklı ve bunun farkında.

Yüzü sertleşir. Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırırım.

"Yasal bir sorun değil. Öyle bir şey değil. Hiçbir yasayı çiğnemedim. İstersen arka planımı araştır."

"O zaman ne tür bir sorundan bahsediyoruz? Babanın ofisini arayıp nerede olduğunu söylememizi talep ettiğini biliyorsam, bunu bilmeye hakkım var."

Garip bir sessizlik.

Bu durum bana tanıdık gelmeye başladı.

"Bak, bunu yapmak istemiyorum Archer," diyorum. Aslında istemiyorum, ama alternatif daha da kötü. "Ama bu seni ilgilendirmez, tamam mı? Bu kişisel bir mesele. Ben kendi sorunlarımla ilgilenirim, sen de kendi sorunlarınla ilgilen, bu lüks kabinlerle ya da her ne yapıyorsan onunla para kazanmaya devam et."

Kaşlarını çatması, söylediklerime hiç inanmadığını gösteriyor. Ah.

"Dostum, babam aramaya devam ederse, onu engelle. Bu kadar zor mu? O önemli bir adam, istediğini elde etmeye alışık. Hoşuna gitmeyecek ama şikayet etmekten başka bir şey yapamaz."

Yüzyılın en hafif tabiri.

Archer'ın yüzünü okurken, sözlerimden pişmanlık duyuyorum.

O, babamın genç bir kopyası mı? Büyük, başarılı ve bu güzel yerlerin sahibi olacak kadar önemli biri. Ama yine de, egosunu biraz kontrol altında tutabilecek bir devlet görevine seçildiğini sanmıyorum.

İnanın bana, biliyorum. Hiçbir şey insanları siyasi gücün kokusu kadar öfkeli, hak iddia eden canavarlara dönüştürmez.

Archer hareket eder, kollarını kavuşturur ve sanki geri adım atmamı beklemiş gibi bakışlarımı yakalar. Ama ben gözdağına alışkınım ve sınırimi aştım.

Bu büyük, huysuz, kötü bakışlı tavırları fikrimi değiştirmeyecek.

"Peki," diye homurdanır sonunda, sesi sinirden tizleşir. Bu ona pahalıya mal oluyor olmalı, ama bana biraz huzur verdiği sürece umurumda değil. "Dediğim gibi, yasayı çiğnemediğiniz sürece mahremiyetinize saygı duymak şirket politikasıdır."

"Sadece şirket politikası mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dişlerini o kadar sert bir şekilde birbirine çarptı ki, azı dişi kırılmış olabilir.

"Ve benim kişisel politikam," diye homurdandı. "Meraklı davranmaktan hoşlanmam.

Normalde, senin sırlarını umursayacak kadar boş vaktim olmazdı, bayan." Yine acıttı.

"Kulağa hoş geliyor. Kişisel dürüstlük önemlidir," diyorum zorlanarak.

"Evet, katılıyoruz. Bu yüzden, bana neler olduğunu söylemezseniz, rezervasyon yaptığınız süreden daha uzun kalmanızı garanti edemeyeceğimden korkuyorum."

"Ne? Az önce mahremiyetime önem verdiğini söylemiştin!" Kalbim göğsümden fırlayacak gibi.

"Korkarım bu biraz kişisel bir konu. Higher Ends son birkaç yıldır bir takım sorunlar yaşadı. Sizin sorunlarınızı çocuk oyuncağı gibi gösterecek gerçek, cezai sorunlar," diyor ve bunu o kadar *makul* bir şekilde söylüyor ki, çılgılık atmak istiyorum. "Bu mülk, en yeni ve en iyi tekliflerimizden biri olarak büyük ilgi görüyor. Bir el sıkışma anlaşmasıyla bunu riske atmak aptallık olur."

Geri adım atıyorum. Midemin derinliklerinde yanan korku, benim param için kendini fazla iyi gören bu kurumsal canavara karşı öfkeye dönüşüyor.

"Anlamadım?"

"Öncelikle, saçmalamayı kes," diye terslerim. "Sanki biri onunla konuşmaya alışkın değilmiş gibi geri adım atar.

O, biri ona karşı çıkmaya alışkın değilmiş gibi geri adım atar.

Aslında, dün gece çocukları alırken verdiği tepkiyi düşünürsek, insanların hayatını zorlaştırmasına alışkın olduğunu sanmıyorum.

Ve bana da çocuklara kullandığı ses tonunu mu kullanıyor?

Üzgünüm, Bay Archer Man.

Oğlunuzun genç arkadaşlarından biriymişim gibi bana küçümseyici bir şekilde konuşulmasını kabul edemem.

"Burası popüler bir yer olabilir, ama bu, diğer insanlardan benden daha fazla ücret alacağınız anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Kaşları gözlerinin üzerine indi.

"Yani, ilk gelen ilk hizmet alır ve ben ilk gelenim. Neden bu yeterli değil?"

"Ben öyle demedim..."

"*Aynen* öyle dedin." Neden bu kadar çok etkilendiğimi bilmiyorum, ama öyle. Göğsüm ağrıyor. "Burası çok ilgi gördüğü için artık kiralamak istemiyorsun. Beni, sana tuhaf telefonlar açmayacak biriyle değiştirmek istiyorsun."

Bana bakarken çenesini sıkıyor. Onun bunu inkar etmesini ya da kendini affettirecek *bir şey* söylemesini bekliyorum, ama o sadece şöyle diyor: "Şirketime daha fazla sorun getirmek istemiyorum, Winnie. Kardeşlerime, iş ortaklarıma haksızlık olur. Onlar da benimle birlikte yeterince acı çekti."

Onları gerçekten önemseydiğini ima eden ses tonundan nefret ediyorum. Of.

"Sana *söyledim*... benim sorunum hukuki bir sorun değil."

"Ben de sana, babanın telefonda olduğunu ve senin nerede olduğunu kesin bir dille öğrenmek istediğini söyledim." Archer şu anda benim kadar sinirli görünüyor, kocaman göğsü inip kalkıyor ve gözleri mavi çakmaktaşı gibi. "Şirketimi korumaya çalışıyorum, Winnie. Bu sana karşı bir şey değil, sadece..."

Bir arı omzuna konuyor ve o elini kaldırıp arıyı kovmak için vuruyor.

Ağzım açık kalır.

Bunu görmedim.

Kendimi öne atarken düşünmüyorum, küçük elimle onun devasa bileğini yakalarken, diğer elimle arıyı koruyorum.

Küçük böcek uçup gidiyor.

Archer, benim deli olduğuma tamamen ikna olmuş gibi bana bakıyor.

Birbirimize çok yakınız. Hiç beklemediğim ayrıntıları görebiliyorum, gözlerindeki minik yeşil lekeler ve ağzının etrafındaki çizgiler gibi, *belki de* gülümseyebildiğini gösteren.

Ama şu anda kesinlikle gülümsemiyor.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor, sesinde bir keskinlik var. "Arıların şu anda ne kadar zor durumda olduğunu biliyor musun

" Sesim tiz çıkıyor ama kontrol edemiyorum. "Ve sen... sen düşünmeden onu öldürecektin."

"Ben... ne?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

"İnsanlar yaşam alanlarını yok etmeye devam ediyor. Onları hastalıklar ve kimyasallarla öldürüyoruz. Sen sadece sinir bozucu bir böceği öldürdüğünü sanıyorsun, ama her arı hayati önem taşıyor. Çiçeklerimizi tozlaştıracak arılar olmazsa, bir gün açlıktan ölecek olan bizler olacağız. Ve bal da olmayacak, aman Tanrım," diye devam ediyorum, sesim titriyor. "Bal altın kadar nadir hale geliyor. Arıların ne kadar hassas, ne kadar *önemli* olduğunu anlamıyorsun galiba..."

Archer, küfürler mırıldanarak benim tutuşumdan kurtulur. Sonra, büyük bir utanç içinde, gözyaşlarına boğulurum.

Küçük gözyaşları da değil.

Bütün gün göğsümde biriken, büyük, sümüklü, aptalca gözyaşları. birikmiş gözyaşları.

Daha önce, güneşin ve arıların tadını çıkarırken onları engelliyordum. arıların tadını çıkarırken onları engelliyordum. Ama bu aptal kavga, Archer'ın bu müdahalesi, bana gerçek hayatın şu anda neden çok zor olduğunu hatırlatıyor.

Geriye doğru sendeleyip neredeyse düşüyordum ve ellerimle yüzümü kapattım.

Tebrikler, sanırım. Benim kraliçe arı olmadığımı kanıtladı. Ağlamaktan nefret ediyorum.

Ve bu insan duvarı öne doğru yürüyüp bileklerimi tuttuğunda ağlamaktan daha da nefret ediyorum. Sanırım beni sallayarak

kontrolü yeniden sağlamak için beni sallayacak.

Ancak, parmakları şaşırtıcı derecede nazikti, ellerimi yüzümden çekerek, benim haline geldiğim acınası dağınıklığı gizledi.

Cesaret edip baktığımda, gözlerinde neredeyse *şefkatli* bir ifade görüyorum. Beklemediğim bir empati.

Olamaz. Kafam karışık olduğu için yanlış yorumluyor olmalıyım.

Bu Archer, Bay Kalpsiz. Sessiz Tehditler ve Bağırarak Verilen Emirlerin Kralı.

Tanrım, Winnie, ağlamayı kes.

"Hey." Sesi sıcak bir ateş gibi çıtırdıyor. Haksızlık bu. "Winnie, lanet olsun.

Arı için üzgünüm."

Ona bırakmasını, uzaklaşmasını ve beni deli halimle baş başa bırakmasını söylemek istiyorum, ama bunun yerine yine hıçkırıklarla boğuluyorum. O kadar iğrenç bir şekilde ıslak ki, yarısı kedi, yarısı papağan gibi bir ses çıkarıyorum.

Evet. Utançtan öleceğim.

Şu anda yer açılıp beni yutsa, çok iyi olurdu. Dünyanın diğer ucundaki Hindistan veya Çin'de yeniden başlayabilirim.

Babamın ulaşamayacağı bir yerde.

Ama tabii ki yer açılmıyor.

Archer bir elini bıraktığında, diğer elimi kurtarmak için hiç direnmedim. Onun kocaman parmaklarının benim ince bileğimi saran hali, içimi rahatlatıyordu.

"Bir çaresine bakarsız," diyor bana. "Ne düşünürsem düşünsem, bu kesin bir kural değil. İkna edilebilirim."

Onun sözünde, bu çelik bakışlı yabancıнын en karanlık saatimde benim için kuralları esnetmesi, tuhaf bir şekilde güven verici bir şey var.

Beni kulübeye geri götürürken tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

ALL BEES-NESS (ARCHER)

Bunun olacağını bilmeliydim.

Önce Dexter, Haute ve Junie ve o sahte nişanlı karmaşası. Sonra Patton ve Salem, onun sürpriz oğlu ve onları bir araya getiren akıl almaz ihanet.

İki evlilik.

Şirketi ve daha fazlasını batırabilecek iki saçma ve tehlikeli durum.

Şimdi sıra dramada bana geldi. Hepsi lanet
olası bir kadın yüzünden.

Neyse ki, aşık olmaya karşı bağışıklığım var.

O yollardan geçtim, o hataları yaptım ve derslerimi aldım.

Hoşumuza gitse de gitmese de, her seferinde olan budur. Belki de Rory ailesindeki erkeklerin başına gelen garip bir lanettir.

Kardeşlerimin kaosunu gördükten sonra, bir gün yine başımın belaya girebileceğini düşünmüştüm.

Yine de, bu kadar genç ve sorunlu bir kadından geleceğini hiç beklemiyordum.

En azından artık kolumu değil, mendil kullanıyor.

Onun kolay para kazandıran biri mi, yoksa kendini kaybedip burayı ateşe verecek biri mi olduğuna karar veremiyorum. Tamamen bilinmez.

Bakır rengi kıvrıkcık saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle burnunu çekiyor.

Evet, sanırım çirkin gözyaşları artık geride kaldı.

"Ö-özür dilerim." Hıçkırarak saçlarını parmaklarıyla tarıyor. Saçları, karışık olsa da ipeksi görünüyor ve bir an için ellerimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Sonra düşüncelerimi tekrar şimdiki zamana getiriyorum.

Onun tam bir kaos olduğunu belirledik.

Onun bir sonraki adımını tahmin etmek imkansız.

Eğer tamamen mantıklı davransaydım, onu bir psikiyatri kliniğine götürür ve hemen yardım alırdım.

Yine de, ona acımadan edemiyorum. Ayrıca, onun gerçekten deli olup olmadığını merak ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Ön kapının yanında büyük siyah bir çöp torbası var. İçinde gelinliğinin olduğunu neredeyse kesin olarak biliyorum. Kim bir gelinliği öylece çöpe atar ki?

Asistanımın babasından bana ilettiği buz gibi mesaj, ayrıntıları bana anlatmak istemese de, kesinlikle bir şeyler olduğunu doğruluyor. Tamam, ona baskı yapmayacağım, ama bir ipucu lazım, lanet olsun.

Babası, kızının zihinsel bir kriz geçirme eğiliminde olduğunu bildiği için endişelenmiş olabilir.

Öte yandan, ona acı çektiren kişi babasıysa ne olacak?

Onu geri almak isteyen, onu kilitleyip istismar etmeye devam etmek isteyen, kontrolcü, çılgın bir tiran baba.

Bu dünyanın ne kadar berbat bir yer olabileceğini biliyorum.

Yine de, *bir şeye* ihtiyacım var.

Onun daha uzun süre kalmasına yardım edersem, bu kararımın bana zarar vermeyeceğine dair bir güvenceye ihtiyacım var. Ona yardım etmek istemem beni şaşırtıyor.

Muhtemelen o kadar kırılmış, o kadar çaresiz ve o kadar öngörülemez olduğu için.

Aklı başında insanlar çökmez ve lanet olası arılar yüzünden yabancılara saldırmaz.

Ama yine de, mesele arılar değildi, değil mi?

Onu rahatsız eden şey, onu buraya getiren travma her neyse, o.

Ne yaparsam yapayım, onu kurtların önüne atıp vicdan azabı çekmeyeceğim.

Bu yüzden, ihtiyacı olursa diye mendil kutusunu ona yaklaştırıyorum ve ön kolumu kahvaltı barına dayıyorum.

"Oğlum ve arkadaşlarına katlandığın için teşekkür etmek istedim. Onların yaptıkları saçmalıkları büyük bir nezaketle hallettin. Ayrıca, önümüzdeki bir ay boyunca meyve dışında alacağı tek şekerini ona verdiğin için sana minnettar olacağına eminim."

"Yani cezalandırıldı mı?" Gülümsüyor.

"Elbette. Onların aptalca hareketleri, onu sadece korku filmleri ve oyunlardan mahrum bırakmakla kalmayıp, gerçek anlamda ev hapsine sokabilirdi."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor.

"Evet, onlara söyledim. Dürüst olmak gerekirse, içimdeki anne tarafımı ortaya çıkardım. Daha önce hiç öğüt veren biri olmamıştım, ama birdenbire öyle oldu. Kendimi biraz kötü hissettim. Bu yüzden onlara pasta verdim."

"Kendini kötü hissetmemelisin."

"Briana'ya 'prens' dedim ve ona oturmasını söyledim." Bu anı hatırlayınca gözleri cam gibi parladı. Gözlerinin deniz camı yeşili olduğunu fark ettim, parlak ve ışıltılı, bir erkeği felakete sürükleyecek kadar hüzünlü bir ışıltı vardı.

Gözlerinin etrafındaki kızarıklık, ne yazık ki, gözlerinin rengini daha da ortaya çıkarıyor.

"Benden daha iyi idare ettin. Onları benim bahçemde roket atarken bulsaydım." Yumruğumu sıkmam her şeyi anlatıyor.

Omuzlarını silkiyor. "İlk başta kızmıştım. Sonra onların sadece çocuk olduklarını ve hepimizin gençken aptalca şeyler yaptığımızı fark ettim. Özellikle de kızları etkilemek isteyen erkeklerden bahsediyorsak."

Haklı olduğu için masaya parmaklarımla vurarak kıkırdadım.

Dex ve ben eskiden çılgınca şeyler yapardık. Patton büyüdüğünde bize yetişmek için çok uğraşmak zorunda kaldı. Annem bu yüzden deliye dönerdi.

Ama burada benim geçmişimden ya da Colt'tan bahsetmek için bulunmuyoruz.

Sadece onun paniğini yatıştırmak, kendisini rahat hissetmesini sağlamak ve onu çökertmiş olan şeyi konuşmasını sağlamak istedim.

"Sanırım soruların var," diyor, gözyaşlarından daha da kötü olan, sessiz ve incinmiş bir sesle.

"Biliyorsun, var."

"Doğru. Evet. Ağlaman ve arılara karşı paniğin yüzünden..." Bana soğuk bir bakış attı. "Ama arılar önemlidir. Onları öldürmemelisin."

"Anlaşıldı," diyorum.

"Ama tamam, *tamam*, belki de benimle ilgili başka bir şey vardır."

"

Çöp torbasına tekrar bakmak istemiyorum, ama kendimi tutamıyorum.

Winnie bunu fark eder ve omuzları çöker.

"Bu benim balayım olmalıydı," diye fısıldadı.

sessiz kalıyorum, sadece onun sözlerinin etkisini izliyorum. Gözlerinde ve ağzında beliren acı, onu daha yaşlı gösteriyor, ama yirmili yaşların ortalarından büyük olamaz.

"Burada mı?" diye soruyorum, o başka bir şey eklemediğinde.

"Oh, hayır. Burada değil. Gerçi burayı balayı süiti olarak pazarlamak isterseniz harika olur. Aslında İtalya'ya gidecektik. Floransa'ya, sonra Venedik'e ve Roma'ya."

"Romantik bir seçim."

"Evet, şey..." Yine iç çeker. "Uzun lafın kısıası, her şey son dakikada suya düştü. Şüphelerim vardı ve yapamayacağıma karar verdim, bu yüzden ayrıldım." Sözleri, sanki geri almak istermiş gibi bir saniye havada asılı kalır. "Ve ailemin beni asla affedeceğini sanmıyorum. Onu adeta mihrapta terk ettim, ya da ona yakın bir şey."

Kahretsin, bu çok acımasız.

Düşünürken parmağımla sehpayı hafifçe vuruyorum. Çantadaki elbise, geldiğinde onu giydiğini gösteriyor, bu da onun ne kadar "son dakika" kararlı olduğunu vurguluyor.

Ve onu terk eden de oydu.

Belki hala nişanlısına aşık ya da başka bir skandal vardır, ama bu benim sorunum değil.

Benim sorunum, kızının nerede olduğunu öğrenmek için arayan öfkeli babası. Burası balayı yeri değilse, bizi aramayı nasıl düşündü acaba?

balayı yeri deęilse bizi aramayı nasıl dūřündū acaba?

Eyaletteki tūm uygun kiralama seçeneklerini denedi mi?

Winnie parmaklarını birbirine geçirip koltuğuna yaslandı ve bana şaşırtıcı bir doğrudanlıkla baktı, az ōnce ceketimin ūzerine ağlamış olmasına rağmen.

"Belki belli olmamıştır diye sŵyluyorum, saklanıyorum," diyor, sesi net.

"Anladım," diyorum kuru bir şekilde.

"Oh, tamam."

"Ve baban nerede olduğunu bilmek istiyor."

O yūzūnū buruřturur. "Onu bir sūrelięine bu konunun dıřında bırakabilir miyiz? Ben kendimden bahsetmek istiyorum. Ya da en azından, daha uzun kalma seeneęimden."

Neyse.

Onu ikna edebileceğimi sŵyledim, ama bunu bana

—ve çok ikna edici olmalı. Kararsız, kalbi kırık bir yabancıyı yıldız mūlkūmūzde kalmasına izin vererek būyūk bir hata yapmadıęımı bana inandırmalı.

Kardeřlerim, benim yufka yūrekli biri olmadıęımı doęrulayabilir.

Herkese iyilik yapmam.

Yufka yūrekli biri istiyorsan, Patton'ı dene.

Ya da evlendięi için artık Dexter'ı. Juniper onu Rocky Road keklerine koyduęu marshmallowlardan birine dŵnūřtūrdū.

Benim ise duygularımın içimi tehdit etmesine izin vermek için hiçbir nedenim olmadı.

Onun bu kadar acı çekip ağlamasını gŵrmek, gŵęsūmde tuhaf bir ağrıya ve ona yardım etme isteğine neden olsa da.

Ama ben çoktan ağzımı açtım.

Ona bir ŵzūm bulabileceęimizi sŵyledim ve bunu içtenlikle sŵyledim.

"Beni ikna et," dedim açıkça. "Neden kalmana izin vereyim?" "ūnkū sana para ōderim?" Kařlarını kaldırdı.

"Yani, seni korurken babanın bana yapacaęı olası kŵtūlūkleri gŵze almamı saęlayacak bir neden."

"Bundan mı endiřeleniyorsun?" Elini kūūmseyici bir řekilde salladı. "Tek yapman gereken o sesi kullanmak. Bilirsin, daha ōnce kullandıęın baba sesi.

daha önce kullandığın baba sesi. Ona müşteri bilgilerini veremeyeceğini söyle, işte bu kadar, dava kapanır. O bir hukuk uzmanı, kesinlikle anlayacaktır."

Hayatta olmaz.

Tecrübelerime göre, onun babası kadar inatçı insanlar, sırf sen öyle dedin diye kolay kolay vazgeçmezler.

Bana bakarken çenesini ellerine dayayıp, benim onayımı beklemesi ilginç. Bundan sonra ne diyeceğini merak ediyorum.

"Tamam, bunu şimdilik bir kenara bırakalım," diyorum dikkatlice. "Söylesene, neden burada kalmak istiyorsun?"

Dudakları, bir yanağında gamze oluşturan bir gülümsemeye kıvrılır, düzensiz görünümü, dağınık saçları ve gözlerindeki alaycı ışıkla uyumludur. "Tüm misafirlerinle her zaman büyük sorgulayıcı rolünü mü oynuyorsun?"

"Sadece sorun çıkaranlar."

"Benden korkuyor musun? Cidden mi?" Yüksek sesle homurdanır. "Ne? Ağlayarak seni öldürecekimden mi korkuyorsun?" Yüzündeki ifade biraz gerilir ve ekler: "Bu arada, bunun için gerçekten üzgünüm."

"Özür dileme. Gerek yok."

"Bu tartışmaya açık bir konu, ama peki. Gerçek şu ki, istersem başka bir yere gitmeye kesinlikle gücüm yeter, ama... istemiyorum. Burası rahat. Şehirden uzak, güzel ve arılardan bahsetmiş miydin?"

Tanrım, yardım et, neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse.

"Burada iki hafta daha kalırsam hayatımı düzene sokacağım," diye bitiriyor.

"Sadece zamana ihtiyacım var. Yemin ederim, hiçbir şeyi kırmayacağım."

Kendimi tutamıyorum, kaşımı kaldırıyorum.

Dudaklarını ısırır, derisi b e y a z laşacak kadar sertçe.

"Tamam," der. "Her şeyi tam olarak anlamış olmayabilirim, ama bu bir başlangıç olacak. Oradan yola çıkabiliriz."

Biz mi? Bunu çok emin bir şekilde söylüyor, sanki iki hafta sonra en iyi arkadaş olacağız ve hayatını nasıl geri kazanacağını falan konuşacağız gibi.

Sanki benim de bu işe dahil olacağımı bekliyor gibi.

Onun yanındaki koltuğuma yaslanıyorum, dudaklarını ısırmayı bıraktığı için minnettarım. Bu kadın kendi iyiliği için fazla sevimli.

"Ayrıca," diyor, sanki gizli kozunu ortaya çıkarıyormuş gibi yalvaran bir sesle, "bana biraz huzur ve sessizlik verirsen, şirketinin profilini yükseltebilecek bağlantılarım var."

Cesur bir iddia.

Garip bir şekilde, bunu kendinden emin bir şekilde söylüyor, ki bu, blöf yapmada *gerçekten* iyi olmadıkları sürece, palavra sanatçıları için alışılmadık bir durumdur. Bildiğim kadarıyla, o da öyle olabilir.

Bu kadın hakkında, gelinlik giyip buraya girip çıktığı ve arılara takıntılı olduğu dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Yine de ilginç bir iddia. İlgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ne bağlantıları?"

"Bir süre senato çalışanıydım." Ses tonu, bununla gurur duymadığını gösteriyor. "Çoğunlukla iyi şartlarda ayrıldım. Oradayken Washington'daki tüm çevreyi tanıdım ve bu insanlar sürekli seyahat ediyorlar."

"Senato çalışanı mı?" İnanamadan gözlerimi kırıştıyorum.

O mu? Bayan Arı Çılgın bir ABD senatörü için mi çalışıyordu?

"Sormazsan sana yalan söylemem." Tek parmağını kaldırıyor. Tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmiş, ancak etrafındaki deriyi kemirmiş. "Bana güven. Bu insanlar, iş için bile olsa, yola çıktıklarında böyle glamping yerleri için *canlarını verirler*. Tavsiyemi ciddiye alacaklarından hiç şüphem yok."

Lanet olsun ona.

Sanki bizim gerçekten aradığımız şeyi bulmuş gibi. Higher Ends, Minnesota'da son zamanlarda yaşadığımız sorunları bir kenara bırakırsak, Orta Batı'daki varlığımızı genişletmek istiyor. Her zaman zengin müşterileri olan ve makul yatırım fırsatları sunan yerler arıyoruz.

Eğer doğruyu söylüyorsa, demografik kısmı tam olarak anlamış demektir.

Sanki etrafında bir aura var.

Onun özel çılgınlığı bulaşıcı olmalı.

Onun deliliğinin iyi bir nedeni olabileceği ve sadece bir molaya ihtiyacı olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Ben mola vermem.

Yumuşak davranmam.

Sadece iş yaparım.

"Tamam," diye homurdandım ve koltuğumdan kalktım. "Anlaşılan ücretle iki hafta daha kalabilirsin. Çalışanlarımı, babanın aramalarını kabul etmemeleri konusunda bilgilendireceğim ve şirket politikası gereği bilgilerin gizli kalacak. Tabii..." Parmağımı kaldırdım. "Tabii fikrimi değiştirmem için iyi bir neden göstermezsen. Yapma."

"Senin politikan benim de politikam!" diyor neşeyle.

Gülümsemiyorum, ama ağzımın köşesi seğiriyor. "Şansını zorlama, Winnie."

Hemen ayılır ve ensesindeki saçlarını kaldırır. Orada küçük çillerden oluşan bir takımyıldızı görür ve başka yere bakarım.

"Bunu sadece bir kez isteyeceğim, ama... arıları daha yakından görebilir miyim?" diye sorar.

"Alerjin var mı?"

"Öyle olsaydım arıları görmek ister miydim, aptal?" Sesinden kırılmış olduğu anlaşılıyor.

Ben burnumu çekerim. "Kadın, kontrol etmem gerek, sonuçta onlar benim arazimdeki arılar ve şu anda ihtiyacım olan son şey, senin otuz kez arı sokması sonucu dava açılması. Şimdilik kutuları rahat bırak."

"*Peki*, Bay Buzzkill." Ben ayrılmaya hazırlanırken koltuğundan kayarak bana dönüyor, dirseklerini tezgaha dayıyor ve gözlerini kısarak beni izliyor. "Bilginiz olsun, ben alerjik değilim ve evet, arılarla ne yapacağımı biliyorum. Eğer sokulursam, sizi dava etmeyeceğim."

Neredeyse yine gülümsemek üzereydim. Bana ne yaptı bu kız? "Bunu yazılı olarak istiyorum."

"...bu bir şaka mıydı?"

"Komedyen gibi mi görünüyorum?" Asla. Belki de kaotik kızılar en beklemediğim anda karşı koyduğunda hariç. "Burada olduğun sürece istediğin her şeyi yapabilirsin. Seni mutlu eden her şeyi, tüm sorumluluğu reddedip güvenli bir mesafe tuttuğun sürece."

Bu düşünceyle yüzünün bu kadar parlaması müstehcen. Gözleri zümrüt renginden peridot rengine dönüşüyor, lanet arıları düşünerek dans ediyor.

Bunu asla anlayamayacağım.

"Teşekkürler! Çok teşekkürler," diye coşkuyla söylüyor ben kapıya doğru yönelirken. "Zamanınızı bu kadar çok aldığım için özür dilerim. Evde bir çocuğunuz ve muhtemelen bir eşiniz olduğunuzu biliyorum ve ayrıca hafta sonu da..." Sesi giderek azalıyor.

Ona en soğuk gülümsememi gösteririm.

Bu kişisel bir mesele olmasa da, kişisel hale getirmeyelim. Onu uzak tutmak daha iyi.

"Colt beni meşgul ediyor," diyorum.

Sonra dışarı çıkıp onu rahat bırakıyorum, umarım pişman olmam.

Akşam saatlerine kadar boş vaktim yok, ancak o zaman oturma odasında dizüstü bilgisayarım ve bir bardak soğuk kahveyle oturabilirim.

Winnie'nin rezervasyon bilgilerinden tam adını öğrendim, onu Google'a yazıyorum.

İlk sonuç, "Emberly-Corban Güçlü Düğün Krizi!" başlıklı kısa bir tabloid makalesi.

Son derece ilginç.

Makaleyi bilgi için taradım ve lanet olsun, işte orada.

Güçlü bağlantılarından bahsederken, babasının tüm eyalette adaleti denetlediğini söylemeyi unutmuş.

Adını tanıdığımı düşünmüştüm ve şimdi nedenini biliyorum.

Kızının nerede olduğunu öğrenmek için ofisi arayan adam, Missouri Başsavcısı Carroll Jackson Emberly III'ten başkası değil.

Gözlerim makaleyi tarayarak hızlıca okudum.

Nişan, geçen yılın sonunda Missouri Başsavcısı Carroll Emberly ve damadın babası Senatör Klein Corban tarafından duyurulmuştu.

Bir DC senatörü.

Yine bingo.

Bir süre personel olarak çalıştığını söylediğinde, kendi müstakbel kayınpederi için çalıştığını bilmiyordum.

Teknik olarak, artık kayınpeder değil.

Okudukça, bu durum bana tuhaf bir ortaçağ evliliği gibi geliyor. Adı dışında, Winnie'den sonuna kadar hiç bahsedilmiyor.

Bir fotoğrafçı, gelinlik giymiş ve gözlerinde öfkeli bir kararlılık olan, arabasının direksiyonuna eğilmiş halini grenli bir fotoğrafla çekmiş.

Bu fotoğrafı sosyal medyada her yerde bulmak çok uzun sürmüyor.

Ailenin utanç duymasını önlemek için bu fotoğrafı bastırmaya çalışılmaması beni şaşırttı. Kafaları kışkırtmış zengin politikacılara yabancı değilim. Para kaybetmekten daha çok nefret ettikleri tek şey, dramalarının kamuoyuna yayılmasıdır.

Makale yarım saat önce yayınlandı. Şüphesiz Başsavcı bunu kaldırmaya çalışacaktır, ancak görüntüleme ve paylaşım sayılarına bakılırsa, bunun için çok geç olabilir.

Bu olay, yıldırım çubuğu gibi yerel halkın kahkahalarını ve tahmin edilebileceği gibi boktan yorumlarını çekiyor.

Kahretsin.

Morbid bir ilgiyle, sosyal medyada Winnie'yi arıyorum. Hesapları gizli, ama profil resminde çiçek tutan gülen bir kızıl saçlı kadın görünüyor.

Görüntüyü büyütüp bakmaya zahmet etmiyorum, ama neredeyse kesin olarak söyleyebilirim ki, bir tanesinin üzerinde küçük, tüylü bir arı var.

Yüksek sesle kıkırdarak güldüm.

O deli olabilir, ama yine de çok çekici ve normalde ders kitabı gibi çılgın kızıl saçlı tiplere ilgi duymam.

Yüzünde farklı bir şey var. Sadece filtre ya da fotoğrafın profesyonelce çekilmiş olması değil.

Onda gerçek, nazik ve baştan çıkarıcı bir şey var, sanki bu fotoğraf onun gerçekten mutlu olduğu nadir bir anı yakalamış gibi. O, sıkıcı bir pisliği, yıldız mülkünü biraz daha uzun süre kiralamasına izin vermesi için ikna etmeye çalışırken sahte bir gülümseme takınmıyor.

Birayı yudumlarken dudaklarım kıvrılıyor.

Suçluluk duymayın, pislik herif.

Dikkatli olmaya hakkın var.

Winnie'nin gerçek gülümsemesinin nasıl olduğunu merak etmeye ba lamadan önce, Colt içeri girer. Onun neredeyse ateşe vereceği kızı bakakaldı ını görmeden önce dizüstü bilgisayarını kapatır.

"Selam baba." Sesi sadece biraz bo uk çıkıyor. Garajı temizlerken toz ve örümcek a larıyla kaplanmış.

"Selam evlat. Henüz oturma," derim, o yanıma çökmek üzereyken. " nce du  al. Her şeyi hallettin mi?"

"Evet, ATV'leri bile temizledim. Üzerlerindeki eski kirleri ve her şeyi sildim."

Ah, kahretsin.

Ejderhaları kışkandıracak kadar ateş p sk rsem de, ona uzun süre kızgın kalmak imkansız.

Milyon dolarlık kiralık bir mülkte havai fi eklerle oynayarak son derece aptalca bir şey yapmış olsa bile. Belki de sadece benim gözüme girmek için ev i lerini yapıyor, ama en azından *yapıyor* ve şikayet etmeden yapıyor.

"Tamam." Ba ımı sallıyorum. "Bu ak amlık için bitti mi diyorsun?"

Yüzünde hızlı bir gülümseme belirir ve bir an için, aynada g rd  m genç yüzüne benzer.

" yle olsa iyi olur. Yorgunum."

" devlerini yaptın mı?" Tam olarak  dev sayılmaz, ama bu sonbaharda organik kimya dersine hazırlanmak için kaydoldu u yaz matematik dersleri.

 u ana kadar, hızlandırılmış yaz okulu, çılgın bilim adamı oğlum için yine  ocuk oyuncağı gibi görünüyor.

Keşke sa duyusu da zekası kadar keskin olsaydı. "Evet, kolaydı. Kalkülüsün daha zor olacağını d  nm  t m."

Ben başımı sallayınca tereddüt ediyor.

"O lum, böbürlenme, yoksa gelecek yıl seni muhasebeye koyarım."

Her zamanki gibi benim ciddi tavrıma gülerek, g mle inin koluna yapışmış örümcek ağını yavaşça çekerek çıkarır.

"Her şeyi bitirdiğime göre, bu akşam Pat amcanın evine gidebilir miyim? Arlo'ya bakacak birinin olması iyi olurmuş." Gözlerim şahin gibi kısıılır.

"Cezalandırıldığın kısmı kaçırdın mı? Bir sonraki duyuruya kadar?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Daha ilk günün bile bitmedi."

"Evet, ama o eğlence için geçerliydi, değil mi? Bu Pat amca ve Arlo. Lemmy teyze de tabii ki sorun etmiyor."

Onu reddetmem mümkün değil ve o da bunu biliyor, özellikle de küçük Arlo'ya ne kadar iyi davrandığını bilirken. Hala aptal küçük kardeşimin bebeklik dönemini atlayıp birden birinci sınıfa geçtiğine inanamıyorum.

Ama Colt'un bu işin kolay olacağını düşünmesini istemiyorum. "Pat amca bugün sana sordu mu?"

"Evet." Colt telefonunu kaldırıp bana mesajı gösterdi. "Gördün mü, baba?"

Lanet olası Patton, itaatsiz bir pislik gibi beni atlatıyor. Colt'un yetişkin gibi davranılmayı sevdiğini biliyorum, ama dün gece bunun tam tersi olduğunu kanıtladı.

"Anlıyorum." Sandalyeye yaslanıp onu izledim. "Git duş al, ben de bir düşüneyim. Söz veremem."

Elimden gelenin en iyisi bu.

Hızlı adımlarla, neredeyse zıplayarak uzaklaşıyor ve ben kanepeye geri çöküyorum.

Kimse sana tek başına çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu söylemez.

Ya da, herhalde, herhangi bir baba olmak da öyle.

Bu sürpriz aile, Pat'i neredeyse bir gecede on yıl yaşlandırdı.

Aynı zamanda onu Arlo hakkında durmadan konuşmaya da itti. Bazı günler, para kazanmanın ne demek olduğunu hatırladığından emin olamıyorum.

Çocuğu her soğuk algınlığı geçirdiğinde ne kadar endişelendiğini haykırmaktan, Salem'i övmeye kadar gidip gelir. Karısına o kadar aşık ki midem bulanıyor.

Sadece Dex, Junie'ye karşı daha kötü bir öğürme refleksi tetikliyor.

Tabii ki, Patton babalığa daha yeni başladı. Kolay aşamadadır.

Daha sonra, oğlunun bir erkek olup dünyayı keşfetmesi ile senin onaylamayacağın seçimler yapması arasında denge kurman gerekir. Bu, sana bulaştırdığı beklenmedik mide virüsüyle başa çıkmayı veya saat dokuzda, *az önce hatırladığı* bir projeyi bitirmek için eczaneye koşmayı çocuk oyuncağı haline getirir.

Nasıl ebeveyn olunur, nasıl yaklaşılabılır olunur, bunlar size asla söylenmez. Hala nasıl insan çobanı olunur diye mücadele ediyorum.

Colt'un olabileceği en iyi genç adam haline gelmesini nasıl sağlayabilirim?

Buna diğer her şeyden daha fazla zaman ayırıyorum.

Ve kararları verenin ben olduğumu biliyorum.

Bu normal olduğu için kolay olduğu anlamına gelmez. Bazen birkaç içki içtikten sonra boş boş otururken, bir kadın, sorumluluğu paylaşacak uygun bir anne olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Sonra Rina'nın hayatımızdan kendi isteğiyle çıktığını hatırlıyorum.

Neden onun gitmesine bu kadar sevindiğimi hatırlıyorum. Hırlayarak, yüzümü ellerimle ovuşturuyorum, cildimi gerginleştiriyorum.

Colton'ın şu anki halini seviyorum.

Koptik Yunanca gibi görünen bir matematik problemini çözdükten sonra hala bana gülümseyen parlak, masum çocuğu seviyorum.

Ama aynı zamanda, onun kaybolduğu, kurtların dolaştığı, en zeki ve en nazik çocukları yutmak için bekleyen ergenliğin kimsenin toprağı olmayan topraklarına doğru kaybolduğu hissine kapılıyorum.

O, yapması gereken gibi arkadaşı Evans'a kimya konusunda yardım etmek yerine, Solitude'a gizlice kaçıp ateşle oynamak gibi kararlar alıyor.

Bununla ne yapacağım, bir oyun planı yok ki? Anında yeni kurallar yazmam gerekiyor.

"Baba? Artık gidebilir miyim?" Colt, düşünüyormuş, ıslak vücuduna yapışan bir kot pantolon ve *Breaking Bad* tişörtü giymiş olarak önümde sallanıyor. Saçları diken diken.

"Bir şartla." Parmağımı kaldırıyorum. "Bana haber vereceğine söz ver ve bunu titizlikle yap. Pat amcanın evinden bir adım bile dışarı çıkarsan ya da Evans ya da başka birini eve getirdiğini öğrenirsem,

sürüş yaşına gelene kadar evden çıkamazsın. Şaka yapmıyorum, duydun mu?"

"Tamam, tamam! Tanrım." Gözlerini devirdi, ama ben hala bekliyorum. "Evet, baba. Anladım. Seni net ve açık bir şekilde duydum."

"Güzel. Hadi bakalım, küçük adam." Kanepeden kalkıyorum, ama onu götürmek için çıkmak üzereyken telefonuma bakıyorum ve cevapsız bir arama olduğunu görüyorum.

Rina'dan.

Lanet olası Rina.

Eski karım. Colt'un şaka gibi annesi. Yıllardır neredeyse hiç düşünmediğim bir hayalet.

Genelde Noel dışında, tatillerinde hariç, Colt'u umursayacak kadar suçluluk duygusu onu kemirmeye başladığı nadir zamanlarda dışında hiç iletişim kurmaz.

"Hey, baba?" Colt kapının yanında duruyor, bana bakarken kapıdan düşecekmiş gibi görünüyor. "Geliyor musun yoksa...?"

"Geliyorum." Cevapsız arama bildirimini silip onu garaja kadar takip ettim.

Rina'yı aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum, ama o sürekli geri geliyor.

Ne istiyor ki? Onunla sonra ilgilenirim.

Bu hafta, huzur ve sükunet umutlarımı yok etmeye kararlı görünüyor.

Eski karım ve Winnie arasında, dram çarkı beni ezmeye hazır bir buharlı silindir gibi geliyor.

BEE HAPPY (WINNIE)

Bir keresinde tırnağımı kopardım.

Tüm tırnağım, parmağımı kapıya sıkıştırdığım için bir anda yok oldu.

Hades gibi acıdı, hayatımda yaşadığım en kötü acıydı. Hastaneye gittim, ama enfeksiyon kapmaması için antibiyotik vermekten başka yapacak bir şeyleri olmadığını söylediler.

Sonunda yeni bir tırnak çıktı.

Bir süre, elim her hareket ettiğinde zonklayan çirkin, morarmış bir tırnak yatağı vardı.

Bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacağıma yemin ettim ve şu ana kadar da yapmadım.

Ama şu anda, yemin ederim ki, telefonumu uçak modundan çıkarmak yerine *tüm* tırnaklarımı koparmayı tercih ederim.

Kötü alışkanlığım devreye girince tırnak kenarını kemiriyorum, aptal siyah ekrana bakarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Babam Archer'ın şirketini arayıp cevap talep ederek beni zorladıktan sonra, seçeneklerim temelde sıfır.

Dişlerimi sıkıp, yansımana bakarken boğazımı temizledim.

Tamam, hadi yapalım şunu.

Hizmeti devam ettirmek için simgeye dokunuyorum ve on binlerce bildirim, bir koro gibi ping sesleri çıkararak ekrana geliyor.

Dizlerim titrer ve aniden otururum, arkamdaki tabureye şükrederim. Bu çok kötü sonuçlanabilirdi.

Başsavcının kızı Winnie Emberly, telefonuyla panikledikten sonra kafasını yere vurarak öldü.

Belki de ani ölüm daha iyi olurdu.

Bu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak acı verici.

Telefonum yeniden bağlandığında ve mesajlar mermi gibi yağmaya başladığında, onu yakındaki ormana atıp dünyadan tekrar kopmayı ciddi olarak düşünüyorum.

Belki bir pense bulurum. Cezamı
bu şekilde çekerim.

Eğer küçük bir özgürlük için bedeli buysa, evrene hak ettiğini vereyim.

Telefonumun yüzüme durmadan gönderdiği mesajları ve uygulama bildirimlerini okumak yerine Instagram'ı açıyorum. Evet, o da beni boğacak kadar çok bildirimle dolup taşıyor.

Bir sürü insan beni etiketleyip, kendi düşünümünden kaçıp genç ve yakışıklı damadımı çok zengin bir deniz ayısı gibi sahilde terk ettiğim bu çok komik olayı gülerek anlatıyor.

Evet, hepsi doğru.

Ama hiç evlenmek istemediğimi ve büyük günün sabahında Holden'ın bana düşünün tek sevdiğim kısmı olan tacımı düşürdüğümü mesaj attığını düşünürseniz, beni suçlayamazsınız.

Alnımı kollarımın üzerine koyup, sanki kendimi daha küçük göstererek evrenin bana kötü şeyler atmasını engelleyebileceğimi düşünerek kamburum.

Taç çok güzeldi.

Bana büyükannem vermişti ve ortasında büyük, parlak bir arı olan, zarif ve sevimli, muhteşem bir gümüş parçaydı. Göze batmayan, sadece saf zarafet, ama Holden düşününde arı istemediğine karar verdi.

Bunu iyice sindirin.

Onun düşününü.

Bizim değil.

Taçın, o aptal düğünde benim için gerçekten önemli olan tek şey olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım.

İronik olarak, bu, onun beni hiç umursamadığını hatırlamam için ihtiyacım olan yüzüme atılan bir yumruk oldu.

Bu, görücü usulü bir evlilikti, daha fazlası değil. Kesinlikle, sonunda mutlu sonla biten çılgın romantik komedi türünden bir şey değildi.

Ugh.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama gözyaşlarımın akmaya başladığını hissediyorum. Kötü anılar geri geliyor, zihnimi yakıyor.

Annem, nereye gittiğimi bilmediği halde, kapıya doğru yürürken bana neredeyse yapışarak beni durdurmaya çalışmıştı.

Özgür olduğumda hissettiğim ilk tatlı rahatlama, ardından hala beni boğmaya devam eden, göğsümü sıkıştıran panik.

Son dakikada burayı rezerve etmek için Springfield'ın dışındaki bir benzin istasyonunda durdum ve geri kalan yolu deli gibi sürdüm.

Babamın beni nasıl bulduğu bir muamma.

Kansas City'yi son anda varış noktam olarak belirlediğim için kimse nereye gittiğimi bilmiyordu. En yakın arkadaşım Lyssie bile.

Beni bu kadar çabuk bulması imkansızdı. Onun yüksek bağlantıları bir kan köpeğinin iz sürme yeteneğini gölgede bırakabilse bile umurumda değil.

Başımı kaldırıp düğünümün sabahı nasıl göründüğümü görüyorum.

Yapay olarak hazırlanmış ve budanmış, vücudumdaki her bir kıl yok edilmiş, kaşlarım, kirpiklerim ve dudaklarım Mısır mumya maskesinden daha abartılı hale getirilmiş.

Burnuma dokunduğumda karıncalanıyor, içindeki tüm siyah noktaları temizledikten sonra hala ağrıyor.

Elmacık kemiklerim sanki başka bir yere taşınmış gibi hissediyorum.

Annemin getirdiği stilistlerin yaptıkları fırtına gibi tedaviler beni mahvetti galiba.

Hala tamamen normal görünmüyorum.

Yüzüme baktığımda Winnie'yi görmüyorum.

Porselen bir bebek görüyorum, onların benden olmasını istedikleri her şeyi. Ama annem çok sevindi.

O sabah sırtıma çok nazikçe dokundu ve kulağıma fısıldadı: "*Winnie, çok parlak görünüyorsun! Onu çok mutlu edeceksin.*"

Ama biraz gülümseyemez misin?

Hayır anne.

Kesinlikle

hayır.

Ölüm hücresinde yatan bir kızı gülümsetmek daha kolaydır.

Başımı sallayarak, elbisenin yırtık kalıntılarını içeren siyah çantaya bakıyorum. Hâlâ onu ait olduğu yere, dışarıdaki çöp kutusuna atmadım.

Suçluluk duygusu tuhaf bir şekilde çok güçlü.

O gösterişli şey on bin dolardan fazla tutmuştu — evet, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor — ve belki de onu kağıt kar tanesi gibi kesmemeliydim. Eğer sağlam olsaydı, en azından bağışlayabilirdim.

Ama şimdiye kadar giydiğim en rahatsız elbise olmasının yanı sıra, gerçekten de beyaz bir hapisane kıyafeti gibiydi.

Çaresiz zamanlar.

Bana neredeyse zorla yaptırmaya çalıştıkları acımasız sembolü silmek için çaresiz önlemler ve güzel ipeği parçaladığım için kendimi çok kötü hissedemiyorum. Hayatımın geri kalanını paramparça ettiysem, neden olmasın?

Ve kendimden nefret etmem gerektiği ve taze yarama tuz basmak istediğim için, "büyük gün felaketim" hakkında Twitter'da yazılan bazı gönderileri okudum.

DCToiletScrubber: Senatörün, düğün töreninde terk edilen oğlu karşısında yüzündeki ifade #WeddingFail #EmberlyPatilla

Lilmeatballgirl84: Aman Tanrım. Aman Tanrım, onu DÜĞÜN GÜNÜ terk ettiğine hala inanamıyorum??? Uyuşturucu mu kullanıyor bu kız? #WeddingFail

Tungstentastesgoodsometimes: Kahrolası düğün fiyaskosu. Winnie Emberly iyi bir erkek nedir bilmiyor. O aygırı binmek için ölürüm.

Son saçma sapan gönderide, Holden'ın milyon dolarlık gülümsemesiyle, lacivert takım elbisesiyle yakışıklı ve koyu sarı saçları geriye taranmış bir fotoğrafı vardı.

Keskin yüzü, kameraya "Ben senden daha iyiyim" enerjisini yansıtıyor.

Binlerce kez gördüğüm en sevdiği ifade.

Birkaç kişi ateşli gifler ve salya akıtan büyük bir köpekle yorum yapıyor. En azından hashtag'ler ana trend listelerine girmedi. *Henüz*.

Yani, babam ya da Senatör Corban A listesindeki ünlüler değiller.

Tabii, babam ikinci dönemine seçildi ve Missouri'deki herkesin onu tanıdığını sanıyor gibi davranıyor, ama aslında durum öyle değil. Sokakta kalabalık tarafından kuşatılmadan yürüyebiliyor. Carroll Emberly'yi sıradan birine sorarsanız, seçim meraklısı ya da nüfuzlu bir avukat değilse, size şaşkın bir bakış atacaktır.

Ama bu düğün onun işi, onun bebeğiydi.

Babam ve Holden'ın babası, siyasi hanedanlıklarını birleştirebilirlerse bir fırsat kokusu aldıkları için bu düzenlemeyi yaptılar. Evlenen çocuklar için en iyisinin ne olduğu önemli değil, çünkü görünüşe göre 17. yüzyılda yaşıyoruz.

Holden ise biraz daha kült bir hayran kitlesine sahip. Çoğunlukla Instagram'da, genç, zengin ve iğrenç derecede şımarık kadınları göletteki kurbağalar gibi kendine çeken bir adam.

Bir gece, akşamın yarısını DM'lerinde geçirdi, sadece gülüyordu.

Onun kaba davranışlarından mı, hayranlarıyla alay etmesinden mi, yoksa onlardan birkaçıyla birlikte olmasından mı daha çok tiksindiğime karar veremedim.

Şimdi bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken

ediyor. Göz ardı ettiğim bir başka tehlike işareti.

Ve hayatımı mahvetme *cesaretini* gösterip, çığlık atan bir kurşundan kaçma fikri bana gerçek dışı geliyor.

Bu ben olamam.

Bu, geçen yıl babamın ofisine çağrıldığında, babamın evlilik teklifini *kabul eden* ve tek kelime bile itiraz etmeden gergin bir gülümsemeyle onaylayan kız olamaz.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu durum kıl payı kaçırılmış bir vuruştan çok, doğrudan isabet etmiş bir vuruş gibi geliyor.

Belki de kurşun Holden değildi, kaçıyordu ve eskiden tanıdığım tüm dünyadan uzaklaşıyordu.

Anlaşıldı.

Dürüst olmak gerekirse, Archer'a verdiğim büyük sözler, onun kulübelerini yüksek mevkilerdeki kişilere tavsiye edeceğime dair söylediğim her şey için kendimi kötü hissediyorum.

Yani, çaresizdim. Güzel saklanma yerimi birkaç gün daha korumak için ona ayda yıldılda vaatlerde bulunurdum.

Bu yerde, aptalca ve tamamen mantıksız bir şekilde ait olduğumu hissettiren bir şey var. Hayatımdan oyulmuş buharlı kraterde bir vaha.

Ama yaptığım şeyden sonra, eski DC ekibinden kimse bana iki kelimedenden fazla konuşursa şanslı sayılırım. Ve o iki kelime muhtemelen "*ne oluyor lan?*" olacaktır.

Sanırım bu da haklı olur. Onların dünyasında mesele kişisel olarak insanları kızdırmak değildir.

Mesele, doğru bağlantıları olan yanlış insanları kızdırmaktır. Amerikan kraliyet ailesinin küçük yamyam tanrılarını kızdırdığınızda, onların gazabından korkan herkes için radyoaktif hale gelirsiniz.

Eski arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım vicdanı asla anlayamazlar. Ya da bir gün gerçekten isteyebileceğim bir koca sahibi olma aptalca hayali için mükemmel bir evlilik teklifini reddetmeyi.

Dürüst olmak gerekirse, para ve kariyerlerine o kadar odaklanmışlar ki, evlilik hakkında pek düşünmüyorlar. Washington'da ya hızlı yükselirsin ya da gömülürsün. Otellerde, *muhtemelen* temiz olan insanlarla rastgele kur yaptığın ilişkiler, olabildiğince romantiktir.

Çünkü, bilirsiniz, bu yanlış kişiyle evlenmekten daha az kariyer riski taşır.

Ama evliliği düşünselerdi, Holden ile yapabileceğim türden bir siyasi evlilik muhtemelen bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olurdu.

Tiksinerek telefonumu uzaklaştırıyorum, röportaj yapmak isteyen arkadaşlarımdan ve haber kuruluşlarından gelen tüm mesajları görmezden geliyorum.

Sevgisiz bir evliliğin neye benzediğini gördüm. Belki annem gençken babamı sevmişti, ama babam kariyerine o kadar odaklanmıştı ki, diğer her şey ikinci plana itilmişti.

Belki bir zamanlar onu soyut bir anlamda sevmiştir, ama şimdi unutmuştur. Annem sadece onu desteklemek için yapılmış güzel bir aksesuar gibi kameralara gülümsemek için oradadır. Ben de oradaydım, mükemmel kızı oynuyordum.

Şimdiye kadar.

Sanırım sınırları zorlayıp bir şeylerin kopmasına neden olunca böyle olur.

Bir kızı çok zorlarsanız, düğününü paramparça eder ve arılarla dolu, masalsı bir hayat sürmesini engelleyecek büyük ve korkutucu yükümlülüklerin olmadığı küçük, şirin bir kulübeye kaçır.

Arılardan bahsetmişken...

Telefonumu bırakıp koltuğumdan kalkarak dışarı çıkıp onları kontrol etmeye gidiyorum.

Güneş, cildimde sıcak bir banyo gibi hissediliyor. Çiçeklerin tatlı kokusu havada o kadar yoğun ki, mutlu bir şekilde nefes alıyorum ve ruhumdaki mutsuzluğun kaybolduğunu hissediyorum.

Telefonuma, sorumluluklarıma ve eski çürümüş hayatıma sırtımı dönebilmek özgürleştirici bir duygu.

Burada hayat güzel.

Sürerken, bu cenneti en iyi şekilde değerlendireceğim.

Bugün cenneti en iyi şekilde değerlendirmek için bahçenin en ucundaki arıları incelemek gerekiyor. Düşündüğümde daha fazla var, toplamda altı set kutu var ve hepsi birbirine oldukça yakın duruyor. Ama ormana biraz daha yakın bir set daha olduğunu fark ediyorum.

Bunlara Langstroth kutuları deniyor. Geleneksel arıcılar için klasik bir kovan ve benim kişisel favorim.

Arıların kendilerini güvende hissetmeleri ve balı her hasat edildiğinde çok fazla yeniden inşa etmeleri gerekmemesi benim için önemli.

Tabii ki, bu aynı zamanda bunu yapmak için en verimli yöntem. Arılar için en iyisi olmayabilir, ama ben her zaman bal severim ve biz sadece az miktarda hasat yapıyoruz.

Archer daha yakından bakmamı sorun eder mi acaba?

Etrafta hiç arıcı görmedim, bu da bir ihmal gibi geliyor. Arılar kendilerine gayet iyi bakabilirler, ama bu insan yapımı bir yuva. Bunu kuran kişi, arıların güvenliğini ve rahatlığını sağlamak için neredeyse her gün burayı kontrol etmelidir.

Neyse ki, şimdi buradayım ve bu işi gayet iyi yapabilirim. Yapmak *istiyorum*. Zamanımı çevreyi inceleyerek, bir sonraki hamlemi düşünerek geçiriyorum. Arılar, insan müdahalesi olmadan kendi başlarına mutlu, normal arı işlerini yapıyorlar. Onların yanında olmak çok rahatlatıcı.

Ama onları uzaktan izlemekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Balı incelemek ve kovanların sağlıklı olduğundan emin olmak istiyorum.

Bu yüzden, her hareketimi ölçüp sakın bir şekilde ilerliyorum.

Arılar eşek arıları gibi değildir. Elbette, tehlikede olduklarını düşünürlerse yuvalarını savunurlar, ama ben bir tehdit oluşturmadığım sürece saldırmazlar.

Yaklaştıkça birkaç meraklı keşif arısı üzerime konuyor. Bir saniye dinlendikten sonra uçup giderken gülümsüyorum. İnsanlar iğneli böceklerden çok korkar, ama çoğu arı doğuştan saldırgan değildir.

Arılar tahmin edilebilir.

İnsanlardan kesinlikle daha kolay başa çıkılırlar, sadece ölüm kalım meselesi olduğunda saldırlar.

Keşke dünya da bunu anlayabilse, o zaman belki böcek ilaçlarını ve zehirleri bırakıp arılara biraz daha fazla yaşam alanı tanırlardı.

Bu ne kadar naif ve safça gelirse gelsin, bu tamamen doğru.

Ve bunu çok uzun süre düşündüğümde, boğazım sıkışır ve bu düşünceyi bir kenara itmek zorunda kalırım.

Bunlar çok güzel arılar.

Hafif çizgili gövdeleri olan, her yönüyle mutlu görünen ince kahverengimsi altın rengi bal arıları.

İlk kutuya ulaşıyorum ve onu dikkatle inceliyorum. Ahşap işlenmiş gibi görünüyor, bu iyi bir şey. Arıların kutudan çıkıp tekrar girebilmeleri için bolca delik var.

Yavaşça hareket ederek, daha kısa olan kutunun kapağını kaldırıp içinde depolanan ekstra balı kontrol ediyorum. Etrafımda daha fazla arı vızıldıyor, ama ben paniğe kapılmıyorum.

Hatta biri bir saniye burnuma konuyor ve sonra uçup gidiyor. "Doğru, çocuklar.

Ben bir dostum," diye mırıldanıyorum, kapağı nazikçe çekip ve yere koyuyorum.

Yüksek sesli vızıltılar kulaklarımı doldurur, ama dikkatimi çeken bu değildir. Panellerin arasında mor bir şey vardır.

Olamaz.

Nefesimi tutuyorum, buz gibi sakınım ki onları tedirgin etmem.

Bunu daha önce birçok kez tam koruyucu giysi giymeden yaptım, ama bu, hata yaparsam, çok hızlı hareket edersem veya çok fazla sallanırsam sokulmayacağım anlamına gelmez.

On çerçeveden ilkinin dikkatlice kaldırıyorum. Küçük arılar bal peteğine yapışıyor ve rahatsız edildikleri anda etrafımda daha fazlası toplanarak incelemeye başlıyor.

Gözlerim beni yanıltmadığı için çerçeveyi neredeyse düşürüyordum.

Mor renkte parıldıyordu.

Bak, balın renkli olabileceğini biliyorum, ama bu konuda hiç şüphe yok. İnanamadan aşağıya bakıyorum, bu parlak, kraliyet moru altın rengini, nadir ve lezzetli olanı içime çekiyorum.

"Üzgünüm, tatlılar," diye fısıldıyorum, işaret parmağıma en ufak bir damla alıp çerçeveyi yerine geri koyuyorum.

Çerçeve yerine oturduğunda ve arılar güvende olduğunda, mutlulukla gözlerimi kapatıp tadına bakıyorum.

Kutsal nektar.

Tamam, The Sugar Bowl'u unutun. Orası şimdiye kadar yediğim en iyi tatlıları sunuyor olabilir, ama bu balın yanında sönük kalır.

Ruhuma saf şeker gibi geldi.

Zengin. Muhteşem tatlı. Şarap gibi hafif çiçeksi. Hiç böyle bir şey tatmamıştım.

"Sakin ol, sakın ol. Panik yapma," diyorum kendime, arı delisi bir spaz gibi.

Titreyerek, arılarla aramda yeterince mesafe olana kadar kovandan yavaşça uzaklaşıyorum.

Sonra çılgılık attım.

Orada dans etmeye başlıyorum.

Bu *delilik!*

Sanki benim bulmam için buraya yerleştirilmiş gibi hissettiren sürpriz bir mucize.

Yumruğumu havaya kaldırıp bağıriyorum, sesimin ormandan yankılanmasını dinliyorum.

Belki de sorunlarım var.

Ama araştırmam da gerekiyor. Eğer bu düşündüğüm şeyse... Hayır.

Hayır, önce kontrol etmeliyim. Fazla heyecanlanma.

Somut *kanıtlar* olmadan büyük iddialarda bulunamam. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da budur.

Bahçenin kenarındaki çitin üzerinden atlamadan önce telefonumu almaya bile zahmet etmiyorum ve doğruca ormana gidiyorum, ne aradığımı bilmiyorum. Sıra dışı bir şey.

Arıların bu sihirli balı yapmak için kullandıkları bir şey.

Ağaçların arasından süzülen güneş ışığına ellerimi uzatarak koşuyorum. Kaçak gelin olayı artık kötü bir rüya gibi geliyor.

Evde neler olduğu kimin umurunda, ben bu yüzden buradayım.

Arılar. Bal. Herkesi memnun etmek anlamına gelmeyen *önemli* bir şey.

İstediğiniz kadar aptalca deyin, ama uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım.

Ama teknik olarak bunlar benim arılarımla değil. Bu kadar bağlanmaya hakkım yok.

Bildiğim kadarıyla, küçük harflerle yazılmış bir kuralı çiğniyor olabilirim ve bu da yarın Bay Gruff Stuff'ın beni kovmasına neden olabilir.

Yine de, bir saatten az bir süre sonra, kirlenmiş ve çılgınca gülümseyerek eve geri dönüyor.

Önce en önemli şey: su.

Sıcak güneşin altında kaldıktan sonra susuzluğumu gidermek için bir bardak suyu bir dikişte içiyorum ve bir tane daha içmeye başlıyorum. Bu sabah sürdürdüğüm güneş kremi yağmen yanmış olduğumdan eminim, ama yapacak bir şey yok.

Umurumda bile değil.

Telefonumu alıp, tüm bildirimleri kaydırarak geçiyorum — nasıl bu kadar çok bildirim gelebilir ki? — ve Archer'ın numarasını buluyorum.

Bunu içime atamam, sonuçları ne olursa olsun.

Bu adam, arıların ürettiği *altın* üzerinde oturduğunu bilmeye hakkı var.

TAMAMEN ARILARIN BÜYÜSÜNE KAPILMIŞ (ARCHER)

Biraz sessiz kalmamın imkansız olacağını bilmeliydim.

Ev ofisinde çalışmak, dikkatimin dağılmayacağı anlamına gelmez. Sadece beni rahatsız etmek isteyenler bunu telefonum aracılığıyla yapar.

İlk olarak Dexter, telefonu açtığımda selam bile vermiyor.

"Bir fikrim var," diyor. "Sana da merhaba."

Sabırsız bir ses çıkarır. "Evet, merhaba. Neyse, düşünüyordum da... Cardinal bizim en başarılı girişimlerimizden biri, değil mi?"

"Evet."

Cardinal, çoğunlukla Patton'ın bebeği. Otel olmayan bu otelin, en yüksek beklentilerimizi minimum sorunla aştığı inkar edilemez. Pat'in, şu anki eşinin büyük yardımı olsa da, yapabileceğini düşündüğüm her şeyden daha iyiydi.

Yanlış anlamayın, o iyi bir iş adamı.

İyi sezgileri var. Ama Salem'in yönetimi, uzun vadeli potansiyeli olan ciddi bir yatırımı aldı ve rekor sürede onu şimdiye kadarki en iyi para kazandıran yatırımlarımızdan biri haline getirdi.

"Tabii ki," diyorum ona. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bir taneyle yetindik?"

Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm. Telefonumu kulağıma daha yakın tutuyorum. "Çünkü öyle binalar tek boynuzlu at gibidir ve devasa sermaye gerektirir."

"Paramız var."

"Yine de riskli," diye homurdandım, ama haklı da olabilirdi. "Aklında bir yer var mı?"

"Saint Louis."

Yine Missouri'de. Mantıklı bir adım, eyaletin ikinci büyük şehri ve gelecekteki genişlemeler için bir basamak görevi görebilir. Seyahat bloglarında ve video incelemelerinde bu mülkün ne kadar ilgi gördüğünü düşünürsek, aynı Cardinal markasını kullanabiliriz.

"Bunu neye karar verdin?" diye soruyorum.

"Junie'nin fırınıni genişletmeyi düşünüyordum. Aklım birden oraya gitti," diye yavaşça itiraf ediyor. "Bizimkini de ona uyacak şekilde zamanlayabilir ve Kansas City'nin en iyisini doğuya taşıyabiliriz."

"St. Louis'de bir fırın açmayı mı düşünüyor?"

"Yani, mantıklı geliyor. Burası büyük bir yer, fırsatlar bol. Ayrıca, araştırdım ve bizim modelimizle başka bir lüks gökdelen için pazarda bir boşluk olabileceğini düşünüyorum."

Hmph.

Dexter'in yaptığı bir şeye güveniyorsam, o da araştırmasıdır. Özellikle bizi neredeyse batıran Haute olayı sonrasında, eskisi gibi kendini yormasa da, inanılmaz derecede çalışkan.

"Bugün şanslı günün. Düşüneceğim."

"Güzel. Patton zaten kabul etti," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Önce ona gitmiş olman büyük bir sürpriz değil," diye homurdanıyorum, gözlerimi devirmemeye çalışarak. "Bir gün huzurevinde hala The Cardinal'ı övünerek anlatıyor olacak."

Dexter kıkırdar. "Dikkatli ol dostum, kıskançlığın belli oluyor." "Siktir git Dex."

Gülüşü tamamen sakindir. "Sadece tohum eklemek istedim. Hızlı hareket etmek istiyoruz, bu yüzden ikinci kez düşünmeyi hızlandırabilir miyiz?"

"Düşüneceğimi söyledim. Birkaç gün sonra, konuyu inceledikten sonra bir toplantı düzenle, o zaman rakamlarla birlikte doğru düzgün bir sunum yapabilirsin."

"Teşekkürler, Arch. Her zamanki gibi ödevimi zamanında yapacağım." Burun kıvrır. Arka planda boğuk bir ses duyulur. "Neyse, seni düşüncelerine bırakayım. Colt'a havai fişekler için fazla sert davranma. Annemden duydum."

"Oğlum benim, benim sorunum," diye homurdandım.

Telefonu masanın üzerine ekranı yukarı bakacak şekilde koyup hoparlörü açtım, böylece gelmeye başlayan mesajları kontrol edebilecektim. Garip bir şekilde, hepsi Bayan Sugarbee'den gelmişti.

"Junie az önce seni aradı, değil mi?" diye soruyorum, o boğuk sesi hatırlayarak. Telefonunu, başka biri aradığında anlaşılabilir şekilde ayarlaması kötü bir alışkanlığı var.

"Belki."

"Evindeki mutluluğuna dön, pislik." "Tabii ki, pislik."

Gülümserim ve telefonu kapatırım.

Yıldızlığımızı genişletmek, en kötü fikir değil, tabii ki doğru temelleri atarsak. Asistanımıza St. Louis pazarı hakkında temel bilgileri araştırması için bir not gönderirim ve sonra dikkatimi o tuhaf mesajlara çeviririm.

Winnie: Archer, buna inanmayacaksın ama SENİN ARILARIN EN İYİSİ

Winnie: Kelimenin tam

anlamıyla arı golfü Winnie:

küf

*Winnie: *altın ARGH*

Winnie: Bal mor ve inan bana bu çok nadir bir şey. MOR BAL

Ne oluyor lan?

Tabii ki, her mesajın sonuna arı emoji ekliyor.

Arılar hakkında tek bildiğim, soktuklarında çok acıttıkları

Bahçıvanım beni ikna edip arı kovanları kurduğum gün arı kovanları kurmam için ikna ettiği gün pişman olmaya başladım.

Açıkçası, eklediği fotoğraflar olmasaydı ona inanmazdım. Fotoğraflarda bir bal peteği rafı ve hayatımda gördüğüm en mor bal vardı.

Daha çok boyaya benziyor, Halloween'da balkabağını süslemek için kullanacağınız ya da Bob Ross'u izlerken tuvalinize süreceğiniz türden bir boya.

Bu arıların verdiği mucizeyi ve *hemen* gelmem gerektiğini anlatan, anlaşılmaz gelen mesajlarının geri kalanını görmezden geliyorum.

Onu aradığımda içim sızlıyor.

"Archer! Merhaba. Mesajlarımı aldın mı?" Hemen telefonu açıyor. "Evet," diyorum dikkatlice. "Aldım, tamam."

"Bu harika değil mi?" Neredeyse çığlık atıyor. Hayır, bunu silin — *gerçekten* çığlık atıyor, ama kulak zarımı patlatmamak için telefonu ağzından uzaklaştırma nezaketini gösteriyor. Onu hoparlöre alıp sandalyeme yaslanıyorum. "Cidden daha önce böyle bir şey görmedim. Sadece duymuştum."

"Ne, senato çalışanı olmanın yanı sıra arıcılık da mı yapıyorsun?" Eğer doğruysa şaşırmam.

"Profesyonel değilim, hayır, ama büyükannem ve büyükbabam bana iyi bir başlangıç sağladı. Arılarla ilgili ne yapacağımı biliyorum. Bunun tek boynuzlu at balı olduğuna inanın bana. Tamamen doğaüstü bir şey. Neredeyse parıldayan mor bal? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama bana açıklayacağınızı hissediyorum."

"Evet! İnsanlar bu bal için *çok para* ödeyecek, Archer. Tıbbi özelliklerinin ne olduğunu bile bilmiyorsun, üstelik tadı da çok lezzetli. O kadar tatlı ki dondurmanın üzerine damlatabilirsin."

Ne tuhaf bir görüntü. Midem bulanıyor, bu lezzetli mi yoksa iğrenç mi emin olamıyorum.

Gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Bu kötü bir haber değil, hayır, ama yine bu kız ve bu lanet arılar olması beni endişelendiriyor. Bugün erken saatlerde, babası yine soğuk bir sesli mesaj bıraktı. Bu sefer benim kişisel cep telefonuma, ki bunu birinden şantajla almış ya da ciddi bağlantılarını kullanarak elde etmiş olmalı.

O, benim kulübemi kiraladığını doğrulamak için geri aramamı neredeyse talep etti.

"Gelip görmelisin," diyor. "Telefonla anlatınca çılgınca geldiğini biliyorum, ama gel de sana göstereyim. Yüz yüze konuşunca daha mantıklı gelecektir, söz veriyorum."

Tabii.

Bu, şu anda duyduğum bu çılgın bal hikayesi kadar mantıklı olacak, ama fotoğraf yerine, muhtemelen ben yüzüme on kez arı sokulurken, o manik bir peri gibi etrafta dans edecek.

"Yani, çok meşgul değilsen tabii," diye ekliyor, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

"Tamam," diyorum, sırf onu memnun etmek için. "Gelirim, ama arı kovanlarını parçalamak ve onları kızdırmak yok."

"Yaşasın! Çok heyecanlıyım. Görüşürüz."

Sadece ben heyecanlıyım.

Onun köpek yavrusu gibi enerjisi fikrimi değiştirmeden önce telefonu kapatıyorum ve iç çekerek telefonu masanın diğer tarafına itiyorum.

Tanrım, kendimi neye bulaştırıyorum böyle?

Ben bu çılgınlıkla nasıl başa çıkacağımı düşünürken Colt içeri girer ve ben telefonumu elime aldığımda, ekranı iyice inceler ve birden donakalır.

"Baba, neden potasyum permanganata bakıyorsun? "Potasyum perma-ne?" Ona bakıyorum.

"Bu bir oksitleyici maddedir. Hastanelerde temizlik için çok kullanılır. Parlak mor renktedir."

Küçük çılgın bilim adamımın bazen beni ne kadar korkuttuğunu söylemiş miydim?

"Hayır, Colt, bu bal. Görünüşe göre."

"Bal mı? Bal mor olur mu?"

"Muhtemelen, evet. Gidip kendim göreceğim." Yine burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Yarın pişman olma ihtimalim yüksek, ama çoktan kararımı verdim.

"Şimdi oraya gidip bir bakacağım. Gelip biraz temiz hava almak ister misin?"

"Tabii ki!" Havaya yumruk atar. "Uh, pardon."

Mor bal için evden çıkmak için bu kadar heyecanlıysa, sanırım cezalandırılmak onu çok etkiliyor.

İyi. Amaç da bu zaten.

Bu aynı zamanda, birlikte yola çıkarken, tüm son sorunlarımızın başladığı yere geri dönerken göğsümde ekstra bir baskı olduğu anlamına da geliyor.

SOLITUDE'A VARDIKTAN SONRA, Winnie bizi bekliyor.

O atıyor kapıyı kapıyı aç ikinci ikinci kapıyı çek yola
garaj garaj yoluna

"Colt'u da mı getirdin? Ne güzel!" diyor, onu görünce gözleri parlıyor. "Girin bakalım çocuklar."

"Merhaba Winnie," diyor neredeyse utangaç bir şekilde.

"Seni tekrar görmek güzel. Baban sana iyi davranıyor mu?" "Daha iyi olabilirdi." Colt bana gülümser.

"Babası burada," diyorum kuru bir şekilde.

Gülümsemesi çok bulaşıcı, bunu kabul etmeliyim, parlak yeşil gözleri Colt'a yaklaşıırken dans ediyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa iki kez göz kırp," diye fısıldıyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Colt gülüyor.

Eğlencemi belli etmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Önceki kırık, kayıp kuş artık yok. Onun yerine, enerjisi hissedilebilir bir peri yaratık var.

Parmaklarını sallayarak bizi takip etmemizi işaret ediyor ve Colt, tıpkı önceki gibi adanın yanındaki koltuğa oturuyor.

Tezgaha yaslanıyorum, fazla rahat olmak istemiyorum. "Ee," diyorum. "Mor bal, ha?"

"Seni aramadan önce biraz araştırma yaptım. Resimleri gördün, değil mi?"

"Evet, fotoğrafları gördüm."

"Tamam, peki, bu her şeyi açıklıyor." Bana gülümsüyor. "Mülkünüzün çevresindeki ormanı kontrol ettim, bunu açıklayabilecek

Bundan yaklaşık yarım mil ötede nadir bulunan kudzu ve kara akasya ağaçları var."

"Sebebi bu mu?" diye soruyorum, onu anladığımdan emin olamadan.

"Evet! Muhtemelen, yani. Bu kadar kuzeyde mor renk alışılmadık bir şey ve daha önce hiç bu tonu görmemiştim. İnternette de buna benzeyen bir şey bulamıyorum." Yerinde duramayan kadın, odada volta atmaya başlar. "Ama bu çok çılgınca. Burada böyle bir şey bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Colt'a bakıyorum, ama o sadece başını bir eliyle destekleyip kızın hareketlerini izliyor. Dikkatli olmazsa, ahşap zeminde delik açacak.

"Daha fazla araziniz var mı?" diye sorar aniden. "Ne?"

"Daha fazla arazi? Ormanın bir kısmı size mi ait?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu sizin için ne önemi var?"

Arazimin sınırı ormana kadar uzanıyor olsa da, onu arı takıntılı kaçıklara kiralamıyorum.

"Kovanları genişletip bu şeyi deli gibi satabilirsin." Yürümekten vazgeçip önümde durur, büyük yeşil gözleri ve şiddetli hayalleriyle bana bakar.

Bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Daha önce hiç bu kadar tutku görmemiştim.

"Bu yeri arılarla çevrelemeyeceğim, Winnie. Bunlar lüks kiralık evler ve bizim demografik grubumuzdaki çoğu insan tatillerini böceklerden uzak geçirmeyi sever."

"Tamam, tamam. Haklısın." Yine yürüyerek uzaklaşırken, düşünmeye çalışır gibi şakaklarını ovuşturur, beni bir sonraki çılgın planına katılmaya ikna etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışır.

Ben ise etrafı inceliyorum.

Siyah çöp torbası, bıraktığı yerde hala yerde buruşuk duruyor. Acaba fikrini mi değiştirdi, yoksa onu atmak için yardıma mı ihtiyacı var?

Düğün gününde her şeyi geride bırakmak çok zor olmalı. Geçen günki gözyaşları bir göstergeyse, kesinlikle zorlanıyor. En azından, büyüdü bal ortaya çıkmadan önce *zorlanıyordu*.

Lanet olası arılar.

Onu bu bunalımdan çıkarabilecek her şeyden, arılar ve onların tuhaf mor yapışkan sıvısının olacağını hiç beklemiyordum.

Ama burası dinlenmek ve rahatlamak için yapılmış bir yer. Mülkü meşgul arı kovanlarıyla çevrelemek, tam olarak bu hissi vermiyor. Ciddi alerjisi olan biri kiralamaya kalkıştırsa diye, mülkün altına arıların varlığıyla ilgili açık bir uyarı eklemek zorunda kaldım.

Sanırım o gelmeden önce bunu okumamıştı.

Hatta, davranışlarına bakılırsa, web sitesini tamamen okumaya bile zahmet etmemiş, müsait olup olmadığını kontrol edip hemen rezervasyon yapmış.

"Onu toplayacak mısın?" Colt, Winnie'ye sorar. Winnie ona döner. "Hmm?"

"Bal. Onu toplamak için bir yolun var mı? Eğer..." Şimdi bana bakıyor, kaşları çatılmış. Bir şekilde, çocuk aynı anda hem çok yaşlı hem de çok genç görünüyor. "Yani, babamın bir sakıncası yoksa."

Ne güzel bir zamanlama.

Winnie de bana bakar. Sanki kulağıma bir eşek arısı sokulmuş gibi hissettiğimden eminim.

Lanet olsun, bu kadın sadece gözleriyle bile çok şey anlatabiliyor.

"Güvenli ve dikkatli bir şekilde yapılırsa, itiraz etmem," diyorum.

"İstersen yapabilirsin," diyor Colt'a. "Tamamen güvenli." "Seni kastettim, Sugarbee," diye homurdanıyorum. "Oğlumu davet etmedim."

Bana göz kırpmıyor. Zümrüt yeşili gözleri kararır ve bana kötü bir bakış atar. Kollarımı kavuşturuyorum. "Onlar arılar. Sinirlendiklerinde tehlikelidirler."

"Alerjin yoksa ve yuvalarına saldırmazsan tehlikeli değiller.

Onlar Afrika kökenli katil arılar değil." "Yine de zarar verebilirler."

"Sadece kışkırtılırlarsa." Gülümsemesi tatlılık damlıyor, ergenliği ve güzel kızları yeni keşfetmiş olan oğlumu baştan çıkarıyor. "Size göstereceğim, tamam mı? Sadece beni takip edin. Ya da isterseniz, geride durup ben yaparken izleyebilirsiniz."

"Arıcılık ekipmanınız var mı?" diye soruyorum, kollarım hala kavuşturulmuş halde. Sanki ben ve onlar arasında bir çatışma varmış gibi hissediyorum, ama Colt ona o hasat ayı gibi gözlerle bakmasaydı, bu durumda olmazdık.

O başını sallar. "Evet, aslında. Bahçenin yanındaki kulübede buldum. Birisi onları kontrol etmek için gelmeli, değil mi?" Omuz silkiyorum.

Sanırım öyle.

Doğrusu, günlük arıcılık işlerine hiç karışmadım. Bu yüzden bakım ekibim var.

"Winnie, ne yaptığını biliyor musun?" diye sorarım.

"Evet. Güven bana. Kontrol ettim ve bir bal süzme makinen var." Benim boş bakışlarıma karşılık, içini çekerek, "Bal peteğini zarar vermeden balı ayırır. Böylece, biz bir şeyleri karıştırdıktan sonra arılar yeniden inşa etmek zorunda kalmazlar."

"Anlıyorum." Anladım ama mesele bu değil. "Bu konuda tam olarak rahat hissetmiyorum."

Mantıksız mı davranıyorum?

Arılar konusunda deli olabilir, ama onu yeterince tanımıyorum, oğlumu ve bu garip kadını, hepsi iğneli ve huysuz olan aktif bir koloni etrafında bırakmaya güvenemem.

Colt çocukken birkaç kez arı sokulmuştu, bu yüzden alerjisi olmadığını biliyorum. Yine de, çok fazla arı sokulduktan sonra alerjik hale gelen ya da hayatın getirdiği başka nedenlerle alerjik hale gelen insanların hikayelerini duydum.

Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemem.

"Tereddüt etmenizi anlıyorum," diyor Winnie neşeyle, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. "Endişelenmenize gerek yok, ben kendim yaparım. Sizler uzak durun."

"Evet!"

Colt'un coşkusuyla, onu dışarıdaki ılık akşam güneşine kadar takip etmekten başka yapacak bir şey yok. Buraya 'Solitude' (Yalnızlık) adını vermemizin bir nedeni var ve bu isim, buraya yakışır bir şekilde haklı çıkıyor.

Söz verildiği gibi, bahçenin köşesinde bir kulübe var. İçeri girip, kapüşonlu beyaz bir tulumla yeniden ortaya çıkıyor. Yüzünün etrafında siyah bir ağ var ve kalın eldivenler giyiyor. Bize büyük bir başparmak işareti yapıyor.

"Bu süper," diye açıklıyor, ilk karşısına çıkan arı kutusunun üstüne dokunarak. "Arıların ürettiği fazla bal buraya giriyor."

"Neden oraya?" diye soruyor Colt.

"Çoğu kovan fazla bal üretir, ama biz çok fazla almak istemiyoruz. Ortalama bir işçi arının sadece altı hafta yaşadığını ve tüm hayatı boyunca yaklaşık bir çay kaşığının on ikisi kadar bal ürettiğini biliyor muydunuz?" Başını bize doğru eğiyor, ama başlığının arkasından ifadesini görmek imkansız.

Eminim ki çok heyecanlıdır.

Colt hayranlıkla başını sallar.

Dudaklarım sinirlenerek kıvrılır.

Sadece saçmalamadığından emin olmak için telefonumu çıkarıp hızlıca bir arama yapıyorum.

Kahretsin, haklı. Tabii ki

haklı.

Onun egosunu okşamak istemediğim için bunu ona söylememek kararını verip telefonumu cebime geri koyarım ve kollarımı kavuşturarak onu izlerim.

Yanımda Colt, dünyadaki en muhteşem gösteriyi izliyormuş gibi bakıyor.

"Korkmaması çok havalı," diye fısıldıyor.

Winnie'yi tanımıyorum, ama onu "Cesur ya da tamamen deli. Zaman gösterecek" diyebilecek kadar iyi tanıyorum.

"Baba, o sadece tutkulu. Ondan bir iki şey öğrenebilirsin. Ya sokulursa ne olacak?"

"Neden ona sormuyorsun?" diye tersliyorum.

Colt, Winnie ilk çerçeveyi çıkarırken ellerini ağzına kapatıyor. Çerçeve altın arılarla o kadar dolu ki, altındaki hiçbir şey görünmüyor.

"Hey, Winnie!" diye seslenir. "Arı sokarsa ne olur?"

"Alerjim yok, endişelenecek bir şey yok." Çerçeveyi sallayarak arıların çoğunu kutuya geri gönderir. "Umurumda değil. Biraz acıtıyor ama gerçekten o kadar da kötü değil. Çok daha kötü şeyler var."

Seni o kadar kalbi kırık bırakan bir palyaço gibi ki, dikkatini dağıtmak için yüzlerce kilometre koşarak arıları bulmaya mı?

Merak ediyorum.

Şu anda etrafında çok sayıda küçük uçan böcek var. Ne yaptığını zar zor görebiliyorum, ama yavaşça, dikkatlice hareket ediyor. Üzerinde dolaşmaları onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Sadece izlemek bile cildimi kaşıntırıyor. Bu hızlı bir süreç de değil.

Sabırla, ikna ederek ve sözler vererek arıları uzaklaştırdıktan sonra — evet, onlara sürekli en iyi arkadaşları olduğunu hatırlatıyor — Winnie çerçeveyi şeffaf bir torbaya koyuyor.

Bal ile kaplı diğer dokuz çerçeve için de aynı işlemi tekrarlıyor ve sonunda geri dönüyor.

Birkaç arı hala inatla ona yapışıyor.

Saldırmak için değil, ama bunu da yapmayacaklarını söyleyemem. Daha çok saf merak gibi, sanırım.

O zaman ikimiz de aynıyız.

Bu parlak, seksi kadının onların alanına girmesinden dolayı böcekler de benim kadar şaşkın olmalılar.

"Benim hatam. Bugün yanlış parfüm sürmüştüm," diye açıklıyor, tekrar yanımıza geldiğinde.

"Yanlış parfüm mü?" Bu soruyu sorar sormaz bunun tehlikeli bir soru olduğunu anladım.

Bizi içeri davet ettiğinde kokusunu aldım ve o büyük beyaz uzay giysisinin içinde bile harika kokuyordu. Çiçek ve sulu bir koku, altında ise tam doğru miktarda baharatlı bir sıcaklık hissi veren bir parça tarçın.

Lanet olasıca baştan çıkarıcı.

Bana hatırlatması çok sinir bozucu.

"Arıları çekiyor. Bazı kokular öyle yapar," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Önemli bir şey değil, ama arıların peşimden gelmesini istemiyorum."

Colt, bir arı yüzümün önüne uçunca geri çekiliyor. Dişlerimi sıkıp zarifçe geri adım atmak ve onu havada yakalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Onlardan korkmuyorum, hayır, ama kim yüzünün etrafında uçan böcekleri sever ki?

Ancak, Winnie'ye baktığımda, gördüğüm en geniş gülümsemeyle, cevabımı buluyorum.

"Gidin artık çocuklar. Eve dönün," diye arılara seslenir. "Tamam, harika. Gidelim. Ekstraktör kulübede

ve ben onu kurdum bile. Orada işimizi bitirebiliriz."

Colt kapıyı onun için açık tutar ve biz de içeri gireriz, geri kalan arıları dışarıda bırakarak. Üçümüz de burada olduğumuz için, alan dar geliyor.

Hazırlık konusunda şaka yapmadığını görünce şaşıyorum. Burası, küçük bir katlanır kart masası ve daha önce hiç görmediğim ekipmanlarla donatılmış minyatür bir laboratuvar gibi görünüyor.

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. Buraya gelirken aklımdaki, endüstriyel düzeyde bal hasadı *değildi*.

O, benim sert bakışlarımın arkasında onu azarladığımı biliyormuş gibi bana bakıyor, ama tek söylediği şey: "Vay canına, burada üç kişi var. Biraz yer açabilir misiniz, çocuklar? Bu kıyafetleri çıkarmam lazım."

Arkamda sıkışık duran duvara anlamlı bir şekilde başımı sallıyorum ve o da gözlerini devirip kaskını çıkarıyor ve saçlarını sallıyor.

"Tamam, anladım. Sadece küçük düşün."

Küçük düşünmek mi? Kendini ne sanıyor bu kız?

Ama bir şey söylemeden önce, bu sefer saçlarından gelen kokusunu tekrar alıyorum. Aptalca bir şey söylemeden önce ağzımı kapatıyorum.

"Şimdi balı toplamak için kapağını açmamız gerekiyor," diyor metal bir teknenin yanında dururken. Yanında, kapağının yarısı açık olan parlak krom bir varil var. "Denemek ister misin, Colt? Dikkat et, sıcaktır."

"Tabii!" Winnie'nin verdiği bıçağı alır ve her iki taraftaki çerçeveleri keser, bal şaşırtıcı derecede düzgün bir şekilde soyulur. Elini sabit tutmaya odaklanmış, yanağının içini ısırmaktadır.

Bu, benim alıştığım çocuk, sorunları çözmeye gerçekten ilgi duyan, her zaman çevresindeki dünyadan büyülenen ve daha fazlasını öğrenmeye istekli bir çalışkan çocuk.

Arkamdan gizlice kaçıp havai fişeklerle oynayan küçük pislik değil.

Bu Colton Rory beni her zaman gururlandıracak.

Winnie, ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bir bakış atıyor - belki de yüzümden okunuyordur - ama çerçeveleri kabul ediyor.

Colt çerçeveleri bitirip, onları dikkatlice çıkarıcıya koyarken.

"Tamam! Şimdi balı çıkaracağız. Çok kolay." Her şeyin yerinde olduğundan emin olur ve kapağı kapatır. Hemen ardından makine çalışmaya başlar ve o onaylayarak başını sallar. "Bu güzel, yeni bir model."

"Elbette," diye onaylarım.

Sanırım ekibim kendileri için biraz bal almayı düşünmüş olmalı. Burada böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

"Şimdi bir kavanoza ihtiyacımız var. Etrafta öyle bir şey var mı?"

"Evet! Mutfakta bir şeyler bulabiliriz." Colt ona gülümser. gülümser.

Winnie, kollarımı kavuşturduğum yere bir kez daha hızlıca bakar. Yüzünde beliren gülümseme yüzünde beliren gülümseme küçük ve anlamlıdır.

"Hadi bitirelim şunu. Bütün bu eğlenceden babana damar patlamadan ya da başka bir şey olmadan onu buradan çıkarsak iyi olur."

Bu sefer Colt sevinçle güler. Onun aptal şakalarının hedefi olmak, onun yüzündeki o ifadeyi tekrar görmek için neredeyse değer.

Eve dönerken, Winnie bize arılarla ilgili daha fazla bilgi verir. Bilgileri bitmek bilmiyor gibi görünüyor ve bunların yarısı kafamdan uçup gidiyor.

Colt ise bir şekilde hepsini özömsüyor. Onun bu konularda ne kadar heyecanlandığı neredeyse sevimli bir şey.

Arılar. Lanet olası *arılar*.

Ve evet, çirkin, sokan böcekleri hakkında, nasıl telepatik olduklarını ya da iletişim kurmak için kullandıkları kimyasal sinyallerle ilgili saçma sapan şeyler anlatırken, onun sevimli olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Neden dinlediğimi bile bilmiyorum. Arılar, onların geleceği veya bu sihirli mor bal ile ilgilenmiyorum. Onun yumuşak ve davetkar sesini, kulağımda yankılanan bu hafif uğultuyu suçluyorum.

Buradan ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi.

"Ah, Archer." Koluma hafifçe dokundu, sonra sanki uranyumdan yapılmışım gibi geri çekildi. "Bunu gördükten sonra, bir ay boyunca kalmam gerekebilir."

"Bütün bir ay." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ciddi misin?"

Zamanı için en yüksek ücreti ödesen bile, bir ay boyunca buna nasıl dayanacağım?

"Evet. Bu yer tam zamanlı bir arıcıdan faydalanabilir. Sen görmedin, ama o çerçeveler bal doluydu. Arılar yer kalmazsa daha fazla bal yapamazlar."

"Trajik," diyorum.

Winnie'nin yumuşak yeşil gözleri parladı.

"Baba, hadi ama." Colt kolumu çeker.

"Tamam, tamam. Tam zamanlı bir arıcı bunu daha iyi halledebilir, ama..."
Sözcükleri bulamıyorum.

Ne zaman kaybolduğumda, bana bir sonraki adımda neyi kabul ettireceğini merak ettiğimde değil.

Bu hiç de iyi değil, beni onun çılgınlığına bu kadar açık tutan sihirli büyü kitabı her neyse.

Winnie mutfak dolaplarını karıştırıp birkaç mason kavanozu bulur. Bunların burada olmasına biraz gurur duyuyorum. Bu kulübeleri kurarken gerçekten her şeyi düşünmüştük.

"Bunlar mükemmel!" Gülümser ve kavanozları havaya kaldırır. "Colt, kulübeye gidip ekstraktörün musluğunun altına bir kavanoz koyabilir misin? Sadece musluğu aç. Balın süzülmesi gerekecek, ama ne kadar çabuk cam kavanoza koyarsak o kadar iyi."

"Tamam." Dostça bir baş sallayarak kavanozları alır ve arka kapıdan yavaş bir koşu ile çıkar.

"Çok hızlı koşma, Colt! Elinde cam var," diye sesleniyorum. "O çok tatlı bir çocuk." Winnie onu sevgiyle izliyor.

Binlerce kez yapmış gibi, birkaç hızlı hareketle kıyafetini çıkarır. Kalın pantolonunu kalçalarından aşağı indirmek bir saniyesini alır.

Günüm anında daha da kötüleşir.

Gözlerimi duvara dikmek zorundayım, ama yine de gözlerim dolaşmaya çalışıyor ve istemediğim yasak bir striptiz gösterisini yakalamaya çalışıyor.

Bu sefer tuhaf davranmıyor.

Hepsi benim ve benim uzun zamandır ihmal ettiğim şehvetim yüzünden. Onun o şeyden çıkmaya çalışırken sallanışını izlerken pantolonumun içindeki aletim sertleşiyor.

Tanrım, bu kızın kalçaları. Neredeyse parmaklarımı ağzıma sokup kanın tadını alana kadar ısırarak üzüldüm.

Arı kıyafetini çıkardıktan sonra, beyaz şort ve göbek deliğinin hemen üstüne bağladığı bebek mavisi ipek bluz giyiyor, cildini birazcık gösteriyor.

"Colt yeni şeyleri çabuk öğreniyor, değil mi?" diye soruyor, beni iliklerime kadar sarsan bir gülümsemeyle.

"Elbette." Ona bakarken kollarımı açmaya cesaret edemiyorum, sadece yüzünü gördüğümünden emin olmak için. Aklımı bulanıklaştıran akılsız arzudan uzaklaşmam için en son ihtiyacım olan şey dikkatimin dağılması. "Sana bir sorum var: neden babanın lanet olası Başsavcı olduğunu daha önce söylemedin?"

"Oh, um... kahretsin." Yüzünü buruşturur. "*Kahretsin*, haklısın."

"Biliyorum. Biliyorum, endişelenmekte haklısın."

"Missouri Başsavcısı, Winnie. Sıradan bir iş adamı değil."

"*Biliyorum.*" Saçlarının arkasına saklanarak yüzünü gizledi, sonra saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Bir gözünü açarak bana baktı. "Hala sırrımı saklayacak mısın?"

Hiçbir kadın, yürüyen bir lanet olduğu halde bu kadar çekici olmaya hakkı yoktur.

"Saklamayacağımı mı söyledim? Evet, saklayacağım, ama şu ana kadar o

."

"Seni yine mi aradı? Tanrım."

"Sesli mesaj. Bu sefer kişisel numaramdan. Kim bilir nereden buldu."

Derin bir nefes alıp kanepeye yığıldı, başı geriye doğru eğildi. Bu açıdan, saçlarının boynundan yastıklara doğru döküldüğünü görebiliyordum.

Tanrım, bu kadın.

Bana ne yapıyor böyle, saçların omuzlarına döküldüğünü düşünmeme neden oluyor?

"Haklısın," diye fısıldadı, baş aşağı durarak bana bakıyordu. Gözlerinde daha önceki neşesi ya da alaycı ışıltı artık yoktu. "Bunu iyice düşünmemişim. Merak etme, Archer. Yakında bunun bedelini ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Ne zaman?" Şüphecililiğimi bastırmaya çalışarak parmağımı pazıma vuruyorum.

"Babam korkunç ve zorba olabilir, ama *o kadar da* deli değil. Bu bir aile meselesi. Seni mahkemeye falan sürüklemesin."

"Aile meselesi," diye soğuk bir sesle tekrar ettim. "Ne yani? Parmaklarını şıklatıp sorunu çözecek misin?"

İnleyerek kendini kaldırır ve bana doğru yürür.

Şu anda gözlerinde bir boşluk var, sanki önceden parıldayan mutluluk bir çöle dönüşmüş gibi. Bunu görmekten nefret ediyorum.

Bu, kırılma, işte bu.

Ne zaman babasından bahsetse, sanki hayatındaki bir kıvılcım daha sönüyor gibi.

Önümde duruyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Bak, bana güvenmediğini biliyorum. Ben de bu şartlar altında kendime güvenmezdim," diye fısıldadı. Küçük tırnakları kollarını yukarı doğru çizerek, cildinde beyaz çizgiler bıraktı. "Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bu... bu arılarla ilgili." Bahçeleri işaret ederek elini salladı. "Bu yer şu anda ihtiyacım olan her şey ve sanırım arılar da bana ihtiyaç duyuyor olabilir."

Siktir.

İşte suçluluk duygusu geliyor, dinamit yüklü bir tren gibi bana doğru hızla yaklaşıyor ve en kötüsü de *bunu anlıyorum*.

Gerçekten anlıyorum.

Bir amacı, daha yüksek bir çağrısı, onun ihtiyacı olduğu kadar onun da ihtiyacı olduğu bir şey olduğunu hissetmesi gerekiyor. Kahretsin, ben de bunu birçok kez yaşadım.

Colt ve işim bu konuda bana kolay bir son veriyor.

Sık sık düşünmüyorum ama gençken babam öldüğünde aynı krizi yaşamıştım. Bütün aile çöküntüye uğradı. Annem şarap şişesinin dibinde kendi sorunlarıyla boğuşurken, üç genç adam çok hızlı büyümek zorunda kaldı.

Bu yüzden orduya katıldım. Hayatımda en çok düzene ihtiyaç duyduğum anda, dünyayı daha güvenli ve istikrarlı hale getirmeye yardımcı olarak, değerli bir şey yaptığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ve lanet olsun, ona bakarken, bluzunu bir arada tutan düğümü çekişini izlerken, ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"En fazla bir ay. Para sorun değil, söz veriyorum..."

"Bu mülk için programı boşaltacağım. Bir ay boyunca burada arılarla kalabilirsin."

Ağzı açık kalır ve gözleri büyür. Yere düşecekmiş gibi görünüyor, ama daha kötüsünü yapar.

Bana sarılır.

Sadece küçük bir sarılma değil, hayır, kayınbiraderlerim geldiğinde Junie ve Salem'in bana yaptığı gibi değil. Daha çok dostça bir alışkanlıktan yapılan nazik küçük sarılmalar.

Bu farklı.

Bir saniye sonra, yemyeşil, tatlı kokulu bir kadının kucağında buluyorum kendimi ve aklımı hızla kaybediyorum.

Yumuşak ve sıcak, kolları boynumda. Kulağı yanağıma soğuk geliyor ve saçları yüzüme dökülüyor.

Evet, yakından kokusu inanılmaz.

Sadece az önceki parfüm değil, *bal* mı? Kahretsin.

Düşünmeden bile, onu sıkıca kucakladım.

Saçları ipek gibi yumuşaktı. Onu okşarken, buklelerini parmaklarımla tararken, onu açgözlülükle koklarken kendimi tutamıyorum.

O yumuşuyor, bana gömülüyor, nefesi boynumda çok sıcak. Kahretsin, daha sıkı sarılıyorum.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Archer!" Sesi titriyor. "Bu benim için çok önemli, bilemezsin."

Doğru.

Şu anda tek bir şey biliyorum: Bu küçük baş belası bu kadar iyi hissettirdiğinden beri, kollarımda bir kadın tutmalı çok uzun zaman oldu.

O tamamen bir yabancı. Bir *müşteri*.

Onunla bir iş anlaşması yaptım ve şimdi o... Sanki hayatını kurtarmışım gibi yüzünü boynuma gömüyor.

Sanki onu boğulmaktan ya da yanmaktan kurtarmışım gibi bana sarılıyor.

Ama ben öyle bir şey yapmadım, sadece diğer ücretli misafirler gibi parasını almayı kabul ettim.

Ona fırtınadan korunacak bir barınak vaat ettim, ama bunu mümkün olan en cimri ve bencil şekilde yaptım.

İçgüdülerim onu olduğu yerde tutmam için bana haykırıyor, ama onun minnettarlığını hak edecek hiçbir şey yapmadığım düşüncesi o kadar kötü hissettiriyor ki, ellerimi beline koyarak onu geri çekiyorum.

Bana bakarken kirpikleri nemli, gözlerinde merak parıltıyor. Bu bana zümrüt renginde yakalanan gece gökyüzünü hatırlatıyor. Dudakları, düşük bir inilti gibi bir nefes daha verirken açılıyor ve lanet olsun, ben hala belini tutuyorum.

Ellerimde o kadar yumuşak ki, o kadar yakın ki.

Eğer eğilip dişlerimle alt dudağını ısırırsam, o zaman nasıl ses çıkaracağını göreceğim...

Kapı açılır ve Colt geri gelir.

"Arkadaşlar, bu çok mor! Yaban mersini smoothie gibi ama daha parlak," diyor, sanki buna inanamıyormuş gibi, benim profesyonel ilişkilerle ilgili tüm kuralları çiğnemekten iki saniye uzakta olduğumu fark etmemiş gibi.

Ama bir saniye sonra fark eder ve adımını durdurur, gözlerine inanmak için gözlerini ovuşturmak zorunda kalmış gibi bize bakar.

"Kahretsin," diye mırıldanırım.

Winnie'yi bırakırım ve o geriye doğru sendeler, elinin tersiyle burnunu siler. Yanakları itfaiye arabasından daha kırmızıdır.

Gözleri hala taze gözyaşlarıyla parlıyor olsa da, Colt'a baktığında bunu yanlış anlamak mümkün değil. Hala daha önce olduğu gibi aynı şaşkın, mutlu gülümsemeyi takınıyor.

Benim gibi açgözlü, azgın yaşlı bir keçi gibi aptalca yüzüne çizdiğim gülümseme.

"Elbette, Colt," diyor. "İstersen birazını eve götürebilirsin, ama süzmek zorunda kalacaksın. Bunu bir muslin veya tülbentle yapabilirsin. Oldukça kolaydır. Ayrıca ekstraktörden küçük bir numune alabiliriz."

"Büyükanнем çok sevinir. Değil mi, baba?" Bana izin için bakar.

Sevgiyle veya sanatsal tutkuyla yapılan her şey annemin dini gibidir.

"Öyle olur," diyorum yavaşça.

"Harika. Gidip kavanozu kontrol edeceğim," diyor. "Henüz içinde çok fazla olmayacak, ama size bir fikir verecektir ve daha fazlası için her zaman geri gelebilirsiniz."

Hayatta olmaz.

En son ihtiyacım olan şey, buraya tek başına gelmek. Bu ziyaret, bu kadınla yalnız kalamayacağımı kanıtladı.

"Arabada bekleyeceğiz." Sesimin bu kadar garip çıkmasından nefret ediyorum.

Colt, burnunu neredeyse kırıştıracak kadar tuhaf bir bakış attı, ama Winnie kulübeye doğru giderken ve ben onu dışarı çıkarırken hiçbir şey söylemedi.

Winnie, şimdiye kadar gördüğüm en mor balın dörtte biri ile dolu bir kavanozla geri dönmeden önce, direksiyonun başına geçip Colt'un yolcu koltuğuna binmesi için yeterli zamanım var.

"Biliyorum," diyor güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle, çoğu insanın para ya da kediciklere ayırdığı türden bir bakışla. "Rüya gibi görünmüyor mu? İyi bir sonuç almak için süzmen gerekecek, olduğu gibi yeme, yoksa çok fazla çiğnenmesi gereken parçalar olur."

"Tamam." Kavanozu ondan alıyorum. "Kiralama sözleşmesi hakkında yakında seninle iletişime geçeceğim. E-postanı kontrol et."

"Teşekkürler."

Aracı çalıştırıyorum, kavanozu Colt'a veriyorum ve yola çıkıyorum. O balı inceliyor, akşam ışığında çevirip dururken, birkaç dakika sessizce yol alıyoruz.

Bal, sanki arkadan aydınlatılmış gibi parlıyor, tuhaf bir şekilde gerçeğe dönüşmüş, yenilebilir bir fantezi aksesuarı gibi.

"Baba, sana bir şey sorabilir miyim?" diyor aniden. "Sen, Bee Lady'den hoşlanıyor musun?"

"Ne?" Bu soru bir silah sesi gibi çıkıyor.

"Sen sadece... onun kalmasına izin veriyorsun. Ama aslında bunu istemediğini biliyorum. Ofiste Bayan Potter ile Winnie'nin babasının yaratabileceği sorunlar hakkında konuştuğunuzu duydum. Sürprizlerden nefret edersiniz."

Ne aptalım. Mutfakta kahve doldururken resepsiyonistimizle son görüşmeyi tartıştığım için başıma bu geldi.

Oğlanın dikkatli bir tilki gibi kulak misafiri olduğunu, telefonuna yapışmış gibi görünse bile her zaman dinlediğini bilmeliydim.

"O ücretli bir misafir, Colt. Birkaç haftalık rezervasyonlar için biraz saçmalığa katlanmaya değer," diyorum sakın bir şekilde.

"Baba, sorun yok. Onun gibi çoğu insana şimdiye kadar taşınmasını söyledin. Belki sen de öyle yapmalısın. Sadece devam et. Onu seviyorsan, bence denemelisin."

"Onu *sevmiyorum*." Bu kadar sert yalan söylediğimde sesim paslanmış bir motor gibi gıcırıyor. Boğazımı temizliyorum, boynumdan aşağısı cehennem gibi sıcak. "Bu olayı fazla abartıyorsun evlat. Onu burada kalmasına izin veriyorum çünkü para ödüyor. Bu bir iş."

"Evet, ama o *tuhaf*." O gülüyor. "İyi anlamda tuhaf, demek istiyorum. Ama yine de. Sen tuhaf davranmazsın. Yoksa bu zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir şey mi? Okuldaki kızlar o kitapları çok seviyor."

"Bunu bırakmazsan kışını tekmelerim." Yüzüm yanıyor. "Para paradır, Colt. Konu kapanmıştır."

Somurtarak sessizleşir, ama telefonuna bakmadığında gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Devam etmemek, savunmam için daha iyi bir yalan uydurmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Neyse, boş ver.

Kendi tavsiyemi dinleyip bırakmak daha iyi. Onu bırakmak.

Ona dokunduğumda ne kadar *iyi* hissettiğini düşünmeyi bırak, ellerimi kışına kaydırmak için can atmayı bırak.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Keşke Winnie Emberly bana neon mor balından çok daha yasak bir şey için en kötü tatlı düşkünlüğünü aşılamamış olsaydı.

APTALCA DAVRANMA (WINNIE)

Kendime iki gün tam dinlenme izni verdim.

İki gün boyunca bal toplamaktan, Reddit ve TikTok'ta çevrimiçi arı severlerle sohbet etmekten ve hayatın tadını çıkarmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

Rahatlayacağım. İyi yemek yiyeceğim. Hatta iyi uyuyacağım. Kontrolcü ailemden ve beni hiç sevmeyen eski sevgilimden uzak kalmak, ruh sağlığım için harikalar yaratıyor.

Kim bilebilirdi ki?

Ama şimdi Archer'a söz verdiğim gibi, sonuçlarına katlanma zamanı geldi.

Şey, o çılgın anı unut gitsin.

Colt bizi yakalamamış olsaydı, eminim ki onun iri, sert yüzü beni öperdi — ve ben buna hiç itiraz etmezdim. Onu bir ağaç gibi tırmanırken, sakalının tenime değmesini çok isterdim.

Ama genç adamın ortaya çıkması gerçekten en iyisi oldu. Yine de, Archer'ı babamla baş başa bırakmak adil değil.

Babamı tanıyorum, o kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. Birini gözüne kestirdiğinde pes etmez, yani ona hem iyi olduğumu hem de geri dönmeyeceğimi ikna etmem gerekecek.

Sadece...

Telefonuma bakarken tırnaklarımı ısıyorum. Çoğunlukla uçak modunda tutuyorum, sadece mesaj bombardımanına dayanabildiğim veya internete girmek istediğim kısa süreler için açıyorum.

mesaj bombardımanına dayanabildiğim veya internete girmek istediğim zamanlarda açıyorum.

Onsuz olmak bir nevi özgürleştirici oldu. Telefon, eski hayatıma bağlı olduğumu hissettiriyor ve onu kapatınca, geçmişin var olmadığını varsayabiliyorum.

Keşke öyle olsaydı.

Ağır bir kalple ve kesinlikle titremeyen parmaklarla —çünkü bu çok saçma olurdu— modu değiştirip bildirimlerin gelmesini bekliyorum.

Telefonum üç dakika boyunca deli gibi titriyor. Beklerken parmaklarımla masaya vuruyorum.

Sonunda.

Babamın numarasını bulup onu arıyorum.

"Winnie?" diye cevaplar hemen, nefes nefese. "Sen misin?" "Merhaba baba.

Başka kim olabilirdi ki?"

Sessizlik.

Sessizlik, bir anda telefon hattında yayılır. Babamın, tek kelime etmeden insanın kalbini durdurabilen tuhaf bir havası vardır. Sanırım bu, başsavcı olmanın getirdiği, insanı sindirme gücünden kaynaklanıyor.

Ama bundan o kadar bıktım ki bugün korkmuyorum.

"Winnie," diyor, sesinde bir uyarı var. "Ne halt ettiğini sanıyordun?"

Gözlerimi kapatıp, o kadar derin bir nefes alıyorum ki, telefonun diğer ucundaki babamın bunu kemiklerinde hissettiğinden eminim.

"Bu çok açık değil mi, baba? Gerçekten?"

"Hiç de değil."

"Bunu yapamadım. Düğün, Holden'la evlenmek, o hayatı yaşamak... Hayır, teşekkürler."

"Winnie..."

"Biliyorum. Kararımı çok daha önce vermeliydim, inan bana, keşke öyle yapsaydım" - bu kadar uzun süre kolay lokma olmak istediğimden değil - "ve evet, herkesi zor durumda bıraktığım ve çok para harcadığım için *üzgünüm*. Ama beni sevmeyen bir adamla evlenemezdim. Onun kol süsü olmakla yetinemezdim."

"Lanet olsun, bu kadar çocukça davranmayı kes," diye homurdanıyor. "Sen gittikten sonra eyalet çapında bir insan avı başlatmak üzere olduğumu biliyor musun?"

her gün eyalet polisiyle telefonda konuşuyordum. Akıl sağlığının bozuk olduğunu, çıldırdığını düşündüm. Bildiğim kadarıyla, belki de öyledir."

"*Baba!* Bu adil değil. Zihnim hiç bu kadar net olmamıştı."

"Bir planımız vardı, Wynne. Sonra sen onu mahvettin ve bu saçma sapan çocukça hayallerin peşinden gittin."

Omurgam kaskatı kesildi.

Bu klasik bir baba davranışı, başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarıyla uyuşmadığı için olgunlaşmamış sapkınlıklar olarak görmezden gelmek. Hiç empati kurmaya *çalışmış* mıdır?

"Ben hayallerin peşinde koştumuyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Adil davranmıyorsun. Beni dinlemen istiyorum."

"O zaman ne yapıyorsun? Her şeyi planlamıştık ve mutluluk söz konusu olsaydı, Holden sana harika bir hayat sunardı. Sana ihtiyacın olan her şeyi sağlardı."

Aşk hariç her şeyi, demek istiyor. Aşk olmadan yapamam.

Hislerim olmayan bir adamla evlenemem.

"Ona karşı hiçbir şey hissetmedim baba. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Saçmalık! On altı yaşından beri birlikte hayır etkinliklerine ve kampanya partilerine katılıyordunuz. Her zaman Holden'ın yanında otururdun. Ben öyle olmasını sağladım."

"Bizi bir araya getirmeye çalıştın, demek istiyorsun. Bu onu tanıdığım, hatta sevdiğim anlamına gelmez." Şimdi odada volta atıyorum, damarlarımdan çılgın bir enerji akıyor. "Birkaç sıkıcı konuşmaya katılmışsak ne olmuş? Neredeyse hiç konuşmadık, konuştuğumuzda da hep yüzeysel şeylerdi. Politik hırslarını biliyorum. Sosu sevmediğini biliyorum. Üç eski başkanla tanıştığını biliyorum."

"Şimdi dinle..."

"Ama bu hiçbir şey ifade etmez. Hiç tanışmadığım ünlüler hakkında da bu tür şeyler biliyorum."

"Sözlerine dikkat et," diyor, sesinde tehlike çınlıyor. Ah, doğru, unutmuşum.

Ünlü Carroll Emberly'nin mükemmel, hanımefendi kızları küfür etmez.

küfür etmezler.

Küfür etmezler, kısa etek giymezler, büyük ve şık akşam yemeklerinde iki kadehten fazla şarap içmezler.

Holden ya da babam, *uygun* olmadığı için defalarca ikinci kadeh şarabımı elimden gizlice çaldılar, yemin ederim.

Sadece bu anı bile beni öfkeyle titretir.

Artık bıktım. Artık sözlerimi durduramıyorum.

"Holden bana hiç içini açmadı," diyorum. "Onun çocukluğu ve senatörün oğlu olarak büyümesi hakkında temel bilgilerden başka hiçbir şey bilmiyorum. Korkularını, hayallerini - hırslarını değil, *hayallerini* - ya da zayıflıklarını bilmiyorum."

Babam iç çeker, telefonun diğer ucunda keskin bir alaycı ses duyulur. "Bana bunu bir daha yapma, Winnie." Sesi ağır ve yorgun.

Belki öyle, ama ben durmayacağım.

"Kedilere alerjisi olduğunu biliyorum. Karides sevmediğini biliyorum, ama arka bahçesinde yaralı bir sincap bulursa ne yapacağını bilmiyorum. Yemek yaparken nasıl biri olduğunu bilmiyorum, hatta yemek yapıp yapamadığını bile bilmiyorum çünkü sadece restoranlarda yemek yedik."

"Ee? Bunun ne alakası var ki..."

"Sabahları saçını yıkamadan önce nasıl görüldüğünü bilmiyorum. Güldüğünde nasıl görüldüğünü bilmiyorum, yani gerçekten güldüğünde." Açıkçası, o adamın gülebildiğinden emin değilim. Bence onda mizah geni yok. "Biz birlikteyiz..." Durup düşündüm.

Babam beni üniversiteden hemen sonra, hiç istemediğim o aptal jeopolitik diplomamla birlikte Senatör Corban'ın ofisine stajyer olarak soktuğundan beri. Onlar bunu ayarladılar ve ben de babamın onayını almak istediğim için birkaç yıl boyunca buna uydum. Holden'la çıkmak ya da sözde çıkmak - bunun için gerekliyse, bunu yapmaya hazırdım.

Başkasının kariyeri için kişisel hayatımı tehlikeye atmaya hazırdım. Acınası bir durum.

"Holden'la her şey iş ilişkisidir," diyorum. "Bana çıkmak zorunda olduğu için çıktı, çünkü nişanlanmadan önce mantıklı bir adımdı ve her zaman en az çabayı gösterdi."

Babam sinirli bir ses çıkarır. "Evlilik romantizmle ilgili değildir, Wynne. Zaten romantizm ne kadar sürer ki? İyi bir evlilik

pratiklik ve karşılıklı fayda temelinde sağlam bir temele ihtiyaç duyar.”

Annemle babamın birbirlerini sevip sevmediklerine dair tüm sorularım bir anda cevap buldu. Kalbim sıkıştı.

"Holden bana karşı *hak sahibiymiş* gibi davranıyordu, baba." Sesimin öfkeli olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca bana verdiği her türlü acı şimdi ortaya çıkıyor.

"Sizin birliğiniz uzun zamandır bizim umudumuzdu."

"Bu, onun istediği gibi gelip gidebileceği anlamına gelmez. Bu, onun *çaba göstermesi* gerekmediği anlamına gelmez. Bana çiçek almak ya da beni arıların olduğu güzel bir bahçeye götürmek o kadar zor mu? Pahalı hediyelere ihtiyacım yok. Sadece benimle birlikte olmak istemesini istiyorum."

"Ne diyorsun sen? Tabii ki seninle olmak istiyor." Babamın sesi şimdi mantıklı geliyor. "Keşke kendini duyabilsen. Net düşünemiyorsun."

"Hayır, baba. Hayatımda ilk kez çok net düşünüyorum. Bana evlenme teklif edeceğini ve benim evet dememi beklediğini söylediğinden beri."

Neden evet dedim ki?

Beni bu kadar üzen bir şeye neden razı oldum?

"O affedici bir genç adam," diyor babam. "Bu karışıklığın onun için de çok utanç verici olduğunu biliyorum, ama sen geri dönersen bunu aşabileceğini biliyorum. Bir düşün, Winnie. Ailelerimizi birleştirmek, senin ve gelecekteki çocukların için isteyebileceğin tüm kaynakları ve fırsatları anlamına geliyor..."

Çocuklar mı?

Çocuklar mı?

Histerik bir şekilde gülerek sözünü kesiyorum.

"Çocuklar mı? Onunla mı? Dalga geçiyorsun herhalde." O adamla bir köpek yavrusu bile sahibi olamam, çünkü Holden tüylü her şeye alerjisi var.

Bu kadar uzun süre, Anti-Charming Prensi ile hayatta kalabileceğimi düşünmüş olmam akıl almaz bir şey. Tamamen delilik.

"Bunu yapmayacağım," diye yüksek sesle söylüyorum, belki mesajı almamıştır diye. "Holden'la evlenmek—hayatta olmaz. Yapamam. Yapmayacağım."

"Peki şimdi ne olacak? Hayatını bir kenara atıp Kansas City'ye kaçıp ne yapacaksın, tam olarak?"

Boğazım düğümlenir.

Bu geçerli bir soru, ama en azından önümüzdeki bir ay için hayatım düzene girdi. "Benim... işlerim var."

"Şeyler," diye tükürür. "Anlıyorum."

"Evet! Arıcıya ihtiyaç duyan bir yer buldum..."

"Ciddi misin?" Omurgamı ürperten acımasız bir kahkaha atıyor, sonra sesi buz gibi oluyor. "Sen bir yetişkinsin ve kendi kararlarını verebilirsin. Bunu engelleyemem. Ancak bu, sen hayatını mahvederken biz de kenara çekilip seni destekleyeceğimiz anlamına gelmez. Özellikle de sana verdiğimiz tüm fırsatları çöpe attığın zaman."

"Baba..."

"Hayır, Wynne. Duyguların senin için önemli olabilir, ama benim fikrimi değiştirmeyecek. Ayrıca, hatalarının bedelini ödemek için bize güvenmene de izin vermeyeceğim," dedi sert bir sesle. "Güvenini kaybettiğini bil."

Midem yerden kesildi. Kahretsin.

Kahretsin!

Her şeyi ödemek için güvendiğim şey bu tröst fonuydu. Bu fon *benim* ve on sekizinci yaş günümünden beri benim. Çalışmadan sonsuza kadar bununla geçinmeyi beklemiyordum, hayır, ama bu fon benim için güvenilir bir yedekti. Güvenilir bir para yastığı.

Bir güven fonuna sahip olmak, çok iyi farkında olduğum özel bir ayrıcalık, evet, bu yüzden onu en iyi şekilde değerlendirmek, önemli bir şeyin peşinde koşmak için kullanmak istiyorum.

Ama şimdi eğer bu fon yok olursa...

En azından hala büyükbabamın ve büyükannemin güvenini kazanmış durumdayım. Çok büyük bir miktar değil, ama burada bir ay geçirmeme yetecek kadar. Bu süreyi planlarımı belirlemek için kullanabilirim.

Başka bir yerde yeni bir iş bulabilirim. Yeni bir başlangıç yapabilirim.

"Açıkça söylemek gerekirse, buna büyükannenin güveni de dahil," diyor babam.

"Eve dönene kadar bizden bir kuruş daha almayacaksın."

"Baba." Sesim panikle titriyor.

Sıcak, öfkeli gözyaşları akmaya başlar.

"Senin pervasız hayallerini sonsuza kadar finanse edeceğimi mi sandın? Bunu yapmak istiyorsan, tek başına yapacaksın."

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Babamın beni kurtaracağına güvenmiyorum.

Kendi paramı güveniyorum. O para her zaman benim oldu, ne istersem onu yaparım.

"Yapamazsın," diye fısıldıyorum.

"Yapamam mı?" Ses tonunu yumuşatarak beni yatıştırmaya çalışıyor. "Eve gel, artık bunun için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Yani bu şantaj mı? Tehdit mi?"

"Bu gerçek, Wynne. Hoş geldin." Çocukluğumdan hatırladığım sert, soğuk adam haline geri dönmüştü. "Umarım bir an önce aklını başına toplarsın. Avukatlarla iletişime geçmeden önce kendine gel."

Ben bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Telefonuma boş boş baktım.

Avukatlar mı? Düzenlenmiş bir evlilik istemediğim için avukatlarını peşimden mi salacak?

Kahretsin.

En iyi arkadaşım Lyssie ile Keys'te son dakikada düzenlediğimiz aptal bekarlığa veda partisine bu kadar para harcamamalıydım. Zaten berbat bir partiydi.

Yanlış adamla evleneceğim için tüm parti boyunca endişeden hasta oldum.

Bundan zevk alamadım.

Güven fonu olmadan, tutumlu davranırsam belki bir veya iki hafta daha idare edebilirim. Sonra tamamen evsiz kalırım.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Bu

korkunç. Tam bir felaket.

Springfield'a geri dönüp babamın merhametine sığınmaktan başka gidecek hiçbir yerim yok. Lyssie'nin evinde kalmaya karar versem bile, babam beni bulacaktır.

Ağlamak çok cazip geliyor, ama iki gün boyunca huzur içinde hissettikten sonra, yine gözyaşlarıma boğularak bunu mahvetmek istemiyorum.

Şu anda ne kadar kısa süreli olursa olsun, burası mutlu bir yer.

Buradan ayrıldığımda – ve neredeyse kesin olarak ayrılmak zorunda kalacağım – o zaman ağlayabilirim. Şanslıysam, berbat bir otel odasında, şanssızsam bir karton kutuda gözyaşlarımı dökereğim.

Asla eve dönmeyeceğim.

Babam istediği kadar bana şantaj yapabilir.

Garsonluk ya da başka bir iş bulabilirim.

Bir çaresini bulurum. Sadece zamana ihtiyacım var.

Mutfağa ve henüz kullanmadığım tüm şık yeni ekipmanlara göz gezdiriyorum.

En kötü kısmı, bundan sonra ne yapacağımı bulmak değil.

En kötüsü, büyük kararlar vermeden önce Archer'a her şeyi anlatmak zorunda olmak.

Bundan nefret ediyorum, ama bu adil.

Büyük kapının yanındaki INTERCOM beni içeri alıyor ve modern mimari dergilerinden çıkmış gibi görünen evinin önüne park ediyorum.

Tamamen beyaz taştan yapılmış ve iki kanat her iki yanımda uzanıyor. Siyah modern çerçeveli büyük pencereler, evin çok eski moda görünmesini engelliyor.

Vay canına.

Kendisi için iyi iş çıkardığını düşünüyordum, ama bu beklediğimden daha iyi. Bu, *milyarlarca dolarlık bir servet* olmasa da, gerçek bir multimilyoner statüsü.

Gösterişli politikacı parası değil, hayır, ama babamın bağışçıları gibi, hükümette kuklalarını satın alan insanların sahip olduğu türden bir servet.

Babanın tarihi evi bile buna kıyasla mütevazı bir bungalov gibi görünüyor. Archer Rory'nin alçakgönüllü olmayan evi, Fairfax ve Arlington'da yaşayan en zengin DC politikacıları ve lobicilerle rekabet edecek kadar büyük.

Bu evin satın alma maliyeti ne kadar? İnşaat maliyeti? En az beş ya da on milyon dolar. Ve kıyıların

fiyat çılgınlığına yetişmemiş olan Kansas City'de, bu parayla çok büyük bir ev satın alabilirsiniz.

Nefes almaya çalışıyorum.

Ama yine de, onun bir malikanesi olması mantıklı. Bu bir aile, değil mi?

Rory ailesi. Tabii ki, paraya boğulmuşlar.

Aniden, elimdeki cheesecake dünyanın en kötü barış teklifi gibi geldi. Sanki "Beş parasızım, kurtarın beni" diye bağıyor.

Yani, evet, teknik olarak bağırdığım şey bu, ama şimdi buradayım ve tüm bu olay bir hata gibi geliyor. Komik bir aşağılama için hazırlanmış bir sitcom senaryosu gibi.

Fikrimi değiştirmeden önce büyük siyah kapıyı tıkladıyorum ve şans getirmesi için kameraya bağlı zili alıyorum.

Bir uşak kapıyı açacak ve bu köylünün efendisinin mülküne kim olduğunu merak edeceğini düşünüyorum.

Ama ekranda hiçbir şey görünmüyor.

Birinin kapıya gelmesi için geçen sürede — muhtemelen buraya gelmek için Atlantik'i geçmek zorunda kaldıkları için — hayatımdaki tüm kararları yeniden düşündüm ve hepsinin yanlış olduğu sonucuna vardım.

Bu muhtemelen en yanlış olanı.

Ama belki de kimse kapı zilini duymamıştır? Evde olmayabilirler.

Belki de kendimi utandırmadan ve...

Sonra o kocaman siyah kapı gıcırdayarak açılır.

"Selam, Winnie. Sen olabileceğini düşünmüştüm." Colt diğer tarafta duruyor. Yüzündeki tembel şaşkınlık, hoş geldin gülümsemesine dönüşüyor. "Babamı görmeye mi geldin?"

"Eğer buradaysa, evet. Sizi aradım. Cheesecake getirdim." Acınası hediyemi içeren cam kabı kaldırıyorum. "Harika!" Yüzü aydınlanıyor, bu da bu

işkenceyi biraz hafifletiyor. Hala başka bir şey getirseydim ya da en azından altına altın bir servis tabağı koysaydım diyorum. "Ofisinde. Buraya geldiğini ona haber vereyim."

Onun peşinden malikaneye —gerçek *anlamda malikane*— girdiğimde, I'm greeted with soaring walls, gorgeous high-ceilings

doğal ışıkla dolu ve beni geniş, açık konseptli mutfağa ve ona bağlı büyük bir yemek odasına götüren ahşap bir zemin.

Colt koşarak uzaklaşır ve ben de etrafı yavaşça incelerim.

Böyle bir eve nasıl alışılır acaba? Kendini küçük hissetmemeyi öğrenebilir misin?

Kulübemdeki mutfağın etkileyici olduğunu düşünüyordum, ama burası dört kat daha büyük, koyu renkli mermer tezgahları, büyük bir adası ve yemek odasına açılan yuvarlak, eski tarz bir kemeri var. Yemek odasının duvarları tavana kadar uzanan kitap raflarıyla çevrili.

Çok fazla kitap var.

Pencerenin yanındaki, inanılmaz büyüklükteki bahçeye ve havuza bakan bir duvar hariç, mini bir kütüphane gibi. Oturmak için, çok sayıda insanı ağırlayabilecek büyüklükte, göz alıcı ve parlak ahşaptan yapılmış devasa yemek masası dışında bir yer yok.

Duvarlarda kırmızı kardinal resimleri de asılı. Hepsi aynı sanatçının eseri gibi görünüyor, kuşlar yeni manzaralarda ve mevsimlerde farklı pozlar veriyor.

Bir tema seziyorum.

"Muhteşem," diye mırıldanıyorum ve modern çerçeveye dokunmak için elimi uzatıyorum. Resmin köşesindeki imza büyük ve dalgalı, *D* ve *R* harfleri birbirine dolanmış, ama ismi tam olarak anlayamıyorum.

"Winnie."

Arkamdaki sese dönerek, elimle ağzımı kapattım.

"Oh, merhaba. Sen... beni korkuttun."

"Belli ki." Archer kollarını kavuşturarak bana bakar, bir adamdan çok bir ayıya benzer.

Babalık havasını bu kadar iyi yansıtması inanılmaz. Onu gördüğünüzde, stoik, yoğun ve çılgınca seksi görünüşünden onun bir baba olduğunu *anlıyorsunuz*.

Bugün sadece pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, ceket giymemiştir. Ve lanet olsun, bu da omuzlarını ortaya çıkarıyor, kayaları iterek şekillendirilmiş iki devasa tepe. Bu adam ne *yiyor böyle*?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Doğru. İşe dönelim.

Boğazımı temizleyip, hayranlıkla baktığım tabloya başımı sallıyorum. "Çok güzeller. Nereden geldiklerini merak ediyordum."

"Oh, o mu." Kolları hafifçe gevşiyor. "Onlar annemin. Yıllardır resim yapıyor."

"Kardinal kuşları, ha? Annesi kuşları çok mu sever? Gerçekten çok güzeller."

"Bir nevi aile sembolü oldular." Ağzını açar, daha fazla konuşmak ister gibi ama sonra vazgeçer. "Colt, pasta getirdiğini söyledi."

"Oh, evet!" Masadaki, bu devasa odada gülünç derecede küçük görünen kabı işaret ediyorum. "Fazla bir şey değil, ama sana barış teklifi getirmem gerektiğini düşündüm."

"Ne barış teklifi? Savaşta olduğumuzu bilmiyordum." Gözlerini vücudumda gezdirdikten sonra, pastayı eline alır ve kapağını açıp koklar. "Güzel kokuyor," der ve sesinde bir parça şaşkınlık olduğunu yemin ederim. "Nedir bu?"

"Cheesecake. Bal ve limonlu. Kovanlardan aldığım balla yaptım."

"Mor rengi görüyorum. Boya olmadığını bilmek etkileyici." Pastayı yerine koydu ve dikkatini bana çevirdi, ki bu hiç de hoşuma gitmedi çünkü artık kendimi onun merhametine teslim etmeye hazırdım ve cesaretim tükeniyordu. Yanaklarım kızarmıştı, birkaç saniye sonra alev alacak gibiydiler. "Peki neden buradasın?"

"Şey." Derin bir nefes. "Yalvarmak telefonda olduğundan daha yüz yüze daha iyi sonuç verebilir diye düşündüm."

"Yalvarmak mı?" Kaşlarını çatmış hali yüzünden geçmiyor, bu da beni daha kötü hissettiriyor.

Onun alanındayım, onu rahatsız ediyorum, burası çok büyük ve zarif ve aman Tanrım, bu çok aşağılayıcı.

"Bugün babamla konuştum..." Derin bir nefes alıp veriyorum, nefesim titremesin diye dikkat ediyorum. Bilirsin, kendimi kaybetmemek için. Kollarımı omuzlarıma doluyorum, kendimi tutabilmeyi umuyorum. "O biraz kontrol delisi. Belki tahmin etmişsindir. Hak ettiğim parayı sıkı sıkıya tutmayı seviyor."

"Anlıyorum," diyor yavaşça.

"Ve şu anda, kontrolü tamamen elinden almış durumda. Kalıcı olarak. Anahtarı atmış gibi." Bu sefer sesimin titremesini engelleyemiyorum.

Gözlerim yanıyor.

Sertçe gözlerimi kırıyorum, bu adamın önünde yaptığım utanç verici şeylerin uzun listesine bir başka kara leke daha ekleniyor.

Ama o şimdi bana çok yakın.

Ne zaman bu kadar yaklaştığını bile bilmiyorum, ama mavi-beyaz çizgili gömleğinin her ayrıntısını görebiliyorum, pazılarına o kadar sıkı oturmuş ki sanki üzerine boyanmış gibi.

Keskin kokusu beni sarıyor. Hiçbir erkeğin bu kadar güzel kokmaya hakkı yok, nane, narenciye ve taze çamaşırların bir araya geldiğı bu kutsal olmayan birleşim gibi.

Tanrım, öne eğilmek çok kolay olurdu.

Alnımı göğsüne dayamak, onun sıcak insan taşından duvarında güvende ve emniyette olmak.

"Artık kulübeyi karşılayamıyorum," diye patladım. Cesaretimi kaybetmeden ve çirkin bir şekilde ağlamaya başlamadan önce bir şeyler söylemeliyim. "Dürüst olmak gerekirse, ödeyebileceğimi sanıyordum, ama eve gelmediğim için çok kızgın ve..." Oksijen eksikliği başımı döndürüyor, nefes alıyorum. "Mesele şu ki, eve gitmedikçe paramı tekrar alamıyorum. Banka hesabım hariç her şeyi rehin tutuyor."

Archer'ın ağızı sert, düz bir çizgiye dönüşür. Büyük sürpriz.

Bu tuhaf arı kız, hayatımı karmaşıklaştırmak için kaçak gelin hikayesiyle ortaya çıksa ben de kızardım. Zaten onun sabrını, zamanını, akıl sağılığını mahvettim, şimdi de maddi refahını da istiyorum.

Onun yüzüne çok uzun süre bakmıyorum.

"Anlıyorum," diyor yine, belki de gerçekten anladığını gösteren garip bir şekilde nazik bir ses tonuyla.

"Çok üzgünüm, Archer. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. En son istediğim şey, kendimi senin sorunun haline getirmektir." şimdi tüm vücudum titriyor. *Topla kendini, Winnie*. "Bunun aptalca olduğunu ve çok kızgın olduğunu biliyorum. Biliyorum..."

"Winnie, dur. Bana bak ve nefes al," diyor gürleyen bir sesle.

Şimdi daha da yakın.

Onun harika vücut ısını hissedebiliyorum, bu görünmez aura beni rahatlatıyor, bir kedi yavrusu gibi kemiklerime kadar okşuyor.

O çok uzun. Onun bakışlarına ve o kadar da buz gibi olmayan buz mavisi gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekiyor.

Aslında, daha çok geniş, davetkar bir gökyüzü gibidirler.

Gözlerimi o kadar hızlı kırıyorum ki acıyor.

Hüzünlü, yakıcı gözyaşları yüzümden akıyor.

Utanç duygusu giderek artıyor. Bu, onun önünde üçüncü kez ağlıyorum.

"Nefes al," diyor yine.

Bu ayı gibi adamın sesi bu kadar nazik olabileceğini düşünmemiştim. Elini kolumdan omuzlarıma doğru kaydırıyor ve bu hareket o kadar güven verici ki, gözlerimi açık tutmak için kendimi zor tutuyorum. Dikkatli olmazsam, ona eriyip gideceğim.

"Böyle gelip, sana ağlayarak gerçekten çok üzgünüm. Hak etmediğim bir şeyi istemek için bile."

"Yeter. Özür dilemeyi bırak." Ağzının köşesi gülümsemek ister gibi seğiriyor, ama kendini tutuyor, gözleri sıcaklık ve ciddiyetle konuşuyor. "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun, bunu bilmeni istiyorum."

"Senin için söylemesi kolay," diye fısıldıyorum.

"Bir çözüm buluruz. Burası birinci sınıf bir mülk ve şirketi de ilgilendiriyor, bu yüzden kardeşlerimle konuşmam gerekecek, ama onlar mantıksız insanlar değiller. Kimse seni sokağa atmayacak, Winnie."

Kaşlarımı çatarak, bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Yani beni kovmayacak mısın?" Dizlerim altımda çökecekmiş gibi hissediyorum.

"Hayır." Ağzının diğer tarafı seğirir ve sertliği kaybolur. "Bizim mülkümüzde altın madeni buldun, değil mi? Neden en iyi arı uzmanımı kovayım ki?"

Vay canına.

Sadece Archer ve Rory tek bir soruyla kalbimi paramparça edebilir.

Gözlerimin altını silerek çirkinliği geri çekiyorum. "Bu çok cömertçe, ama ben uzman değilim. Entomoloji veya başka bir alanda diplomam yok

hiçbir şeyim. Sadece arıları seviyorum."

"Sahte alçakgönüllülük. Sen bir arı meraklısısın ve bununla gurur duymalısın bununla gurur duymalısın."

"Hayır, gerçekten, ben..." Sonunda onun ne yaptığını anladım. "Oh. Şey, "İşte oldu." Böylece, kolunu omuzlarıma *doladı ve beni kendine doğru çekti.*

"İşte oldu." Aynen böyle, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti.

Yukarı baktığımda gözlerinin yüzüme sabitlendiğini gördüm. Öyle bir sıcaklık, öyle bir ateş vardı ki, ayak parmaklarım kıvrıldı ve damarlarımdan sıcaklık akmaya başladı.

Onu daha iyi görebilmek için dönerek, koluna bir elimi koyarak dengemi sağlıyorum. Bu çok doğal, çok kolay, gerçek bir çekiciliğe çok yakın geliyor.

Dikkatli olmazsak, bu çok tuhaf bir hal alabilir. Özellikle de bunun doğru olup olmadığını umursamıyorsam ve...

"Baba! Hey, baba!" Colt mutfaktan koşarak geldiği yerde durduğumuz yere geldi.

Archer geri sıçrayarak, sanki onu yakmışım gibi beni bırakır. Yanakları kızarmış, benimkiler ise kesinlikle yanmış durumda.

Neden hep karma acımasızdır derler? Çünkü

bence déjà vu daha kötü olabilir.

Colt durur ve aramıza bakar, ama gözleri, babasının dikkatini çeken haberle doludur.

"Şey, annenin burada olduğunu bilmeni istedim," der acil bir şekilde.

Oh.

Oh.

Oh, kahretsin. *Karım.* Nasıl

unutabilirim?

Böyle bir adamın bir çocukla yalnız kalacağını düşünmek bile deliliğin doruk noktasıdır.

Neredeyse evli bir adamla öpüşmek ve sonra onun üzerine ağlamak kadar delice.

Archer benden bir adım daha uzaklaşır ve ben donakalmış bir şekilde pastaya bakarken boğazını temizler, sanki yüzüme bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissediyorum.

Archer'ın bir karısı var. Colt'un annesi.

Tabii ki, tabii ki.

O beni nazik, seksi ve şefkatli bir şekilde teselli ederken, aptal beynim hayal dünyasına uçup gitti. Orada, meşe ağacı gibi yapılı ve günah kadar zengin erkekler, adlarında baldan başka bir şey olmayan kızlara sihirli bir şekilde aşık oluyorlardı.

Onun hayatında bir kadın olması gerektiğini isteyerek unuttum. Ama hepsi mantıklı geliyor.

Ama nedense, üzerinde durmaya cesaret edemediğim bir nedenden dolayı, bir eşin olması düşüncesi canımı yakıyor. Şimdi farklı bir nedenden dolayı nefes almak büyük bir çaba haline geliyor.

Tebrikler, Winnie Emberly.

"Yaşamak için çok aptal" ödülünü kazandın.

KULAKINDA ARI (ARCHER)

Siktir lan.

Siktir.

Rina mı? Rina burada mı, şu anda?

Zamanlaması daha kötü olamazdı.

Colt bana bakıp bir cevap bekliyor, ama beynimdeki kablolar bu saçmalığı işlemek için çok karışık.

Bir saniye önce, Winnie kollarımda ağlıyor, bir iyilik istiyor ve ben kendimi çok iyi hissediyordum. Bir saniye sonra, eski karım ortaya çıkıp tabutumu çiviliyor.

Bu gün lanetli.

"Baba?" Colt, hareket etmediğim için soruyor.

"Siz meşgulsünüz, sorun değil. Ben gitsem iyi olacak," diyor Winnie aniden, bir adım daha uzaklaşarak. "Pastanın tadını çıkarın! Diğer konuları sonra konuşabiliriz. Numaranız bende var, Archer."

"Bekle, dur biraz." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Colt, burada kal. Annenle bir dakika konuşmam lazım. Winnie..."

"Hayır, sorun değil. Zamanınızı aldığım için özür dilerim," diyor, hala benden uzaklaşmaya devam ederken.

Korkmuş bir geyik gibi görünüyor, kaçmaya hazır, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış ve gözlerime bakmıyor.

Bu da benim hatam.

Onu teselli etmeye çalışmamalıydım. Ama zorba babasının mirasından mahrum bıraktığını söylediğinde, göğsümde bir bomba patladı.

Onun çaresizliğini görmek, ağlamasını görmek — ya da en azından, cesurca ağlamamaya çalışmasını görmek — durumu daha da kötüleştirdi.

Başka ne yapabilirdim ki?

Babası, başsavcı olsun ya da olmasın, tam bir pislik.

Bu savunmasız genç kadına biraz nefes alması için yardım etmek zorundaydım. Benden gerçekten istediği tek şey buydu.

Onun gözlerinden tüm evrenin bana baktığını gördüm, bir iyilik istiyordu ve ben de cevap verdim.

Şimdi, iyilik cezasız kalmaz diye, Rina kapımın önünde durmuş, kafamı karıştırmak için bekliyor.

Winnie'ye kalması için söyleyebileceğim başka bir şey yok, özellikle de Colt orada dururken, bu yüzden evin içinden geçip Rina'nın ön kapının dışında beklediği yere doğru yürüyorum.

Onu en son yüz yüze gördüğümde bu yana birkaç yıl geçti. Bir bakışta zamanın geçtiğini hatırlıyorum.

Son gördüğümde daha sağlıklı görünüyor, yanakları daha az çökmüş ve ince kollarında biraz kas belirginleşmiş.

Hâlâ yürüyen bir boya lekesi gibi görünüyor. Parlak kırmızı pantolon ve birkaç beden büyük koyu mavi ve beyaz gömlek. Kestane rengi saçlarının üzerinde bir fular ve gözlerinde tuhaf renkli kontakt lensler var. İndigo-mor.

Çocuklar bu görünüşe Boho derlerdi sanırım. Bana göre ise sadece modern hippi saçmalığı.

Colt'un hatırı için, parmaklarımı şıklatıp onu anında ortadan kaldırmak istesem de, daha iyi bir yerdeymiş gibi görünmesine seviniyorum.

İç çekerek kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanıyorum ve Winnie'nin bu anda evden kaçmaması için dua ediyorum. Bana birkaç saniye zaman tanırsa, Rina'yı buradan çıkaracağım.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Merhaba Arch. Her zamanki gibi çok nazıksın." Rina'nın kolunda hatırladığımdan daha fazla dövme var, hepsi mistik görünümlü yüzler ve semboller. Elini koluna sürerken onları fark ettim.

"Gözlerini dikip bakmayı keser misin? Bir kız evine uğrayıp oğlunu göremez mi?"

"Uzun zaman önce terk ettiğin oğlunu mu kastediyorsun? O oğlunu mu?" İki cümle bile etmeden sinirlenmeye başladım. Ona cevap verme şansı vermedim. "Buraya habersiz gelenler hoş karşılanmaz. Yoğun bir hayatımız var."

Ani ziyaretler onun için de normal bir şey değil. Hiç de değil.

Genellikle, Colt'u tatillerinde veya bir iki yılda bir ara sıra tatile götürür, hepsi bu kadar.

O, anne olmaktan çok teyze olmaya daha uygun, neşeli, mesafeli, yılda bir kez görüştükten sonra tekrar ortadan kaybolan türden biridir.

Bu düzen beni rahatsız etmiyor çünkü öngörülebilir.

Colt'un hayatının bu aşamasında en son ihtiyacı olan şey, etrafında dolaşan ve kötü bir etki yaratan, kontrolsüz bir anne. O, kendisini gerçekten önemseyen iyi insanlara ihtiyaç duyduğu bir yaşta. İstikrar. Düzen.

Rina yılmadan dudaklarını büzerek bana bakıyor. Dudak piercinginin olduğu delik her zamankinden daha büyük görünüyor.

"Bu kim?" Yüzünü yiyip bitirecek kadar geniş bir gülümsemeyle bana bakar. Bakışları beni geçip gider. Bir iniltiyi zorlukla bastırıyorum.

Tabii ki.

Tabii ki, Winnie tam da bu saniye dışarı çıkmaya karar verdi.

"Oh," diyor Rina, Winnie'nin geçmesi için geri adım atarak. "Üzgünüm, Archer. Kız arkadaşınla vakit geçirirken seni rahatsız ettiğimi fark etmedim." Kız arkadaşım...

Ne oluyor lan?

"Üzgünüm, üzgünüm!" Winnie hızla geçerken tıslar. "Gerçekten gitmem gerek. Archer, tekrar teşekkürler, cheesecake hakkında ne düşündüğünü bana söyle."

Felaket.

Rina, bana bakarken başını en kendini beğenmiş yaratık gibi eğiyor, ağzının köşesinde ince bir gülümseme beliriyor. "İlginç. Colt ondan hiç bahsetmemişti."

"Gerek yok. O sadece bir arkadaş. Ayrıca, ne zamandan beri benim özel hayatım seni ilgilendiriyor?"

Sakalımın arkasındaki cildim yanıyor.

Kahretsin, bu neden olması gerekenden bin kat daha utanç verici? Winnie benim kız arkadaşım *olsa* bile, ne önemi var ki?

Rina ve ben on yıl önce ayrıldık.

O uzun zamandır hayatımda yok. Artık benim yaptıklarım hakkında fikir sahibi olamaz, söz hakkı da yok.

Bu durumun lanet olasıca berbat olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Gözlerinde bir şey biliyor gibi bir bakış var. Dikkatli olmazsam, baloda bir çocuk gibi kızardığım için beni azarlayacak.

"Peki, girebilir miyim?" Aslında sormuyor, sanki burası ona aitmiş gibi yanımdan geçip gidiyor.

Bu saçmalık yeter artık.

Hırlayarak kolunu tutuyorum. Onu evimden kovmak üzereyken Colt girişin sonunda beliriyor.

Orada durup bizi dikkatle izliyor.

Bir an için, o on üç yaşında değil, yine beş yaşında.

Ve ben, annesinin kolunu, sanki evi basmaya gelen bir hırsızmış gibi sertçe tutuyorum.

"Baba?" diye soruyor, sesi çok küçük. "Her şey yolunda mı?" Rina, benim bilmediğim bir şekilde parlıyor.

Her şeyi daha parlak, daha neşeli... O aptal kontakt lenslerin altındaki gözleri, gülümsemesi, ona uzattığı boş kolu.

"Oh, Colt! Bebeğim!" diye mırıldanıyor, onu kendine yaklaştırıyor. "Seni görmeye geldim, tatlım."

Colt bana bir bakış attı ve bir saniye sonra, boğazımı tırmalayan bir iç çekişle kolunu bıraktım.

Rina kollarını uzatarak kendini öne doğru atar ve o bize doğru yürürken bekler. Yeterince yaklaştığında, onu dünyanın en garip kucaklamasıyla sarar.

Artık neredeyse ondan daha uzun boylu olan adam, güven için sürekli onun omzunun üzerinden bana bakıyor.

Evet, bu tuhaf, ve sadece burada duran üç kişiden ikisi diğerinin hiç var olmamış olmasını dilediği için değil.

Rina her zaman yokluğuyla dikkat çeken bir anne olmuştur. Colt'un hayatında bir anneye ihtiyacı olmasaydı, onu yıllar önce hayatımdan çıkarmış olurum.

Onun varlığı alarm zillerini çalıyor. Ya onun hayatında daha aktif olmaya karar verdi ya da bir şey istiyor.

Muhtemelen gezme tutkusu ve bitmek bilmeyen sanat projelerini finanse etmek için daha fazla para. Bu ilk kez olmuyor. Mahkeme tarafından verilen nafaka değil, daha çok eski karımı uzak tutmak için birkaç yılda bir gönderdiğim "defol git" parası gibi bir şey.

Ama Colt, o geri çekilip sevgiyle yanağını okşarken ona gülümsüyor.

"Vay canına, Colton, ne kadar büyümüşsün," diyor, gözlerinde yaşlarla. "Ne zaman oldu bu?"

Sen burada olup görmediğin zamanlarda. Tabii ki.

"On üç yaşıdayım anne," diyor Colt.

"Biliyorum, bebeğim. Sadece, şey... seni her gördüğümde yeni bir insan olmuşsun gibi geliyor. Seni nasıl kucaklayacağımı yeniden öğrenmem gerekiyor, hepsi bu." Gülümsemesi kayboluyor, şimdi hüzünlü bir ifadeye bürünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. "İyi misin?"

"İyiyim."

İyi mi? Sanki onun mutlu, sağlıklı ve çoğunlukla beladan uzak durmasının sebebi ben değilmişim gibi?

"Tabii ki öylesin! Harika görünüyorsun. Baban sana iyi bakıyor mu? Okul ödevlerinde sana yardım ediyor mu?" Sorusunun küstahlığı beni sinirlendirir ve o, "Eminim öyledir" diye eklemekten önce bana hızlı ve gergin bir bakış atar.

"Neden buradasın, Rina?" Yine sertçe karşılık verdim. Artık birbirimize dik dik bakma aşamasını geçip, ölümcül bakışlara geçmiştik. Ön kapı hala açık ve ben de öyle kalmasından memnunum. Ne kadar çabuk giderse o kadar iyi. "Ne oluyor sana?"

"Hiçbir şey olmuyor, Archer. Sana söyledim, Colt'u görmeye geldim." Koruyucu bir şekilde kolunu onun omuzlarına dolayarak bana somurtkan bir bakış attı.

Ne olursa olsun.

Oğlumuzun önünde bu konuşmayı yapmak istiyorsa, ben de ona uyabilirim.

Onu iterek büyük salona geçtim. Beyaz kanepeler cam masanın ve verandaya açılan büyük sürgülü kapıların etrafında toplanmıştı. Burası yenilenmiş olduğundan beri ilk kez buraya geliyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kahretsin, Arch." Etrafına bakarak gülüyor. "Hiç yavaşlayıp gösteriş yapmaktan vazgeçiyor musun?"

"Benim zevkim iyidir ve diline dikkat et." Kanepede oturup bacaklarımı katlıyorum.

"*Baba*. Bunu daha önce duymamış değilim. Sen sürekli küfür ediyorsun." Colt, Rina'nın peşinden köpek yavrusu gibi koşmayı bırakıp yanıma oturur.

"Annenin de sana küfür etmesi gerektiği anlamına gelmez." Burada ikiyüzlü davrandığımı biliyorum. Colt'un önünde sık sık ağzımdan kaçırıp küfür ettim, ama onun burada davetsiz olarak bunu yapması beni sinirlendiriyor.

Rina, artık kısa kesilmiş koyu kahverengi saçlarına elini koyar. Şık bir saç modeli, ama minyatür rüya yakalayıcıları gibi sallanan turuncu küpeler içinde kayboluyor.

O her zaman karışık bir karakterdi, en kötü anlamıyla bir insan kasırgası.

Colt'un var olmasının yarısı nedeni olmasının yanı sıra, hayatımın en büyük hatasıdır.

Yeterince acı çektikten sonra, onun etrafımda olmasına ihtiyacım olmadığını anladım. Özellikle de şu anda, Winnie ve ailesinin başıma yıkmak üzere olduğu her türlü karışıklıkla uğraşırken.

"Bu çok resmi," diyor Rina bir süre sonra. Parmaklarını beyaz deriye vuruyor. Uzun zaman sonra buraya geldiği için gergin olduğunu anlıyorum.

Bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğu düşünülürse, bu normal.

Aslında yapmak istediğim şey, onu çiğneyip kötü ekmek gibi tükürmek. Colt'un hayatından çekip gitmeden önce hak ettiği cezayı ona vermekten bahsetmiyorum bile.

Tercihen çek ya da şu anda peşinde olduğu her neyse olmadan, ama bu işi hızlandıracaksa ona rüşvet veririm.

Ancak Colt yanımda otururken, onun ebeveynleri olduğumuzu hatırlıyorum. Rina, bizim ilişkimizden ne kadar pişman olursam olayım, sonsuza kadar onun annesi.

"Tamam," diyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak. "Gerçekten Colt için mi geri döndün, Ri?" Takma ad ağzımdan yanlışlıkla çıkıyor.

Kendime lanet okudum. Lanet olası kötü alışkanlıklar.

Bu kadar zaman geçtikten sonra, bunların ölü deri gibi döküleceğini düşünürsün.

Belki de takma isim yüzünden gözlerini kırıştırır, ama çabucak toparlanır. "Evet, öyleyim. İkna olmuş gibi gelmiyorsun."

"Mesele o değil," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. Yavaşça nefes alıyorum. İşte başlıyoruz. "Oğlunla vakit geçirmek istiyorsan, bir çözüm bulabiliriz. Colt da kabul ederse tabii."

Gözleri, rahatsız bir şekilde kıpırdayan Colton'a kayar.

"Tabii ki istiyorum anne," der. "Sen de razısın, değil mi baba?"

"Tabii, tabii. Sadece önceden bilmem ve planlamam gerekiyor. Okul çalışmalarını engelleyecek hiçbir şey olamaz." Rina'ya keskin bir bakış attım. "Colt'un yaz tatili yoğun geçecek. Üniversiteye hazırlık için başka bir hızlandırılmış ders alacak."

"O benim küçük dahim," der Rina çabucak. Gülümser, elleri kucağında çalışır, her zamanki gergin tikiyle parmaklarını hafifçe okşar. "Önceden bir şeyler ayarlayabiliriz. Hafta sonlarımın çoğu boş."

Colt utangaç bir şekilde gülümser.

Derin bir nefes alıyorum. Boşanmış bir ebeveyn olmak gerçekten bu demek. Oğlunun mutlu olması için onu sorumsuz annesiyle vakit geçirmesine izin vermek.

"Şu anda ne yapıyorsun, canım? Yine kimya mı?" Rina mutlu bir şekilde gözlerini kırıştırır.

"Sadece yaz okulu, anne," diyor. "Matematik için."

"Yerel bir üniversitede matematik dersi," diyorum ona. "Dersi C veya daha yüksek bir notla bitirirse, üniversite kredisi alacak. Colt olduğu için, bunu başaracaktır."

Senin buraya sürüklediğin aptalca dramalarla dikkatinin dağılmadığı sürece, diye eklemiyorum, ama bunu düşünüyorum.

"Oh, hey, bu harika." Rina bana şaşkın bir bakış atıyor. Onu rahatlatmak için zorla gülümsüyorum. "Aferin, evlat! Sanırım babanın sayılarla ilgili zekasını miras almışsın."

Onun bu kadar şaşırmış gibi konuşmasından nefret ediyorum.

Birkaç ayda bir ona e-posta ile gönderdiğim o lanet rapor kartlarını okusa, onun ne kadar yetenekli olduğunu tam olarak bilirdi.

Colt bana yaramazca bakıyor. "Büyükannem, babamdan daha zeki olduğumu söylüyor."

"Çünkü ben biraz sorunlu bir çocuktum. Sen öyle değilsin," diye homurdanarak saçlarını karıştırıyorum. "Bir zamanlar ailem benim asla mezun olamayacağımı düşünürdü."

"Pat amca daha kötü değil miydi?"

"Pat amca en küçüktü, bu yüzden ya en çalışkan olmak (ki bu Dex amcanın elindeydi) ya da yaramaz olmak arasında bir seçim yapmak zorundaydı." Ve tabii ki, daha kolay yolu seçti.

Aniden bir eş ve çocuk sahibi olup hayatının en büyük korkusunu yaşayana kadar, onun sonsuza kadar küçük bir serseri olarak kalmaya mahkum olduğunu düşünürdüm.

Hepimizin bu noktaya nasıl geldiğini düşünmek garip.

Özellikle de çocukken birbirimizi hiç sevmediğimiz için. Şimdi ise bir şirketin ortak sahipleriyiz. Rina'nın da belirttiği gibi, başarılı bir şirketin.

Küçük, emin olmayan bir gülümsemeyle.

"Ne zaman müsait olursan bana haber ver, tamam mı? Bir çaresine bakarız." "Tabii." Ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret ettim ve şükürler olsun ki o da

İpucunu anlar. Sanırım ona istediği şeyi yeterince verdim. Onu ön kapıya götürüp dışarı çıkardığımda tartışmaz.

Hala, yalnız kaldığımız anda para isteği ile karşılaşmaya hazırlıklıyım.

"Görüşürüz Colt," diyor neşeyle ve ona bir kez daha sarılıyor. Bu seferki daha az garip görünüyor, ama yine de ikisi de birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmiyor gibi görünüyor.

Colt, onun alışık olmadığı uzun kolları ve bacakları olan birisi, bu yüzden tereddütlü ellerle sırtını okşuyor.

"Görüşürüz anne."

"Archer. Arch." Bana bakarken yutkunuyor. "Teşekkür ederim."

Ona kısa bir baş selamı verip, onu dışarıya kadar eşlik ediyorum, yol boyunca dilimi ısııyorum.

O Jeep'ine dönüp içine girip uzaklaşana kadar nefes almadım.

Lanet olsun.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu kabus çok daha kötü olabilirdi.

Yavaşça nefes veriyorum, yüzümdeki tüm ifadeleri silmeye çalışıyorum — çoğunlukla şüphe ve hayal kırıklığı. Bu çok kolay geliyor.

Rina'nın bu şekilde geri dönmesi, bir şeyler olduğu ve bunların iyi şeyler olmadığı anlamına geliyor olmalı.

"Annem farklı görünüyor," diyor Colt, ikimiz de onun arabayla uzaklaşmasını izlerken. Otomatik kapılar onun arkasında kapanıyor.

"Sanırım."

"Sence iyi mi?"

"O iyi, Colt. Senin için buraya geldi, değil mi?" Onu sırtından okşadıktan sonra içeri giriyorum.

Farklı olması önemli değil.

Rina için bu tamamen karakterine aykırı bir davranıştı ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Ne olacağını bilmiyorum, ama yine büyük bir kaos yaşanacakmış gibi hissediyorum.

Winnie'nin durumunu tartışmak için toplantı yapmama gerek olmadığı ortaya çıktı.

Dexter, gözleri parlayan St. Louis genişleme planıyla tam gaz devam etmeye hazır. Rina ayrıldıktan ve kafamı toparladıktan sonra, Higher Ends ofisine gidiyorum.

Lee's Summit'teki genel merkezimizdeki Cardinal Konferans Salonu'nu seçtik. Trafik ve bugün olan diğer her şey yüzünden neredeyse beş dakika geç kaldım.

Kardeşlerim benden önce gelmiş, dizüstü bilgisayarlarını açmış, bana gülmeye hazırlar. Ben içeri girdiğimde Dex projektörü çoktan açmış.

"Geç kaldın. Bugün kıyamet günü mü?" Patton, ben kapıyı kapatırken arkasına yaslanarak sandalyesini tekerleklerinden kaldırdı.

"Boynunu kırmadan önce düzgün otur, gerzek." "Sen asla geç kalmazsın."

Dex kalemini büyük masaya vurur. "Haksız değil. Ne oldu? Trafik mi?"

"Küçük bir kaza olsa bile razı olurum," derim, en yakın sandalyeyi kaparak. "Gerçekten bilmek istiyorsan, Rina uğradı."

"Oh, lanet olsun." Dex kalemını düşürdü. "Rina derken... *Rina-Rina* mı?"

"Evet, Satan's Express Rina'daki eski karım Rina." Ekrana bakıyorum, üzerinde St. Louis olduğunu tahmin ettiğim bir gökdelenin resmi var.

"Vay canına." Pat sandalyesini yere bırakıp kendini toparladı. "Bu konuyu konuşmadan kurtulabileceğini sanma, kardeşim. Rina mı? Ne oluyor lan?"

"Annem şehre döndüğünü söyledi," diyor Dexter. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, ona bakakalıyorum. Burnunu kırıstırıyor. "Rina dün onu ziyaret etmiş galiba. Bu sabah duydum."

"Annem mi?" Boğazım kurur.

Daha önce duyduğum şüphe, yanık safra gibi tadı var.

"Sanırım bir şey istiyor," diyor Patton. "Senden ne istedi?"

"Colt'la daha fazla zaman geçirmek istiyor."

Dexter kaşlarını çatıyor. "Para değil mi? Ölmüyor, değil mi?"

Bu fikir aklımdan geçse de, burun kıvrırım. Bir dahaki sefere onunla konuştuğumda, biraz araştırma yapmam gerekecek. Ölümcül bir hastalığa yakalanmış mı, yoksa başka bir şey mi var, öğrenmeye çalışacağım.

"Sizler konuşmalısınız, aranız kötü olsa bile," diyor Pat. "Okuduğum kitapta her şeyin iletişimle ilgili olduğu yazıyor. Sadece doğru yer ve zaman gerekiyor... sizin durumunuzda belki bir arabulucu da."

"Lanet olsun dostum. Mutlu bir evliliğin olması seni psikolog yapmaz." Ekrana doğru başımı sallıyorum. "Bize yeni bir bilgi var mı?"

"Evet, doğuda birkaç seçenek var," diyor Dexter. "Ama biz hala senden bahsediyorduk."

Lanet olsun onlara.

Elimi yüzüme götürüyorum.

Bana yardım etmeye çalışıyorlar mı, yoksa sadece eğlence için benimle dalga mı geçiyorlar, kim bilir?

"Sen de başlama," diye homurdanırım.

"Geç kaldın dostum," diye hatırlatıyor Patton. "*Rina* yüzünden."

Aslında geç kalmamın sebebi Rina'yı düşünmem değildi. Elbette, hayatıma geri dönmesi canımı sıkmişti, ama günümü mahveden Winnie'ydi.

Bayan Sugarbee, yabancı ot gibi kafamı meşgul etmeye devam ediyor.

Bana bakışı, nemli gözleri, sıcaklığı ve özlemi, sanki kollarımda olmak *istiyormuş* gibi. Belki de daha fazlasını istiyordu, Solitude'da hissettiğim aynı açlık, onu çok uzun süre kucakladığım ve sağduyuya aykırı bir şekilde ona çok yakın bastırduğımda.

Ve lanet olsun, dürüst olmak gerekirse, belki ben de daha fazlasını istedim.

ılgın bir dakika boyunca, kim olduğumu unuttum.

Onun kim olduğunu ve ne yaptığımızı unuttum.

Hurricane Rina'nın tek iyi yanı varsa, o da budur. Eski karım, kadınlarla ilgili sorunlar için ne kadar bedel ödediğimi hatırlatıyor bana.

Ama Winnie'ye kardeşlerimle onun durumunu konuşacağıma söz verdim ve işte buradayım. Masaya hafifçe vuruyorum. "St. Louis'den bahsedelim."

Hayal kırıklığını dile getirdikten sonra, Dex bulgularını sunar.

Bir sonraki mekanımızı şehir merkezinde yaşayanlar için yeşil bir bölgeye dönüştürmeyi öneriyor. Yenilenebilir enerji, binanın içinde bitkiler ve iekler, Salem'in Kansas City'deki mülkümüzde önerdiği gibi bir smoothie ve meyve suyu barı.

Şehrin eski kısmının dışında, parkların ve iyi aydınlatılmış alanların eksik olduğu beton bir çorak arazi olan bir mülkü gözlüyoruz.

Bu, belediye meclisinin eğilimi ile uyumlu, ayrıca bize parayla satın alamayacağımız bir reklam fırsatı sunacak.

Onu takdir etmeliyim, fena fikir değil.

İnsanlar yeşil bitkileri ve sağlıklı olanakları her zamankinden daha çok seviyor. Junie onu bu yolu izlemeye teşvik etmiş olsa bile, bu fikir tutabilir.

Patton bile itiraz etmiyor.

Beş yıllık dönem için öngörülen gelir grafiğine bakarak, "Fena değil" diyor. "Benim tarzım değil, ama bazılarının zevki yok. Markayı koruyabilirsek, işe yarayabilir."

"Kansas City'de The Cardinal var. Bu benim," diyor Dexter keskin bir şekilde. Bana dönüyor. "Ne düşünüyorsun, Arch?"

"İyi görünüyor, evet." Kalemimi parmaklarımin arasında çevirip ekrana birkaç kez göz kırpiyorum.

"Hepsi bu mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı? Riskler ve neden daha güvenli bir büyümeyle yetinmemiz gerektiği konusunda sinirlenip bize yeni bir delik açmayacak mısın?" Dexter dişlerinin arasından nefes verir. "Tamam dostum. Neler oluyor?"

"Bahsetmek istediğim ikincil bir konu var." Sanırım şimdi tam zamanı, hadi bakalım. "Solitude'u biliyor musun?"

Patton ve Dexter birbirlerine bakışırlar.

"Kulübeyi mi kastediyorsun?" Patton yavaşça sorar. "Evet, biliyoruz."

"Şu anda dolu ve öngörülemeyen koşullar nedeniyle, mevcut misafirimiz rezervasyon yaptığı konaklamanın tamamını ödeyemiyor." Onlara ne kadar ayrıntı vereceğimi düşünüyorum, ama kardeşlerim köpekbalıkları gibidir. Onlara hiçbir fırsat vermemeliyim. "Bu misafirin çok ciddi bir kişisel durumu var. Konaklama süresini uzatmak için elimden geleni yapacağıma söz verdim. Kendisi arılar konusunda uzmandır ve karşılığında yardım edeceğine söz verdi."

"Arılar mı? Bir dakika, anlamadım." Dex kalemını masaya davul gibi yüksek sesle vurur. "Archer Rory, bu kişiye *ücretsiz konaklama* sunmamızı mı istiyorsun?"

"Ücretsiz değil," diye düzeltiyorum. "Görünüşe göre, peyzaj ekibimizin kurduğu arı kovanları ilginç bir şey ortaya çıkardı. Nadir bulunan bir bal üretiyorlar. Öyle söyleniyor. Kesinlikle mor renkte, kendim gördüm. Sh... *misafirimiz* balı nasıl çıkaracağını biliyor ve satabileceğimizi söylüyor. Bu bal iyi bir fiyata satılabilir."

"İyi bir fiyat mı? Ne kadar iyi? Bu mor bal bir varil petrolü gölgede bırakacak kadar mı?" Patton dizüstü bilgisayarının birkaç tuşuna basar. "Oh," der, bana kurnazca bir bakış atarak. "Şimdi anladım."

"Ne?" Dexter dizüstü bilgisayarı kendine yaklaştırır, uzun uzun bakar ve sırıtarak, "Oh, vay canına. Şimdi her şey anlaşıldı. *Bir kadınmış.*"

"Güzel mi?" diye sorar Patton. "Kahretsin, onu görmek istiyorum. Arch'ı Bay Hayırsever'e dönüştürecek kadar güzel olmalı."

"Lanet olsun çocuklar, mesele onun ne kadar sevimli olduğu değil. Kesin şunu ."

"Yani o sevimli *mi*?"

Dexter'a sert bir bakış attım. "Onun neye benzediği seni ilgilendirmmez."

"Tamam. Demek Rina şehre geri döndü," diye düşünür Patton. "Senin için durum nasıl?"

"Tamam. Demek Rina şehre geri döndü," diye düşünür Patton. "Bu senin için nasıl bir şey?"

"Haydi ama çocuklar." Burnumu sıkıştırıyorum, keşke zamanda geriye gidip kendi şirketimi kurabilseydim. Bu aptallarla hiç konuşmadan maddi zararı göze alabilirdim. "Bunun Rina'yla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?" Dexter'ın sırtışı onu uçurumdan aşağı atmak istememe neden oluyor. "Rina'yı uzak tutmak için sahte kız arkadaş numarası yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır." *En azından şimdilik.* "O senin alanın."

"Benim deneyime göre oldukça iyi sonuç verdi. Beş yıldız. Karımı tekrar bulmak için önce onunla çıkıyormuş gibi yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Başlangıçta böyle düşünmüyordun," diye homurdanırım, sonra kendimi durdururum. "Bak, kızı pek tanımıyorum. Sadece tehlikeli bir duruma düşmüş."

"Ne tür bir tehlikeli durum? Umarım mafya ya da zehirlenmiş çocuklar ile ilgisi yoktur." Patton, Dexter'a döner. "Ama bakın, meğer onun da bir kalbi varmış. Kim tahmin edebilirdi ki? Noel kurtuldu."

"Siktir git," diyorum. "Bak, bu bal olayı potansiyel bir altın madeni olabilir. Biraz araştırma yaptım. Bu kadar neon mor renkteki bal çok nadir bulunur ve bu tür organik balın fiyatı çılgınca yükselir."

İkisi de sıkılmış kediler gibi bana bakıyor.

İkisini de ikna edemiyorum. Kahretsin, kendimi bile ikna edebildiğimden emin değilim.

Bunu bal için yapmıyorum.

Winnie ağlamamış olsaydı, kollarımda cennetteymiş gibi hissetmemiş olsaydı... —belki yardım etmeye bu kadar kararlı olmazdım, ama bu çok büyük bir belki.

Acı gerçek şu ki, onda bir şey var.

Hassasiyeti, bazı şeylerden sanki acı veriyormuş gibi çekinmesi, bu kızı düzeltmek istememe neden oluyor.

Yeni bir duygu, kabul ediyorum.

Kurtarıcı kompleksi olan bir adam değilim.

Kardeşlerim de buna alışık değiller.

İyi bir neden olmadan insanlara yardım etmek için aceleyle harekete geçmem. Normalde, bu işte zor kararları ben veririm. Sonuçlarından çekinmem.

Siktir, ya dedikleri kadar basitse? Onun sevimli olması gerçeği?

Ama yıllar boyunca kaç tane çekici kadın ayaklarıma kapandı? Winnie bunu bile yapmadı.

Eğer onu öpmeye çalışırsam, bana tokat atmayacağını gösteren hiçbir şey yapmadı.

Kan dökücü siyaset geçmişiyle, ben onun için sadece başka bir zengin adamım. Altın avcılarını çeken bir yarı tanrı gibi göze çarpmıyorum.

Açıkçası, o buradan olmadığı için Higher Ends'in ötesinde kim ya da ne olduğumu bildiğini sanmıyorum. Rory adı Springfield'da hiçbir anlam ifade etmiyor, DC'de ise hiç.

Daha önce onu teselli ettiğimde bana bakışları hariç... Kahretsin.

Neye bulaştım ben böyle?

Patton ellerini yine başının arkasına koyarak beni izliyor, yüzünde ne anlama geldiği belli olmayan bir ifade var ve bu iyiye işaret olamaz.

"Archer, seni şanslı köpek, al sana bir kemik. Dex kabul ederse, kalacak başka yeri yoksa küçük tatlımını kovmayacağız. En azından bir süreliğine."

"Zararı karşılayabiliriz. Belki hayırseverlik olarak yazabiliriz. Muhasebecimize sorarım," diye kabul eder Dexter. "Özellikle de senin için bu kadar önemliyse."

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

Sadece dişlerimi sıkıp tek kelime etmiyorum.

Bu palyaçoların ikisi de bana inanmayacak. Ne kadar direnirsem, o kadar her gece onunla yattığımı düşünecekler.

"Şimdilik birkaç hafta diyelim," diyorum, iş moduna geri dönerek. "Ondan sonra, hala geçerliyse tekrar tartışabiliriz."

Patton bana boktan bir sırtış atıyor. "Onu daha iyi tanıdığında demek istiyorsun."

"Siktir git." Gözlerimi deviriyorum.

Yine de, nedense, onun haklı olduğunu hissediyorum.

Bu kadına ve onun peşinden gelen çılgınlığa daha fazla bulaşmadan bu iyiliğı yapmanın bir yolu yok.

Winnie Emberly gibi bir kadın, bir kuyruklu yıldız gibi hayatınıza girip de bir etki bırakmadan geçip gitmez.

Sadece felakete hazırlıklı olmalı ve bu katliamın kalıcı olmaması için dua etmeliyim.

CESUR OLMANI İSTİYORUM (WINNIE)

Belki de son birkaç gündür yaşadığım duygusal fırtınadan dolayıdır, ama Archer Rory'nin neden The Sugar Bowl'da buluşmak istediğini bir türlü anlayamıyorum.

Yanlış anlamayın, burası tatlı bir yer. Kelimenin tam anlamıyla.

Bu sevimli küçük fırın, yerden tavana kadar gülümseyen insanların eski fotoğraflarıyla süslü, lezzetli tatlılar, sevimli bir kurucu büyükanne ve kazandıkları birçok ödülle dolu.

Archer bana yol tarifini mesajla gönderirken pek açık konuşmadı.

Oraya girdiğim andan itibaren, neon ışıklar ve vitrindeki resim gibi güzel pastalar ve tatlılar bana buranın iyi bir yer olacağını söyledi.

Tabii ki, burası benim acıklı ayrılık kutularımı ve sağlıksız kahvaltılarımı sipariş ettiğim fırınla aynı yer. İçeri girip hamur kokusu ve diğer birçok kokuyu içime çektiğim anda ağzım sulandı.

Çikolata. Tarçın. *Mucizeler*.

Dürüst olmak gerekirse, Springfield ve DC'deki birçok pastaneye de uğrarım. Holden benim tatlı düşkünlüğümü "sağlıksız" olarak nitelendirirdi, ama ben bunun sofistike olduğunu düşünmeyi tercih ederim.

İnsanlar şarap snobu olabiliyorsa, neden cennetten çıkmış bir ekler veya üzerinde kayabileceğiniz kadar parlak bir ayı pençesi için deli olamıyorlar?

Keşke kendim daha fazla pişirme zamanım olsaydı.

Keşke ailem, evde yaşarken bana izin verseydi.

*The Great British Bake Off*un pek çok bölümünü izledim.

size makaron yapmanın en iyi yolunu anlatabilirim.

Burada da makaron var. Lavanta, çikolata, limon ve...

Tamam, odaklan!

Bunların hiçbirisi Archer'ın beni buraya neden çağırdığını anlamama yardımcı olmuyor.

Yine de, çantamı sıkıca yanıma sıkıştırarak, ortada dönüp duruyorum ve kaygısız atmosferin tadını çıkarıyorum.

Başımın üstünde, çitaların arasına asılmış bitkilerle dolu bir raf var. Masalar birbirine yakın mesafelerde gruplar halinde dizilmiş ve çok fazla ahşap ve eski tarz fayans duvarlar var.

Archer henüz gelmedi.

Saati kontrol edip köşedeki bir masayı seçiyorum. Menü zaten asılı, küçük deri bir kitapçıkta muhteşem tatlı fotoğrafları var.

Evet, burası büyülü bir yer.

Erken gelmek, Archer geldiğinde onu görebilmek için mükemmel bir konumda olduğum anlamına geliyor. Uzun süre beklemek zorunda kalmıyorum ve o geldiğinde...

Filmlerde, kusursuz giyimli kahraman rüzgâr saçlarını dalgalandırarak geldiğinde zamanın yavaşladığı ve dramatik müziğin yükseldiği sahneleri bilirsiniz, değil mi?

Aynen o an, arka plan müziği hariç. Ve odayı hızlıca taradıktan sonra, olmayan kameraya doğru yürüyor.

O an, ama gerçek hayatta.

Bu adam insanlık dışı derecede çekici.

Kaşlarından geriye doğru taranmış siyah saçları, delici mavi gözleri ve bir kızın cildinin her santimini en iyi şekilde titretmeye yetecek sakallarıyla tam bir büyük baba paketi.

Bugün, kot pantolon ve bir kolunu saran dövmeyi gösteren beyaz tişörtle rahat bir kıyafet giymiş.

Aman Tanrım.

...bu bir yılanı saldıran bir kartal mı? Hayır, kuş pek doğru görünmüyor. Daha küçük, daha çok kardinal gibi.

Tüm ayrıntıları göremiyorum ama yeterince görüyorum. O kadar tuhaf ve beklenmedik ki gülümsüyorum.

Kalbim, sakın ol.

Tanrım, bu adam heykel gibi. Pazıları gömleğinin kollarını gerginleştiriyor — bu arada, bu yasadışı olmalı — ve Atlas'a layık inanılmaz geniş omuzlarını takdir ediyorum.

Gerçekten de şikayet etmeden dünyayı ele geçirmeye hazır gibi görünüyor.

Karşımdaki koltuğa oturur ve menüye başını sallar, bana kendime gelip çenemi yerine oturtmam için zaman tanır.

"Selam, Winnie."

"Merhaba," diyorum, sesimin hala çalışıyor olmasına ve aptalca, flörtöz bir arzu ile dolup taşmamasına şükrederek. *Umarım.*

"Burada istediğin bir şey var mı?"

Menüden bahsediyor. *Menü, kızım.*

"İstediğim bir şey var mı, demek istiyorsun? Burası harika bir yer." Yüzüm zevkle buruşuyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben çikolata bağımlısıyım, o yüzden muhtemelen toffee elma soslu volkanik brownie'yi deneyeceğim."

"Özel menüden bir şey istemediğine emin misin?" Elini uzatarak, daha önce fark etmediğim küçük, laminasyonlu menüyü bana verirken tasarımcı saatini gösteriyor. "Bal cupcake'leri. Taze bal ve krem peynirli krema ile."

"Aman Tanrım. Şimdi bizi buraya neden getirdiğini anladım."

Ben görmüyorum, ama o gülümsüyor — sadece dudaklarının hayalet gibi hareket etmesiyle değil, muhteşem bir gülümsemeyle — bu da bana onu daha önce hiç gerçekten gülümserken görmediğimi düşündürüyor.

Bu gülümseme yüzünü gerçekten aydınlatıyor.

O koyu mavi, saf büyüclük gözleri sakın sırlardan açık gece gökyüzüne dönüşüyor.

Sanırım nefes almayı kesiyorum.

"Bu yer benim baldızımın. Hoşuna gidebileceğini düşündüm," diyor.

"Biraz geç kaldın," diyorum, sesimi geri kazanarak. "Günlerdir buradan sipariş veriyorum. Cupcakeleri kaçırdığımı inanamıyorum."

ballı kekleri kaçırdığımı inanamıyorum. Menüü kalbime bastırıyorum. "Kayınbiraderin bir dahi. Eminim en iyi arkadaşlar gibi anlaşıcağız."

Söylediğim anda hatamı fark ettim. *Eminim en iyi arkadaşlar gibi anlaşıcağız.*

Sanki hiç tanışacaktınız gibi.

Sanki onun zeki fırıncı baldızıyla tanışmam için bir *neden* varmış gibi.

"Yani, *eğer* onunla tanışırsam," diye geveliyorum, "ki tanışmayacağım, çünkü...

neden tanışayım ki? Ama harika birine benziyor. Bu kadar havalı bir yeri işleten herkese hayranlık duyuyorum."

Archer, benim devasa aptallığımı fark etmemiş gibi, menüye bakıp garsona el sallıyor. Garson, kahverengi saçları kıvrıcık ve ruh dolu koyu renk gözleri olan genç, güzel bir kız, belki bir üniversiteli.

Gerçekten, muhtemelen benden sadece birkaç yaş küçük.

"İki bal kek ve bir espresso lütfen." Bana bekleyişle bakıyor. "Ne içmek istersin?"

Lamine menüdeki içecek seçeneklerini gözden geçiriyorum — gazlı içecekler, kahveler, sıcak çikolatalar, milkshake'ler — ve yerel üretim bitter çikolata ve şeker kamışı ile yapılan Bittersweet Mocha'yı seçiyorum. Kız siparişi alıyor ve arkaya doğru yöneliyor.

Archer öne eğilir, ağaç dalı gibi ön kollarını masaya dayar.

"Dün kardeşlerimle konuştum. İyi haberler var," diyor, beni dikkatle izleyerek.

"Kalabilir miyim?"

"Geçici arı uzmanımız olarak, evet. Anlaşma bu. Onlara balı çıkaracağını ve analiz etmemize yardım edeceğini söyledim, ya da mor şeyle ne yapıyorsan onu."

Gülüyorum. Açıkçası, arılar hakkında hiçbir şey bilmemesi biraz sevimli.

Ama yine de, huysuzluk genlerini miras almış gerçek bir dev için sevimli kelimesi yanlış bir kelime gibi geliyor.

"Merak etme. O balı ellerimi kirletmeye niyetliyim. Bir numune gönderirsek, onun

Ama kardeşlerine mor olduğunu söyledin mi?"

Gözleri kısıldı. "Bahsetmiş olabilirim."

"Ah, dostum, bu en iyi kısmı! Onlara hiçbir şey söylemiyor musun?" Parmağımı salladım. "İnsanlar tadına bakana kadar, bu satışın yarısıdır."

"Ne kadar nadir olduğunu vurguladım," diyor.

"Ve onlar da senin sözüne inandılar mı?"

"Yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmedim." Yüzü bir saniye gerildi, sonra gevşedi. "Dexter ve Patton bal hakkında benim kadar şey biliyorlar. Hiçbir şey. Onlara ay peynirinden yapıldığını söylesem, farkına bile varmazlardı."

Tamam, bu ona homurdanan bir kahkaha kazandırır.

Ben hala gülüyorum ki, saçları benimkinden daha kıvılcık olan bir kız yanıma geliyor, ama onun saçları çok daha düz ve parlak dalgalar halinde. Archer ona rahat ve sakin bir gülümseme atıyor, bu da onu neredeyse yumuşak gösterir.

"Beni şimdiden kontrol etmeye mi başladın, Junie?" diye sorar.

"Miden guruldadığında ne kadar sabırsızlandığını biliyorum," diyor kadın sevgiyle. Benden birkaç yaş büyük olabilir, belki, ve tahmin edilebileceği gibi çok güzel. Deniz yeşili gözleri, mermer bir heykele aitmiş gibi görünen güzel soluk yüzü ve geniş gülümsemesi var.

İçeceklerimizi masaya koyar. O tekrar konuşana kadar kalbimin sıkışmasından nefret ediyorum, bu ikisinin bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu benim baldızım, Juniper Rory," diyor Archer. Baldız mı?

Sahibi mi? Oh, *şükürler olsun*.

Büyük bir rahatlama.

Junie, ona böyle seslendi. Ona gülümsediği şakacı tavırlarından, aralarının iyi olduğu anlaşılıyor. Kesinlikle, sanki bir tiyatro oyunundan çıkmış gibi görünen ve hala kostümünü giyen o kadınla olduğu kadar iyi değil. Sanırım karısı.

Onu anlamaya çalışmak tuhaf. Parçalar

olarak uymuyor.

Ama ben de mutsuz, tutkudan yoksun evlilikler gördüm, yani bu yeni bir şey değil. Umarım Arch aynı kaderi paylaşmaz.

"Bu o olmalı, değil mi? Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Juniper bana parlak bir gülümsemeyle. "Kocam bana efsanevi arı kadını hakkında her şeyi anlattı."

"Junie," Archer uyarıyor.

O, yaramaz bir gülümsemeyle karşılık verir. "Hadi ama dostum. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için onu kendim görmem gerektiğini biliyorsun."

Burun kıvrarak, bakışlarını bana çevirir, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir ifade belirir. "Üzgünüm, Winnie. Söz veriyorum, ikramları tavrını telafi ediyor."

"Şanslısın ki meşgulüm, bayım, yoksa cupcake'ini tarçınla doldururdum. Bal ateş topuyla boğulduğunda nasıl hissedeceğini görürdün. Burası benim ikinci evim, o yüzden uslu dur." Junie onun omzuna vurur ve bana sırtıarak kısa bir süre elimi tutar.

Archer, Junie ortadan kaybolurken içini çekip koltuğuna yaslanır.

"Efsanevi arı kadını mı?" diye soruyorum. "Benim varlığımdan emin değiller miydi? Yoksa arılara karşı bir şeyleri mi var?"

"Arıların var olduğunu biliyorlar," diyor Archer omuz silkerek. "Senin hakkında yalan söylemediğimi anladılar. Ama balı bu kadar abarttığım için eminim ki şüphelenmişlerdir."

"Sanırım bunun neden özel olduğunu anlamak için onu görmek gerekiyor..."

Ama bu efsanevi kısmı açıklamıyor.

Dişlerini sıkıyor ve bir an için üzülüşünü düşünüyorum.

Ama sonunda, "Açıkçası, bunun arılarla ilgili olduğuna ikna olmadılar. Başka bir şeylerin döndüğünü düşünüyorlar," diyor.

"Onlara babamdan bahsettin mi?" Nefesimi tuttum.

"Kesinlikle hayır. Ama bu onların aptal olduğu anlamına gelmez. Seni Solitude'da tutan kişisel bir endişen olduğunu söyledim ve konuyu orada bıraktım. Seni mor balı korkutmak için etrafta tutmaktan daha fazlası olduğunu biliyorlar."

Mocha'mı yudumlarken arı küpelerime hafifçe dokunarak, göğsümdeki tuhaf hissi unutmaya çalışıyorum. Hikayenin daha fazlası olduğunu düşünmek, Archer'ın iyi kalpliliğinin ötesinde gizli motivasyonları olduğunu düşünmekle aynı şey değil.

Kendimi kaptırıyorum.

Son iki haftada olan biten her şeyden sonra, beynimi kontrol altında tutmam gerekiyor. Özellikle de Archer Rory gibi cömert, huysuz, *evli* ve çok yakışıklı bir *adam* varken.

Bunun neden bu kadar zor olduğunu fazla düşünmeden önce, Junie bal kaplı keklerimizle geri döner. Kekler kusursuz görünüyor.

Üzerlerine bal ve küçük deniz tuzu pulları özenle serpilmiş. Biraz tuzlu karamel gibi, sanırım.

"Afiyet olsun!" diyor göz kırparak.

Archer ona kaşlarını çatıyor, ama o, ona cevap verme şansı vermeden uzaklaşıyor.

"Sizler iyi anlaşıyorsunuz. Kayınvalideyle iyi geçinmek güzel bir şey," diyorum, çünkü bu, başka bir şey yapmaktan daha güvenli. Archer ve onun motivasyonlarını ya da kardeşlerinin ne düşündüğünü düşünmek gibi.

Benim durumum yüzünden başının belada olduğunu söylemediği şeyler.

Tanrım, karısı onun özel iyilikler istediğini ve yabancı bir kadın yüzünden para kaybettiğini biliyor mu?

"O iyi bir kız," diyor. "Kardeşimi mutlu ediyor, bu da benim hiç görmeyeceğimi sandığım bir mucize."

"Yani o da senin gibi mi? Huysuz mu?" Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum.

"Ben ciddi bir adamım. Dexter berbat bir adam."

Gülüyorum. "Tabii, tabii, ben de sadece arı kadını."

Dudakları inceler ve kahvesinden uzun bir yudum alır.

Ben de mocha'ndan aynı şeyi yapıyorum, bitter çikolata ve tatlı şekerin dengeli dansını seviyorum. Sanki ağızımda bir senfoni var.

Kupanın kenarından bir parça krem şanti yalıyorum ve başımı kaldırıp onun bana baktığını görüyorum.

Yüzüm alev alır.

"Geçen gün olanlar için özür dilerim," diyor aniden. "Rina'ya rastladığın zaman."

Oh, kahretsin, aklımdan geçenleri okuyor.

Ama bir ara bu konuyu konuşmamız gerekecek, değil mi? Bana büyük bir iyilik yaptığı için, iki kez çok fazla yakınlaştığımızı hatırlatması gerekecek.

Aklı başında herhangi bir erkek de aynı şeyi yapar ve beni yerime oturtur, bunun devam edemeyeceğini hatırlatırdı.

"Karın mı?" diye fısıldarım.

"Eski karım," diye
homurdanır.

Ne?

Oh. Bunu hiç düşünmemiştim.

Ama onun adının geçmesiyle gözleri kapanmasına rağmen, göğsümdeki sıkışıklık hafifliyor.

Karı koca arasında hiçbir tartışmaya neden olmadım.

O evli değil.

Sakin ol, Win. Evli olmaması, bekar olduğu anlamına gelmez. Seninle ilgilenip ilgilenmediği bir yana.

Ama bu, dikenli tellerle çevrili ve yasak bölge olduğu anlamına da gelmez. Kendimi tekrar kaptırmadan önce kendimi sarsıyorum.

"Fazla iletişim kurmuyoruz. Onu uzun zamandır görmedim," diye ekliyor.

"Gerçekten mi?"

"Çok seyahat ediyor."

"Oh." Bal kaplı kekimi yavaşça ısıyorum, muhtemelen şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey. "Tanrım, bu harika."

Dudaklarımdan kaçan küçük inilti, utançtan neredeyse ölmeme neden oluyor.

Beni izlerken gözleri safir diskler gibi parlıyor ve "Seni tekrar gülümserken görmek güzel, Winnie," diyor.

En azından eski karısı hakkında konuşmadığımız için yüzündeki ifade yumuşadı. Ona eski karısı hakkında daha fazla soru sormak için can atıyorum - ne zaman ayrıldılar, neden ayrıldılar, yeniden biriyle çıktı mı gibi - ama bu beni ilgilendirmez.

Normal şeyler hakkında
konuşuyoruz. Güvenli şeyler.

Solitude'dan çok uzak olmayan birkaç kabin daha var ve biri hala yapım aşamasında ve henüz kiralanmaya açık değil. O, kabinin temel olarak yaşanabilir olduğunu ve ihtiyacım olursa daha uzun süreli konaklamalar için yedek olarak kullanabileceğimi söylüyor.

Umarım ona yük olmazım.

Ama yine de ona teşekkür ediyorum ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Gerçek bir iş bulana kadar her kapının bana açık olması gerekiyor.

Ancak önce, arıların doğru şekilde yönetildiğinden emin olmalı ve bal ile gerçekten neler yapabileceğimizi öğrenmeliyim. Bu işi ciddiye alarak onun cömertliğine karşılık vermeyi kararlıyım.

Rory kardeşlerin Kuzey Dakota dışında en verimli küçük ölçekli bal üretimini gerçekleştirmelerini sağlayacağız. Sürpriz, sürpriz, burası ülkenin en iyi bal üreticisi eyaleti. Üreticiler her yerde, büyük ve küçük.

Sonunda hazır olduğumuzda, Archer boğazını temizledi. "Buraya nasıl geldin? Arabanı görmedim."

"Uber."

"Araba kullanmıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Teknik olarak, araba artık babamın. Mezuniyet hediyesi olarak o satın aldığı için ruhsatında onun adı yazıyor. Eminim bir ara onu bulup geri alacak. Daha fazla sürerek daha fazla üzüntü yaratmak istemiyorum."

Archer bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Hayatımın ne kadar berbat olduğunu gizlemeye çalışarak, sönük bir gülümsemeyle dikkatini başka yöne çekiyorum.

"Seni geri götüreyim," diyor. "Paranın sıkışık olduğunu biliyorum."

Utanmam gerekirdi.

Bu kadar parası olan bir adamın benim ne kadar parasız olduğumu tam olarak bilmesi garip bir durum. Ama bunu söyleme şekli, bu durumun acısını hafifletiyor.

Bu küçümseme değil, *nezaket*.

İkisini de yeterince uzun süredir tanıyorum, birinin sana özverili bir iyilik yapmasıyla, sadece borca sokmak için yardım etmesi arasındaki farkı anlayacak kadar.

"Ayrıca, Colt etrafta olmadan arıları daha iyi görmek istiyorum," diye ekliyor.

"Öyle mi?" Kendimi tutamıyorum, ona gülümsüyorum.

"Bana bir altın madeni sözü verdin ve bunu kontrol etmek benim görevim.

Hem de iyice."

"Hayal kırıklığına uğramayacaksın." Neredeyse zıplayarak onun bekleyen Tesla SUV'sine doğru koşuyorum, o yaklaşınca kapı kilidi açılıyor. Şık, pahalı

ve muhteşem.

Patronum bizi uçakla göndermediğinde ara sıra DC'ye gidip gelmek için pek pratik olmasa da, hep bir tane istemişimdir.

Sanırım bu, bir gün gerçekten isteyip istemediğimi anlamak için iyi bir fırsat. *gerçekten* bir gün bir tane isteyip istemediğimi anlamak için iyi bir zaman.

Hayatımdaki her şey gibi.

Winnie Emberly'yi yeniden keşfetmek için bir zaman varsa, o da şimdidir.

Kemerimi takarken, ona gülümsüyorum.

Ağzının bir köşesi hafif, havalı bir gülümsemeye kıvrıldı. Archer Rory'de bu, Cheshire kedisinin sırtışı gibidir.

Tek kelime etmeden aracı çalıştırdı ve yola çıktık.

Birkaç gün önce ^{biri} bana bu ciddi, titiz ahmağın beni gülmekten ikiye katlayacağını söyleseydi, ona yalancı derdim.

Ama işte buradayım.

Nefes nefese, ağrılar içinde, eğilmiş ve karnımı tutarken, o arıları şüpheyle izliyor.

"Çok... gürültülüler." Burnunu kırıstırıyor ve dişlerini gösteriyor.

"Evet, tabii. Onlar *arı*!" Nefes nefese, bir daha gülmekten kendimi tutmaya çalışıyorum.

O gerçekten bir insan ayı, arılar çok yaklaşıncı büyük elleriyle beceriksizce onları kovuyor.

Ancak burada, teknik olarak onların alanındaız, bu yüzden arılar her zaman çok yakınlar.

"Onları dumanla kovmak falan gerekmiyor mu?"

"Hayır. Bazı arıcılar balı alırken onları uysal tutmak için duman kullanır, ama biz öyle yapmıyoruz. Bugün sadece bakıyoruz." O daha fazlasını kovmak için harekete geçtiğinde kolunu tutuyorum. "Yapma. Onları kızdırırsan, kesinlikle sokulursun."

"Onları yüzümden uzak tutmanın bir yolu yok mu?"

"Dostum, sakın ol. Yavaş hareket et. Korkma, sinirlenme. Onları korkutursan veya ellerini sallayarak hareket edersen, o zaman seni

seni bir tehdit olarak görürler."

"Seni rahatsız etmiyorlar." Bana sert bir bakış attı.

Elimi kaldırıyorum, arıların uçup gitmesini izliyorum. Birkaç tanesi koluma konuyor, birkaç saniye dolaşıyor, sonra uçup gidiyor.

"Gördün mü? Zarar yok, sorun yok. Sadece beklemeli ve sana zarar vermeyeceklerine güvenmelisin."

"Onlar sokar, Winnie."

Gülüyorum. "Archer, farkındayım. Bu, sebepsiz yere saldırdıkları anlamına gelmez."

Bir arı saçlarıma dolanır. Kendini kurtarmanın bir yolunu bulmasını beklerim.

Archer yardım etmek istiyor gibi görünüyor, ama ben yavaşça başımı sallıyorum.

Onda benim arılarla iletişim kurma becerim ya da sabrım yok.

Onu tanıyorsam, arıyı saçımdan atmaya çalışacak ve kulağımı sokacak.

Arı uçup gittikten sonra, "Bölgedeki diğer arıcılara ulaştım" diyorum. "Onlara balın birkaç fotoğrafını gönderdim ve çok heyecanlandılar. Açıkçası, bu bölgede buna benzer bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bana bakarken gözleri koyu mavi bir ton alıyor ve tüm dikkatini bana verdiğini hissediyorum. Artık arılar bile onun dikkatini dağıtmıyor ve bunu görünce boğazım düğümleniyor.

Onun görüntüsü.

"Rengi ve tatlılığı onu çekici bir ürün haline getirebilir. Tabii ki şişelenip markalanması gerekecek, ama sen bu konularda zaten bir dahisin," diye devam ediyorum. "Ve bu, tıbbi özelliklerini hesaba katmadan söylüyorum. Bunu belirlemek için laboratuvar paneline ihtiyacımız olacak. Birçok özel yer var, ya da belki yerel üniversite..."

"Ne oluyor lan?" Kaşları çatılır. "Winnie, entomoloji alanında doktora yapmadığından emin misin?"

"Ne? Hayır." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Hayır, sadece bir hobi. Büyükannem ilgimi çekti."

Konuyu kapatacağını sanıyorum, ama tekrar düşünerek başını eğiyor. "O da arıcılıkla mı ilgileniyor?"

“Arıları vardı. Yani, senin gibi bahçıvanlar ve peyzaj mimarları tutacak kadar zengindi. Yıllar boyunca birkaç arıcı çalıştırdı. Küçük bir kızken bile arıları idare etme şekillerine hep hayran kalırdım. Ne zaman onun evine gitsem, saatlerce oturup onları izlerdim.” Duruyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Büyükannem ve büyükbabamı ziyarete gitmek her zaman bir kaçış yoluymdu. Normal hayattan bir kurtuluş.

Babam mükemmel notlar almamı ve ders dışı etkinliklere katılmamı isterken, annem güzel kızının giyinip süslenmesini isterken, büyükannem ve büyükbabam sadece beni istiyorlardı.

Sadece Winnie'yi, sade ve filtrelenmemiş halimi.

Beni çocuk gibi davranmama izin veren tek kişiler onlardı.

Archer yaklaşıyor. Aramızda hala mesafe vardır, ama artık daha azdır ve hava titrer.

"Demek onu oradan aldın?" diye sorar.

"Büyüdüğümde, büyükannem arıcılıkla ne kadar ilgilendiğimi görünce arıcılara bana bir şeyler öğretmelerini söyledi. Bu, ailemin yapmam gerektiğini düşündüğü diğer şeyler gibi değil, *tamamen bana* ait olan tek şeydi. Hayatım boyunca, diğer insanlar yapmam gerektiğini söylediği için bir şeyler yaptım. Babam ne okuyacağımı, neye inanacağımı söyledi. Annem kıyafetlerimi, saç kesimimi, şampuanımı ve diş macunumu seçerdi. Her şeyi... İğrenç. Ama arılar benimdi, büyükannem ölene kadar sahip olduğum tatlı kaçışımdı. Neredeyse büyüyene kadar ailem bunu hiç bilmedi."

"Kahretsin, kadın, bu çok acımasız. İhtiyacın olduğunu hissettiğin için üzgünüm." Sesi yumuşak ve sert bir şekilde bulanıklaşıyor.

Gözlerindeki keskin parıltı, söz hakkı olsaydı farklı davranacağını söylüyor.

Karınçalanma.

Ona ne kadar uzun bakarsam, derimin altında o kadar çok ısı hissediyorum.

"Yani, artık sorun yok. Önemli değil. Kimsenin çocukluğu mükemmel değildir, değil mi? Ailemi suçlayarak daha fazla zaman kaybetmektense, hayatımın geri kalanını planlamayı tercih ederim." Elimi sallayarak önemsizmiş gibi davranıyorum. Çoğunlukla, bu konuyu çok uzun süre düşünmek beni ağlatacağı için ve

"Annem öğrendiğinde hala izin verdi çünkü bunun geçici bir dönem olduğunu düşündü. Liseden sonra bırakacağım bir şey olduğunu düşündü, ama o zamandan beri bunu seviyorum."

"Bu takdire şayan, Winnie. Bir şeyi o kadar sevdin ki, bu kadar uzun süre peşinden gittin. Dışarıda bunu asla bulamayan bir sürü insan var."

Yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Keşke babamı ikna edebilseydin." Sesim acı geliyor, bu yüzden gülümsemeyi biraz daha sürdürmeye çalışıyorum ve omzundaki arıyı nazikçe uzaklaştırıyorum. "İşte. Sakin olduğunda ne kadar dostça davrandıklarını görüyor musun? Onun orada olduğunu bile fark etmedin."

"O mu?" Archer gözlerini kısıyor. "Arıların anatomisi konusunda uzman olduğunu mu söylüyorsun?"

"Oh, kes şunu. Eğer endişelendiğin buysa, eminim seninki daha büyüktür."

Sonra olan olur. O

gülüyor.

Dudakları, kalbimi kıpır kıpır eden büyük, dağınık bir gülümsemeye dönüşür ve elim hala omzunda olduğunu fark ederim.

Oh, hayır, onu çekmeliyim.

Her an, onu hareket ettirip geri çekileceğim.

Ama kahkahası sönünce gözleri benimkilere kayıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Ne zaman hareket etmeye başladığımızı bilmiyorum, ama birbirimize daha da yaklaştık, neredeyse nefes alan alanımızı paylaşıyoruz. Boy farkımız o kadar fazla ki başımı geriye eğmek zorundayım.

Bakışları ağızıma düşüyor ve nefesimi tutuyorum.

Lütfen beni öp. Lütfen

bir kez olsun.

Bu yasak, çılgın düşüncenin gücü beni şaşırtıyor. Kötü şakalar ve arılar paylaşıyor olmamızın önemi yok.

O bir yabancı. Başları döndürecek ve çirkin fısıltılar yayacak kadar yaşlı, zengin ve başarılı.

Hayatımıza değer veriyorsak, şu anda kesinlikle öpüşmememiz için kesin nedenler var, hem de çok iyi nedenler. Özellikle de tamamen zıt karakterlerde olmamız ve...

Tamam, bunun dışında belki de başka bir neden düşünemiyorum. Yüzünün birkaç saniye öncesine göre daha yakın olduğunu düşünürsek, başka bir neden düşünmek de *istemiyorum*.

Bu sıcak, heyecanlı his karnımda atıyor. Omzuna koyduğum elim sıkışıyor, parmaklarım onun sert kaslarına gömülüyor.

"Winnie," diye gürledi.

Tanrım, sadece adımlı söylemesi bile beni heyecanlandırıyor.

Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyorum.

Parmak uçlarımda yükselip, dizlerim tutunursa diye kendimi dengelemek için diğer elimi onun diğer omzuna koyduğumda, kendimi kaybettiğimi biliyorum.

Elinin belime hızlı ve sahiplenici bir şekilde konduğunu ve burnunun benimkine hafifçe dokunduğunu biliyorum, ama bu dokunuş bile ateş topu gibi hissettiriyor.

Hiç bu kadar erotik bir an yaşamadığımı biliyorum.

Ya da bir insan dağı gibi bir adamın, benim sunduğum şeyi kabul edip etmemeyi en sabırlı, en özenli şekilde karar verirken zamanını aldığını.

Sanki her acımasız saniye aşılması gereken bir zorlukmuş gibi.

Sanki her hareketinde izin istemek zorunda gibi.

Sanki yarattığı beklentiyi test ediyor, sadece gelecek olanın gerçekten acıya değer olup olmadığını görmek için.

Oh, Archer, bu seferlik bana güvenir misin? Biraz pervasız davranır mısın?

Sonra parmakları belimde gerildi ve aniden geri çekildi.

Ellerim omuzlarından gevşekçe düşer. Güneş sırtımı yaksa da, o olmadan neredeyse üşüyorum, tamamen boşalmış hissediyorum.

"Gitmeliyim," diyor, sesinde binlerce çelişki var.

"Oh. Tamam, tabii." Acınası. Ben denemek çalışıyorum
toplamaya zaman zaman ve mekanın farklı yerlerine
dağılmış düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Gözlerime bakmıyor, ama sakalının altındaki elmacık kemiklerinde kızarıklık görebiliyorum.

Bu temiz, erkeksi haliyle o çok güzel. Onu kollarıma sarmak ve...

Evet, ve onu öp.

Ama o bunu istemiyor. Beni öpmeyecek.

Bu düşünce, her saniye birbirimize yaklaştıkça aşağıya doğru yayılan sıcaklığı aniden donduruyor. Beni istemiyor ve bu sorun değil.

Kesinlikle sorun değil.

Zaten bu adamı öpmek *istemiyorum*, o anın heyecanıyla ne kadar kendimizden geçsek de.

Düşünmüyordum.

Onu neredeyse hiç tanımıyorum.

İlk tanıştığımızda o kadar kibar ya da nazik değildi. O zamandan beri çok daha nazik olsa da, tüm bu durum çok ani geliyor. Çok ani.

Kesinlikle çok yıkıcı.

Onu kabine kadar sessizce takip ediyorum, mutlu anıları geride bırakarak.

Archer'ın yüzü kapalı, gözleri benden başka her yere bakıyor. İlk bakışımdan sonra ona bakmamaya dikkat ediyorum.

Bu aptalca oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

"Cheesecake için teşekkürler," diyor mutfağa girerken. "Çok lezzetliydi. Colt'a izin versem hepsini bir çırpıda yiyip bitirirdi."

"Oh, evet. Rica ederim." Eski karısı Rina'nın onlarla birlikte yemek yediğini hayal etmemeye çalışıyorum. "Sadece... tüm bu durum için özür dilemek istedim, bilirsin."

"Gerek yok. İrtibatta kalacağım." Gözleri bir an fazla uzun süre yüzümde kalıyor.

"Tamam." O kapıya doğru dönerken, ben de başımı sallayarak ezilmiş hissediyorum ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum.

Her şeyimle onun kalması için bir şeyler söylemek istiyorum, ama dudaklarımı ısıırıyorum.

Gidiyor.

Gitmesi de *gerekiyor*.

Bu durum, öpüşme, acı veren arzu ve akıllara durgunluk veren seks olmadan da yeterince patlayıcı, ama ben...

Eşikte durur, yavaşça omzunun üzerinden geriye bakar.

Sonra dönüyor.

Elini kapı koluna sıkıca geçirip kapıyı çarparak kapatıyor ve büyük adımlarla geri geliyor.

"Ne..." diye bağırmaya zamanım olur, ama o bana saldırır, bir eli belimde, diğer eli çenemi okşayarak beni destekler.

Öpücüğü tamamen hayvani.

Sert, öfkeli, açgözlü.

Bana dişlerini, dilini ve gök gürültüsünü verir, ağzıma kemiklerimi titreten bir hırıltı çıkarır.

Dudakları aylardır, belki de yıllardır, belki de tüm hayatı boyunca bunu yapmak için can atıyormuş gibi öpüyor.

yıllardır, belki de tüm hayatı boyunca bunu yapmak için can atıyormuş gibi öpüyor.

Nefes almadan önce, bir doğa gücüyle çarpılıp geriye savruluyorum.

Sırtım duvara çarptı ve saçlarım her yere dağıldı.

Ben hiç kıpırdamadım bile. Hepsi onun işi, beni güvenli ve sabit bir şekilde tutana kadar itiyor, yağmalanmayı bekleyen istekli bir kurban.

Kutsal Şehvet Ana.

Elleri her yerde dolaşıyor, sıkıyor, okşuyor ve aniden *her yerde*.

Ellerim her yerde.

Bunu düşünmeye ya da onlara yön vermeye vaktim yok.

Omuzlarından, göğsünden kayıyor, gömleğinin altındaki sert kaslarını hayranlıkla seyrediyor, onu kendine çekiyor.

Akciğerlerinden çıkan yakıcı havaya ihtiyacım var. Cildinin benimkine değmesine ihtiyacım var.

Onu daha yakın, *daha yakın* istiyorum.

Sessiz bir talep içindeyim, bu nefes kesen öpücükten çok daha fazlasını istiyorum.

Bütün kalbimi ona verebilirim.

Burada, şu anda giysilerimi yırtıp çıkarabilir ve penisini içime gömebilir.

Bu adam her şeye sahip olabilir.

Beni tek tek parçalara ayırabilir.

Beni unutmamı sağladığı sürece, beni sikişerek bayılttırabilir.

Lütfen, hayatı mahvolmuş, kaçak gelin Winnie olduğumu unutmamı sağla ve kaderini tamamen kontrol eden bir kadın gibi bana ver.

Gözlerimi kapatıp, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde teslim olarak, ağzına inleyerek deli bir kadın gibi gülümsüyorum.

Onun dili benimkini kovalarken, ateşli öpücükler eşliğinde Archer Rory'den beni yıkmasını istiyorum, böylece kendimi yeniden inşa edebileyim.

BAL SARHOŞU (ARCHER)

Lanet olsun.

Nasıl olur da o mor baldan daha tatlı olabilir? Bu kadın insan uyuşturucusu.

Küçük, ama her şeyi tüketen.

Utangaç, ama taleplerini dile getirecek kadar cesur. Kırık, ama hala tutkuyla kaynayan.

Ağzını açtığında, dili benimkine değdiğinde, içgüdüsel olarak tepki verip onu kendime çekiyorum ve dudaklarından bir inilti daha çalıyorum.

Evet, lanet olsun, tadı da ellerimin altında hissettiğim kadar güzel. Yemin ederim onu parçalamak istiyorum.

Ellerim aşağıya kayıyor, kalçalarını kavırıyor. O kalçaları ne kadar sıkı sıkıydım umurumda değil.

Bu Sugarbee'ye çoktan sarhoş oldum, onu her seferinde dağınık bir öpücükle yutuyorum, ikimiz de nefes nefeseyiz ve insanlık dışı sesler çıkarıyoruz.

Vücudu beni öldürüyor.

Küçük vücuduna garip gelen dolgun kalçalar ve dolgun, ağır göğüsler. Tanıştığımız ilk günden beri onu kafamda çıplak olarak görüyorum.

Ve o ilk neredeyse öpüşmeden beri? Yıllardır bu kadar çok mastürbasyon yapmamıştım, kendimi buz gibi duşların altına atıyordum, ama Winnie'nin

amcığı aklımı işgal etsin diye. Sikik bir şekilde beni taciz ediyor, ta ki sikimden sperm fışkırıncaya kadar.

Şimdi, o damarlar ait oldukları yere varabilirler. Benim neyim var böyle?

Bu hastalık, ben değilim.

Sadece öpüşmek, aklımız başımıza gelir gelmez hemen durdurmamız gereken uzun bir hata, ama tüm vücudum *yanıyor*.

Başparmağımla göğsünü okşadım ve o ağzımda inledi. Yumuşak kolları omuzlarıma yapıştı, beni kendine bağladı.

Dişlerimi alt dudağına batırıyorum, onu tekrar ısırıyorum.

Sanki beni ne kadar çıldırttığını, ne kadar seksi olduğunu bilmiyor gibi.

Geriye dönüp bakınca, beni izlerken dudağını ısırmasına karşı koymamın imkânı yoktu. Bir milyar dolarlık garanti, on yıl daha fazla yaşam ve penisimde üç santim daha fazla uzunluk bile beni uzaklaştıramazdı.

Bahçede Winnie'ye direnmek başlı başına bir başarıydı.

Nasıl başardım bilmiyorum.

Tek bir yeşil gözlü bakışıyla benim irademi paramparça ediyor ve bunun farkında bile değil.

Bu en iyi türden bir baştan çıkarma. En sevdiğim tür.

Kendi baştan çıkarıcı gücünün farkında olmadığı türden. Spontane, doğal ve o kadar güçlü ki, mantığımı kontrol eden beyin hücrelerimi kaybettiğimden endişeleniyorum.

Hayır, sorun sadece yıllardır hızlı bir ilişki yaşamamış olmam değil. Colt için, işim için bir keşiş gibi yaşamak benim için normaldi.

Beni parçalayan, hayatımı sarsan bu deprem değil.

Onun yüzünden.

Saf, filtrelenmemiş bir kadının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, ama Winnie her hıçkırık dolu öpücüğüyle, göğsüme yaslanan yuvarlak göğüslerinin her okşamasıyla bana bunu hatırlatıyor.

Kahretsin.

Onu duvara bastırırken dişlerimin arasından cehennem ateşi gibi homurdanıyorum, kalçalarımı kaydırarak hizalanıyoruz, sikim o kadar sert atıyor ki beni bayılmak üzere.

İki dakikadır öpüşüyoruz - belki de iki gündür, kim bilir - ve pantolonumu yırtıp atmaya hazırım.

Şimdi durmazsak, asla durmayacağız.

Kontrol edilemez doğam, içimdeki vahşi hayvan, ciğerlerim parçalanmış gibi nefes almamı sağlıyor.

Bacağı bacağıma dolanıyor, amını uyluğuma bastırmak için yeterli kadar, kumaşın içinden bile çok sıcak ve kaygan.

"Archer, lütfen. Ne istersen," diye fısıldadı. "Her şeyi."

Sesi titreyerek verdiği bu son küçük söz, o kadar kırılğan ve çaresiz ki, beni kendime getirir.

Yapamayacak hale gelmeden kendimi geri çekiyorum, onun siren gibi sesinin pençesinden kurtuluyorum.

İnanamadan bir saniye boyunca birbirimize bakarız, göğüslerimiz inip kalkar.

Yeşil gözleri geniş ve kararmış.

Dudakları, dışarıdaki arılardan biri tarafından sokulmuş gibi görünüyor.

Her nasılsa, ben bir eşek arısının verebileceğinden daha fazla zarar verdim.

Onu öptüm.

Onu öptüm lan.

Dilimle dudaklarını sikerek, birbiri ardına yeni müstehcen felaketler vaat ettim.

Her şeyden öte, onu bir oyuncak gibi davranarak ruhumu, ya da en azından vicdanımı, doğrudan cehenneme gönderdim.

Archer Rory, seni devasa ahmak.

Onu tekrar öpmek ne kadar çok istesem de fark etmez. Aklımı ve geri kazandığım o küçük özdenetim ipliğini kaybetmek üzereyim.

"Gitmeliyim," diyorum.

Sanki bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açıyor, ama ben bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Çünkü bana kalmamı istediği anda, yanına gidip o gömleği kafasından çıkaracağım ve sonra...

Hayır.

Hayır, o kesinlikle istekli olsa bile, bundan yararlanamam.

Bu yüzden arkanı dönüp ön kapıdan fırlayarak dışarı çıkıyorum, neredeyse panik halinde SUV'uma koşuyorum ve çakılları havaya uçuracak kadar hızlı bir şekilde yola çıkıyorum.

Geriye bakmaya cesaret ettiğimde -büyük hata- onu kapıda, hayalet gibi gözlerle dururken görüyorum.

Sonunda toz yüzünü gizledi. Tanrıya şükür.

Daha fazla gerginlik, kafa karışıklığı veya kör edici şehvete ihtiyacım yok. Şu anda değil.

Sertleşmiş penisim kot pantolonuma rahatsız edici bir şekilde çarpıyor, beni mezara kadar lanetliyor. Kendimi düzeltmem gerekiyor, testislerimin Şirin Baba'dan daha mavi olup olmadığını merak ediyorum.

Kahretsin, onu kafamdan çıkarmak için bir ya da üç soğuk banyo yapmam lazım.

Sonra da Winnie ile bir daha asla yalnız kalmamayı kendime yasaklamam lazım.

Onu öptüğüm ve ölüm fermanımı imzaladığımdan bu yana geçen iki gün içinde, Üç Higher Ends toplantısı yaptım, sayamayacağım kadar çok sözleşme ve aptalca belge imzaladım ve annemin evinde Rina'yı görmekten korkuyordum.

Bunların hepsi aklımda olmalı. Özellikle Rina ve onun getirdiği tüm kötü anılar, bayat şüpheler.

Boşanma çok çirkin geçti.

Evlilik de pek temiz sayılmazdı ve Colt hakkında hiçbir şeyi değiştirmezdin ama dağları dolduracak kadar pişmanlığım var.

Bu olmazsa, St. Louis'deki bu yeni proje biraz kafa yormayı gerektirecek. Dexter devam etmeye kararlı ve bunun büyük bir kısmının Junie ve aramızdaki kardeşçe rekabetten kaynaklandığını biliyorum, ama yine de.

Bu önemli bir mesele. Aceleci davranıp hata yapmamalıyız.

Genellikle bu tür planlar ortaya çıktığında, bunu engelleyen kişi benimdir.

Bugün bunu yapmıyorum.

Bunun yerine, beynim, mülkümde ve kafamda bedavaya yaşayan, arılara takıntılı bal tuzağına takılıp kalıyor.

Bu çok berbat.

Rina, Colt'un ne kadar uzun, yakışıklı ve zeki olduğunu anlatırken, annem oturma odasının diğer tarafından bana gülümsüyor. Colt, kimsenin onunla ilgilenmesinden hoşlanmayacak kadar büyük, ama sanırım annesi olduğu için bunu doğal karşılıyor.

"Çok büyümüşsün. Bir iki yıl içinde babanı geçeceksin," diyor ona beşinci kez.

"Uh, göreceğiz. Hala büyüyorum."

"Başaracaksın. Amcaların da uzun boylu adamlar. Laboratuvarda kendini havaya uçurmaktan biraz uzaklaşmak istersen, modellik yapmayı denemelisin." Elini uzatıp saçlarını karıştırıyor.

"Anne, dur. Tanrım. Hayatta podyumda yürüyüş yapmam."

Onun sesi ruhumu bir peynir rendesi gibi parçalıyor olsa da zorla gülümsüyorum. Bu saçmalık ne kadar çabuk bitsin o kadar iyi.

"Sana oymalarımдан bahsetmiş miydin?" diye soruyor, telefonunu alıp kamera rulosunu kaydırıyor. "Babam bana çok yardım ediyor."

Rina, onun tutkularını geliştirmesine yardım ettiğime inanamıyormuş gibi bana bir bakış atıyor. Ben de ona düz bir bakışla karşılık veriyorum.

O benim oğlum. Onun için, bütün gün en sıkıcı sanat fuarlarında bekleyebilirim.

Neyse ki, ahşap oymacılığı hiç de sıkıcı değil. Zihni ve elleri meşgul ediyor ve Colt'un bu konuda oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim.

"Vay canına! Colt, tatlım..." Telefonu alır ve ekrana bakar. "Bütün bu kuşları sen mi yaptın?"

"Onlar benim ilk çalışmalarım, evet. Bak, bu da geçen hafta bitirdiğim bir tanesi."

Küçük bir tahta tilki. Kulaklar en zor kısmıydı; çocuk iki hafta boyunca, kulakları çok ince keserse kırılacağından korkarak paniğe kapıldı.

Gözleri büyüdü ve tepkisi içimde bir şeyler uyandırdı. Her şey çok farklı olabilirdi.

Eğer burada olsaydı, şimdiye kadar onun hayatıyla ilgilenseydi, onun sanatından *haberdar* olurdu.

Tıpkı onun sınıfının çok ötesinde ileri matematik derslerini başarıyla tamamladığını ve bilimle ilgili her şeyi yutarcasına okuduğunu bildiği gibi. Onun annesinin sanat sergilerine düzenli olarak gittiğini ve yazın onun oymalarını satmak için bir masa kiralamaya başladığını bile bilirdi.

İnsanlar onun ürünlerini de satın alıyor. Kazancının çoğunu harçlık olarak saklamasına izin veriyorum ve geri kalanını üniversite tasarruf hesabına yatırıyorum.

Onun gelecekteki eğitim masraflarını hesaplarımda yuvarlama hatası olarak gösterecek kadar zengin olabilirim, evet, ama bir çocuk her zaman kendi payına düşen sorumluluğu üstlenmelidir.

Ayrıca, bu Rina için tamamen yeni bir durum çünkü neredeyse tüm hayatı boyunca yokluğunu hissettiren bir anne oldu, sadece canı istediğinde bir hediyeyle ve daha fazlasını vaat eden yerine getirilmemiş sözlerle ortaya çıkıyordu.

Daha fazla hediye, daha fazla ziyaret, daha fazla
onunla vakit geçirme. Kimsenin şaşırmadığı gibi,
bu asla gerçekleşmez.

"Bu bir kardinal mi?" diye sorar, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyerek.

"Evet! Büyükanne için yaptım." Colt da gülümsüyor, torunlarına her zamanki hoşgörülü gülümsemesiyle bakan annesine bakarken gururla.

"Şanslı büyükanne," der Rina, gülümsemesini sabit tutarak. "Benim için de bir şeyler yapabilir misin?"

Bir an tereddüt eder.

Bu durum beni gerçekten sinirlendiriyor, bu da yeni bir akıl oyunu olabilir.

"Tabii, ne istersin?"

"Belki ikinizden birini? İnsanları oyabilir misin?" Gülümser. "Fotoğraflar güzel, ama oğlumu 3D olarak görmek çok hoş olurdu."

Neden? Çünkü o liseden mezun olana kadar ortadan kaybolacak mı?

Gerginleşiyorum ama Colt onun isteğini düşünürken dilimi tutuyorum ve sonra başımı sallıyorum.

Tabii ki kabul eder.

Oğlum böyle özel bir isteği reddetmez. Hala iyi bir çocuk olarak sevdiği annesinin isteğini reddetmez,

sonunda, geriye yaslanıp mavi gökyüzüne özlemle bakar.

Sonunda, arkalarına yaslanıp mavi gökyüzüne özlemle bakıyorlar. Tüm bu şımartılma ve beklenmedik övgülerden biraz uzaklaşmaya ihtiyaçları var.

Onu suçlamıyorum.

"Hey, neden dışarı çıkmıyorsun dostum?" diye öneriyorum. "Dışarıda hava çok güzel görünüyor ve büyükannen bahçesindeki yabancı otları temizlemek için yardıma ihtiyacı olabilir."

"Tamam, sorun değil. Trambolin hala duruyor mu?" diye annesine sorar. On üç yaşında ve olgun davranmaya çalışıyor olabilir, ama kalbinde hala bir çocuk var.

"Şu anda yok, ama senin için getirebilirim." "Anne, yapma..."

"Ben hallederim, Archer," diyor bana, ipek eşarbını çıkarıp kanepeye atıyor. "Yaşlı olabilirim, ama bu biraz egzersiz yapmak için çok yaşlı olduğum anlamına gelmez. Hadi, Colt, gidelim."

Bana, Rina ile özel olarak konuşabileceğimi ima eden anlamlı bir bakış attı.

Ve belki de, bugün Rina'yı buraya davet etmiş olmasına rağmen, benim de onunla konuşmamı istiyor.

"İyi eğlenceler," diye fısıldıyor Rina. Annemin peşinden dışarı koşarken yüzünde açık bir hayal kırıklığı var.

Sanırım notu almamış. Aktif, sağlıklı genç erkekler, varlıklarını zar zor fark eden anneleriyle bütün gün oturup sohbet etmek istemezler.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğildim.

"Tamam, Rina, saçmalamayı kes. Gerçekten neden buradasın? Cevap istiyorum."

"Ha?" Bana bakar, yüzünde tanıdık bir düşmanlık ifadesi vardır. "Archer, benimle böyle konuşma."

"Para mı? Yine yardıma mı ihtiyacın var? Makul biri olduğumu biliyorsun." Ya da belki içsel bir kaygıdır, başka bir pislikle olan ilişkisi paramparça olmuştur, kendi ölümlülüğünü fark etmiştir. Ona yakışır bir şey.

"Oh, lütfen. Para için yalvarmaktan nefret ediyorum, özellikle de sana. Sadece başka çarem kalmadığında istedim. Enerji işi ve sanat, emlak gibi para kazandırmıyor," diye tükürüyor. "Daha çok, benden kurtulmak için bana para ödüyorsun gibi."

Ben seninle asla paranın için birlikte olmadım, Archer. Bunu biliyorsun. Şimdi de bu yüzden burada değilim."

"Evet, sen bir azizesin. Para umurunda bile değil." Kabul etmeliyim ki, bu yarı yarıya doğru.

Sadece zor durumda kaldığında, düzensiz sanat işleri ve astroloji danışmanlığıyla geçinemeyeceğini fark ettiğinde beni arıyor.

Hiçbir yükümlülüğüm olmamasına rağmen, ihtiyacı olduğunda ona her zaman cömertçe yardım ettim.

Bu ailem için. Colt'un annesi için endişelenmesini istemiyorum. Annesi parasız ve Batı Kıyısı sokaklarında ya da şu anda nerede yaşıyorsa orada yaşıyor, şiddet eğilimli uyuşturucu bağımlılarından ve paslı çivilerden kaçıyor.

"Bana *biraz* güvenebilir misin?" İki parmağını aralarında küçük bir boşluk bırakarak kaldırdı.

"Bu konuda olmaz. Boşanmadan beri Colt'u hiç umursamadın, şimdi de ona yalakalık yapıyorsun. Neden?"

Yüksek sesle homurdanarak, küçümsenen bir genç cheerleader gibi gözlerini devirdi.

"Demek böyle olacak?" diye sorar Rina. "Bunu yetişkinler gibi tartışamıyor muyuz? Bazı şeyler hiç değişmiyor galiba."

Onun tartışmalarını siktir et.

Cevaplar istiyorum demiştim.

Rina'nın varlığının, geçmiş hayatımda olduğum gibi ateşli genç adamı geri getirmesinden de nefret ediyorum. Colt'tan önce, onun vahşiliği beni itmek yerine çekiyordu.

Ciddi bir şey olacağını düşünmeden önce. Ciddi bir şey *istemeden* önce ve sadece bir çocuk yaptığımız için pes etmeden önce.

Artık öyle biri değilim.

Babası öldükten ve hayatın ne kadar kısa olabileceğini gördükten sonra ateşle oynamaya devam etmek isteyen Eski Archer'dan daha iyiyim.

Oğlum için daha iyi *olmam* lazım.

Winnie Emberly ile epik bir kaçamağa kendimi kaptırmamamın tek nedeni bu, değil mi?

"Tamam. Konuş," diye homurdandım. Rina üzgün bir şekilde gözlerini kırdı. Eh, ikimiz de aynı durumdayız. "Gerçekleri tekrar gözden geçirelim mi? O sanat kolektifiyle Portland'a taşındın ve onun için geri dönmedin. Hiç çaba göstermedin

. Bir diři kaplanın asla huyunu deęiřtirmeyeceęini dūřūnūyorsam, řūpheci davrandıęım için beni affet."

Rina öfkeyle nefes alır. Bana bağırmaya başlayacak sanırım, ama sonra uzun ve yavaş bir nefes verir.

"ok gentik, Archer. Çok fazla hata yaptık," diye fısıldar, sesi gerçekten zgūn. Sırf konuřmak için söylemiyor gibi.

Bu konuda ona hak veremem.

En büyük hatalardan biri, ilk başta birlikte olmamızdı — ve bu, Colt'un var olmasının nedeni olduğu için asla değiştirmek istemeyeceğim bir hataydı.

"yle yaptık," diyorum. "Bak, bunu inkar etmeyeceğim. Hatalar yaptığımı *ilk* kabul eden ben olacağım. İkimiz de yaptık. Ama Colt, o benim oğlum. Bizim oğlumuz. Onu tek başıma bytmek için kendi sorunlarımı zmem gerekiyordu."

Ve yapmadın.

Bunu söylemiyorum, ama bu sözler bir kılıç gibi üzerimizde asılı duruyor.

Parmakları, büyük beden sarı gömleğinin üzerine giydiği örgü çalı ryor. "Evet, haklısın. Biliyorum. O doğduktan sonra sürekli her şeyi mahvettim."

Sadece doğduktan sonra değil, aslında tüm hayatı boyunca. On üç yıl boyunca hatalar yaptım.

En büyüğü, onun gerçek bir anne olarak nasıl davranacağını görmek için yanında olmamaktı.

"Colton için en iyisini istiyorum. Bu kadar basit," diyorum ona. "Eğer annesini istiyorsa, onu engellemeyeceğim. Ama bu aynı zamanda senin onun annesi *olman* gerektiği anlamına da geliyor, Rina."

"Biliyorum! Aptal değilim." Heyecanlı bir şekilde ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar, çalı yere düşer. İlk kez, sağ kolundaki dövmeleri iyice görebiliyorum.

Ve tam ortasında, *Colt* kelimesini el yazısı ile yazılmış olarak görüyorum. Cesur ve kararlı. Bu kesinlikle yeni.

Bu görüntü kalbime bir eki darbesi gibi çarptı. O da gidip o boku yapmalıydı.

Oğlunun adını koluna dövme yaptırmak. Benim de birkaç dvmem olduğu için dövmelere karşı değilim, ama kural olarak hiç kimsenin adını dövme yaptırmam.

İnsanlar çok geçicidir, hayatın içinde gelip geçerler.

Rina'nın adını vücuduma dövme yaptırmış olsaydım, acı hatırayı sürekli görmektense onu kazıyıp silerdim.

Birlikte olduğumuz zamanlarda, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Benim adım onun vücudunda hiçbir yerde yok, bunu garanti edebilirim.

Ama şimdi o gitti ve Colt'un adını kalıcı olarak vücuduna kazıttı.

"Gururunu yutmanın ve hatalarını kabul etmenin ne kadar zor olduğunu en iyi sen bilirsin," diye tersler. "Ama işte buradayım, bunu yapıyorum. En azından deniyorum. Bu sayılmaz mı?"

"Duruma bağlı." "Neye bağlı?"

"Neden buradasın, gururunu yutuyorsun. Nedenin önemli. Bundan ne *istediğine* bağlı, Ri." Onun önünde duruyorum, ilk kez ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Winnie de kısa boylu, ama bakır kırmızısı saçları ve sınırsız enerjisi onu bir şekilde daha uzun gösteriyor.

Rina kendini içine kapanmış, gözleri beni delip geçiyor. Bir kelime daha söylenirse kırılacaktı gibi duruyor.

"Son birkaç ayda çok olgunlaştım, biliyor musun?" diyor sessizce, sanki yüzündeki gerçeği görebiliyormuşum gibi bana bakarak. "Çok, tamam mı? Son birkaç yıl çok zor geçti. Pişman olduğum çok şey var. Oğlum yetişkin bir adam olmadan onu tanımak istiyorum. Çok geç olmadan... Bu gerçekten suç mu?"

Siktir.

O doğru şeyleri söylüyor, eski kalp tellerini banjo gibi çalıp duruyor. Ama yıllarca süren hayal kırıklıklarıyla oluşturduğu o bulanık güvensizlik yumağı hâlâ orada. Gözümü kırıp o kiri bir kenara itmem.

Ona inanırsam, ona bir şans daha veririm, beni tekrar hayal kırıklığına uğratması çok muhtemel - ve daha da önemlisi, Colt'u da hayal kırıklığına uğratması.

Bunun olmasına izin veremem.

Oğlum henüz yetişkin bir adam değil. Hâlâ bir çocuk, kalp kırıklığına ve kötü kararlara açık. Anlayacak yaşa geldiğinde annesinin onu ellinci kez terk etmesi, onu ömür boyu etkileyebilir.

Siktir et.

Colt, canı ne zaman isterse hayatına girip çıkan, doğru sözleri söyleyen ama sözlerini tutmayan bir ebeveyn den daha iyisini hak ediyor.

Sıkılana kadar seven bir ebeveyn. Evet, anlıyorum.

Her türlü ebeveyn olmak çok zordur.

Bu dersi herkesten daha iyi öğrendim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da hatalar yaptım. Şimdi, ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum.

Ancak Rina'nın bana bakışı, o büyük gözleri ve yaralı ifadesi, belki de durumu yanlış değerlendirdiğimi düşündürüyor.

Bizden uzakta, kendi hayatını yaşamak için yeterince zaman geçirdi. Ya aklını başına topladıysa?

Ya çok geç olmadan onun hayatında olumlu bir güç olmak istiyorsa?

Bir yanım, bunun çoktan geçtiğini düşünüyor.

Ama yine de, çok geç olsaydı, Colt onunla böyle takılmıyor olurdu. Onun sorularını bu kadar nazikçe, bu kadar özgürce cevaplamaz, başarılarını anlatmaz ve Oregon ve Kaliforniya'daki güzel plajlarla ilgili hikayelerine gülümseyerek dinlemezdi.

O bir anne *istiyor*.

Ben bir şey söylemeden, hatta ne söyleyeceğimi bile düşünmeden, annem odaya geri dönüyor.

"Trambolin kuruldu ve o da canı gönlünce zıplıyor," diyor, gülümseyerek ve neşeyle.

Rina'yı benden daha çok nefret ediyor olabileceği halde, onunla nasıl başa çıktığı akıl almaz.

İlk bir araya geldiğimizde, bana bunu yapmamamı söylemişti. Evlilik, ilişkimiz pamuk ipliğine bağlıyken danışmanlık, her şey.

Ama geçmiş geçmişte kaldı ve annem, belki de daha fazlası olduğunu anlayacak kadar olgun bir kadın.

Adelaide Rory bağışlayıcı bir kadın. Rina Desmona insanları sürekli hayal kırıklığına uğratsa bile, o her zaman insanlara şüpheye yer bırakmaz.

Sanırım bu yüzden ona karşı bu kadar koruyucu davranıyorum, onun cömertliğini sömürebilecek insanları uzak tutmaya çalışıyorum. Her yıl onun sanat sergilerinde bu oluyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Rina da o insanlardan biri olursa, başım belaya girer.

Bana bir kez daha bakıp anneme garip bir şekilde gülümsüyor. Annemin onun burada durup içini dökmesini sevmediğini herkes kadar iyi bildiğini düşünüyorum.

"O zaman gidip Colt'u bulayım. Kendine zarar vermediğinden emin olayım."

O odadan çıkana kadar konuşmuyoruz. Sonra annem kanepeye oturup bana bakıyor.

"Bu iyi bir şey olabilir, Archer," diyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Rina'nın hayatına devam etmesi ve kendini toparlaması Colt için çok önemli. O çok hassas bir yaşta. Daha da önemlisi, bu *sana* hayatına devam etme şansı veriyor."

Düşünmeden burnumdan soluyorum.

Rina'nın geri gelmesi, hayatımı değiştirmeme yardımcı olmayacak — zaten hayatımı değiştirmem gerekmiyor.

Eğer aşk hayatımı psikanaliz etmiyor olsaydık, bu annemle bir ziyaret olmazdı.

Rina gittiğinden beri başka kadınlarla çıktım. Bu randevular daha çok kahve içip hızlıca sevişmek gibiydi. Colt annemle veya arkadaşlarıyla bir geceliğine dışarı çıktığında, yılda birkaç kez kaşıntıyı gidermek için yeterliydi, ama hiçbir zaman anlamlı değildi ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyordum.

On yıldır cinsel perhiz yapıp, deli eski sevgilimin peşinden koşmuyorum.

"Archer..."

"Anne, göreceğiz," diyorum. "Zaman gösterecek. Onun söylediklerine hiç güvenmiyorum."

"Sadece Rina'dan bahsetmiyorum, tatlım." "O zaman ne?"

"Tabii ki, kulübenizde kalan o sevimli genç kadın. Onunla tatlı randevunuz olduğunu duydum."

Oh, kahretsin.

Bu gün daha da güzelleşti.

Junie ve benim kişisel sırlarımı anneme sızdıran diğer herkese lanet olsun. Hiç rahat bırakmayacaklar mı?

Ama Winnie, son görüşmemizde olanları hatırlatıyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu anıdan kurtulamıyorum. Boş vaktim olduğunda her seferinde kafama saplanıyor. Bazen boş vaktim olmadığına bile.

Üç dakikalık bir öpücük beni hiç bu kadar etkilememişti. Daha önce beni hiç mahvetmemişti.

Bazen, yalnız kaldığımda, hala onun kokusunu alabildiğimi düşünüyorum.

"Colt bana balı gösterdi," diye açıklıyor annem. "Çok özel ve çok tatlı görünüyor. Ona biraz vermekle çok nazik davranmış."

Evet, çünkü onu tanıdığım kısa sürede Winnie, "nazik" olmaktan başka bir şey olmayı öğrenmedi.

Belki daha kötü, daha cadaloz ve daha bencil olsaydı, tüm bu karmaşayı önleyebilirdi. Onu kovalayan pisliğe defolup gitmesini söyleyebilirdi ve onu seven değerli bir adamla o güzel gelinlik içinde orada durabilirdi.

Yine de, o kadında hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Sadece onun bal gibi tatlı, güneş gibi parlak kişiliğini ve bunun beni onu kirlletmek istememe neden olduğunu düşünmek istemiyorum.

"Evet, o konuda ne yapacağını çok iyi biliyor. Kız arılar ve bal hasadına takıntılı." Kollarımı kavuşturup, onun ne kadar iyi biri olduğu konusundan konuşmayı uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ve bilgin olsun, o bir 'randevu' değildi anne. Sadece iş görüşmesiydi, hepsi bu."

"Oh? Vay canına, çok yazık. Junie ikinizin birlikte çok sevimli göründüğünüzü söyledi."

Kafamı şiddetle salladım.

"Junie'den bahsediyoruz. O dedikodu ve çöpçatanlık için yaşıyor. Üç ay önce beni tanıştırmaya çalıştığı kızı hatırlıyor musun?"

"Evet. Sen üç kez randevu teklifini reddettikten sonra vazgeçti. Sanırım zavallı kızı korkuttun," diyor annem yatıştırıcı bir sesle. Sanki bu, benden yaklaşık on yaş küçük olan entrikacı baldızımın, kadınlarla tanışmam için onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmesi gerçeğini değiştirecekmiş gibi.

Bah.

"Mesele o değil anne. Junie'nin ya da başka birinin yardımına ihtiyaım yok. Aşk hayatımı gayet iyi idare edebiliyorum, teşekkürler. Ve son kez söylüyorum, Winnie bunun bir parçası *değil*."

"Ah, Winnie, evet, adı bu." Annem parmaklarını şıklatıyor. "Hatırlayamadım."

"Hatırlamana gerek yok," diye terslerim. "Aramızda bir şey yok."

Ama annem, sanki mutlu bir zihin okuma perisi gibi gülümsüyor, ben de inleyip yüzümü saklamak istiyorum.

Lanet olsun... bu kadar belli mi?

O kadar bal sarhoşu muyum ki, her açıdan yanlış olan bir kadına takıntılıyım?

Annemin yüzündeki giderek genişleyen gülümseme bana bunun büyük bir *evet olduğunu söylüyor*.

Duvara yumruk atma isteğiyle mücadele ediyorum.

BEE-DAZZLED (WINNIE)

Hayatta ev yapımı köfteli sandviçten daha iyi çok az şey vardır. Bu sandviç her şeye sahip. Köfteler, soğanlar, lezzetli kırmızı sos ve bolca erimiş peynir. Henüz bir ısırık bile almadan yedinci cennete uçmuşken telefon çalıyor.

Sandviçi yakalamaya çalışırken her yere saçılıyor.

Archer'ın ilgisini çekmek için bu kadar çaresiz olmam çok utanç verici.

Görünüşe göre, sandviçleri yok edecek bir hızla hareket edeceğim.

İnsanlık dışı bir durum.

Özellikle de mükemmel tarifi bulmak, köfteleri ve sosu sıfırdan pişirmek ve hepsini bir araya getirmek için çok uzun zaman harcadığım düşünülürse. Şimdi, değerli köftelerimin yarısı yerde, diğer yarısı ise masanın üzerine dağılmış durumda.

Oh, bir de kucağımda bir tane var. Harika.

Ekrandaki isim Archer'ın bile değil. İsim ne olduğunu anlayana kadar hayal kırıklığı içimi yakıyor.

Lyssie, Springfield'daki en iyi arkadaşım. Cevap vermek için kaydırıldığımda hayal kırıklığı, gerginlik ve temkinli bir heyecan karışımıyla yerini bırakıyor.

"Selam kızım."

"*Wynne Abigail Emberly*, lanet olsun! Ne yaptığının farkında mısın?" Lyssie tıslar. Durum ciddi galiba, yoksa benim tam adımı asla kullanmazdı.

"Düğünümünden kaçmak mı? Evet, oradaydım Lyssie." "O gün."

"Ah, teşekkürler. Farkında değildim."

Garip bir şekilde gülüyor ve sonra yine buz gibi sessizliğe bürünüyor. "...elbise yüzünden miydi?" diye fısıldıyor. "Elbise muhteşemdi, beni yanlış anlama yanlış anlama, ama içine girmek çok zor görünüyordu."

"Öyleydi. Bu yüzden kestim. Makasla." Nefesini tutar.

"Winnie! Ciddi misin?"

"Neden olmasın? Etrafta elbiseyi çıkarmama yardım edecek bir erkek yoktu ki ."

"Hayır, yok. Ama sen neredesin? Hayır, dur, sakın söyleme..."

Dramatik bir şekilde duraksıyor. "Biraz inandırıcı bir inkar hakkım olmalı. Gerçekten cevap vereceğini düşünmemiştim."

"Yani sana benim hakkımda baskı yapıyorlar mı? Eminim öyledir." "Evet, sadece beş milyon kez falan. Sanırım baban hala hayatta olduğunu biliyor. Bilmiyor olsaydı, maaşlı tüm eyalet polislerini peşine takardı. Oldukça öfkeli." "

Yüzümü buruşturuyorum.

Midem guruldadı, köfte ve marinara ile dolu olmadığı için kızgındı, ama durumun öyle olmadığı için biraz rahatladım.

"Bana bilmediğim bir şey söyle, Lyssie."

"Çok endişelendim, Win. *Sürekli* senin hakkında bana sorular soruyorlar, bu yüzden daha fazla aramadım. Sana mesajlar attım, kendi hızında cevap vereceğini düşündüm. Ama cevap vermek o kadar da zor mu olurdu? Hala parmakların var, değil mi?"

"Nereden biliyorsun? Belki de bu yüzden kaçtım," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Pff, sanki başparmaklarından vazgeçecekmişsin gibi. Arılarla nasıl başa çıkardın ki? Başparmaklar vücudun en iyi parçalarıdır."

Burnumu kırıştırıyorum.

"Kolay olmazdı. En iyisi mi? Hmm, bilemiyorum, aklıma birkaç tane daha geliyor..."

"Tamam, tamam! Başka birkaç güzel özelliğimiz daha var, ama yine de başparmaklarımızın en büyük avantajımız olduğu konusunda ısrarcıyım. Bu durumda, bana mesaj atmak için onları kullanabilirdin. Sadece bir kez, dostça bir 'hey,

Ölmedim' mesajı gönderebilirdin. Böylece bir yerlerde çukurda çürümediğini bilebilirdim."

Dişlerimin arasından yavaşça nefes verip gözlerimi kapatıyorum.

Başım masaya değene kadar öne eğilirim, ama alnımı domates sosuna batırdığımı fark ederim. *Harika.*

Yine birden başımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim. Evde işler nasıl?" "Gerçeği bilmek ister misin?"

Bu iyiye işaret olamaz.

"Şey, evet? Sanırım... Hayır, belki de değil. Babamın arkamdan bana küfrettiğini kastediyorsan, bunu zaten tahmin etmiştim."

"Oh, hayır. Şaşırtıcı bir şekilde, *herkesin önünde* türlü türlü bahaneler uyduruyor." Lyssie'nin sesi kuru. Tanıdığım herkes arasında, düşün, Holden ve tüm bu iğrenç durum hakkında nasıl hissettiğimi anlayan tek kişi o.

"Peki özel olarak?"

"Annemden, ailenin her gün Holden'ı gördüğünü duydum. *Görünüşe* göre - bunu bir miktar şüpheyle dinle - Holden seni bulup eve getireceğine yemin etmiş."

"Holden mı? Ne diyorsun sen? O adamın bir şeyi avlayacağını hayal bile edemiyorum." Burun kıvrıp başımı sallıyorum. "Ayrıca ben geyik falan değilim. Ama bana tüfekle saldırmak istiyorsa, anlarım tabii."

Acı kahkaham canımı yakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu sevmesem ve varlığını zar zor tolere etsem de, onu herkesin önünde küçük düşüren bir ritüelde ortada bırakmak istememiştim.

Ama eski sevgilimle büyük, çirkin bir yüzleşme, endişelenmem gereken son şey gibi geliyor. Holden, kripto portföyü ve babasının zengin ve ünlülerle düzenlediği kokteyl partileri dışında hiçbir şeye karşı fazla ilgi göstermedi.

"Eh, sanırım egosunu da beraberinde getiriyor, ki bu da en az onun kadar tehlikeli olabilir. Bu arada, kimse senin neden gittiğini anlamıyor. Ben anlıyorum gibi, ama" —sesi derin bir alaycılıkla doluyor—"kim muhteşem Holden Corban gibi birine hayatını teslim etmek istemez ki?"

"Beni yakaladın."

"Neyse," diyor Lyssie ve arka planda mikrodalga'nın sesini duyuyorum, bu beni gülümsetiyor. Muhteşem bir mutfağı olan harika bir dairesi var, ama gerçek yemek pişirmek yerine hazır yemekleri ve abur cuburları tercih ediyor. "Gittiğinden beri olan her şeyi anlat bana. En azından havalı bir saklanma yeri bulunduğunu söyle."

Ne yazık ki, o gittiğinden beri binlerce kez olduğu gibi, zihnim Archer'a ve beni duvara yapıştırıp ruhumu öptüğü ana geri dönüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Saklanma yeri gerçekten çok güzel. Sadece pek dışarı çıkmadığım için biraz sıkıcı. Neden çok şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Senin seçimin. Anlat bakalım, kızım. Zaten yeni bir erkek arkadaşın mı var? Yakışıklı mı?"

Aman Tanrım.

"Ne? Hayır!" Archer Rory benim gizli sevgilim olmak istemedikçe. Onunla bir ilişkiye girmekten hiç rahatsız olmazdım. "Düğünden kaçmadım çünkü başka birine aşık olduğumdan ya da rastgele insanlarla birlikte olmak istediğimden değil, Lyssie."

"Tamam, iyi. Bana önce söylemeseydin çok kızardım." Yemek yerken dudakları şapır şapır ses çıkarıyor. Onu tanıyorsam, muhtemelen ısıttığı hazır pho çorbalarından birini ya da devasa bir dondurulmuş burritoyu yiyordur, her zamanki takıntıları. "Peki senin ne durumdasın? Yeniden başlamak için bir erkek yok mu?"

"O kadar şanslı değilim. İşler... biraz karmaşık." Bu doğru. "Babam mirasımı kesti, yani para konusunda durumum pek iyi değil."

"Ne? Hay aksi! Winnie, sana biraz ekstra para göndermemi ister misin? Sorun değil. Bana geri ödeyeceğini biliyorum. Bir süre ödeyemezsen bile..."

"Hayır, sorun değil. Aslında, bu evin sahibi burada ücretsiz kalmama izin verdi. Çok cömert biri."

"Adam mı?" Lyssie'nin kelimelerden tüm anlamları sezebilen süper insan anteni olduğuna yemin ederim, ve hemen konuyu yakaladı. "*Lütfen* bana onun yakışıklı olduğunu ve bunun seksi bir oda arkadaşı durumu olduğunu söyle."

"Hayatta olmaz." Ama bu durumdan etkili bir şekilde yalan söyleyerek kurtulmam da *imkansız*. Gözlerimi kapatıyorum. "İsrar ediyorsan, yakışıklıdır, sanırım. İşte bu kadar."

"Ona aşıksın. Anlıyorum. Bu heyecan verici, Winnie."

"Yalancı. Sadece seksi ve yasak oda arkadaşı ilişkisi istediğin için böyle söylüyorsun. Ben ise onu uzak tutmaktan memnunum."

"Sen çok kötüsün," diyor düz bir sesle. "Yani, o yakışıklı ve hoş ve gece kalmıyor. Neden sana orada bedavaya kalmaya izin veriyor? Onunla yatıyor musun?"

"Lyssie, *hayır*. Hiç de öyle değil." Yavaşça nefes alıyorum. "Burada arılar var. Şimdilik onların resmi arıcısı olarak kalacağım."

"...arılar." O tekrar konuşana kadar ölüm sessizliği hakim. "Hanımefendi, başka biri olsaydınız, bunu uydurduğunuzu anlardım. Ugh." Sesinde gerçek bir hayal kırıklığı var.

"Hayır, bu iyi bir şey." Ona mor bal ve bunun ne kadar harika bir deneyim olduğunu anlatmaya başlıyorum.

Evimde büyük bir kaos bırakıyor olsam da, istediğim her şey bu.

"Tamam, peki," diyor, eğlenerek. "Mor bal kulağa yeterince harika geliyor, yani eğlendiğini biliyorum. Ben ziyarete gelene kadar dikkat çekme, tamam mı? Ve ne yaparsan yap, hafif ol. Belki seksi ev sahibin, karanlıkta parlayan baldan daha fazlasına yardımcı olabilir."

"Abartma Lyssie."

O gülüyor. "Tamam, neyse. Seni seksi arıcı hayatına bırakıp gidiyorum. Unutma, yaşlı erkekler *eğlenceli* olabilir."

Yüzüm kızarır.

"Onun daha yaşlı olduğunu nereden bildin?"

"Oh, buna sezgi diyelim."

Ben buna tuhaf diyorum.

O her zaman bunu yapabilmıştır, insanları kartlar gibi satır aralarından okuyabilir. Bu beni kışkırtan bir yetenek.

Telefon kesildi ve sandalyeme geri çöktüm, bir ara ayağa kalkmış olmalıyım. Gerçeğe döndüm, mutfak ve köfte sandviçlerimin katliamını temizlemekle başladım.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve bunun sebebi sadece Lyssie değil. Bu sürgünün işkenceye dönüşmesi için hiçbir geçerli neden yok.

Biraz eğlenmeliyim, bu, kafamın içine yerleşmiş, hırlayan, öngörülemez adam-ayıyla hiçbir ilgisi olmasa bile.

Archer tarafından bir gün daha görmezden gelindikten sonra, çok daha az gülümser ve çok daha az kendime güvenen hissediyorum.

The Kiss to End All Kisses'i hayatının en büyük hatası olarak gördüğü ihtimal oldukça yüksek.

Sıcak bir hata, elbette, ama daha fazlası değil.

Bu mantıklı bir tepki. Beni bu kadar karamsar bırakmamalı.

Akşamüstü, neredeyse kıvrılıp kötü bir reality TV programı izlemeye hazır olduğum sırada kapı çalınır.

Onun olduğunu biliyorum.

Buna sezgi deyin, ya da onun arabasının park etme sesini tanıdığımdan ya da kapıyı çalarken *yaptığı seslerden* anladığımdan deyin, her halükarda biliyorum.

Kapıyı açmadan önce, koridordaki aynada saçımı kontrol etmek için bir saniye duruyorum.

Tam beklediğim gibi, uzun boylu, geniş omuzlu, heybetli yapısıyla kapıyı dolduruyor. Her zamanki resmi kıyafetini giymiş, ceketini çıkarmış, yakası açık, kırmızı kravatlı, kolalı beyaz gömlek giymiş.

Evet, bu adamı canlı canlı yiyebilirim.

Ama öpüştüğümüzden beri üç gündür beni görmezden geliyor.

Onu görmeyi çok istesem de, onu burada görmek boğazımı sıkıyor ve yanaklarım kızarıyor.

Son görüşmemizde, sanki gelecekteki her nefesimi çalmak istercesine beni öptü. Ben de sanki o benim oksijenimmiş gibi ona karşılık verdim.

O anın büyüüne kapılıp hiçbir şey söylemediğimde, boğazını temizledi. "Hey, Winnie. Nasılsın?"

"İyiyim."

Gözleri yüzümü taradıktan sonra kollarımı kavuşturduğum yere indi. Onun burada olmasına sevindiğim mi,

beni görmezden geldiği için kızgın olduğumdan emin değilim, bu yüzden ihtiyatlı bir heyecanla yetiniyorum.

Bu, yönetmesi daha kolay bir duygu.

"Son birkaç gün çok yoğundu," diyor, beni başından savmak için şimdiden bahaneler uydurmaya başlamış.

"Hmm, tamam."

"The Sugar Bowl'daki Junie'yi hatırlıyor musun? O balı kontrol etmek ve tadına bakmak istiyordu."

Kapıyı daha fazla açıp onu içeri alıyorum. "Onlar senin arıların ve senin malın dostum. Benim iznime ihtiyacın yok. Sana bir kavanoz getireyim."

İçeri girince, bu alan için fazla büyük olduğunu hissediyor, her ne kadar alan gayet uygun olsa da. Bu adam, farkında bile olmadan benim kişisel alanıma girme alışkanlığı var.

Bu kadar uzun boylu olmak zorunda mı? Bu kadar yoğun olmak zorunda mı? Bu kadar somurtkan olmak zorunda mı?

Gözlerinin daha önce bu kadar koyu olduğunu hatırlamıyorum, loş, yumuşak ışıktaki mavi tonlu kömüre dönüşüyorlar.

"Aslında, geçen gün çok fazla bal topladım, o yüzden... bir saniye izin ver." O benim ona baktığımı fark etmeden yanından hızla geçiyorum. Tanrım, neredeyse salya akıtacağım.

"Acele etme. Paramın karşılığını aldığım için mutluyum," diyor, mutfak adasına yaslanarak, kravatı kocaman göğsünün üzerinde eğri duruyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. O kafamın içindeyken bunu çok iyi yapıyorlar.

Ya da belki de onun burada olmasının nedenini, o kadar çok saçma bahaneler ve küçük konuşmalarla donanmış olmasını düşünmekten dolayıdır.

O da benim gibi gergin mi? Ama neden?

İlgi duymadığını açıkça belli etti.

Lavabonun üzerindeki dolabı açıp mor bal kavanozunu çıkarıyorum. Her gördüğümde, *ne kadar* mor olduğuna şaşıyorum. Bu şey geceleri gerçekten parlıyor.

Glowstick içindeki kimyasal çözelti gibi değil, ama orada, daha çok loş bir alevle yanan rahatlatıcı bir mum gibi.

"Ne demek istiyorsun? Bu şey uzun vadede ne kadar kazanç sağlasa da, benim için hala zarar ettiğine eminim."

"Sen düzenlisin. Tembellik etmiyorsun. Bu iyi bir başlangıç."

"Yapmasam daha iyi olur." Kafamı sallıyorum. "Bana bedava kalacak yer veriyorsun ve arılarla uğraşmama izin veriyorsun. Gerçek bir iş gibi gelmediğinde en azından bunu yapabilirim." Bal'a bakarken başımı eğiyorum. "Bahsettiğimiz laboratuvar hakkında daha fazla düşündün mü? Bu maddeleri analiz edip doğal takviyeler veya araştırmalar için uygun olanları belirleyebilirler. Tabii ki, bu yolu seçersen bu işten anlayan birini bulman gerekebilir, ama daha garip şeyler de olmuştur."

"Haklısın. Bir numune göndereceğim." Yüzü gevşerken gözlerinde sıcak bir ifade belirliyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Tamam. Evet." Ona kavanozu uzattım ve parmaklarımız birbirine değdi. Tanrım, sanki steroid almış gibi elektriklenme hissettim.

Şok dalgası kolumu o kadar hızlı sarsıyor ki, elimi geri çekiyorum ve boğazımdan küçük bir ses çıkıyor.

Ve şimdi bana bakıyor.

Harika, harika.

Bu, bu adamla hiç ihtiyacım olmayan yüzüncü garip konuşmayı yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Ama onun burada olması, keskin bakışlarını bana dikmesi ve büyük elini bal kavanozuna dolması nedeniyle bunun olacağını tahmin etmiştim.

Muhtemelen bu yüzden gelmeye karar verdi, havayı temizlemek için, böylece birbirimizin varlığında boğulmayalım diye.

"Archer, bak, geçen seferki olay..." diye başladım, "Öpücük..."

Kapının çalınması sözümü yarıda kesti.

Dürüst olmak gerekirse, biraz sevindim. Belki Colt gelmiş ve arabada oturmaktan sıkılmıştır.

Ya da belki de babamdır, sonunda izimi bulup beni ziyarete gelmiştir, eve dönmem için bağırmaya hazırdır, yoksa sonsuza kadar parasız kalacağım.

Bu düşünce midemi ağrıtıyor. Ama onunla yüzleşmek zorunda kalırsam, yalnız olmayacağım.

"Bekle, ben açarım," diyerek elimi kaldırıyorum.

Archer sessiz ve dikkatli bir şekilde dururken, ben kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Durup saçımı tekrar düzeltiyorum, çünkü bu yaz sıcaklığında stresli olduğumda saçlarım kabarıyor, sonra bu akşam ikinci kez kapıyı açıyorum.

Bir bakışla donakalırım. Medusa, kıskançlıktan çatla.

Ön kapıda duran kesinlikle Colt ya da babam değil. Keşke babam olsaydı.

O *Holden*.

Kaşlarını çatmış, buz sarısı saçları akşam sıcağında hafifçe kabarmış ve takımı buruşmuş. Gözleri kinle kararmış, altında derin gölgeler oluşmuş ve yüzünde başka bir şey daha hareket ediyor.

...bu üzüntü mü? *Bizim* için mi?

Sanırım korkuyorum.

"Winnie, şükürler olsun," diye homurdandı, sesi kesik kesikti. Beni içeri davet etmemi beklemek yerine, beni iterek içeri girdi. "Gerçekten burada olacağını düşünmemiştim. Ne kadar kabus gibi bir dönem geçirdiğimi biliyor musun? Ne kadar zordu... Kaçtığından beri seni bulmak imkansızdı." İçini çekip başını salladı.

"Holden..."

"Ne oluyor, Win? Bana bir şey söyle." Bir adım öne çıkarak beni duvara sıkıştırır.

Holden'dan gerçekten korktuğumdan değil.

Onun şiddet eğilimli biri olduğunu düşünemiyorum, ama kendini bir ataşla tutturmuş gibi görünüyor.

Onu hiç böyle görmemişim, duygularıyla dolup taşmış, ve ne yapacağını bilmiyorum.

Ve olanlardan sonra, onun burada olmasına ihtiyacım

yok. Onun burada *olmasını istemiyorum*.

"Neden, Winnie? Ne düşünüyordun sen?" Nefesim çok hızlı geliyor.

Beni nasıl buldu?

Burada güvende olduğumu sanıyordum, babam bulamazsa kimse bilemezdi. Bu yüzden Lyssie'ye de söylemedim, o da sormaması gerektiğini biliyordu.

Ama beni uyarmıştı, değil mi?

Holden'ın beni aradığını söylemişti. Onun beni bulmak için gerekli paraya, nüfuz ve yüksek teknoloji aletlere sahip olduğunu bilmeliydim.

Tanrım.

Boğazım düğümleniyor.

"Eve dönme zamanı gelmedi mi?" diye sorar, gözlerini ovuşturarak. "Yeterince oyun oynadın. Herkes çok endişeleniyor. Annen senin sinir krizi geçirdiğini düşünüyor. Endişeleniyor ve onu böyle ortada bırakmak adil değil."

Sonra olanlar oldu.

Holden Corban beni tüm gücüyle kucakladı.

Alıştığım, kuzenim gibi garip sarılmalarından biri değil, bana karşı hiçbir şey hissetmeyen bir adamın formalite icabı sarılması.

Ve o eğilip kulağıma fısıldadığında, tahtadan yapılmış gibi donup kalırım.

"Seni çok özledim. Hadi Win, gel eşyalarını toplayalım.

Yola çıkarsak, gece yarısından önce eve varabiliriz ve..."

Archer ortaya çıkar, Holden'ın üzerinde yükselen devasa bir gölge gibi. Şokun etkisiyle onun kollarından kurtulurum, nefes almayı unuturum.

Ancak Archer hiçbir şeyi unutmamıştı.

Devasa eliyle Holden'ı geri itti ve kendini koruyucu bir şekilde aramıza koydu.

"Sakin ol, ufaklık. Seninle gitmek istediğini söyledi mi?" diye hırlar, sesinde keskin bir bıçak gibi bir keskinlik vardır. Bana bakar, ifademi okur.

İnkâr etmedim.

Başka ne diyebilirim ki? Bu durum beni hasta, kafası karışık ve şaşkın hale getirse de, Holden ile bu konuşmaya hazır değilim.

Onunla bir daha asla eve gitmeyeceğim.

Archer yüzümdeki tereddütleri görmüş olmalı ve her şeyi anlamış. Ağzı sert bir yargı çizgisine dönüşüyor.

Vay canına.

Onu daha önce hiç bu kadar vahşi görmemiştim, sanki fikrini kabul ettirmek için kemikleri kırmaya hazırmış gibi.

Bağırarak, Holden'a beni bırakıp eve gitmesini söylemek istiyorum.

gitm

esini

söyl

eme

k

istiy

oru

m.

Git, burnu kırılmadan önce.

Ama Holden sertleşip Archer'a

"Sen de kimsin?" diye bağırıyor. "Son baktığımda, bu benim nişanlımla benim aramda bir meseleydi. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Sen de kimsin?" diye bağıyor. "Son baktığımda, bu benim nişanlımla benim aramda bir meseleydi. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Eski nişanlısı. Bunu çok açık bir şekilde belirtti. Ben onun ev sahibiyim," diye karşılık verir Archer.

Onun bu sözlerine neredeyse gülmek üzereydim.

Gülmek istiyorum, ya da belki çılgılık atmak. Springfield'dan ayrıldığım anda nişanlı unvanını bıraktım ve şimdi onu geri almamın imkanı yok.

"Ah, ev *sahibi*! Affedersiniz." Holden acımasız, aşağılayıcı bir gülümseme attı. "Cidden dostum, çekil lan. Yolumu kapatıyorsun. Bu bizim aramızda."

Archer önümde gerginleşir, sırtı dik ve savaşa hazır, bir dağdan daha sert. "Onu tehdit edip yüzüne karşı çıktığın anda, bu benim işim oldu."

"Siktir git. Kimseyi tehdit etmiyorum," diye bağıırır Holden ve Archer'ı geçip gözlerime bakmaya çalışır. "Dinle beni, Win. Şimdi eve dönmelisin. Geri dönersen, hâlâ düzeltebiliriz. Herkes düğün gününde korkar, değil mi? Bu dünyanın sonu değil."

Ama öyle.

O gün, herkesin tanıdığı Winnie Emberly ateşli bir ölümle öldü.

"Geri dönmeyeceğim, Holden," diye zorlanarak söylüyorum. "Git."

"Ne? Lanet olsun..." Sinirli bir nefes alır. "Bu taç yüzünden mi? Bak, o aptal şeyi takmak istiyorsan, tak. Sadece gel..."

Sözünü bitirmesine izin vermedim.

Kahkaham içimden çıkıyor, tiz ve yarı deli gibi. "Taç mı? Taç mı? Gerçekten aptal bir taç yüzünden seni terk ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Soğuk, donmuş, sadece gözlerimin dönmesini izliyor.

Eminim manik görünüyorum ve umursamıyorum.

"Tek bildiğim, sana bununla ilgili mesaj attığımda ortadan kaybolduğun." Holden, Archer'ı geçmek için elinden geleni yapıyor, ama Archer diğer elini de kaldırıyor ve Holden yerinde durup kaşlarını çatıyor. "Eğer öyle değilse, ne oluyor

Eğer bu değilse, ne? Bu gerçek bir sinir krizi mi? Bunun için haplar ve doktorlar var, biliyorsun. İyi olanlar."

Klasik Holden.

Parayla çözebileceğini düşündüğü başka bir hızlı çözüm.

Archer ortaya çıktığından beri ilk kez, tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Neredeyse evleneceğim adamı, bu dünyada en çok nefret ettiğim adamı gördüğümde, göğsümdeki bir şey rahatlıyor.

"Seninle geri dönmeyeceğim dedim," diyorum sakın bir sesle. "Bu gece değil.

Asla."

Kafasını şiddetle sallar.

"Ne yani? Hayatını Kansas City'de mi heba edeceksin? Tüm arkadaşlarından, aileden ve kariyerinden uzaklarda? Senin için *önemli olan* her şeyden uzaklarda? Tanrım. Ailen, babamın ofisinden izin aldığı anda seni bir psikiyatriste *götürmeliydi*. O bile buna inanamadı."

Evet, artık çalışmadığım, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, dürüst senatör.

O, parası, nüfuzu ve mirasından yararlanarak geri adım atıyor. Ama bunlar ona bu konuda yardımcı olamaz.

"Peki senin için ne var?" diye devam ediyor, aramızda onun sahip olmadığı sertleşen kas dağına aldırış etmeden. "Ailenizi ne kadar üzdüğünüzün farkında mısınız? Ya da benim ailemi? Winnie, herkesi çıldırttınız."

Evet, biliyordum.

Uçtuğum anda herkesin öfkeleneneğini ve Lyssie dışında kimsenin anlamaya çalışmayacağını biliyordum.

Ve üzerime yağacak olan saçmalıklar seline rağmen kararımı verdim.

Hâlâ sürdürdüğüm bir karar, yerimden kıpırdamadan, bir kez olsun kendimi öncelikli tutmaya kararlıyım.

"Burayı seviyorum," diyorum ona, çenemi kaldırarak. "Sessiz ve huzurlu, ayrıca arılar da var."

"Arılar mı?" Acı bir şekilde gülüyor. "Cidden mi? Yine lanet olası arılar. Nişanlandığımızda olgunlaşacağını ummuştum."

"Komik. Senin daha az pislik olacağını düşünmüştüm."

Yüzü sertleşir. Bana saldırmasına, boş tehditler savurmasına, zenginliğini lanetlemesine hazırım.

Ama Archer ikimizden de daha hızlı hareket ediyor.

Bir saniye önce hareketsizdi.

Bir saniye sonra, Holden'ı kolundan tutup hala açık olan ön kapıdan dışarı atıyor.

"Gitme zamanı, seni geveze lanet olası pislik. Benim mülkümde ona hakaret edemezsin," diye homurdanır. "Git. Polisi aramadan hemen git buradan."

"Polis mi? Ne için?" Holden'ın direnmesi beni şaşırttı. Dışarıdaki veranda ışığı saçlarını altın rengi bir parıltıyla kaplarken, acı çekmiş yüzündeki keskin gülümseme yüzüne keskin gölgeler düşürüyordu. "O benim *nişanlım*, seni pislik. Seni polise şikayet etmeliyim."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim, Holden. Artık değilim." Sesim şaşırtıcı derecede sakindir. "Yüzüğü sana bıraktım. Bitti."

Yüzü buruşuyor.

Sanki yaylı gibi zıplar ve öne atılır, ama Archer öne çıkar ve onu kolaylıkla yakalar, elini Holden'ın göğsüne vurarak onu tekrar dengesinden çıkarır.

"Mülkümde defol. Seni taciz ve izinsiz giriş suçlarından tutuklatmadan önce son uyarı."

"Siktir git dostum. Beni polislerle tehdit edemezsin. Kim olduğumu biliyor musun ki?"

Archer bana sırtını dönmüş olduğu için yüzünü göremiyorum, ama ifadesini tahmin edebiliyorum: soğuk, tavizsiz, korkutucu, ölümcül.

O bizim aramıza atladığında gördüm ve kanım dondu.

"Neden umurumda olsun ki?" Archer tükürdü. "Ben Holden Corb..."

Neredeyse gözle görülmeyecek kadar hızlı bir hareketle Archer, Holden'ın kolunu tutar, arkasına çevirir ve onu şiddetle arabasına doğru iter. Bu hareket Holden'ın dengesini bozar ve yüzüstü yere düşer.

"Gidiyorsun. Tartışma bitmiştir," Archer sözlerini bitirir.

Tereddüt etmeden ilerler, Holden'ı kaldırır ve onu buraya geldiği şık siyah arabaya götürür.

"Delirdin mi?" Holden fısıldar.

"Sen deli misin?" Holden fısıldar.

Dışarı koşarım, keskin çakıllar ayaklarıma batar.

"Archer, hayır, buna değmez! Kendini belaya sokma. Onun için değil," diye yüksek sesle fısıldadıktan sonra sesimi yükselttim. "Holden, git hadi. Kavga etmeyi bırak. Eve git ve babama söyle... ona eve gelmeyeceğimi söyle."

Kahretsin, yine ağlayacağım.

Neden savunma mekanizmam *ağlıyor*?

Ve neden bu her zaman Archer'ın yanında olmak zorunda?

Arkamıza dönüp baktığımda, Holden ikimize de öfkeyle bakıyor, gözleri Archer'a sabitlenmiş ve yumrukları bir saniye fazla sıkılı kalmış, sonra nihayet sürücü koltuğuna kayıyor.

Koşup arabasına taş atmak istiyorum, ama hiçbir uzvum çalışmıyor.

he found me, Dad will be right behind him, I'm sure.

Özellikle Holden mesajımı eve iletteğinde.

Biliyorum, öyle yapacak. O hiç de incelikli biri olmamıştır.

Sadece, bir daha asla geri dönmeyeceğimi söylediğim kısmı değil. Arılar hakkında coşkuyla konuştuğum kısmı da değil.

Archer'ın benim için ona çok ihtiyaç duyduğu bir dayak attığı kısmı da değil tabii.

Archer'ın kendisine saldırdığını iddia edebilir. Tabii ki bu da başka bir yalan.

Bu kavgaya neden olan, öfkeli, acımasız Holden'ın beni köşeye sıkıştırmaya çalışmasıyla ilgili hiçbir şey söylemeyecek.

Ama bu, onun gerçekleri kendi hikayesine uydurmasını engellemez. Siyaset ve büyük paranın içinde büyüdüğünüzde, bu beceriyi öğrenmemek zor.

Holden'ın arabası yolda kaybolurken, Archer bana döner. Yüzü köşelidir, öfkeden elmacık kemikleri daha belirgindir ve bakışları çıplak ayaklarıma düştüğünde, alçak ve sert bir şekilde küfür eder.

"Siktir, Winnie. Ayakların. Keskin bir şeye basmadan içeri gir."

"Ben... çok üzgünüm." Sanırım titriyorum. Ya da belki depresyon var. Bu, mantıksız tepkimi ve titrediğimi sandığım şeyi açıklayabilir. "Bunun için çok üzgünüm, Archer."

Buraya gelip ortalığı bu kadar karıştıracağını hiç düşünmemiştim. Belki de..."

"Winnie, yeter."

Çenem bile titriyor, ama dişlerimi sıkıp ona karşı koymak için elimden geleni yapıyorum.

İşte geliyor.

"Onun gibi pislikler etrafta dolaşırken bir saniye daha burada kalamazsın. Bir saniye bile," diyor, sesinde bıçaklar çınılıyor. Öfke gözlerini yakıyor, beni yakıp kül edecek sıcak mavi bir alev.

Bu cevabı beklediğim gibi, güçsüzce başımı sallıyorum.

"Anlıyorum. Biliyorum. Özür dilerim, gideceğim."

Dudaklarını kıvrarak başka yere bakar, Holden'ın arabasının kaybolduğu geceye bakar, artık sesini bile duyamıyoruz.

"Gitmek mi? Hayır. Seni güvenli bir yere götüreceğim, Sugarbee. Tartışmaya gerek yok. O zavallı pislğin tacizine uğramayacağın bir yere." Yumruğunu kaldırır, onu korkunç bir silah gibi sallayarak. "Onu eve kadar bırakmamla şanslı."

"Archer... ne? Anlamıyorum."

Derin ve kederli bir nefes aldı. "Winnie, seni eve götüreceğim dedim. Benim evime."

Oh.

Oh, lanet olsun.

MURDER HORNET (ARCHER)

Kahretsin.

İçgüdülerinin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde olan budur.

Winnie'nin evine geldiğimden beri kararlarımda mantığın tek bir söz hakkı olduğunu sanmıyorum. Eski sevgilisinin öylece içeri dalıp onu küçük düşürmesi ve tehdit etmesi, gözlerimi kan çanağına çevirdi.

Önceden onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Elbette, Winnie onunla evlenmek istemiyordu, ama bu onun kesinlikle insanlık dışı bir pislik olduğu anlamına gelmezdi.

Bu sadece onların birbirlerine uygun olmadıkları anlamına geliyordu. Onu istememesinin iyi bir nedeni vardı.

Bu konuyu hiç detaylı olarak anlatmadı ve ben de kurcalamadım. Anlatmadığı için çok iyi oldu.

Çünkü onun mesafe kavramını anlamasını sağlamak için Springfield'a gidip onu bir ders vermek isteyebilirdim. Ve evet, belki de iyice bir dayak atmak için.

Onun, kadınına sahipmiş gibi konuşan bir istismarcı olduğunu bilseydim, onu mülküne adım atmasına asla izin vermezdim.

Mantıken, bu çok mantıksız.

Bu, tüm hayatını kurallara, yasalara ve düzene adayan bir adamın değil, önce yumruklarını sallayan bir mağara adamının sözleri.

Winnie Emberly benim nişanlım değil.

O benim hiçbir şeyim değil.

O sadece koridorda duş alıp, korkunç bir şekilde detone şarkı söyleyen bir kız. Bu arada ben odamda, sertleşmiş penisimle mücadele ediyorum, çünkü onun tacizci eski sevgilisine çok kızgın olsam da, kafamda onun duş aldığını görmezden gelemiyorum.

Su, yuvarlak göğüslerinden ve dik meme uçlarından aşağı akıyor.

Yumuşak karnı, kalçaları ve uzun, uzun bacakları.

Sabun köpüğü o yumuşaklığın üzerinde köpürüyor, ona doğru akıyor...

Siktir.

O kadar sertleşmişim ki, kalbim güneye göç etmiş gibi deli gibi atıyor.

Bu kadar tuhaf ve sinir bozucu bir kadın beni nasıl bu kadar kızdırabilir?

Onunla neredeyse hiç anlaşıyorum.

Onu öptüm, evet, ama bu sadece onu seksi bulduğum anlamına geliyor.

Bu sadece biyolojik bir tepkiydi, daha fazlası değil, yıllardır hiç hissetmediğim bir şekilde beni tahrik etse bile.

Kafamı sallayıp burnumu çekerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Kimi kandırıyorum ben?

Winnie'de beni ona sevdiren bir şey var.

Sanki her konuştuğunda bu acı beni çağırıyor gibi. Buna kulak asmamaktansa kulaklarımı kesmeyi tercih ederim.

Daha önce çok sessizdi, çok incinmişti, sanki *onun* suçuymuş gibi özür dilerken bile, eski sevgilisi ona öyle davranırken.

Aracılık etmek

zorundaydım.

Harekete geçmek

zorundaydım.

Buna ihtiyacım yoktu.

Benim evim mi? Kahretsin, şehirdeki herhangi bir otelde kalması için para ödeyebilirdim.

Ama öfkeli, azgın, sikini sürükleyen bufalo beynim onu buraya, evime getirmeye karar verdi.

Colt'a ne diyeceğimi henüz bilmiyorum. Su duruyor.

Onun duştan çıkıp, damlacıklarla parıldayan, kıvrımlarını izleyen minik su damlalarıyla

havluya kurulamadan önce.

Evet, bu iş iyi gitmiyor ve daha ilk *saat* bile dolmadı.

Küfli sosisleri ve küçük yeğenim Arlo'nun en son ne zaman çok fazla brownie yiyip annemin Türk halısına kusduğunu düşünmeye çalışsam da, Winnie odaya daldığında, dünyadaki tüm iğrenç şeyler bile bu korkunç gerçeği değiştiremez.

Hâlâ elmas kesebilecek kadar sertim.

Ve başımı kaldırıp, sadece bir havluya orada durduğunu gördüğümde, bu savaşı kaybettiğimi anlıyorum.

Evet, önemli her şeyi örten, yeterince mütevazı bir şey, ama bir havlunun olması gerektiği gibi uyluk ortasında bitiyor. Onun nefes nefese kalıp ıslanana kadar bacağını ellerimle okşamaktan başka bir şey istemiyorum — duştan tamamen farklı bir şekilde.

Yüzüne odaklanıyorum ve aşağıya bakmamaya çalışıyorum. Bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Selam, Archer."

"Selam."

Gözleri aşağıya kayıyor ve hemen sonra tekrar yüzü me dönüyor. Umarım pantolonumdaki çadırı fark etmemiştir.

"Bütün bu olanlar için üzgünüm, biliyorsun. Sadece sana tekrar söylemek istedim."

"İlk elli seferinde seni duydum, Winnie. Sorun yok." Aslında, *sorun* yoktan çok uzak bir hayat yaşıyoruz.

"Herkes gibi bana Win diyebilirsin. Eğer istersen, yani..."

Ona göz kırptım.

Kötü, çok kötü bir fikir.

Aramızda kalan zayıf engelleri çok fazla kaldırırsan, ona dokunmaktan kendimi alıkoyamayacağımı düşünüyorum. Zaten tek düşünebildiğim şey bu, kulaklarımda ve sikimde sürekli bir uğultu var.

Kahretsin, ona Sugarbee demeye başladım bile, sadece kafamda tuttuğum o ismi ortaya çıkardım. Bir başka hata.

"Tamam," diyorum bir saniye sonra. "Ama özür dilemeyi bırakmalısın." Zorlukla yutkunuyor ve bakışlarını yere indiriyor.

Bir iç çekiyorum.

Şu anda yatak odamda, üzerinde sadece bir havlu olan, yaşayan en seksi kadınlardan biri tarafından işkence görsem bile, onu oradan çıkarmak doğru bir karar olduğunu biliyorum.

Banyom, buhar ve çift yağmur duşu başlığıyla evin en iyi duşuna sahip. Holden'ın yaptığı pislikten sonra, temizlenmek istediğini söylediğinde maksimum konforu hak ediyordu.

O kadar narin, o kadar kırılgan, o kadar güzel ki, iğrenç şarkı söylemesine rağmen. Onun kendini güvende hissetmesini istiyorum, lanet olsun.

Sonra elini kolunun altındaki havlunun düğümüne bastırıyor ve şiddetli bir şekilde kızarıyor.

"Aman Tanrım," diyor, gözlerini sıkıca kapatarak. "Çok üzgünüm. Sen... duşunu kullanmama izin vermek zorunda değildin."

"Ben ısrar ettim. Yağmur herkesi rahatlatır. Sana da öyle olmadı mı?"
Gülümsemesini saklamaya çalışır ama başaramaz.

"Üzgünüm," diye fısıldadı yine.

"Özür dilemeye devam edersen, sana özür dilemen için bir neden vereceğim." Kötü fikir. Bunu söyleyemem. Bunu *yapamam*. Tek istediğim şey, yanına gidip havluyu yırtıp onu yatağa yatırıp, aklını kaçırana kadar sikmek olsa bile.

Gözleri büyür ve nefesini tutar, boyun kemikleri keskin bir şekilde belirginleşir, su damlacıklarıyla parlar.

Kendini kurularken bir yeri atlamış.

Siktir, bu kadar tahrik olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Misafir odasını kullanabilirsin. Eşyalarını oraya koydum," diyorum, bu konuşmayı güvenli bir noktaya geri çekmeye çalışarak.

"Tamam, tabii. Sorun çıkarmak istemem."

"Sorun değil." Tamamen yalan, ama bir kez daha özür dilerlerse, kendimi tutamayacağım galiba. "Burası bulabileceğin en güvenli yer. Kimse izinsiz buraya giremez. Bu yüzden kapı koydum."

"Eminsen tabii." Bir kez daha nefes aldı, ama bu seferki farklıydı. "Teşekkürler, Archer. Çok minnettarım."

"Arıları görmek ve onlarla çalışmak istersen, tek yapman gereken söylemek. Seni oraya götürürüm. İkimiz birlikte gideriz. Holden geri gelirse, onu sedyeye gönderirim."

Ağlamaya birkaç saniye kalmış gibi sertçe güldü. "Bu sefer neredeyse yapıyordun."

"Ona bir uyarı verdim."

"Umarım dinler. Kendini gerçek bir belaya sokma. O buna değmez," diyor ve bu sefer gülüşü biraz daha güçlü.

Bana gülümser, ben de gülümserim.

An, havada ağır ve güçlü bir şekilde kalır. Onun bakışlarını ne kadar uzun süre tutarsam, o kadar karanlıklaşır. Dudaklarını ıslatır ve ben bu hareketi takip ederim.

Lanet olsun.

Onun ne kadar seksi olduğunu, onu ne kadar istediğimi bilmediğini düşünüyorum.

Öfkeli bir ihtiyaç damarlarımdan akıyor. Ellerimin ona dokunmak için fazla cazip hale gelmemesi için yorganı hafifçe yumrukluyorum.

Şu anda aklımdaki tek şey ona dokunmak.

Bu, duyularımı tamamen ele geçiriyor, görmezden gelemeyeceğim bu zorlu kaşıntı, özellikle de şu anda bana attığı gizemli bakışlarla.

Eğer ona saldırıp dudaklarını ele geçirirsem, tereyağı gibi erir. Beni bir saniye bile reddetmez.

Kulübede bana karşılık verdi. Hem de sertçe.

Ağzı benimki kadar muhtaçtı, ilgiye açtı. Ve beni kendine çekti, sanki çölde kaybolmuş, susuzluktan ölmek üzereymiş gibi dilini benimkine doladı.

Onun sikik suratlı eski sevgilisini
düşündüğümde, anlıyorum. Ayrıca
sinirleniyorum.

Hayatında hiç gerçek bir erkek olmamış ve bu kadın, çiçek açan bir kaktüsün yağmura ihtiyaç duyması gibi, çaresizce bir erkeği hak ediyor.

Lanet olsun, onu buraya getirmek büyük bir hataydı.

Beynim duygusal ve şiirsel hale gelmeden beş dakika bile dayanamıyorsam, birlikte günleri nasıl atlatacağız? Belki haftaları?

Eğer o benim evimdeyse, tek düşüneceğim şey Winnie'yi tatmak, onu inlettirmek, o güzel vücudu santim santim keşfetmek, onu duvara itip bacaklarını bana dolandırmak ve orgazm olana kadar sesini çalmak olacak.

Winnie boğazını yüksek sesle temizler, ıslak bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırır.

"Peki Colt'a ne yapacağız?" Sorusu, kafama mecazi bir kova soğuk su döküyor. Evet, o.

Bunu, sadece sikini ıslatmak isteyen bir hayvan gibi görünmeden, zeki ve deli gibi meraklı oğluna nasıl açıklayacağını düşünmek gibisi yoktur.

"Onu bana bırak. Merak etme," diye homurdanırım. Keşke uygulayabilsem diye düşündüğüm iyi bir tavsiye. Zaten çok endişeliyim.

Ertesi gün, kendimi odama kapattım ve çoğunlukla işime dalarak kendimi kaybetmeyi başardım.

O kadar etkili oldu ki, ortaya çıktığımda midem bir ayı gibi gurulduyordu. Peki.

Muhtemelen akşam yemeği vakti, bu da Winnie'ye ne olduğunu anlamamanın zamanı geldiği anlamına geliyor.

Sandalyeye kalkarken sırtım ağrıyor, uzun bir esneme yapıyorum.

Annem kırk yaşın genç olduğunu söylüyor, ama kırk yaş bana doğru hızla yaklaşan bir kaya gibi ve ben bu acıyı hissedebiliyorum.

Otuz yedi yaşındayım ve artık çok uzun süre oturduğumda vücudum tahta gibi sertleşiyor.

Bu düşünceye burun kıvırıyorum.

Bunu on yıl önce görebilseydim, kendimi gülmekten kırardım. Ama bütün gün masaya zincirlenmiş bir işte çalışmak, ne kadar egzersiz yaparsanız yapın, ne kadar yürüyüş molaları vererseniz verin, vücudunuzu mahveder.

Yukarıdaki çalışma odasına çıkarken sesler duyuyorum ve kapının önünde duruyorum.

Winnie konuşuyor, genç seslerin soruları yağmur gibi yağarken arıların müjdesini anlatıyor.

Colt da oradaydı elbette, seslerinden anlaşıldığı kadarıyla iki yardımcısı da oradaydı.

Kahretsin.

Ne zaman ona, kabinimi neredeyse yakıp kül ettiği için insanları eve davet edip hücre hapsinden çıkabileceğini *söyledim*?

Yine de kapıdan içeriye bakıyorum.

Winnie, Colt'un yanında kanepede kıvrılmış yatıyor. Briana ve Evans diğer kanepenin iki yanında uzanmışlar.

Televizyon açık ama kimse izlemiyor.

Colt'un elinde bir tahta parçası ve altında talaşları toplamak için bir tepsi var, tahta parçasını büyük, yuvarlak bir şekle getiriyor, şüpheli bir şekilde arıya benziyor.

Tabii ya. Sanırım bu böcek saçmalığı herkesin kafasına takılmış.

Ama Winnie yüksek sesle gülüyor, yüzü pembeye dönmüş.

Vahşi kızıl saçları, Rubens'in tablosundan çıkmış bir kız gibi yüzünün etrafında kıvrılıyor, hayat için fazla güzel.

Ellerini kaldırarak, kahkahalar arasında onlara Japon eşek arıları hakkında bilgi veriyor. Kulağa oldukça ölümcül geliyor ve küçük haylazlar oldukları için, doğanın morbid tarafına hayran kalıyorlar.

"...bu yüzden onlara 'katil eşek arıları' da deniyor," diyor. "Sıradan bal arılarının tüm kovanını anında yok edebilirler. Washington eyaleti, ortaya çıktıklarından beri, çok fazla zarar vermeden yıllardır onları kovalıyor. Çok kötü bir istilacı tür."

"Vay canına! Çok korkunç," diyor Evans heyecanla fısıldayarak.

"İnsanlara saldırırlar mı?" diye sorar Briana, koltuğunun kenarına yaslanarak.

"Genelde saldırmazlar. Çoğu şey gibi, sadece kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırırlar." Winnie dramatik bir şekilde parmağını kaldırır. "*Ama* tartışmasız Japonya'nın en tehlikeli hayvanlarıdır."

"Nasıl olur?" Colt, şekillendirdiği tahtadan başını kaldırır.

"Japonya'nın bal endüstrisinde büyük bir yıkım yaratıyorlar. Sadece *on tane* katil eşek arısı bir çiftliği tamamen yok edebileceğini biliyor muydunuz? Bu, binlerce arının yok olması anlamına gelir

binlerce arı demek. Çiftçiler dikkatli olmazlarsa sezon için yaptıkları tüm yatırımı kaybedebilirler."

"Vay canına, bu çok çılgınca," diyor Briana, siyah ve mor tırnaklarını incelerken. "Ama sayılarının çokluğunu kullanarak eşek arılarına karşı savunma yapamazlar mı? Seçici üreme falan gibi."

"Sen doğal seleksiyonu düşünüyorsun, Bree," diyor Colt. Winnie'ye dönüyor. "Biyoloji dersinde evrimi öğrendik."

"Ah, doğru." Winnie kanepeden bir yastık alır ve ona sarılır, o saçları ve parlak gülümsemesiyle neredeyse sinir bozucu derecede sevimli. Holden'ın oyduğu o büyük yeşil gözler bugün parıldıyor. "Şey, bu farklı bir durum, ama arılarla başa çıkmanın bir yolunu geliştirdiler. Biraz şans ve hızlı tepki gerekiyor."

"Nasıl?" diye sorar Colt.

Sesindeki eski çocuksu merakı duyunca gülümserim. Büyüdükçe bunun bir gün kaybolacağından endişeleniyorum, ama henüz öyle bir şey olmadı.

Görünmeden kapı çerçevesine yaslanıp onları izliyorum. Bu kesinlikle yeni bir şey.

Colt, mükemmel bir şekilde sosyalleşmiş olsa da utangaç bir çocuk olabilir. Oğlumun, evimizde bir yabancıнын yanında gardını indirmesini beklemiyordum, ama bu, kalbimi bir kaya gibi titretir.

"Arılar eşek arısını çevreler ve kanatlarını çok hızlı çırpırlar. Hava hapsolür ve saldırganın etrafında sıkı bir ısı topu oluşturlar. Biraz ısı ışını gibi." Parmaklarını çırparak, kulaklarından kulaklarına kadar gülümser.

"Vahşi!" Evans, bunun havalı olduğunu onaylamak için Briana'ya bakarak hayranlıkla söylüyor. Ya da *vahşi*, sanırım. "Yani eşek arısı pisliği ölür, değil mi?"

"Biraz şansla, evet," diye onaylar Winnie. "Ne yazık ki bu her zaman kovanın hayatta kalacağı anlamına gelmez. Bazen birden fazla katil eşek arısı olur ya da arılar yeterince hızlı olamazlar."

"Öldürücü eşek arıları canı cehenneme!" Colt yumruğunu havaya kaldırır.

Sonra hepsi çocuk gibi bağırmaya başlarlar ve Winnie'nin ifadesine dayanarak, lazerler ve arı büyüklüğünde avcı-katil insansız hava araçlarıyla tüm türün korkunç bir şekilde yok edilmesini planlarlar.

Winnie, iyi niyetli bir dehşetle yüzünü kapattı, bir elini ağzına götürerek kıkırdadı. Bir an için, her şey çok mükemmeldir.

Oğlum, onun şapşal arkadaşları ve bu tutku patlamasına ilham veren yabancı, tüm odayı aydınlatıyor.

Şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum, ama *kafa karışıklığı* bunun çok büyük bir parçası.

"Onları nasıl yok edebiliriz?" diye sorar Briana, bir elini tehditkar bir kedi yavrusu gibi pençe şeklinde kıvrarak.

Onunla her zaman büyük sorular vardır.

Winnie tereddüt eder, düşünürken alt dudağını dişleriyle ısırır.

"Arkadaşlar, durun. Büyük ve kötü olmaları, ekosistemde bir rol oynamadıkları anlamına gelmez. Sadece bunu burada değil, evlerinde yapmalarını istiyoruz."

Çocuklar şiddetli bir protesto başlatmadan önce, odaya girip onun itibarını kurtarmaya yardım ederim.

"Benim evimde öldürmekten bahsetmek yeter," derim sert bir sesle. "Baba! Ne zamandır oradaydın?" Colt bana gülümser. "

Eğer bir arı ya da eşek arısı görürsen, hemen bana haber ver.

"Duydum. Winnie'nin de iyi bir noktaya değiştiğini duydum. Bir türün tamamını yok etmeyi planlayarak dolaşamazsın." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sihirli bir değnek sallayabilseydik, birçok insan sivrisinekleri de ortadan kaldırırdı. Ama bunu yaparsan, birçok ilginç hayvanın besin kaynağını elinden alırsın. Yarasalar, kaplumbağalar, balıklar, ne istersen. Son uzun uçuşumda bir makalede okudum."

Çocuklar sessizleşir, yüzlerinde suçluluk ifadesi belirir.

Winnie zıplayıp beni öpmek ister gibi görünüyor. Kahretsin, buna kesinlikle ihtiyacımız yok.

Yine de kendimi tutamıyorum ve ona gülümsüyorum. O da alt dudağını indirip bana gülümsüyor.

Lanet olsun, şu kahrolası gülümseme. Bütün gün ona bakabilirim.

"Evreni düşünürken pizza yemeye ne dersin?" En önemli soruyu soruyorum.

"Evet, harika, Bay Rory." Evans yine havaya yumruk atar. Briana bana neredeyse gülümser. "Sipariş mi vereceğiz yoksa sen mi yapacaksın?"

"Lütfen yapacağını söyle, baba. Senin pizzan zincir restoranlarındakinden çok daha lezzetli."

"Ne? Kendi pizzanı mı yapıyorsun?" Winnie'nin bakışları bana kayar, kaşları kalkar.

"Derin tabak," diyor Colt gururla.

"Suçluyum." Alaycı bir savunma hareketiyle ellerimi kaldırıyorum.

"Vay canına, ben de senin de benim ailem gibi kişisel bir aşçın olduğunu sanıyordum." Kanepeden kalkar, uzun, çıplak bacaklarını ve kısa beyaz şortunu gösterir. "Yardım ister misin?"

İhtiyacım yoktu ama yine de başımı salladım.

Onu bu genç canavarlarla baş başa bırakmanın bir anlamı yok.

O beni mutfağa kadar takip ederken, onun şortunu yırtıp atma isteğimi nasıl bastıracağımı düşünmeye zar zor vakit buluyorum.

KUŞLAR VE ARILAR (WINNIE)

Eh.

Pizza yapmak son derece şehvetli bir eyleymiş. Kim bilebilirdi ki?

Archer beni mutfağına götürene kadar ben bilmiyordum — bu arada mutfak çok büyük ve lüks aletlerle donatılmış, muhteşem bir modern mutfak — ve hazır hamurunu çıkardı.

Önceden hazırlanmış hamur.

Yani, bu adam *kendi hamurunu kendisi yapmış*. Sıfırdan.

Sadece emin olmak için hamuru dürttüm ve "Bunu gerçekten sen mi yaptın? Un ve diğer malzemelerle mi?" diye sordum.

"Evet, bu hamur. Tamamen benim. Biraz önce hazırladım," diye onayladı.

Aman Tanrım.

Sanki zengin ve yakışıklı olmanın temel kuralını çiğniyor gibi geliyor, ama ben bunu destekliyorum.

Ailem kendi yemeklerini hazırlamak için parmaklarını bile kırırdatmazken, Archer gibi zengin insanların var olduğunu düşünmüyordum. DC'nin hızlı güç yarışında da önemli kimse yok, burada paket servisler, hazır yemekler ve usta şefler ülkenin başkentinin midelerini kazanmak için rekabet ediyor.

Tıpkı o İngiliz pasta programı gibi, ama bu Archer Rory.

Archer, devasa dövme kolları ve korkutucu derecede iyi giden bir işi var.

Archer, koyu renk sakalları, gece mavisi gözleri ve kalın

Saçla

rı. Archer, gizemli bir şekilde, masada takım elbise giyerken de Holden gibi aptalları dövdüğü sırada tişört giyerken de aynı derecede rahat görünüyor. takım elbiseyle masada çalışırken de, Holden gibi aptalları dövdüğü sırada tişört giyerken de aynı derecede rahat görünüyor.

O Archer, pizza hamurunu sıfırdan çeviriyordu.

"Şaşırdın mı?" diye soruyor, ben hamura sanki üzerinde eski Sümer yazıları varmış gibi bakmaya devam edince.

"Belki?" Gülerek omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum.

Geldiğimden beri ilk kez oluyor bu.

Colt ve arkadaşları eşek arıları hakkında konuşurken o odaya girdiğinde hissettiklerim...

Şu anda bile, karnımda kelebekler uçuyor ve hiç sakinleşmiyorlar. Ona her baktığımda aklımı kurcalayan uygunsuz, rahatsız edici düşünceler de öyle.

Şu anda yanımda duruyor, dirseklerimiz neredeyse birbirine değiyor, bambu kesme tahtası üzerinde neredeyse profesyonel bir hassasiyetle soğanı doğrayıyor.

"Ben bekar bir babayım, bu yüzden yemek konusunda bir iki şey bilmem gerekir," diyor bana. "Colt'un çocukken huysuz olduğunu söylediğimde, bunu ciddi söylüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, çoğu çocuk gibi değil. Bilirsin, sebzeleri yemeyen, nugget ve makarna peynirle beslenen çocuklar gibi."

"Evet, biliyorum." Çocukken, klasik kutu makarna ve peynir en sevdiğim yemektir. Annem ve onun tuttuğu dadılar, ironik bir şekilde pizza dahil başka *bir* şey yemem için benimle mücadele ederlerdi. "Neyi severdi?"

"Üzüm. Çocuk üzümleri dalından yedi. Patates kızartması da yedi, ama sadece benim yaptığım ve sevdiği baharatlarla. Ekmek ise sadece fırından yeni çıkmış sıcakken yedi. Çocukların bu kadar seçici olabileceğini hiç bilmezdim."

Gülümsüyorum. "Ne yaptın?"

"Birincisi, ekmek yapmada çok iyi oldum. Ayrıca, ekmeğine gizlice üzüm reçeli koyup daha sağlıklı şeyler ekleyerek damak tadını genişletmenin yollarını buldum." Burun kıvrıyor. "İlk birkaç yıl çok zordu."

"Oh, tahmin edebiliyorum," diyorum sessizce. "Ama iyi bir çocuk."

"O dönem bittiği için mutluyum. Artık ona sadece cips ve salsa yedirebilirim, farkına bile varmaz. Çocuk dipsiz bir kuyu gibi, dikkat etmezsem iki günde tüm yiyeceklerimi bitirir."

Tezgahın üzerine un serpiştirip hamuru açarken gülümsememi saklıyorum.

Archer doğramayı bitirir ve soğanları tavaya atar, ardından doğranmış domatesleri, sarımsağı ve tanımadığım çeşitli otları ekler.

Ona kapları vermek ve çöp için birkaç parça almak aklımın ucundan bile geçmiyor. Onun çalışmasını izlemekle çok meşgulüm.

Ağzım açık, boş gözlerle bakıyorum.

Beynimde *Archer*'dan başka hiçbir şey yok.

Adam yemek yapmayı biliyor. Bıçağı onun kadar zarif kullanan biri mutfakta amatör olamaz.

"Peki ya sen, Winnie?" diye soruyor. "En sevdiğin yemek nedir?" "Şey, pizza?"

Düşünmeden söylüyorum. Dirseklerimiz

ve utanç verici bir ses çıkarmamak için çok dikkatli olmam gerekiyor.

İşte Archer'ın mutfağında pizza yapıyorum.

Etrafımızda Kuzey Kutup Dairesi büyüklüğünde geniş bir tezgah alanı var, ama o hala dokunacak kadar yakın, kocaman sırtını dönmüş, devasa ocakta domates sosu pişiriyor.

"O zaman şanslısın," diyor gururla. "Colt'a sorarsan bu benim en iyi yemeğimdir. Doldurulmuş hamurla başlayalım."

Yanımda duran adamın aksine, ben aşçı değilim. Yanlış anlamayın.

Telefonumdaki güzel tarifleri takip ederek köfte veya kek gibi bazı şeyler yapabilirim. Ama mutfakta doğuştan yetenekli biri değilim.

Bir şeyi gördüğümde nasıl bir tadı olacağını anlayamıyorum.

Archer'ın bu sorunu yok gibi görünüyor. Düşünmeden malzemeleri bir araya getiriyor, pizza ustası gibi büyük ellerini kas hafızasıyla hareket ettiriyor.

Ahşap dolaplara uzanıp derin tabaklarını çıkarır.

Onun izinden giderek hamuru kalıplara yaymaya ve eşit şekilde bastırmaya yardım ediyorum. Bir ara geri çekilip ona bakıyorum, onun

çalışırken ön kolları bükülüyor.

Tanrım.

O, seks için yürüyen bir reklam panosu ve bunun farkında bile değil. Ya da farkındaysa, çok ince bir şekilde gizliyor.

Yanağımı ovuşturuyorum, bu sersemliğimi silkelemek istiyorum ve nasıl oldu da buraya geldim ve bu konuda ne yapacağım diye merak ediyorum.

Onunla ne yapacağım.

İkimiz de henüz öpücüğü konuşmadık, ama konuşmamız gerekiyor.

Tercihen, havadaki gerginlikten biri patlamadan önce.

Yani *ben patlamadan önce*.

Eğer ortamı temizleyip, durumumuzu netleştirebilirsek, belki her bakışında gözlerinin beni çıplak soyduğunu hissetmeyi aşabilirim.

"Hep bu civarda mı yaşadınız?" diye soruyorum, beceriksizce, onun ellerinin hamurla uğraşmasından başka *bir* konu bulmak için çaresizce, ya da onun yerine beni yoğurmasını ne kadar istediğimden bahsetmek için.

"Kansas City'de mi, yoksa bu evde mi demek istiyorsun?" "Her ikisi de, sanırım."

"Kansas City'de doğup büyüdüm, ama buraya taşınalı... yedi yıl oldu mu?" Düşünmek için bir ara verir ve pizza tabaklarını geri iter. Sos ocakta kaynıyor ve o neredeyse dalgın dalgın karıştırıyor. "Evet, yedi yıl doğru gibi. Colt'la yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu, bilirsin."

Hayır, bilmiyorum.

Ama sanırım söylemediği şeyi anlıyorum.

"Harika bir ev. Stil anlayışın çok iyi," diyorum düz bir sesle. Neredeyse eski karısını soracaktım, ama bu çok meraklıca olurdu, ayrıca bu anı mahvetmek istemiyorum.

Yani, yaşamamamız gereken bir an daha.

"Şanslıydım. Son rötuşları belirlemek için tasarımcımla uzun uzun tartıştık. Annem bile fikrini söyledi, kendini tutamadı. Neyse ki, aptal kardeşim evine devasa bir akvaryum kurmaya karar verdiğinde olduğu gibi ona sinir krizi geçirttirmedim." Bana bakıp kaşlarını çattı, ben gülümsedim.

O mavi gözler her zamanki gibi manyetik bir şekilde benimkilere kilitlenir ve elini uzatıp yanağıma dokunur, parmaklarını cildimde gezdirir.

Nefes almayı kesiyorum.

"Yanağında un vardı," diyor, ama parmakları hala orada.

Bir an için, beni tekrar öpecek kadar aptal olabileceğini düşünüyorum.

Aniden, bu mutfak ne kadar büyük olursa olsun, bize çok küçük geliyor ve saçma bir gerginlik havayı çiğnenebilecek kadar yoğunlaştırıyor.

Onun aptal olmasını

istiyorum. Beni öpmesini

istiyorum.

Çaresizce.

"Siktir et" demesini, beni tezgaha itmesini, belki de beni tezgahın üzerine kaldırmasını ve kendi adımı bile hatırlayamayana kadar dudaklarımı dudaklarının altında gömmesini istiyorum.

Ama Archer yüksek sesle, düzensiz bir nefes verir ve şarap dolabına doğru yürür, bir şişe çıkarır.

"Gerçek İtalyan tarzında," diyor, şişeyi havaya kaldırarak.

Zorla gülümserim ve tabakları işaret ederim. "Sana bunu söylemek istemezdim ama bunun İtalyan mutfağıyla pek bir ilgisi yok. Çalıştığım adam Ticaret Komitesindeydi. Geçen yıl AB'den İtalyan yetkililerle pek çok akşam yemeği yedi."

"O zaman Chicago tarzı olsun." Gözlerindeki karanlık arzunun yerini mizah aldı. "İstersen bira da var?"

"Şarap iyi. Ben pek bira içmem."

"Küçük kardeşim bunu duysaydı, tüm hayatını çözmüş olurdu." İki şarap kadehi getirip doldurur. "Patton, bir kişinin tercih ettiği içkinin tüm kişiliğini yansıttığını düşünür."

"Astrolojiden daha iyi, sanırım." Gülererek, "Kardeşlerinle aran oldukça iyi, değil mi?" diyorum.

"Tamamen pislikler, ama gerektiğinde yine de iyi adamlar. Eskisinden daha yakınız, kabul ediyorum." Her türlü malzemeyi getirir — mantar, biber, kırmızı soğan, pepperoni, prosciutto, her şey — ve sosu kaynamaya bırakır. "Ya sen, Winnie?"

"Kardeşim yok. Sadece ben ve ailem var." Kızlarına ayıracak zamanı olmayan, kontrol delisi iki ebeveynle o büyük evde büyümek ne kadar yalnızlık vericiydi, bundan bahsetmiyorum.

Annem, ben doğduğum günden itibaren dadılar tutmuştu, Tanrı aşkına. Ama ben büyüdüğümde, onları kovdu. Sanırım, politikada yükselen diğer birçok yıldız gibi babamın da bir ilişkisi olabileceğinden çok paranoyaklaşmıştı.

Çocukluğum sürekli yeni yüzlerin gelip gittiği bir dönemdi. Babamın siyasi merdiveni tırmanırken, onun seçim kampanyası reklamları için yüzeysel ilişkiler, el sıkışmalar ve gülümsemeler.

Her şeyden öte, muhteşem bir yalnızlık ve bununla başa çıkmayı öğrenmekti.

Belki de bu yüzden yalnızlığı bu kadar seviyorum.

Yalnızlığa alışkındım. Şimdiye kadar bu konuyu fazla düşünmemiştim.

"Bazen bir kız kardeşim olmasını dilerdim," diyorum sessizliğe. Archer beni dikkatle izliyor ve kafamdan geçen derin melankolik düşünceleri okumasını istediğimden emin değilim. "Bilirsin, benim yaşımda ya da belki biraz daha büyük biri."

"İki aptal erkek kardeşin varken, şanslı olduğumu söyleyebilirim. Kardeşler zor iştir."

"*Kardeşler* zordur, ama kız kardeşler birlikte şeyler yapar. Aslında aralarında bağ kurabilirler." Bunu söylerken bile, bunun bir hayal olduğunu biliyorum.

Belki de bir kız kardeşim olmasını *seviyorum* çünkü Lyssie aslında başka bir babanın kız kardeşi gibi ve ben hep böyle bir şey istemişimdir.

"Hep Springfield'da mı yaşadınız?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Yani, evet. Biraz seyahat ettim. Washington DC ve Virginia'ya gittim. Ülke içinde ve bazen yurt dışında birçok seyahat yaptım. Patron eski zengin bağışçılarıyla dostluk kurarken, bir keresinde birkaç ay New York'ta kaldım."

Ben de keyif aldım ama oraya yerleşmek istemezdim. Küçük bir havuzda büyük balık olmaktan, okyanusta plankton gibi hissetmeye geçmek büyük bir değişiklikti.

New York City seni yutar ve tükürür, Amerika Birleşik Devletleri senatörü olsan bile. Eğer bir çalışan isen, tamamen balık yemi olursun.

Bir süre sonra, kimsenin umursamadığı hissi veren bu devasa, kalabalık şehirdeki anonimlikten nefret etmeye başladım. Büyük bir macera olarak başlayan şey, tam bir klostrofobiye dönüştü.

Lütfen bana arılarımın olduğu küçük bir ev verin. Huzur, sessizlik ve serin temiz hava.

Şanslıysam, buna eşlik edecek bir aile ve eve döndüğümde beni bekleyen, iri, cesur ve iyi kalpli bir adam, şöyle bir adam...

Hayır.

Yine aynı şeyi yapıyorsun.

Winnie, Archer Rory ile evlenmeyeceksin.

"Annem balı beğendi," diyor ve beni şaşırtıyor. "Aslında denedi."

"Bunu duymak güzel. Sen denedin mi?" Pizzamı hazırlamaya yardım ediyorum, üzerine çok fazla pepperoni koyuyorum. Ne diyebilirim ki, baharatlı yiyecekleri severim ve dengeli beslenme hiç bana göre olmamıştır.

"Henüz denemedim."

"Tostta bile mi? Dostum, hayatında ne yapıyorsun sen?" Gözlerimi devirip ona dilimi şaklatıyorum.

Hızlıca sinsi bir gülümsemeyle buzdolabını açar ve küçük kavanozu çıkarır. İçinde sadece biraz mor kalmıştır, ama hatırladığım kadar parlak ve güzel süzölmüştür.

"Bana zorla yedirmeye çalışmak istiyorsan, seni engellemeyeceğim," der ciddi bir ifadeyle.

Hay aksi, şaka mı yapıyor?

Ama yüzü taş gibi sert.

Archer Rory'ye mor bal yedirme görüntüsü kafama takılıp çıkmıyor.

... Belki bir kaşığa koyup, alev almadan ona verebilirim.

Tabii onu yalamak için büyük bir gösteri yapmazsa.

Ayak parmaklarım tırtıl gibi kıvrılıyor.

Cesaret edemez... değil mi?

Onun sert, cezalandırıcı vücudundan yalamamı hayal etmemi isteyeceğini düşünerek aptalca davrandığımı biliyorum.

Hayallerimi bir kenara bırakıp daha az erotik bir şey yapma zamanı.

"Başka bir fikrim var," diye mırıldanıyorum, kafamı neredeyse onun dev buzdolabının içine sokarak.

Sriracha, sarımsak, ketçap ve soya sosunu bulup küçük bir kasede karıştırmaya başlıyorum. Son olarak, kavanozdan bir parça bal ekliyorum.

"Sorun olmazsa, birazcık gezdirelim mi? Ya da kenara ayırıp hamur için sos olarak kullanabiliriz," diyorum ona.

"Tabii ki yapabiliriz. O lanet balı pizzayla eşleştirecek bir yol bulacağını nereden bilebilirdim ki?" Archer gülüyor.

"Hey, tatlım, denersen neredeyse her şeyle uyumlu olur," diyorum anlamlı bir şekilde.

"Neden başka türlü düşündüm bilmiyorum." Kulaklarım yanıyor, hala çift anlamlı sözlerle takılıp kalmış durumdayım.

"Ukala." Şaraptan bir yudum daha alıyorum, çok içersem savunmamın tehlikeli bir şekilde zayıflayacağını biliyorum.

"Bana ilk kez böyle denmiyor."

Belki de değil, ama pek çok kişinin onun yüzüne karşı hakaret ettiğini sanmıyorum.

Onu tanıdıkça, özellikle kolunda aşağıya doğru uzanan büyük, koyu renkli askeri dövmeleriyle, bana daha da korkutucu geliyor.

Şarap kanıma cesaret kattığı için, elimi uzatıp bir parmağımı dövmelerin üzerinde gezdiriyorum.

"Dövmelerini beğendim. Bu kadar huysuz olmanın iyi bir nedeni var demek," diyorum ve o gerginleşiyor. "Bir kartal ve bir..."

"Caduceus. Tıp için," diye cevaplar sertçe.

"Huh." Düşünürken başımı eğiyorum. "Orduda mıydın?"

"Özel Kuvvetler sağlık görevlisi. Gençken neredeyse tıp fakültesine gitmeme neden olacaktı." Pizzaları fırına koyar ve tezgaha yaslanarak mutfağa bakar.

Aşağıdan Colt ve Evans, muhtemelen video oyunlarına dalmışlar, anlaşılmaz bir şeyler bağırlıyorlar.

"Etkileyici," diyorum, yüzüne bir gölge düştüğünü izlerken. "Neden doktorluk yapmaya devam etmedin? Emlakçılık daha sıkıcı görünüyor."

"Çünkü pizza yapmayı öğrendim." Sesindeki sertlik beni şaşırttı.

"Bir daha söyler misin?"

Yavaşça başka yere bakarken gözlerinde bir hüznün belirir.

"Colt için pizza yaparken bu kadar titiz davranmıyorum. Benim için bu, bir akıl hocamı, bir dostumu onurlandırmakla ilgili. Ona Big Frank derdik. Chicago'luydu ve birkaç malzeme ve MRE'lerle yemekhanelerde mucizeler yaratarak, hayatımda yediğim en lezzetli pizzayı yapardı. Onu tattıysanız, uçmamak için kendinizi bağlamanız gerekirdi. Bir pusuda öldürüldü. Suriye tam bir kaosdu, halkın hiç bilmediği çok fazla farklı taraf ve özel operasyon vardı. Resmi olarak, olay olduğunda biz orada değildik. Boynuna şarapnel parçası isabet etti. Kurtarılmadan önce elimden geleni yaptım, ama onu kurtaramadım."

Kalbim parçalanıyor.

Şu anda bile, cesur ve stoik maskesinin ardında yüzünde bir parça panik var.

Bu genç, gözleri fal taşı gibi açılmış, kahramanca okçu ortaya çıkıyor ve o kadar insancıl ki, bu acı veriyor.

Sanırım o hep böyle olmuştur. Doğal bir koruyucu, ve en iyi yaptığı şeyi yapamadığında, düşen arkadaşını hayal kırıklığına uğrattığında...

Tanırım.

"Demek bu yüzden dövmelemin var."

"Evet." Başını sallar. "Geri kalanına gelince, neden geri döndüğüm..." Bir an duraksar ve söylemek üzere olduğu şeyi geri çeker. "Eve dönüp hayatımı hızla düzene sokmam gerekiyordu. Baba olmak, tıp fakültesini bitirmek için on yıl bekleyemezdi. Colt'tan o kadar uzun süre uzak kalamazdım, annesinin durumu yüzünden."

Gözlerini kaçırır.

Aklımda *pek çok* soru var. Ama ben aptal ya da zalim biri değilim ve şu anda onun evliliğini kurcalamanın zamanı olmadığı açık.

"Eminim doğru olanı yaptın," diye fısıldıyorum.

Gözlerimin yine yanmasından nefret ediyorum.

Yine de, yaralı savaşçıların hikayelerine her zaman çok duyarlı olmuşumdur. Siyasette *gerçek gibi* görünen tek şey budur,

senatörün asker ailelerine saygılarını sunması için katıldığımız zamanlar.

Bayraklarla örtülü tabutlar her zaman kalbimi parçalardı.

Özellikle de onun dediği gibi yerlerden gelenler... Kimsenin düşünmediği, görünmez, arka plandaki savaşlar ve özel görevler.

İyi adamların gizemli nedenlerle öldüğü yerlerden.

Hiçbir şey, sevgi dolu ailelerin döktüğü sıcak ve gerçek gözyaşlarını değiştiremez.

Şu anda bile ona sarılmak istiyorum, ama artık sınırların nerede olduğunu bilmiyorum.

Sadece bulanık suya bakmak gibi bulanık olduklarını biliyorum ve keşke daha da bulanık olsalar diyorum.

"Bu gerçekten çok nazik bir davranış. Frank'i onurlandırmak ve anısını yaşatmak için yemek yapmak. Sadece senin bunları yaşamak zorunda kalmama üzülüyorum..."

"O geçmişte kaldı, Winnie." Sözümü kesti. "Geçmiş değiştiremezsin ve bir noktadan sonra ağlamanın da bir faydası olmaz. Ben, lanet olası yemeği yemeyi tercih ederim."

Nedense bu beni güldürdü.

"Ben çocukken ailem pek ilgilenmediğinden, ebeveynlik konusunda uzman sayılmam. Ama gördüğüm kadarıyla Colt çok şanslı bir genç."

"Henüz tam bir erkek sayılmaz, ama o yolda. Biraz daha şarap ister misin?" Gülümsüyor ve kadehimi yeniden dolduruyor. Kadehimin boşaldığını görünce biraz şaşıyorum. "Senin taşındığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini göreceğiz."

Çatırtı.

Yine ayak parmaklarım titriyor.

Ve vücut ısım yüz derecenin üzerindeyken karıştırdığım acı bal sosunu çok az da olsa pişman oldum.

ARCHER'A GÖRE, çocuklar genellikle yetişkinlerle yemek yemek için kalmazlar.

Normalde, oyun maratonlarına devam etmek için pizza dolu tabaklarla deliklerine geri çekilirler.

Ancak bugün, masanın etrafında toplanırlar.

"Bu bal sosu harika," diyor Evans, pizzanın kenarını benim sosuma batırıp tamamen marine olana kadar çekerek.

Mor rengi biraz garip görünüyor ama tadı çok lezzetli. Oh, ve pizza inanılmaz.

Archer Rory'nin yürekten ve ruhunu koyarak yemek yapabildiğine şüphe yok.

"Bu sosu hazırlamak çok kolay. Bence bal normalden biraz daha tatlı olabilir," diyorum.

"Gördün mü baba? Sana büyük bir şey olacağını söylemiştim. Hiç dinlemiyor musun?" diyor Colt sabırsızca, masanın diğer tarafına uzanarak bir dilim daha alıyor.

"Evet, ama bu bir kanıt," diyor Archer. "Mor olduğu gerçeğini görmezden gelmek için yeterince iyi."

Archer masanın diğer tarafından bana sırıtıyor. Burnumu kırıştırıp gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Bu biraz eğlenceli, evde hiç yaşamadığım türden bir aile anına kapılmak. Ailece akşam yemeği yediğimizde şaka yapmazdık.

Babam işe dalmış olurdu, annem ise bir sonraki büyük akşam yemeği partisi için yüksek sesle endişelenirdi. Ya da - ve bu daha sık olurdu - akşam yemeği, büyük bir sosyal etkinlik ve iş projesi bir araya gelerek sahte, mutsuz bir olay haline gelirdi.

Ne şanslıyım.

Babamın işi, annemin elbisesi veya bu akşam yemeği partilerindeki sert, yapmacık sohbetler hakkında konuşmak heyecan verici değildi.

Mor balın nüanslarını tartışmak belki en sofistike konu değildir, ama sıcaktır. Samimi, özgün ve eğlencelidir.

Archer'ın hazırladığı iki devasa kalın hamurlu pizza, beş kişinin saldırısına uğrayarak inanılmaz bir hızla yok oldu. Fazladan sarımsaklı ekmek hazırladığım için mutluyum.

Gençler makine gibi yerler ve sonunda sandalyelerine yaslanıp ne kadar doyduklarını konuşmalarını izlemek garip bir zevk veriyor.

"Bana ahşap oymacılığından bahset. Bu işe oldukça meraklısın, değil mi?" diyorum Colt'a, diğer ikisi sandalyelerini geri çekip tabaklarını lavaboya götürüp evin içinden koşarak geçerken.

"Evet. Babam bazen bana yardım ediyor, ama işin çoğunu ben yapıyorum."

"Bu harika, Colt." Arkasında duran, onun yetenekli elleriyle şekillendirilmiş birkaç parçayla süslenmiş kitaplığa başımı sallıyorum.

Bir küre, bir korkuluk, bir yel değirmeni görüyorum. Sonuncusunun üzerine minik kiremitler bile oyulmuş.

"Gerçekten çok etkilendim. Yel değirmenini yapmak ne kadar sürdü?"

"Oh, uh, sonsuza kadar! Tüm küçük çizgileri doğru şekilde yapmak için kesinlikle birkaç gün sürdü. Bu yeni zanaat karbon bıçağını hassasiyet için sadece ikinci kez kullanıyordum." Yüzü aydınlanıyor.

"Okulda veya işte ne yaparsan yap, devam et," diyorum ona. "Ne zaman işine yarayacağını veya ne zaman güzel bir kızla randevuya çıkmanı sağlayacağını asla bilemezsin."

Yüzünün kızarmasına gülmeden edemiyorum.

"Ah, Winnie, sen de babam kadar kötüsün. O da hep böyle diyor."

"Sen kadınların sevgilisi olmaya yazgılısın, evlat. Ama çok erken olmasın. Sonuçta benim genlerimi almışsın," diyor Archer kendini beğenmiş bir şekilde.

Kahkaham daha da yükselir.

Colt gözlerini misket gibi yuvarlar, ama sırtarak güler. Evet, bu yeni ve hızla bağımlılık yapan bir şey.

Baba ve oğul arasındaki sıcaklık ve şakacı sevgi, Archer'ın normal bir ailede iyi bir baba olduğu konusundaki düşüncelerimi pekiştiriyor.

Ve bu, beni ortasına düşmüş tuhaf uzaylı arı kızdan ziyade, bunun bir parçasıymışım gibi hissettirdiğinde, herhangi bir sihirli baldan daha tatlıdır.

Archer, Colt'a elini uzatır, sonra tabağıyla yanımdan hızla geçer.

"Dur bakalım dostum. Konuşmamız gereken bir şey var."

"Oh, lanet olsun. Evans kalacak mı? Baba, sana söz veriyorum, biraz ders çalışacağız. Annesini bile arayabilirsin. Bu yaz matematik notlarını yükseltmem için benden yardım istedi..."

"O değil. Uslu durduğun için artık hücreye atılmayacaksın," diyor Archer.

"Oh, harika." Colt derin bir nefes alarak durur ve masaya yaslanır. "Tamam, ne var?"

"Solitude evinde bir sorun çıktı ve diğer yerlerim de dolu. Winnie şu anda orada kalamaz ve onu tanıdığımız için birkaç gün bizimle kalacak. Çok uzun sürmeyecek, ona başka bir yer bulana kadar geçici bir çözüm olacak," diyor. Sırrımı sakladığı için ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Colt dudaklarını sıkıştırıp bana bakıyor. Gözleri büyülüyor. ocuk aptal değil.

O on üç yaşında. Muhtemelen bir şeyler olduğunu hissediyor, ama ben kızarmadan ve her şeyi ele vermeden önce gözlerimi başka yere çeviriyorum.

"Uh, tamam. Sorun değil," diyor sessizce.

"Ayrıca, şimdilik kimseye söyleme. Bu aramızda kalsın. Pat amca, Dex amca ve hatta büyükannem bile. Anladın mı?"

"Tabii, elbette. Yanlış bir fikre kapılmalarından mı korkuyorsun?" diye sorar Colt, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle.

"Aynen yle," diyor Archer. "Bana söz ver, evlat. İyi niyetin cezasız kalmayacağını biliyorum, ama bu sefer cezadan kaçınmaya çalışıyorum."

"Anladım. Ağzımı kapalı tutacağım, baba."

"Sesini de alalt ve Bree'yi makul bir saatte almayı unutma," diye emreder.

Colt başını sallar ve arkadaşlarının yanına gitmek için yola çıkar, kapıda durup bize bakar. "Ah, sana söyleyecektim, annem aradı. Bu hafta sonu bizi yeni parka götürüp drone'umu uçurmak istiyor. Olur mu?"

Midem sıkışır.

Archer'ın yüzü kararır, Holden'da gördüğüm o sert, öfkeli ifade yeniden ortaya çıkar.

Vay canına.

O kadar dramatik bir değişim ki, neredeyse irkiliyorum. Eski sevgilisi gerçekten o kadar kötü myd?

Korkunç eski sevgililer konusunda yalnız olduğu da söylenemez. Holden Corban muhtemelen her an ona rakip olabilir, ama

o kadar canavarlsa, neden onu yanında tutuyor ki? Evet, bir çocuğu annesinden ayırmanın türlü türlü yasal zorlukları olduğunu biliyorum, ama yine de...

Sanırım ayrıntıları tam olarak bilmiyorum.

Annemle babam yıllar önce boşanmalıydılar, ama para ve imajları için birlikte kaldılar. Fotoğraf çekimi için sahte bir sevgi gösterisi dışında, birbirlerine en son ne zaman sevgi gösterdiklerini hatırlamıyorum.

"Bunu düşüneneğim," diyor Archer bir süre sonra. "Ama önce annenle konuşmalıyım, tamam mı?"

"Tamam." Colt gülümseyerek koşarak uzaklaşırken, Archer tabağına bakarak fırtınalı düşüncelere dalar ve yüzündeki ifadeden, bunların hiçbirinin iyi olmadığı anlaşılır.

GEÇ OLDU.

Telefonuma göre neredeyse gece yarısı ve Colt ile Evans'ın uzaktan gelen gürültüleri ve kahkahaları dışında ev sessizliğe bürünmüştür. Briana birkaç saat önce ayrılmıştır, yaz gecesinde iki ergen erkekle yeni bir drama yaşamaktan kurtulmuştur.

Anlaşılabilir bir durum, çünkü ikisi de ona aşık gibi görünüyor.

Neredeyse sessiz olan koridorda, bornozum sıkıca sarılmış ve saçlarım dağınık bir topuz halinde bağlanmış, yatmaya hazır halde yürüyorum. Nereye gittiğim neredeyse otomatik olarak belli.

Sonunda durduğum yer de aynı.

Gerçekten, bugün ikinci kez Archer'ın yatak odasının kapısının önünde durmamam gerekir.

Akıllıca olan şey uzaklaşmak olurdu.

En yumuşak bornozumla yatağıma geri dönüp uyumak.

Bana, depoda bulunan yedek bir kutudan kalan bir bornoz ödünç verdi. Bu bornozlar, erkekler ve kadınlar için, mülklerinden gelen fazla bornozlardı ve hepsi Higher Ends logosu ile işlenmişti.

Keşke bu beni hissettiğimden daha akıllı

başında yapsaydı. Keşke beni durdursa.

Ama göksel cüppe, elim hareket ettiğinde onu kontrol edemiyor.

Kapıyı alıyorum.

İlk başta nazikçe. Sonra cevap vermediğinde daha sertçe.

Kalbim güm güm atarken bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Uyumadığını gösteren hiçbir tepki yok.

Açıkçası, sorun değil.

Onu rahatsız eden cahil bir aptalım.

Geçmişteki öpücüklerin felaketini düşünürsek, daha akıllı davranmam gerekirdi, ama yine de buradayım, sanki bu gece bir şey olmasını *istiyormuşum gibi* yatak odasının kapısında sallanıyorum.

Muhtemelen ayak parmaklarım içe doğru kıvrılmaktan beyazlaşmıştır.

On saniye saydıktan sonra, ürkek bir fare gibi odama geri dönüp mecazi yaralarımı yalamaya hazır olarak arkamı dönüyorum. Ama tam arkamı döndüğüm anda, kapının tıklandığını duyuyorum.

"Winnie?"

Dönüp ona bakıyorum. Onu görünce ağızım açık kalıyor.

Muhteşem.

Archer Rory'yi, hayal gücüne çok az şey bırakan (ama yine de çok fazla) dar yeşil ordu tişörtü ve atletik şortuyla tanımlamanın tek yolu bu. Gözlerim bir anlığına onun karın kaslarının altındaki şişkinliğe kayıyor.

Güneşe bakmak gibi, ama bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmek için deli gibi çaba sarf etmem gerekiyor.

"Şey. Merhaba."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet! Evet, her şey yolunda, Archer. Ben sadece..." *Yere gömölüp, beni bu halde bulduğunu hatırlamamanı istiyorum.* "Uyanmıştım ve biraz huzursuz hissediyordum. Hepsi bu."

Bana kapıyı açıyor.

"Balkonumdan manzara var," diyor ve ben onun yanından geçerken, kapıyı kapatmak için üzerime eğiliyor.

Tanrım, sadece kokusu bile duyularımı ateşliyor.

Zaten şehvetten aklıma kaçırarak üzere olmasaydım, onun odunsu, erkeksi, tehlikeli kokusu beni deliye çevirirdi.

Bir anlığına başını bana doğru çevirir ve öpebilecek kadar yakın mesafeden bana bakar.

Hava enerjiyle doluyor.

Oh, bu kötü.

Vücudum kötü bir sıcaklıkla doluyor. Ama tam mesafeyi kapatacağını düşünürken, geri çekiliyor.

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum.

En azından beni büyük yatak odasından balkona götürürken poposu harika görünüyor. Söz verdiği gibi, manzara inanılmaz, her ne kadar bu manzara Herkül'ün vücut bulmuş hali olan adamı birkaç saniye için aklımdan uzaklaştırırsa da.

Kansas City şehir merkezinin neon ışıkları uzaktan başka bir dünya gibi parlıyor. Hava hala ılık, hatta yapış yapış ve Missouri Nehri boyunca kıvrılan gemilerden gelen birkaç zayıf ışık görebiliyorum.

"Harika. Buradan şehrin çoğunu görebiliyorsun," diyorum.

Kollarını metal korkuluğa dayayarak yanımda duruyor, kıyafetlerimin içinden onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın.

"Gerçekten neyin var?" diye soruyor. "Nedense, buraya sadece manzarayı seyretmek için gelmediğini düşünüyorum."

"Evet. Hayır. Yani..." Tanrım, bu neden bu kadar zor? Nefesimi veriyorum. "Sadece konuşmak için geldim. Tabii istersen. Akşam yemeğinden sonra biraz rahatsız görünüyordun. Beni ilgilendirmes ama..." Başımı eğiyorum, yüzüne bakmak istemiyorum. "Bak, Holden'a yaptıkların için minnettarım. Tüm yardımların için gerçekten çok teşekkür ederim ve şunu bilmeni isterim ki, birine derdini anlatmak istersen, ben buradayım. Hem senin hem de Colt'un için."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, beni duyup duymadığını merak ettim. Kafamı kaldırıp baktığımda, bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu, o kadar yakındı ve o kadar etkileyiciydi ki nefes almayı unuttum.

"Peki ya ağız?" diye fısıldadı, sesi alçak, boğuk ve kısık. "Açıkçası, bu gece bir kulaktan çok daha fazla yardımı dokunur, Winnie."

Ağız mı?

Kaşlarımı çatıyorum, yorgun beynim onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyor. Ta ki o omuzlarımı tutana kadar.

Beni kendine doğru çekene kadar.

Öpücük kılığında bir taleple sözlerini netleştirene kadar.

Aman Tanrım.

Bu gece nazik yalvarışlar yok. Tereddüt yok.

Ne istediğini biliyor ve onu elde etmek için harekete geçiyor.

Tereddüt etmiyorum, dudaklarımı açıp dilimi onunla dolaştırıyorum, her hareketine karşılık veriyorum.

Vücudum o kadar sıcak ve gergin ki dayanamıyorum.

Ellerimi omuzlarından, göğsünden, karnından aşağıya doğru gezdiriyorum, ta ki o inleyene kadar.

Beni tekrar öper, her zamankinden daha derin, dili benimkine öfkeyle dokunur, sessiz sözler söyler.

Ağızına o kadar yüksek sesle inliyorum ki, neredeyse utanç verici.

Ama onun kalın ve sert ereksiyonunu karnıma bastırıldığını *hissedebiliyorum*.

Onu bu kadar çok istemem pasif bir şey değil.

Bu, onun öpücüğü kadar talepkar olan tam bir fırtına.

Kalın, pürüzlü ellerinin yanlarımdan aşağı doğru kaymasının verdiği his kadar tüketen bir şey.

Başparmağı göğsümün altından kayıyor, kıvrımı takip ederek meme ucuma kadar çıkıyor.

Nefes almak için uzaklaşıyorum.

"Sen mükemmelsin," diyor bana. "Lanet olasıca mükemmel. Erkekler senin içine girmek için öldürürler, Winnie."

Şu anda, beni öldürdüğünü düşünüyorum.

Çünkü bu, benim arzuladığım şeydi.

Bir erkeğin ağzından dökülen müstehcen gerçekler. Gerçekten önemseyen bir erkeğin ağzından.

Ama Archer beni yatağa atmak için tatlı sözlere gerek

duymuyor. Onun için, isteyerek ve hevesle yatağa girerim.

Onun için bacaklarımı açacağım ve her şeyi bir *erkeğe* vereceğim, olgunlaşmamış küçük bir çocuğa değil.

Dudaklarım, onun sakallarının sürtünmesinden

karıncalanıyor. Çok lezzetli.

Dikkatini boynuma çevirdiğinde, emdiğinde cildimi çeken sıcak, sert öpücükler kondurduğunda, tek düşünebildiğim onun bacaklarımın arasında nasıl hissedeceği, sıcak dilinin ve yaklaşan hayvani sürtünmenin vahşi kontrastıydı.

İç çekerek, uyluklarımı birbirine bastırıyorum ve bu his karşısında neredeyse nefesim kesiliyor.

O kadar ıslakım ki, deli gibi.

Elleri popomu okşuyor ve parmakları kalçalarımı kavıyor. Daha yakın.

Daha yakın, diyor elleri, ve beni yerinde tutuyor ki bana sürtünebilsin. Şortu ince ve vücuduna yapışmış, o kadar sıkı ki her santimini hissedebiliyorum.

Evet, gerçekten de yanıp evini ateşe verebilirim. Polise külleri nasıl açıklayacağını bilmiyorum.

Ve o benim bornozumu açıp meme ucumun hemen üstüne, iz bırakacak kadar sertçe emdiğinde, nasıl hala ayakta durabildiğime daha da şaşıyorum.

Başka bir iniltiyle ona yaslanıyorum, tamamen dağınık haldeyim.

"Sesini duymak istiyorum, Winnie. Bunu istediğini söyle," diye homurdanıyor, öpücükler arasında emiyor ve dişleriyle çekiyor.

Oh, tatlı cehennem.

Nefesinin boynumda öfkeli bir şekilde hissediyorum, saf ejderha dumanı fısıltıya dönüşmüş.

Cüppem açık duruyor.

Cevap verirken, belimdeki düğümü çözüp açıyorum.

Ne yazık ki, altında tamamen çıplak değilim, ama uyurken bir tişört ve kığımın kıvrımlarını ortaya çıkaran bol, ipeksi bir şort giyiyorum. Kasıtlı olarak değil, ama şu anda eski tişörtümü ve sıkıcı pamuklu külotumu giymediğim için mutluyum.

Ama Archer'ın onaylayan homurtusundan anladığım kadarıyla, kağıt torba giyseymdim bile beni yine de sevecekti.

Bornozumu tamamen çıkarıp, yere düşene kadar çekiyor.

Göğüs uçlarım gece havasında sertleşiyor ve o bir eliyle bir ucu okşarken, diğer eliyle belimi sarıyor, beni daha iyi

istekli bir tutsak yapabilmek için.

Onun bir sonraki hamlesini merak etmeden önce , beni kaldırıp içeri taşıyor.
Bacaklarımı ona doladım ve vücudunu okşadım.

Siktir, bu çok iyi.

Ve tam da istediğim, ihtiyacım olan şey bu: onun beni şimdi alması.

Engel yok. Yavaş okşamalar yok. Tereddüt yok.

Bunun tek bir çılgın geceden fazlası olması gerekmiyor. Şimdilik bu kadarı yeterli.
Çünkü o kabine girip yüzüme kükrediği andan beri onun her seksi santimini

istiyorum.

Beni yatağa atıyor.

Yere düşerken zıplıyorum ve şaşkın bir kıkırdama çıkıyor ağzımdan.

Ona dönüp baktığımda, kızgın bir tanrı gibi önümde duruyor.

tanrı gibi.

Sanki ben onun malıymışım gibi, onun için hazırlanmış bir ziyafetmişim gibi

.

Bu adamın tamamen kaslı olduğundan eminim. *Kabul edelim, ben öyleyim.*

Tanrı'nın annesi, gerçek, lezzetli *bir adam*, boğucu bir yaz gününde soğuk tatlı
çay gibi yudumlamak istediğim bir adam.

"Siktir," diye homurdanıyor, sesi arzuyla boğuklaşmış.

"Evet. Ben de daha iyi ifade edemezdim."

Bakışları şimdi vücudumu tarıyor.

Neredeyse göğüslerimden geçip karnımın üzerinden bacaklarımın arasına inen
ağırlığını hissedebiliyorum.

Tanrım, eğer istediğim gibi olursa, bu gece şehre gidecek.

Şortunun içindeki penisi titriyor ve ben, onun sunduğu şeyi izlerken çılgınca
bir heyecanla onu izliyorum.

Tabii ki, o devasa. Kısmen fil
gibi.

En azından vücudum onun boyutuna alışana kadar, içime girdiğinde biraz
acıtabileceğini bildiğim türden bir büyüklük.

Ayrıca bunun hayatımın en iyi seks deneyimi olacağını da biliyorum. Yani,
şuna bir bakın.

Bu adamın pizza ve yılın babası olmaktan başka bildiği bir şey varsa, o da sekstir.

Ve ağırlık kaldırmayı da, sanırım. Onun gibi pazıları varken, beni odanın öbür ucuna fırlatabilir.

Ya da beni yere yatırıp bayılana kadar yalvartabilir.

Hızlı bir hareketle gömleğini çıkarır, ama şortuna ulaşmadan tekrar otururum.

"Bekle." Elimi uzatıp, parmaklarımı bel bandı boyunca gezdiriyorum. "Bu onuru bana bırak."

Yüzünü görmeden, şortunun üzerinden ona dokunuyorum. O inliyor.

"Kadın, seni beni kızdırman için davet etmedim," der, ben iki parmağımı onun uzunluğu boyunca gezdirirken, parmaklarımın altında zonklamasını hissederken.

Tanırım.

Eğilip nefesimi üzerine üflerim ve o da sert bir nefes alır.

"Biliyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer çok fazla geliyorsa, çok hızlı geliyorsa, hemen şimdi durabiliriz, gerçi o zaman gecenin geri kalanını küvette, buzların içinde geçirmem gerekebilir."

"Zorunda değilsin, Archer." Onun testislerini avuçlarken ona gülümsüyorum. "Ama senin menini tatmak istiyorum."

"Winnie, lanet
olsun!" İşler
ciddileşti.

Beynim tüm küçük detaylara takılırken, şortunu dizlerine kadar indirip ağzımı onun kocaman sikinin ilk birkaç santimetresi için açarım.

O kadar kalın ki, insanlık dışı.

Karın kasları granit gibi, keskin bir nefes alırken insanlık dışı bir şekilde belirginleşiyor.

Göğüs kasları dağlardan daha geniş.

Kolundaki dövme, kaslarını gerdiğinde şişiyor ve göğsünün sağ tarafında daha fazla dövme olduğunu fark ediyorum.

Sanırım, dikenli tel gibi görünen siyahın üzerinde koyu kırmızı renkte duran bir gelincik. Bir tarih de var.

Bu, onun arkadaşı için olmalı. Chicago'dan gelen ve bir daha eve dönmeyen Büyük Frank için. Bu düşünce içimde bir şeyleri açığa çıkarıyor.

Bu beni daha az azgın yapmıyor, hayır — şu anda onu istememi hiçbir şeyin engelleyebileceğini sanmıyorum — ama aynı zamanda bir şefkat de var.

Ayrıca, kutsal olmayan bir hayranlık, çünkü böyle bir erkeğin dövmeleri, kanı kaynayan herhangi bir kadını vahşileştirir.

Bunu dudaklarımı onun penisine doğru sürükleyerek gösteriyorum, onu ağzıma aldığımda tehlikeli bir şekilde öğürme noktasına geliyorum ve daha *yarısına* bile *gelmedim*.

Buna değer.

Çok değer.

"Aferin kızım," diyor Archer, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek beni kendine doğru çekiyor. "Mücadeleni seviyorum. Emmeye devam et. Alabildiğini al."

Zevkle yapıyorum.

Bu kadar yoğun olduğu için amım ağrıyor, onun penisinin yavaş, ritmik darbeler arasında nefes almaya devam etmek bir egzersiz olsa bile.

O seksi, otoriter ve o kadar sert ki, hemen şimdi içime girmesini istiyorum.

O kadar ıslandım ki, küçük şortum sırlıslılam oldu. Bacaklarımin arasına bakınca, fark ettiğini anlıyorum. Nefes almak için başımı kaldırdığımda gözleri kararır.

"Ağzıma boşalacak mısın? Sonra ne istiyorsun?" diye soruyorum, dudaklarımı yalarken.

Emir verilmesine ihtiyacım olduğu için değil, ama Archer'ın sesi öyle ki, onu kullanmasına izin vermemem suç olur.

Cevap vermediğinde, parmaklarımı uyluklarına kaydırıyorum, onun gitmemi istediği yere ulaşmadan duruyorum.

Refleks olarak kalçalarını ileri doğru iter ve ben

gülümserim. "Bana söylemelisin, aptal."

"Seni hiç yaramaz bir kız olarak görmemiştim," diye mırıldanır, yumruğunu saçlarımda sıkılaştırır.

"Ne istiyorsun, Archer Rory? Söyle bana."

O inler. "Sadece ağzını tekrar bana koy. Lanet olsun, amını tatmak istiyorum. Bana binlerce şey yaptırıyorsun, hepsi de karar vermesi zor şeyler

karar vermek zor, Winnie."

Onun şortunu bacaklarından tamamen aşağı çektiğimde titriyorum. Onu yavaşça okşarken parmaklarımdan onun penisi sızıyor, onu tekrar ağızımla yutuyorum.

Ucundaki nemi yaladığımda, diğer eli saçımı daha sertçe kavrar ve beni kendine doğru çeker.

Bu sefer onu ağızıma tamamen alıyorum, boğazıma kadar itiyorum.

Bu, iki yeni sevgilinin olması gerektiği gibi nazik, tatlı değil. Bu tamamen şehvetli, ten ve inlemelerin bir konseri.

Seks her zaman yavaş yavaş alevlenmek zorunda değildir. Bir erkeğin yüzüme yapışmasına izin verdikten sonra çiçek bekleyen türden bir kız değilim.

Tabii ki, ailem böyle olmasını istiyordu. İyi kız, para ve güç satranç tahtasındaki mükemmel piyonları.

Annem hala benim utangaç ve çekingen olduğumu, istenmek günahmış gibi vücudumu koruduğumu düşünüyor. Dünyanın en sıkıcı adamıyla evlenene kadar saf kalmam gerektiğini düşünüyor.

Holden ile evlenseydim, nasıl olacağını biliyorum. Seks, mutfakı temizlemek gibi bir angarya olurdu, tıpkı tüm hayatımız gibi.

"Çıktığımız" süre boyunca, bir kez bile birlikte yatmadık.

Onun gerçek kadınlardan çok telefonunu tercih ettiğini anlamam çok uzun sürmedi. Birkaç kez bana restoran veya yol tarifi aramak için telefonunu uzattığında, bir düzine porno sekmesi açık olduğunu fark ettim.

Çıktığımız süre boyunca Holden beni bir kez bile yatağına götürmedi. Ama cinsel uyum önemli değildi, politik olarak ruh ikizi olmamız gerektiği için.

Başka bir piyon. Başka bir aksesuar. Başka bir boşa harcanmış hayat.

Ama Archer ile birlikteyken, bunun heyecan verici olduğunu hissetmek hiç şüphe yok.

Aramızdaki şey dengesiz, kirli, çılgın ve volkanik.

Aklımızı kaybetmenin eşiğindeyiz ve ben *bunu seviyorum*.

Mantiken, evet, bu yarın pişman olacağımız kötü bir fikir. Ama o saçımı tutup bu kadar sert bir şekilde ittiğinde, kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Bir eli başımı yönlendiriyor.

Diğer eli vücudumdan aşağıya, göğüslerime kayıyor, onları sertçe, sahiplenircesine avuçluyor.

Onun dokunuşuna yaslanıyorum, beni kullanmasına izin veriyorum.

İstediği gibi.

Her şeyi.

Çünkü ben annemin istediği utangaç, çekingen kız değilim.

Evlenene kadar beklemeyeceğim ve daha önce başka ilişkilerim oldu, çoğu DC çevrelerindeki genç erkeklerdi, büyük laflar ederlerdi ama yatakta başarısız olurlardı.

Ama neyi sevdiğimi biliyorum.

Ve onu memnun ederek beni nasıl memnun edebileceğini ona göstermekten mutluluk duyuyorum.

Archer'ın fazla teşvike ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Göğsünden düşük bir inilti geliyor, ses tüm vücudunda titreşiyor.

Oturup benim ona verdiklerimi almaktan memnun değil.

Hırlayarak meme uçlarımı çekiştiriyor, tepkimi test ediyor, neyi sevdiğimi hissediyor.

Tabii ki, o ne kadar sert olursa ben de o kadar yüksek sesle inlerim.

Kısa sürede tamamen dağıldım, onun sikini emiyorum, ne zaman içimi dolduracak diye merak ediyorum, ta ki o çekilip beni itene kadar.

Gözlerinde masmavi bir cehennem ateşi ile beni yatağa yatırır.

Elini şortumun altına sokarken, parmakları kaygan merkezime doğru kayarken, ona erişim sağlamak için daha da iyi.

Vücudumun her yeri o sinir demetine odaklanıyor. Parmağını

hareket ettirerek ne kadar ıslak olduğumu hissediyor.

"Siktir, Sugarbee," diye fısıldıyor, bu sefer çok boğuk bir sesle. Sanki kendi duyularına inanamıyormuş gibi.

Parmağını içime sokar, hiç çaba sarf etmeden, ve parmağı o kadar büyük ki, beni şimdiden doldurur.

Bu ham hissi düşünmemeye çalışıyorum, yaptığım şeye odaklanmaya çalışıyorum, ama çok zor. *Kelime oyunu kasıtlı.*

"Çok sıkıydın." Eli saçımı sıkıca kavrar, dizgin gibi çeker. "Winnie, bunu istiyor musun? Amın beni kaldırıabilir mi?" Sonra bir parmak daha sokar ve ben kalçalarımı onun üzerinde yuvarlar, parmaklarını sikerim.

"E-e-eyet," diye kekeliyorum. "Archer, lütfen!"

O da cevap verir ve sikini tekrar ağızıma sokar. Oh, böyle boşalabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, daha yeni başlamış olmasına rağmen, durmazsa boşalabilirim.

Vücudum canlanıyor, ağızımdaki onun yüksekliğini, içimdeki parmaklarını, Archer'ın her yerimde olmasını hissediyorum, oysa parmaklarıyla bana sadece yavaşça dokunuyor.

Bu kaynayan sıcaklık içime yerleşirken, nefesim kesildi.

Ondan bir inilti daha kopar ve onun yaklaştığını bilmek beni uçurumun kenarına getirir.

Ecstasy beni kaplar, şeytani dalgalar halinde gelir.

Onun etrafında iniliyorum, ağızımın, dilimin kontrolünü kaybediyorum. Ama sanırım o bundan hoşlanıyor çünkü yine inlediğini duyuyorum.

"Archer!"

Ve ben taşmaya başlıyorum.

Görüşüm beyazlaşıyor ve hayatımın en şiddetli orgazmı içimi kaplıyor.

Geliyorum!

Tam bitirmek üzereyken ağızımdan çıkar, beni kollarında tutarken parmaklarıyla benden son damla zevki de çıkarır. Başımı geriye yaslayıp ona bakarım, o da çenemden tükürüğü siler.

"Bu uzun sürmeyecek, ama senin amını kullanmamak günah olur," diyor bana. Sesi tamamen hırıltılı, ama elleri çok nazik.

"Ben... benim için

sorun değil."

Gerçekten sorun

değil.

Önemli olan ne kadar sürdüğü değil, sürerken ne kadar iyi hissettirdiği. Ve şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, bence oldukça harika olacak.

O odanın diğer tarafına geçerken, ben külotumu çıkarıp yatakta onu beklerim, onun zevki için bacaklarımı açarım.

Gözleri bana sabitlenmiş halde, prezervatifi açar ve takar. Hayranlıktan nefesim kesilir.

"Bu gece beni fantezindeki kız gibi davran. Kadınsız çok yalnız kalıyor olmalısın," diyorum, o da sessizce üzerime çıkıp beni yatağa bastırıyor. Penis girişimi okşuyor, büyük başı klitorisimin üzerinde kayıyor. "Sert, sert, ne istersen..."

"Sen benim fantezimsin, Winnie. Senin bal gibi tatlı her santimin." Yine klitorisime sürtünüyor, *neredeyse* içime giriyor.

Yemin ederim, bu "neredeyse" beni öldürecek.

Sırtımı kamburlaştırarak, onun penisinin baştan çıkarıcı baskısını takip ediyorum.

Bir sonraki öpücüğü sert ve cezalandırıcı. Kendini tutması gerektiğini hissetmemesini seviyorum.

Bana karşı değil, belki kimseye karşı. Onun seks hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama umurumda da değil.

Bu bizim geçmişimizle ilgili değil.

Bu bizim şimdiki zamanımız.

Bizim anımız.

Bu gece bizim için yaratılmış.

O hala içime girmediğinde, bacaklarımı onun etrafına doluyorum ve ona ihtiyacı olanı veriyorum.

"Lütfen," diye fısıldarım.

"Daha yüksek sesle," diye fısıldıyor. "Daha yüksek sesle yalvar, çünkü seni duyamıyorum."

Titriyorum.

Sanırım bu, onun ne istediğini duymak istediğim için aldığım ceza. Kontrolün onda olması gerekiyor ve ben bunu seviyorum.

Bu bizim için yeni bir şey olsa da, karşılıklı vermeyi, bedenlerin ve kelimelerin çılgın peşinde koşmayı ve patlayıcı tutkuları seviyorum.

İyi seks böyle olmalı: karşılıklı fedakarlık. Detayları sonra halledebiliriz.

Sonra.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum, ona sürtünerek. "İçimde olmanı istiyorum."

Memnun bir sırıtişla, sonunda penisini tutup yavaşça ve sıkıca içeri itiyor.

Bu da iyi bir şey, çünkü tahmin ettiğim gibi beni gererek neredeyse ikiye ayırıyor. Nefes alamayacak kadar tamamen doldurulmuş olma hissi, iyi bir acı.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla, ta ki o tamamen içime girene kadar, ve o daha çok yırtık bir iç çekiş gibi bir nefes verir.

Belki de ruhu kocaman vücudundan çıkıyordur.

"Acıyor mu?" diye soruyor, sonunda içime tamamen girdiğinde saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor.

"Sadece durursan."

Gülüyor, dişlerini sıkarak boğuk bir fısıltıyla, sonra kalçaları hareket etmeye başlıyor.

Oh.

Oh, Tanrım.

Şimdi, ruhumun uçtuğunu hissetme sırası bende.

Tüm hayatım boyunca, tüm karmaşık ilişkilerimde, hiç bir zaman koçbaşı gibi sert bir penis hissetmemiştim.

Ama bu sadece onun kalçalarını açgözlü bir şekilde sallayarak onu harika bir şekilde kullanması değil.

Beni şok edici bir hızla parçalayan, tüm bu kombinasyon.

Her derin girişinde bana bastırdığı ağırlığı.

Samimiyeti, yüzüme sanki gün doğumuymuş gibi bakışı. İçimde hareket eden penisinin dayanılmaz, neredeyse öldürücü sürtünmesi. Bu sefer, boşaldığımda, bu bir çığ gibi.

Onu sıkıca sararım, başımı geriye atarım ve geceyi yaran bir çığlık atarım.

Ve daha yarısına gelmemişim ki onun gerildiğini hissediyorum, içimde yatak kırıcı darbeler aniden duruyor ve o penisini çok, çok *derinde* tutuyor.

Archer içimde patlar, küfürler savurarak kendini boşaltır ve beni prezervatifin içinden bile hissedebileceğim erimiş bir sıcaklıkla doldurur.

Vay canına!

Ve sonra, isteksizce içimden çıktığında ve yorgun düşmüş, pencereden süzülen loş ay ışığı altında yatarken, bu diğer seks deneyimlerimden farklı geliyor.

Sıcak, terli ve ilkel, evet. Ama o benden kalkıp daha serin hava tenimde dans ederken, yeni bir şey hissediyorum.

O olmadan kendimi boş hissediyorum.

Ve o, prezervatifi attıktan sonra yatağa geri tırmanıp, sanki odama dönmek bir seçenek bile değilmiş gibi beni yanına çekince, bu his hafifliyor.

Yavaş yavaş, damarlarımın içinde hâlâ dolaşan çılgın ısıdan çok farklı olan sıvı bir sıcaklık ile yer değıştiriyor.

Uyku, onun kollarında çabucak beni bulur.

Ama uykuya dalmadan önce, dudaklarının kulağımın arkasındaki yumuşak cilde bastırđığını hissediyorum, kelimeler olmadan bir fısıltı.

Winnie Emberly, başın belada.

Sen tamamen benimsin ve geri dönüş yok.

İNANILMAZ (ARCHER)

Son on yılda bu kadar mutlu uyanmış olduğumu sanmıyorum.

İlk başta nedenini bile bilmiyorum.

Sanki en muhteşem bal kokusuna bulanmışım ve içinde boğulmak istiyorum.

Sonra o küçük poposunu bana doğru sallıyor ve benim sikim bana neden kendimi milyar dolarlık hissettiğimi hatırlatıyor.

Winnie.

Hırıltıyı bastırarak, elimi beline ve göğüslerinin arasına kaydırıyorum.

Saçları, narin bir şekilde birbirine dolanmış buklelerden oluşan bir labirent gibidir.

Sersemlemiş gibi gülümser ve gözlerini kırpar.

"Günaydın."

"Lanet olsun, günaydın," diye homurdanırım.

Memnun bir kedi gibi gerinir ve tekrar bana sürtünür.

Sikim artık tamamen uyanmış durumda ve ben onun tatlı kığına sürtünürken kalçasını tutuyorum. Dün gece ikimiz de giyinmeye zahmet etmedik.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, onu sonsuza kadar burada, çıplak ve tamamen benim olarak tutardım.

Vücudu hayal ettiğim kadar mükemmel. Hatta daha da iyi.

Göğüsleri küçük ve dik, olgun kirazlar gibi pembe meme uçları var, bir erkeği tahrik etmek için yaratılmış gibiler ve cildi inanılmaz derecede yumuşak.

"Dikkat et, sabah nefesi var," diye itiraz ediyor. Yine de onu öpüyorum.

Sabah nefesi neymiş, siktir et, ona tekrar ihtiyacım var.

Uyandırdığı bu açlık doyumsuz.

Winnie'den önce seks mekanikti, nadiren hissettiğim bir kaşıntı gibi bir dürtüydü. Elbette istedim.

Bir erkeğin ihtiyaçları vardır ve ben bunları karşılayacak kadınlar buldum. Her zaman onların evlerinde ve nadiren arka arkaya iki kez. Ertesi gün, isimsiz anılara dönüşüyorlardı.

Ayrıca, işin doğası gereği ve Colt'un yaşlanmasıyla, hızlı ve kirli ilişkiler bile daha seyrek hale geldi.

Bunun yaşlanmanın bir parçası olduğunu, cinsel arzuların hayatın geri planına geçtiğini, muhtemelen daha iyi olduğunu düşünmeye başladım.

Ama hayır, artık değil.

Bu kadını *yutmak*, her parçasını tatmak istediğimde değil. Dün gece keşfettiğim kadarıyla, tadı meyan kökü ve bal gibi.

Winnie Emberly'ye olan bu bağımlılık zaten sürekli, o tam önümdeyken bile ellerim onu dokunmak için hala can atıyor.

Bu ateşli bir ihtiyaç, saf ve basit.

O inerken, ben onun meme ucunu çimdikliyorum, alçak ve talepkar bir şekilde.

Sevdiğim bir başka şey de, yatakta ne istediğini bilmesi ve bunun çok seksi olması.

Benim harekete geçmemi beklemiyor. İstediklerini elde etmek için harekete geçiyor.

Uzun bacaklarını benim bacaklarıma doluyor ve tekrar bana sürtünüyor, beni tahrik ediyor.

Hırlayarak, parmaklarımı bacaklarının arasındaki, zaten ıslanmış olan et parçasına bastırıyorum.

O nefesini keser.

Benim için o kadar ıslak ki, anında aklımı kaçırıyorum. Her zaman hazır.

Siktir, şu anda içine girebilirim ve o kadar çok istiyor ki, cennete girmiş gibi olurum.

"Archer," diye fısıldadı. Bu boktan durum sağlıksız.

O benim adımı dua eder gibi inlediğinde bunu ne kadar sevdiğim gerçekten *iğrenç*. Bağımlıyım ve parmaklarımı onun içine sokup, inlemesini ağzımda yakalarken, ayak sesleri duyuyorum.

Odaya gelmiyorlar, hayır, aşağıda dolaşıyorlar.

Yüksek sesler, genç ve ergen, ergenliğin eşiğinde olanlar daha düşük oktavlara iniyorlar. Colt'un sesi yavaş yavaş kalınlaşıyor, ama Evans'ın sesi her an kırılacakmış gibi tiz ve burunlu.

Kahretsin.

O uzaklaşırken, gözleri fal taşı gibi açılmış halde, elimi ondan çekiyorum.

"Colt," diye mırıldanıyor.

Kahretsin.

şimdi ne olacak?

Birlikte yattığımızı bilmemeli.

Diğer ilişkilerimde aşırı dikkatliydim, hiçbir ilişkimizin onun hayatıyla keşişmesine izin vermedim. Kadınlarla grştğm bilmiyor ve böyle kalmalı.

Özellikle de Winnie ile olan bu şey... Kahretsin, onunla olan bu şeyin ne *olduğunu* bilmiyorum.

Tek bildiğim, onu sabah kahvemden daha çok istediğim, ki kahvem benim için kutsaldır. Boyayı sıyracak kadar sert bir kahve gözlerimi açmadan gün başlamaz.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek ne yapacağımı düşünüyorum.

"Aşağı inip kahvaltıyı hazırlayacağım," diyorum ona. "Ortalık sakinleşene kadar biraz bekle."

Elini ağzına kapatıyor, ama gözleri fal taşı gibi açılmış olsa da, gülmekten dolmuş. Nefes nefese bir kıkırdama kaçıyor.

Hl ıplak olan küçük yaramaz, otururken karnının alt kısmındaki minik yağ katmanını gösteriyor.

Bunu da seviyorum.

Winnie kuş gibi zayıf değil. Gerçek kıvrımları var. Fiziği, o büyük yeşil gözlerinin ardındaki kaygısız ruhunu yansıtıyor.

Lanet olsun.

Böyle bir kadını yatağıma düşürmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama onu burada tutabilecek herhangi bir tanrıya dua edeceğim.

Ama önce Colton.

Ayağa fırlayıp bir kot pantolon ve beyaz tişört giyiyorum, Hades'in uslanmak bilmeyen sertleşmesini gizlemek umuduyla.

Aşağı indiğimde, çocuklar kanepede oturmuş, televizyonda oyun oynarken kız gibi çığlık atan aptal bir yayıncıya gülüyorlar.

Rahat bir nefes alıyorum.

Tamam, felaket önlendi.

Hayır, bu sabah Winnie'nin beni becerdiğini göremedim, ama dün gece bol bol gördüm. Ay ışığında, ruhumu almaya gelen bir tanrıça gibi görünüyordu ve ben de onu teslim etmeye hazırdım.

Bu düşünceye burun

kıvırıyorum. Lanet olası bir

tanrıça mı?

Ben kimim? Archer Rory nerede?

Evans ve Colt, yayıncının tuhaf davranışlarına gülmekten kırıılırken, ben kahvaltıya başlıyorum, krep hamurunu çırpıp yanında biraz domuz pastırması kızartıyorum. Tam sakinleşmişken kapı zili çalıyor.

Garip. Cumartesi günü saat 10'da kapıda biri mi var? Telefonumu çıkarıp kamerayı kontrol ediyorum ve kalbim duruyor.

Tabii ki, Rina. O

olmalıydı.

Kahretsin!

Colt ne demişti?

Annesi onları parka götürmek istiyordu, öyle mi?

Tabii ki, bugün seks delisi bir aptal gibi unutmuşum. Winnie'ye o kadar kapılmışım ki Rina'ya hiç zaman ayırmadım.

Ona söz verdiğim gibi aramadım. Bu geziyle ilgili nihai bir karar bile vermedim.

Ve Winnie hala yukarıda. Siktir.

En azından Colt, onun misafir odasında olmadığını fark etmedi. Winnie aşağı inmeden önce Rina'ya daha sonra gelmesini söyleyebilirim, tüm bu karışıklık önlenabilir.

Ama ona kapıyı açıp içeri aldığımda, sanki burası onun eviymiş gibi yanımdan geçip gitti.

"Pankek," diyor selam olarak, keskin bir nefes alarak. "Onları yapmada her zaman iyidim."

"Burada ne işin var, Rina?"

"Colt'u ziyarete geldim, tabii ki. Senin için gelmediğimi biliyorsun. Planlarımız olduğunu sana söylemedi mi?" Mutfığa doğru ilerlerken, ben de dişlerimi sıkarak onu takip ediyorum ve Winnie'nin bu anda gelmemesini umuyorum. "Çocukları parka götürüp drone uçurmak istiyorum."

"Neden beni aramadın?"

"Kendi oğlumu görmek için her şeyi sana danışmak zorunda mıyım?" Bakışlarım graniti bile eritecek kadar keskin.

"Ben onun babasıyım," diye hatırlatıyorum ona, kollarımı kavuşturarak.

Bu mekanda, Winnie'nin dün gece burada olduğunu, dirseklerimiz birbirine değecek şekilde benimle yemek pişirdiğini acı bir şekilde fark ediyorum. En hafif dokunuşlar bile yumuşak bir esinti gibiydi ve daha sonra gelen fırtınayı beraberinde getirdi.

Bugün Rina ile bu mutfakta hava farklı. *Daha soğuk.*

"Oğlumuz söz konusu olduğunda, bilmek hakkım var."

"Ve ben onun annesiyim. Ona bakmam konusunda bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Sen onu terk ettiğinde, onun hayatında yer almama hakkından vazgeçtin diyorum." Evet, sinirlerim bozuldu. Yavaşça, derin bir nefes alıyorum. Bir zamanlar şüpheyle dolu iki yabancıdan daha fazlası olduğumuza inanmak zor. Onu hiç sevmiş miydim?

O iç çekip başını salladı. "Beni aramalıydın, Rina."

"Colt'a sana danışmasını söyledim. Danıştığını düşündüm. Gitmek istediğini söylüyor."

Evet, biliyorum çünkü bana söyledi. Ve bunu unutmasaydım bu kadar sinirlenmezdim.

Tahmin edilebileceği gibi, Winnie tam da bu anda içeri girer.

Kendini iyi temizlemiş, yeşil etek ve vücudunun hatlarını ortaya çıkaran beyaz bir gömlek giymiş. Uygunsuz bir şey yok, ama yine de çok seksi.

Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve sabah gibi parıltıyor.

Kemerli giriş kapısında durur ve Rina'ya sanki çift görüyormuş gibi bakar.

Rina da ona bakıyor.

Eğer bunlar yolları kesişen iki kedi olsaydı, birbirlerini parçalamaya ve ısırmaya başlamamış olsalardı, tüylü balonlar gibi şişerlerdi.

"Oh. Kahretsin." Winnie, Rina'dan gözlerini ayırıp bana bakar. "Üzgünüm, rahatsız etmek istemedim."

Rina, bir saniye bile inanmadığım hastalıklı bir gülümseme attı.

"İzinsiz giren benim, inan bana. Senin değerli evcilik oyununu böldüğümü fark etmemiştim, Archer."

"Öyle değil, Rina," diye kesiyorum.

Gözlerim kızarıyor.

O benim sinirimi bozmakta çok başarılı.

"Oh, bence ne olduğunu çok iyi biliyorum. Saklamana gerek yok. Sen yetişkin bir adamsın ve istediğini yapabilirsin." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. En kötüsü de, haklı olması. Winnie sağlıklı ve *mutlu* görünüyor. "Sadece kız arkadaşını Colt'a getireceğini bilmiyordum, Arch."

"Rina, yeter," diyorum.

Winnie yanıma yaklaşır ve kolunu omuzlarıma atar.

Bu o kadar beklenmedik bir hareket ki, neredeyse zıplayacağım.

Destek gösterisi. Sahiplenme.

Geri çekil, diyor duruşuyla. *O benim*.

Bunu sevmemem gerekir, ama seviyorum.

O anda aklımın tamamen gittiğini anlıyorum.

"Üzgünüm," diyor Winnie, sesi şeker gibi. "Kimseyi kırmak istemedim. Önce bunu tartışmanız gerektiğini bilmiyordum. Archer'ın senin izninle mi çıkıyor?"

Onun benim kız arkadaşımın rolünü bu kadar rahat üstlenmesi beni hayrete düşürüyor.

Sözsüz kaldım. Kız arkadaşım.

Kız arkadaşım.

Boşandığımdan beri kız arkadaşım olmadı. Bu yeni bir şey ve onun ne yaptığını hiç anlamıyorum.

Aklı başında hiçbir evrende bunların hiçbirisi şu anda olmamalı, ama bunu inkar etmiyorum. İnkâr etmek *istemiyorum*, ki bu daha da saçma.

"Oh." Rina gözlerini kırptırıyor ve lanet olsun, beni bu kadar mutsuz eden kadının kelimeler bulamaması neden bu kadar iyi hissettiriyor? "Şey. Bu... Bu, sizin birlikte olamayacağınız anlamına gelmez. Colt'un yanında, demek istiyorum." Kendini toparlıyor. "Ama muhtemelen biraz yalnız kalmak istersiniz, değil mi? Ben Colt'a merhaba diyeceğim."

Açıkçası, iyi bir kurtarış.

Eğer o Rina olmasaydı, ona saygı duyabilirdim. *Onu bu kadar nefret etmeseydim.*

Winnie başını eğerek bana bakıyor, bir sonraki hamlemi bekliyor. Bu küçük numarayla öne çıkmış olsa da, sonuçta bu benim oğlum. Benim seçimim.

Bu tek başına, kendi adını unutana kadar onu öpmek istememe yetiyor.

"Rina, bekle," diyorum, çünkü o sefil kadın bir konuda haklı: Winnie ile yalnız kalmak için can atıyorum. Dün gece iki kez yetmedi. Acı verici bir şekilde takıntılıyım ve bunu düşünmek bile tüm vücudumu yakıyor. "Gidebilirsin, Colt kontrol ederse ve çok geç olmadan onları geri getirirsen. Evans'ın annesinin numarasını sana mesaj atarım."

Rina, bu raundu kazandığı için memnuniyetle gülümser.

Bu beni rahatsız ediyor, ama benim de kazanacak çok şeyim varken buna karşı çıkmanın bir anlamı yok.

"Tamam, harika. Onları yakında başından savacağım."

Dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

Colt'un herhangi bir şekilde yük olduğunu ima eden bu ikiyüzlü tavrından nefret ediyorum, ama savaşlarımı seçmem gerekiyor.

O Colt'un annesi.

Başka ne olursa olsun, bu gerçeği değiştiremem.

"Onları çağırayım," diyorum, Winnie'yi Rina ile yalnız bırakmak kötü bir fikir olsa da. Evde Colt ile tartışmak, ihtiyacım olan son şey. Yine de, büyük salona doğru yöneliyorum. İki çocuk, izledikleri videodan başlarını kaldırıyorlar. "Selam çocuklar. Anneniz geldi, Colt."

"Harika." Yüzü aydınlanır. "Parka gitmemize izin veriyor musun?"

"En azından birkaç saatte bir haber vererseniz, tamam mı? Vermezseniz, sizi bulmaya gelirim."

Rina'ya güvenmediğimden değil.

Ama Rina'ya güvenmiyorum.

"Tabii!" Kahretsin. Çocuk, onunla gidebilmek için beni memnun etmeye çok hevesli.

O görünmez bıçak kalbimi delip geçiyor.

Onun bunu yapmasından nefret ediyorum, ona kalıcı olarak burada olacağına inandırdı ve şimdi şüpheli davrandığım için kendimi kötü adam gibi hissediyorum.

"Tamam dostum. Mutfakta bekliyor." "Evans, gidelim."

Colt telefonunu alır ve kanepeden fırlar. Evans onu takip eder, geçerken bana garip bir şekilde başını sallar ve birlikte yukarı çıkarız.

Neyse ki Winnie ve Rina konuşmuyorlar.

Winnie buzdolabında portakal suyu arıyor, sonra kendine büyük bir bardak dolduruyor. Rina, zar zor gizlediği siniriyle onu izliyor.

Ne olup bittiğini bilmiyorum, ama Rina'nın bu kadar telaşlı halini görmek, eski bir yaraya tuz basmak gibi tatmin edici geliyor.

Bu seferlik, benim yaram değil.

Sonra Colt'u görüyor ve yüzü aydınlanıyor. Sanki odada tek kişi oymuş gibi gülümsüyor, beni ve Winnie'yi çoktan unutmuş gibi.

"Selam, ufaklık. Hazır mısınız?"

"Öğle yemeği parası lazım mı?" diye soruyorum, sesim pislik gibi çıkıyor.

Rina'nın yüzü geriliyor. "Ben hallederim, teşekkürler."

Colt, o yaştaki bir çocuk için oldukça zeki olduğu için, hafifçe kaşlarını çatarak aramızda bakışlarını gezdirir.

Zorla gülümserim.

"Tamam, sen halledersin Ri," diyorum. "Unutma Colt, kontrol et."

"Baba, *biliyorum*. Gah." Evans'a bakarak sesini alçaltır ve "Bazen çok havalı olmadığı için üzgünüm" diye mırıldanır.

Havalı değil mi?

Lanet olsun, gençlerin dilinde şeytan olarak damgalanacağımı hiç düşünmemiştim.

Kollarımı kavuşturup Winnie'nin ifadesini yakalıyorum, o da meyve suyu bardağının arkasına saklanmaya çalışıyor. Ama yine de sırtıyor.

"Gidelim!" Rina, Colt'un omuzlarına kolunu atıyor, ancak birkaç yıl önce, Colt daha kısa boyluyken olduğu kadar rahat görünmüyor. "Onu uygun bir saatte geri getireceğim."

"Tabii. Teşekkürler, Rina."

Garip bir sessizlik hissedilir, ama üçü dışarı çıkar ve ön kapı gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapanır.

Artık gülümsemeyen Winnie'ye dönüyorum.

"Bu da neydi böyle, Sugarbee? Kız arkadaşım mı?" Kafamın karışıklığı sesimi istemeden keskinleştirir.

Başka türlü bir tepki vermek imkansızdı.

"Özür dilerim," diyor ve bardağını masaya koyuyor. Kafasında planladığı rolü oynamadığı için yine utangaçlaşıyor. "Seni korkutmak istemedim. Seni üzdüysem, ben..."

Onu orada kesip, onu tezgaha doğru çekerek öpüyorum.

Sıcak nefesi kesilir, sözlerinin geri kalanı ağızımda boğulur ve o da beni öper, ellerini saçlarıma geçirir.

Benimle birlikteyken, o yumuşak değil. Narin değil.

Ve lanet olsun, onu yatakta bırakalı henüz otuz dakika bile olmadı, ama o kadar zamandır onu istiyorum ve bu beni delirtiyor.

O da benim kadar istekli, gömleğimi çekip yere atıyor, sonra elleriyle göğsümü keşfediyor.

Henüz dövmeleğim hakkında çok fazla soru sormadı. Bir ara soracaktır.

Ama şimdi zamanı değil.

Önemli olan tek şey ten, ter ve acılı inlemeler.

Ellerim uyluklarını okşuyor ve onu kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyorum. Bacakları bacaklarıma dolanıyor ve ereksiyonuma sürtünüyor, ağızıma bal gibi inlemeler fısıldıyor.

Kot pantolonumun içinden bile çok iyi hissettiriyor.

Bacaklarının arasına elimi sokup amını okşadığımda, yine sıırsıklam oluyor ve çok duyarlı davranıyor.

Bu kadını bir enstrüman gibi çalabilirim.

Bazı notaları sadece dokunarak keşfediyorum. Ne zaman hoşuna giden bir şey yapsam, bana *sesli bir şekilde* bildiriyor.

Sikimin kafamda zonkladığını hissedebiliyorum.

Başparmağım klitorisini okşadığında ya da onu nazikçe masaj yaparak doruğa ulaştırdığımda, Winnie'nin sesi kadar erotik bir şey duymadım.

"O-orada! Archer!" diye nefes nefese, tırnaklarını sırtımda aşağı doğru sürükler. "Tanrım. Tam. Orada."

Ne iyi bir kız.

Devam ediyorum, nefesini, düzensiz inlemelerini ve göğüslerinin bana karşı ağırlaşmasını hissediyorum. Göğüs uçlarını emiyorum, boynunu ısıyorum, onun bedeniyle sarhoş olana kadar onu öpüyorum, o ise kemerimle uğraşıyor.

Elleri benim sikime karşı çok küçük ve sıcak. İnliyorum.

Genelde dayanıklılığım la gurur duyarım, ama onda bir şey benim irademi yok ediyor.

Onu kendime yaklaştıırken, iki parmağımla derinlere doğru iterek amını ele geçirirken, zaten benim olan o tatlı kadifeyi daha iyi okşamak için, onun ellerinde patlamamak için elimden gelen tek şey bu.

Onu oraya götürmeden önce, vücudu benim etrafımda gerginleşip boşalmaya hazır hale geldiğinde, kendimi onun pençelerinden kurtarıp önüne çömeliyorum, bacaklarını genişçe açıp onu tadıyorum.

Meyan kökü ve bal.

Lanet olsun.

Kokusu ve tadı inanılmaz, arzuyla damlıyor.

Uyluklarına bulaşmış ve ben emmek için yüzümü eğdiğimde, neredeyse tezgahı atlayacak gibi oldu.

"Archer, lanet olsun!"

Dilim iş başına geçiyor, onu tadıyor, yalıyor ve itiyor, ta ki onun sıcak, tatlı amcığı benim dünyam haline gelene kadar.

Bacakları titrediğinde, onu kendime çekmem için bir işaret.

Onu aşağı bastırıyorum, yüzüme yapıştırıyorum, sakalımın üzerinde sürtünmesini sağlıyorum. Bu sürtünmenin neye yol açacağını biliyorum ve ağzımda lanet olası bir havai fişek gibi boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Ah-Ah-Archer..." diye inleyerek adımı söyler, titreyen ellerini omuzlarımda gerer.

Durup yukarı bakıyorum. "Beni becermek ister misin, Winnie?" "Beni sıklamak ister misin?" Kahkahası daha çok bir hırıltı gibi.

"Ben sana önce sordum."

"O zaman evet. Beni boşalt."

"Lütfen de."

"*Lütfen*." Tırnakları saçımı tırmalarken kafama batıyor. "Lütfen beni boşalt, Archer."

Kulağıma müzik gibi geliyor.

"Aferin, aferin kızım." Ödülünü alma zamanı.

İçine bir parmak daha sokuyorum, onun sıcaklığını ve sıkılığını seviyorum, klitorisini dişlerimin arasına alıp, onu önümüzdeki on yıl boyunca beni hayal ettirecek acımasız ama hassas dil hareketleriyle orgazma ulaştırıyorum.

Orgazmı çöl fırtınası gibi vurur, ani, titrek bir öfkeyle onu sarar.

Tırnaklarıyla kafamı parçalamak üzere, o kadar yüksek sesle inliyor ki, etrafta kimse olmaması iyi bir şey.

Amcığı kasılmalarla titriyor, parmaklarımı o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse rahatsız edici oluyor.

Sikim pantolonumun içinde patlamak üzere, kıskançlıktan deli oluyorum, onun içinde olmadığı için. "Şimdi," diye fısıldıyorum, o yarı kapalı gözlerle sarkarken,

bacakları hala benim için genişçe açıkken, yüksekte aşağı süzülürken fısıldıyorum. "Şimdi, seni sikeceğim."

"Bu mutfakta her seferinde beni düşüneceksin," diyor, sesi alçak, neredeyse tembel.

Dürüst olmak gerekirse, korkarım ki haklı.

Bu bağımlılığı artıran her hareketim, on kat daha fazla geri tepmeye mahkum gibi görünüyor.

Hırlayarak cebimden prezervatifi çıkarıp takarken, o sırtını kamburlaştırıp göğüslerini bana sunuyor.

Bu kadın mantıksız bir şekilde mükemmel, beni ahlaksız bir antilopa dönüştürüyor.

"Sonrasını düşünme. Anı yaşa, benimle kal," diyorum ona, içeri girerken. Onun sıcaklığı, benim sikimi eve dönmüş gibi karşılıyor. "Şimdiyi düşün."

Mesaj alındı.

Kollarını bana dolayarak göğsünü göğsüme bastırıyor ve vücutlarımızın birbirine değme şekli çok samimi bir şey var.

Onu kucağıma alıp oturma odasındaki kanepeye taşıyorum.

Tezgahtan daha iyi bir dayanak noktası lazım. Kahretsin, elimde olsa, bu evin her odasında onu yüzlerce kez sikerim.

Otururken, onu üstümde tutarken, hala içinde otururken, omuzlarıma dayanıyor.

"Daha önce hiç bir mağara adamı tarafından taşınmamıştım. Hiçbir erkek bunu yapmamıştı..."

"Akıllara durgunluk veren seksin ortasında eski partnerlerden bahsetmek kötü bir zevk, Winnie," diye homurdanırım, benden önce başka birinin ona sahip olmasına çok kıskançım.

"Üzgünüm!" Başını geriye doğru eğerek güler, karnından gelen parlak bir ses çıkar. "Üzgünüm. Sanırım seks adabını pek iyi bilmiyorum."

Bu kadında lanet olasıca bir şey var. Onun başka erkeklerle birlikte olduğu düşüncesinden kaynaklanan aptalca, ilkel kıskançlığı bir kenara itiyor.

"Şu anda, kural kitabı daha az konuşmak, daha çok benim sikimi sürmek diyor." Onu cesaretlendirmek için, bana sürtünene kadar başparmağımı tekrar klitorisine bastırıyorum.

İnanılmaz.

Gülümse m esi şeytani bir zevk yayıyor. "Beni yalvarttın, Archer Rory."

"Ve her saniyesinden zevk aldın."

"Sıra sende." Ne demek istediğimi göstermek için, kalçalarını tekrar hareket ettirip alt dudağımı alıp nazikçe ısıyor.

İçimde karıncalanan bir sıcaklık yayılır, sikimin dibinde yavaşça artan baskıya eklenir ve taşaklarımda ateş yakar.

Oh, beni oraya böyle götüreceksin, hiç şüphe yok. Ama bu yavaş olacak, gelen dalga gibi, güçlü bir dalganın çarpıcı zirvesi gibi değil.

Ve ben dalgayı isteyecek kadar açım. Ama bu o kadar kolay olmayacak.

Eğer yalvarmamı istiyorsa, bunun için çaba sarf etmesi gerekecek.

"Beni zorlayabileceğini düşünmen çok tatlı." Parmaklarımla omurgasının çukurunu okşuyorum.

Bana alacakaranlıkta orman gibi karanlık yeşil gözlerini dikip sırtıttı. "Oh, merak etme. Yapacaksın."

Sonraki on dakika, hayatımın en uzun ilahi işkencesi oldu. Bir süreliğine ona boyun eğdim, kontrolü elinde tutuyormuş gibi oynamasına izin verdim.

O her zaman yavaş, aleti tahrik eden bir kayma hareketi yapar, ben çok sert ve derine girdiğimde kendini tutar.

İkimiz de arzuyla parçalanmış, nefes nefese ve birbirimizi okşarken, birbirimizi neredeyse parçalayacak ve bu lanet olası rahatlama için savaşacak hale geldiğimizde, işte o zaman harekete geçiyorum.

Onu yakalar ve altımda sabitlerim.

Sonra onu bir dağ gibi sikiyorum, o patlayana kadar kasık kemiğimi klitorisine sürtüyorum.

Çığlıkları yüksek tavanımda yankılanıyor, evi bizim müziğimizle dolduruyor.

Ve o bal gibi tatlı amcıkta o kadar sert boşaldığımda kulaklarım çınlıyor, ruhum bedenimden ayrılıyor, kendimi bu küçük çılgınlık dalgasına bırakıyorum, kendimi bir daha bulabilecek miyim diye merak ediyorum.

YURT İÇİ BEE-LISS (WINNIE)

Bu yüzden yatakta her zaman aktif bir katılımcı oldum.

Sadece şunu söyleyelim: Seksten ne istediğimi her zaman biliyorum ve genellikle bu, partnerimin bana veremeyeceği bir şey.

Çok fazla şey istediğimden değil.

Onun bir saat boyunca sevişen bir adam ya da çekiç gibi bir adam olmasını beklemiyorum, hatta beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi odadan odaya taşımalarını da beklemiyorum. Benim zevkim için fabrikadan yeni çıkmış, damarlı ve noktalı bir penisi olan bir erkek beklemiyorum.

Ama zevk almayı bekliyorum.

Garanti olmasa bile, bir kez olsun orgazm olmak. *İstenildiğimi* hissetmek.

Bence Archer Rory yeni bir altın standart belirledi.

Bana tüm evrende tek kadınmışım gibi hissettiriyor.

Bana baktığında, başka hiçbir şey göremiyor.

Etrafımda çıplak dans eden süper modeller olsa bile fark etmez.

Ve benim vücudumla oynuyor. *Her yerimle.*

Sadece olağan kısımlarla değil, onları da çok seviyor ama ama diğer kısımlarla da.

Kulak memelerimi ısıtıyor, boynumu, dizlerimin arkasını, yanlarımı, ayaklarımı, hoşuma gidebileceğini düşündüğü her yeri öpüyor.

Ne zaman vereceğini ve ne zaman alacağını bilir.

Ne zaman sorması gerektiğini, ne zaman beni şaşırtması gerektiğini bildiği gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu başlı başına bir mucize. Birçok genç erkek sormaya *cesaret* edemiyor, doğaçlama yapmaya ise hiç cesaret edemiyor.

Sadece "bunu seviyor musun, bebeğim?" değil, "buraya dokunduğumda mı, yoksa buraya dokunduğumda mı hoşuna gidiyor?" diye soruyor. Kelimeler olmadan bu sanatı ustaca kullanıyor.

Ve lanet olsun, çok hoşuma gidiyor.

Bu korkutucu, seksi, biraz çılgın adam, hiç bilmediğim bir şekilde orgazm olmama neden oluyor. Ruhumun maddeden sıyrılıp saf orgazm ışığına dönüştüğünden eminim.

Hayatımın tamamı gözlerimin önünden geçti sanki.

Şu anda, Rina araya girmeden önce başladığı krepleri yapmaya devam ederken, o beni çok iyi yaladığında yaptığım gibi tezgahın üzerine tünedim.

Rina, ciddi bir dinlenme yüzü sorunu olan eski karısı.

Bu, mutlu sonrasını neredeyse mahvedecek kadar yeterli. *Neredeyse*.

Şu anda bunu gündeme getirmeye cesaretim var mı bilmiyorum — daha önce kötü seks adabından bahsetmişti — bu yüzden sadece uzmanca yapılan krep çevirme işine başımı sallıyorum.

"Eminim bütün bir aşçı ekibi tutabilirsin."

Tıpkı annemle babamın yaptığı gibi. Annem muhtemelen yıllardır tosttan daha karmaşık bir şey yapmamıştır.

Archer bana bakıyor. "Büyürken aşçının olmasını sevmiyordun, değil mi?"

"Ben..." Onun anlamlı bakışıyla susuyorum. "Nasıl anladın?"

"Buna sezgi deyin." Dudaklarımı büzünce bana sırtıyor. "Ayrıca burnunu da kırıştırdın."

"Yemekler her zaman iyiydi, yani. Kötü değildi." "Ama?"

"Ama bana yemek vermek için *para alıyorlardı*. Her yemek sevgiyle değil, titizlikle hazırlanıyordu. Ama bu onu kötü yapmaz." Omuz silkiyorum çünkü, özellikle babamdan muhtemelen daha zengin bir adama, sürekli yetiştirilme tarzımdan şikayetçiymişim gibi görünmek istemiyorum. Archer'ın da on kat daha ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüğünü tahmin ediyorum. "Ve diyelim ki hastalandın, sana ev yapımı tavuk çorbası ve dondurma getiren annen değil. Mutlu bir şef, gülümseyerek tabağına koyuyor ve hikaye zamanı için yanında kalmıyor."

"Bu yüzden krep yapmayı öğrendim." Gülüyorum.

"Colt'un hasta yemeği bu mu?"

"Hayır, ona kendimi adadığımı hissettirmek istiyorum. İşle meşgul olduğum zamanlarda bile, ben her zaman onun babasıyım." Sonra göz kırpar ve bu, ilk tanıştığım gergin huysuz adamdan o kadar farklıdır ki, sesim kesilir. "Yine de, paket servise bayıldığımı itiraf etmeliyim. Lanet olası uygulamalar işleri çok kolaylaştırıyor ve bazı geceler bize zaman kazandırıyor."

"Ben de," diye itiraf ettim, sanki kirli bir sırrı paylaşmışız gibi. "Springfield'da bir dairem vardı. Çoğunlukla ailemden kaçmak istediğim için. Yemek pişirme konusunda oldukça basitim. Sadece pratik yapmak için fazla vaktim olmadı."

"Öğrenmek için asla yaşlı değilsin, Winnie. Yemek yapmak hava trafik kontrolü gibi bir şey değil." Birkaç krep tabağa koyuyor. Böylesine iri bir adamın yemek yaparken bu kadar şefkatli ve nazik olması çok tuhaf ama güzel. Ve bazen bana karşı da öyle. "Bir sonrakini çevirmek ister misin?"

"Hmm. Sanırım senin yapmanı izlemeyi daha çok seviyorum."

Onun yanağına öpücük kondurmak için eğildim. Sonra donakaldım, çünkü o an doğru gelse de, gerçekten doğru muydu?

Aman Tanrım.

Evet, biz harika harika seks ama ben bilmiyorum
bilmiyorum sınırları sınırları aşıyor muyum bilmiyorum.

Yanağa hafifçe öpücük kondurmak, onun aletini emmekten nasıl daha samimi hissettiriyor?

Ama Archer fark ederse de, yorum yapmıyor. Sadece başka bir krep çeviriyor.

Havada bir, iki, üç kez çevirip tekrar yakalıyor. "Gösterişçi." Gülüyorum, ama aklıma Rina geliyor ve gülümsemem

sönüyor.

Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyoruz. Hala ona eski karısı hakkında pek bir şey sormadım. Bu konuyu en uzun sopayla her dokunduğumda, o konuyu geçiştirdi.

Anlıyorum.

O bir hataydı.

Artık pek ortalarda yok.

Artık onun için önemli değil ama Colt'u görmesine izin veriyor çünkü boşanmış ebeveynler böyle yapar.

Bu biraz sevimli.

Gerçekten, bu adamla ilgili her şey öyle, eskiden ordu sağlıkçısı olduğunu bilmekten, her gün sanki sıradan bir şey gibi pizza ve krep yapmasına kadar.

Ama Rina'nın *burada* olması ve benim ilk içgüdümlüğümün, onun önünde Archer'ı sahiplenmek, onun *benim* olduğunu açıkça belirtmek olması endişe verici. Özellikle de onların ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmediğim ve neden yürümediğini bilmediğim düşünülürse.

Neden aşık olduklarını bile bilmiyorum.

Bir bakışta, daha farklı olamazlardı. Belki de bunun bir parçası budur.

Zıt kutupların birbirini çekmesi, gerçek hayatta romantik romanlardaki kadar çekici değildir.

...ama bizler temelde aynı değil miyiz? Zıtlıklar?

O, benim asla olamayacağım kadar yaşlı ve bilge, huysuzluğu tescilli, gündüzleri işine odaklanan, para düşkünü bir iş adamı.

Ben ise sadece Winnie'yim.

Ve Just Winnie, onun ayaklarına kapanan uzun ve dolambaçlı kadınlar zincirinde, geçici bir aşk ilgisinden fazlası olmaya mahkum değil gibi görünüyor. Eminim onlar vardır.

Ama o tabağa krepleri yığarken ve üzerlerine akçaağaç şurubu dökerken, merak ediyorum.

En çılgın düşüncelerimi kendime saklamam gerekiyor.

Şimdilik, brunch yeterli.

Bu durumun geri kalanı çok değerli, sert gerçeklerle yıkılmayacak kadar kırılgan olduğunda öyle olmak zorunda.

BİZ BİR İLİŞKİ İÇİNDE DEĞİLİZ — açıkça değil — ama olsaydık, daha sorunsuz olamazdı.

Ben yarı taşındım taşındım, ama ikimiz ikimiz stresli
bu geçici bir şey olduğunu vurguladık. İstenmeyen arkadaşları uzak
tutmak için hızlı bir çözüm.

Ne kadar iyi hissettirdiğini söylemiyoruz.

Archer ile vakit geçirmek çok doğal geliyor. Çok kolay.

Oğlu için de durum aynı. Colt, anlaşması en kolay çocuklardan biri olabilir.

Ve seks... Aman Tanrım!

Colt'un evinden ayrıldığı her saniyeyi, onun muhteşem evinin yeni yüzeylerini kirletmek için değerlendiriyoruz.

Kütüphane Kütüphane, yemek yemek odası, ya
oturma (tekrar) (tekrar), koridor, duş...

O doyumsuz. Ben de öyle.

Birlikte olmak, yıllardır biriken bu çılgın arzunun gizli kaynağını açığa çıkarıyor sanki.

Ama ne yazık ki, gerçek hayat da var, görevler ve şüpheler cenneti bozmak için bekliyor.

Keşke olmasaydı, ama yatakta ne kadar ateşli olursak olalım, zaman akıp gidiyor.

Ona ücretsiz kira karşılığında bir aracı sözü verdim. Anlaşmanın benim tarafımdaki kısmını yerine getirmekte cimri davranmıyorum. Bu yüzden birlikte kulübeye geri dönüyoruz.

Yalnızlık.

Bu sakin yer için çok uygun bir isim. Kederlerim sızmadan, tüm dünyevi endişelerin eridiği ormandaki bir vaha.

Archer'la kalmaya başladığımdan beri birkaç kez geri döndük. Her seferinde, sesinde koruyucu bir tonla bana eşlik ediyor.

Aptal, bencil eski sevgilim tekrar ortaya çıkacak kadar aptal olursa, Holden'ın yüzünü mahvedeceğinden korkuyorum.

Ama arılar iyi gidiyor.

İlk başta, burayı boş bırakmanın onları şok edici bir felakete maruz bırakabileceğinden endişelenmiştim. Ama hayır, gayet iyi gidiyorlar.

Bal her zamanki gibi kraliyet moru rengine ve yaz ilerledikçe her ziyaretimde daha fazla olduğu görülüyor.

"Çekici uzatır mısın lütfen?" Elimi arkama doğru uzatıyorum. Bir saniye sonra avucumda soğuk ve metalik bir şey hissediyorum ve parmaklarımı onun etrafına doluyorum.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sorar Archer.

"Oh, evet. Yıllar boyunca bunlardan bir sürü yaptım." Elimini tersiyle alnımdaki teri silerim.

Ağustos ayına girmişiz ve yaz sonu güneşi yakıcı bir şekilde parlıyor, ama bu çabaya değer. Bu ekstra kutu, sezon bitmeden ve gelecek yıla kadar arılara genişleme alanı sağlayacak.

Telefonum tekrar titrer ve şapkamı geri iterek ekrana bakarım.

Annemden yine cevapsız bir arama.

Of.

Archer duymaması için son sesli mesajını banyoda dinledim ve tahmin edilebileceği gibi son derece muhtaçtı.

Onun manik suçluluk duygusunun yalvarma aşamasına gelmiştik. Dünyasının, Winnie büyüklüğünde bir parçası eksik olduğu için çökmeye başladığı aşama.

Annem eve dönmem için bana *yalvardı*. Bana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Babamın da bana ihtiyacı var, diyor, ona karşı bunu itiraf etmese de.

Ben olmadan, onların görevine sadık ve sevgi dolu kızı olmadan, aile tamamlanmış sayılmaz.

Hayatım boyunca, kendi başıma bir hayat kurup bağları koparmak üzere olduğumda, hep aynı eski manipülatif saçmalıkları dinledim.

Cidden, neden başka bir kelime daha dinleyelim ki?

Cevabım aynı, sesi ne kadar kırılsa da, sonunda ne kadar ağlasa da, "*Winnie, seni çok seviyoruz... sen bilmiyorsun bile*" diye mırıldansa da.

"Her şey yolunda mı?" Archer omzuma elini koyarak sorar. Ona göz kırparım.

"Tabii." Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Lyssie'den birkaç komik TikTok videosu." Bu sabah beri bana spam gönderiyor, bu yüzden bu bir yalan değil. Benimkinden daha kötü düşün hataları ve çılgın kedilerin her zamanki antikaları.

"En iyi arkadaşın mı?"

Başımı sallarım. "Springfield'daki tek iyi şey o."

O mırıldanır ve ben yeni kutuyu monte etmeye devam ederim.

Bakım ekibi kulübede bazı yedek tahtalar bırakmış ve o da bizim bu tahtaları kullanabileceğimizi düşündüğü için iş hızlı ilerledi

Bu, Archer onu mülkten neredeyse fırlatıp attığından beri gönderdiği üçüncü mesaj.

İlk iki mesaj daha öfkeliydi, uzun metinler halinde beni, onu kollarımı açarak karşılamadığım ve bir canavarın ona saldırmasına seyirci kaldığım için azarlıyordu.

Hâlâ benim kaçmamın yarısının onun suçu olduğunu anlamıyor.

Bu adam, soy ağacı ve gösterişli diplomaları ne derse desin, pek zeki biri değil.

Sanırım şimdi bunun işe yaramadığını anladığı için, yumuşak bir özür yoluna gidiyor. Aynı kişide birleşmiş çirkin bir iyi polis-kötü polis rutini.

Mesajı silip, ekşi bir ifadeyle yüzümü buruşturuyorum.

Bu numaraya kanmamın imkanı yok.

Ayrıca, terli, kirli Archer önümde gömleğini çıkarırken gerçeklik o kadar da kötü görünmüyor.

Bu hoş bir dikkat dağıtıcı, yani biraz daha kenara itebilirim.

"Yapacak işin yok mu?" Bakışlarımı fark edip sırttı. "Yapacak çok işim var."

Kansas City'deki en seksi

her zaman olduğu gibi, gözlerimle onun koyu dövmelerini izliyorum. Onun devasa vücudunu süsleyen bu dövmeler, ona beynimin en ilkel kısımlarını heyecanlandıran vahşi bir görünüm kazandırıyor.

Her zamanki gibi, gözlerimle onun koyu renkli dövmelerini takip ediyorum. Onun devasa vücudunu süsleyici savaş boyası gibi sarıyorlar ve beynimin en ilkel kısımlarını heyecanlandıran vahşi bir görünüm kazandırıyorlar.

Archer'dan önce, dövmeli erkeklere hiç ilgi duymamıştım.

Üniversitedeki eğitilmiş, zengin çocuklar ve DC'de bulduğum sevimli aptallar dövmelerini küçük ve göze çarpmayan tutuyorlardı.

Dün gece, Archer'ın göğsünü dilimle okşarken, nasıl hala deri gibi hissettirdiğini merak ettim. O kadar koyu ve detaylı ki, sanki dokusunu hissedebiliyormuşum gibi bir optik yanılsama yaratıyor.

"Hiç özlüyor musun?" diye patladım. "Orduyu, yani."

"Neden sordun?" Yaptığı işi bırakıp testereyi indirdi.

"Sadece merak ettim."

"O farklı bir hayattı. Ben farklı bir Archer'dım," der sonunda, gözlerime bakarak. "Elbette özlediğim kısımlar var, ama hayat..."

Şimdi daha iyiyim. O günlerdeki gibi kendimi kaybetmiyorum. Babamı bir uçak kazasında kaybetmek beni bir süreliğine gerçekten mahvetti. Askerden ayrıldıktan kısa bir süre sonra oldu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uzandım ve ellerimi omuzlarına koyup hafifçe sıktım.

"Çok üzüldüm, çok zor olmuş olmalı. Büyük bir kaza mıydı?

Yani, yolcu uçağı gibi mi?"

"Hayır." O burun kıvırdı. "Babamın iki hobisi vardı: kötü şiir okumak ve uçmak. Biri onu başını belaya soktu. Hayatının ilerleyen dönemlerinde bunu yapmak istediğine karar verdikten sonra pilot lisansı ve gerekli her şeyi aldı. Seattle'da büyüyen bir dedesi vardı ve ona Boeing'in ilk günleriyle ilgili hikayeler anlatırdı, sanırım bunlar aklında kalmıştı. Çoğu erkek, orta yaş krizine girdiklerinde gösterişli bir spor araba ya da yarı yaşlarında bir kadınla yetinir, ama babam öyle değildi."

Acı bir gülümsemeyle gülümserim.

"Derslerini bitirir bitirmez kendi kanatlarını almak zorundaydı. Herkes ona deli olduğunu söylerken o devam etti. Annem, babamın uçağını her öğrendiğinde çok gergin olurdu. Zamanla, babamın uçuş sayısı arttıkça durum düzeldi, ta ki bir gün eve dönmeyene kadar." Acı bir şekilde güldü.

"Bu çok üzücü."

"Hayat böyle, Sugarbee. Değişen kumlar, aydınlık ve karanlık, ya ayaklarını yere sağlam basarsın ya da batarsın. Bugünlerde bu çok daha kolay. Colt'um, kardeşlerim, işim var. Ordu bana başka hiçbir yerde öğrenemeyeceğim bir disiplin kazandırdı. Ayrıca, ülkemi öncelikli tutma şansım oldu. Görev gerektirdiğinde hayatını feda edecek kadar halkına bağlı olmak çok değerli bir şey. Her şey aleyhine olsa bile, daha yüksek bir amaca hizmet ediyorsun."

Kurtaramadığı adamı kastediyor. Chicago'dan Big Frank. Eminim Archer onunla yer değiştirmeyi hiç düşünmeden kabul ederdi.

Belki denedi ama hepsi boşunaydı.

Tanrım, belki Frank *onunla* yer değiştirmiştir.

Ağır bir konu.

Bu düşünce nefes almamı biraz zorlaştırıyor. "Hey!"

Archer'ın arkasından yüksek bir ses geliyor.

Bakışlarımı, bordo gömlek ve bej pantolon giymiş, elleri cebinde duran uzun boylu bir adama çeviriyorum. Evin yanında durmuş, ikimizi de eğlenceli bir ifadeyle izliyor.

İlk bakışta, bu adam Archer'ın ikizi gibi görünüyor, çenesinin etrafındaki sakal sayılmayacak kadar ince koyu gölge hariç. Yeterince yakışıklı ve daha genç, uzaktan parıldayan neredeyse aynı delici mavi gözleri var.

Ayrıca Archer kadar şık giyinmiş. Archer da dönüyor ve bana heykel gibi sırtını gösteriyor.

Onu birçok kez çıplak gördüm, ama yemin ederim ki bu adamın gömleksiz halinin ne kadar yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" Archer homurdanır, yüzü kararır.

Yabancı yaklaşır, bana kötücül bir gülümseme atmak için durur ve sonra dikkatini Archer'a çevirir. Şimdi daha yakındır ve saçlarının biraz daha pas rengi olduğunu ve kesinlikle daha genç olduğunu görüyorum. "En sevdiğin kardeşini böyle mi selamlıyorsun?"

Archer burnunu çeker. "Bunun sen olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"İkimiz de bunun Dex olmadığını biliyoruz. Bayan Potter burada olacağını söyledi." Adamın duruşu değişmez, Archer'ın sesindeki hırlamadan etkilenmez. Bir anda sıcak ve alaycı tavırlarından sert ve gergin tavırlarına geçmesi şaşırtıcıdır.

Archer'ın çenesindeki bir kas seğirir. "Resepsiyonistim, soran her pisliğe yerimi söylüyorsa, onu tutmanın ne anlamı var?"

"Birincisi, nezaket. Nezaket kimseye zarar vermez, Arch. Ve onsuz ofisin berbat olacağını biliyorsun."

"Sanki sen bilirsin. Burada ne işin var, Pat?" Archer kollarını kavuşturur ve pazılarını gerer. Kardeşler arasındaki kavgaya karışmadan önce çenemi kapatırım.

"İki şey için. Birincisi, burayı kendi gözlerimle görmek istedim. Arıların olduğunu söylemiştin, ama kaç tane olduğunu bilmiyordum." Bakışları yine bana yönelir. En çok beni görmek istediğini hissediyorum. "Ayrıca, St. Louis'deki rakamlar hakkında konuşmak istedim. Aramalarımı kaçırıyorsun."

Archer ilk kez bana bakıyor. "Bu kardeşim ve iş ortağım Patton Rory. Tam bir ahmaktır, bu yüzden onu uzun süre görmeyeceksin."

"Pot ve çaydanlık," der Patton, hiç bozulmadan. Uzun bacaklarıyla öne doğru adım atar ve bana elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum. Wynne, değil mi?"

"Winnie ya da sadece Win," diye düzeltiyorum. Wynne benim doğum adım, ama onu hep nefret etmişimdir. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Bana bir kez daha baştan aşağı bakıp sırttı. "Onu rahat bırak, Pat. Çalışıyor," diye homurdandı Archer.

"Tamam, peki. Madem arıcıyla meşgul, rakamlar hakkında konuşmak için bir dakikan var mı? En azından raporu aldın, değil mi?"

Archer'ın tekrar kaslarını gerdiği halinden, bu konuyla bir saniye daha kaybetmek istemediğini anlıyorum.

Ama başka seçeneği de yok.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. İki kardeşin etkileşimini izlemek çok sevimli.

Patton'ın parmağında da bir alyans var, bu yüzden onun ilgisinin merak dışında bir şey olduğunu düşünmem gerekmiyor.

"Göz gezdirdim. Ne yazık ki, tam olarak okumak için vaktim olmadı," diye itiraf ediyor Archer.

"Ne? *Sen mi?* Bir iş raporunu okumaya vaktin olmadı mı?" Patton inanamadan gözlerini ovuşturur.

"Kafam mı güzel? Beni duydun," diye karşılık veriyor Archer.

"Dostum, iyi misin?" Patton, Archer'ın alnına elini koyar, ancak Archer elini çekerek uzaklaşır. "Ateşin mi var? Sen iyi biri olsaydın nasıl olurdu diye simüle etmek için bir AI klonu ile mi değiştirildin?"

"Siktir git, Pat."

"Ciddiyim. Çalışmayı bırakman senin için kötü olmalı. Colt hasta mı? Nerede? Başka ne senin dikkatini dağıtabilir ki?" Patton bana anlamlı bir gülümsemeyle bakar. "O işkolik bir manyaktır. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Adi herif," diye tükürür Archer.

"En sevdiğin pislik, evet. Aslında, *ikinci* en sevdiğin." Archer ona küfürler yağdırırken, o Archer'ın kasıklarına anlamlı bir şekilde bakar. Ben de gülmek için ağzımı elimle kapatırım.

"Konuşmak için bu kadar yolu gelmene gerek yoktu, biliyorsun. E-posta gönderebilirdin."

"Kardeşler böyle mi konuşur? Sanki 2004 yılında kalmışız gibi mi?" Patton başını eğdi. "Telefonlarıma cevap vermiyordun. Ne yapmam gerekiyordu?"

Archer kafasının arkasını kaşır. "Beni rahat bırakmak mı?"

"Çok kolay, ağabey. Ödevini geç teslim edersen ödül almazsın."

"Bilmek *istiyorsan*, burada çok meşguldüm," diyor Archer, yaptığımız kutuyu ve etrafta uçan diğer arıları işaret ederek. "Çok zamanımı alıyorlar."

"Tabii, tabii." Patton güldü. "Kutsal arılar. Bu yerin kült bir havası olmasını istediğini unutmuşum."

"Bal gerçekten çok nadir," diye araya girdim, yardım etmem gerektiğini hissederek. Patton, Archer ve benim birlikte olduğumuzu açıkça bilmiyor. Ki bu zaten karmaşık bir durum. "Bunu araştırdınız mı bilmiyorum, ama size bazı eşsiz fırsatlar sunabilir."

"Fırsatlar, ha?" Patton, sanki büyük bir fırsat sunulmuş gibi burun kıvrır. "Sanırım ne tür fırsatlar yakaladığınızı tahmin edebiliyorum. Düşün ne zaman?"

"Patton, yeter. Raporu okur okumaz sana geri döneceğim, ve sen burada durup konuşmadan çok daha hızlı olur," diyor Archer, kabinin önünü sert bir şekilde işaret ederek. "Çık git."

"Ah-ah. Sorun değil, Arch, anlıyorum. İşten kaçmak için iyi bir nedenin vardı. Bu güzel yerde yapabileceğin o kadar çok şey var ki," diye düşünür Patton. "O kadar çok... fırsat. Bal da var. Birinin teninden yaladığında tadı nasıl acaba?"

"Patton." Mavi gözleri gaz alevi gibi parlar.

"Eğer bu kadar katı davranmayı bırakırsan, bu harika bir şey..." Archer yumruk atar.

Patton o kadar akıcı bir şekilde eğilir ki, neredeyse nefesim kesilir, ellerini cebinden bile çıkarmaz. Archer'ın bu kadar telaşlı olduğunu görmek nadirdir ve kardeşine öfkeyle baktığını izlerim.

"Neden hâlâ burada mutsuzluk yayıyorsun, seni pislik?" Archer homurdanıyor.

"Çünkü seni görmek istedim, sevgili kardeşim."

"Hayatta olduğuna dair kanıtın var. Şimdi kışını kaldır da git."

Patton bana göz kırpmıyor. "Onun çirkin tarafını gördün mü? Görmediysen, sana bir iyilik yapıyorum. Kaçabiliyorsan kaç."

"Patton, seni döveceğim."

Yüzümden dağınık saçlarımı geriye doğru tararken kahkahalar dökülüyor. "Onun kardeşlerinden biriyle tanışmak güzeldi, Patton."

"Vay canına, benim adımı hatırlıyor. Çoğu insanın kullandığı Bay Rory gibi saçma sapan bir şey değil. Onu sevdim," diyor Patton, Archer'ın dişlerini gıcırdatmasına gülerek. "Bu arada Arch, annem için yoğun programında biraz yer açsan iyi olur. Çünkü bir *arıcıyla* çıktığını öğrendiğinde, bunu asla unutmayacak."

Aslında endişeliyim.

Archer, kafasındaki damarların patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Patton, neredeyse saldırgan derecede çekici ve Archer'dan o kadar farklı ki, birbirlerine ne kadar benzedikleri garip geliyor, bir kez daha gülümseyip el sallayarak ayrılıyor.

"Onun saçmalıklarını dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm." Archer gömleğini kapar ve kırmızı yüzünü onunla siler. "Pat, incelikleri anlamayı hiç öğrenemedi. Ya da yüzüne atılan tuğlayı."

"Senin gibi biri olduğu için şanslı," diye alay ediyorum, "çünkü sen incelikleri çok iyi anlıyorsun... Yani, suratına tuğla atmayı."

Gülümsüyor, ama bakışları uzaklaşan Patton'da kalıyor ve kardeşinin söylediklerini düşündüğünü biliyorum.

Flört etmek.

Tanrı'nın Kutsal Annesi, o *flört etmekten* bahsetti.

Ve o çılgın gerçeği kabul etmeye karar verse bile, bunu hiç unutamayacağımızdan emin değilim.

THE BEE'S KNEES (ARCHER)

Bundan nasıl kurtulacağımı hiç bilmiyorum.

Bunun nasıl olduğu da hiç belli değil.

Winnie Emberly'yi sadece bir aydır tanıyorum. Biz... Ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü "seks arkadaşı" doğru gelmiyor... Ondan da az bir süredir birlikteyiz.

Ama şimdi, Patton'ın planladığı pusudan sadece birkaç gün sonra, annemin evinin önünde benim arabamda oturuyoruz.

Ellerini kucağında boş boş çeviriyor, benim kadar gergin olduğunu gösteriyor. Muhtemelen daha da gergin, çünkü en azından ben annemi tanıyorum ve ne bekleyeceğimi biliyorum.

Düşününce, bu da benim terlemem için bir neden daha.

Patton'ın anneme ne söylediğini bilmiyorum, ama annem kesinlikle kendini kaptıracaktır.

O her zaman böyle yapar. Ne zaman bir kadınla ilişkim olduğunu düşünse, aslında böyle bir şey olmamış olsa ve ben daha çok kirpi iğnelerini çiğnemek istesem bile. Hiç ilgim olmayan kadınlarla akşam yemeklerinden ve sürpriz gezilerden kaçmak zorunda kaldım, ya da kızı tamamen ilgisizliğimden dolayı değersiz hissettirmeden annemi memnun etmeye çalıştığım sıkıcı bir ip cambazlığı gecesine boyun eğmek zorunda kaldım.

Ancak Winnie ile bu sefer durum farklı olabilir.

Belki de bu yüzden bu konuda bu kadar gerginim, sanki bedenimden çıkmış, kendimin dışında uçup duruyor ve kendimi toparlamaya çalışırken kendimi izliyorum.

Direksiyona parmaklarımla vuruyorum. Bana bakıyor

ban

a "Bunu başka bir zaman da yapabiliriz," diyor sessizce. "O zaman daha
bakı kötü olur," diyorum ona.
yor. "Daha mı kötü olur?"

Kahretsin. *Zavallı kız.*

"Delly Rory'yi iptal etmek çocuk oyuncağı değil.

çok iyi bir nedenin olmalı. Onun için misafir ağırlamak, aileden sonra gelir."

Winnie'nin nefes alışından ve burun deliklerinin genişlemesinden, bunun ona anne babasını hatırlattığını merak ediyorum.

Ama annem, hayatımızın bir parçası olmak istese de, bizim yetişkin olduğumuzu biliyor. Kendi seçimlerimizi yapabileceğimizi görüyor. Tabii ki, o seçimlerin bir parçası olmak istiyor.

Kesinlikle hayatımızda ona yer açmamızı istiyor, ama bu, yanımdaki şanssız kadın gibi bizi düzenlenmiş evliliklere zorlamakla aynı şey değil.

Winnie tırnaklarının etrafındaki deriyi koparmaya başlayınca, uzanıp elini tuttum. "Sorun yok. Sana söyledim, bunu basit tutacağız. İçeri girip arılar hakkında konuşacağız, mümkün olduğunca Colt'tan bahsedeceğim ve gülümseyerek vedalaşıp çıkacağız."

"Ve kardinal kuşları, değil mi?"

"Tabii, kardinal kuşları." Annem kuşlar ve sanatında sıkça yer alan aile sembolü hakkında konuşmayı çok sever. Aslında zararsız bir şey ve Winnie de bu fikri beğenmiş görünüyor.

"Oh, ve kardeşinin ona anlattığı flört meselelerini önemsiz göstereceğim," diye söz veriyor ve elimi sıkıyor.

"Evet. Teşekkürler." Heyecanlanmam gerekirdi.

Bunun yerine, bir an durup bunu sindirmeye çalışıyorum. Garip bir şekilde, annemin herkesin canını sıkacak şekilde bu konuyu herkese anlatacağını *bilsem* de, Winnie'nin bunu önemsizmiş gibi gösterme ihtiyacı hissetmesi beni rahatsız ediyor.

Bu hiç mantıklı değil. Biz *çıkmıyoruz*.

Gerçek
anlamda değil.
Düzgün bir
şekilde değil.

Ona kız arkadaşım olmasını da sormadım ve tuhaf küçük anlaşmamızla birbirimize ait olduğumuzdan emin olsam da, bu bir anlaşma yaptığımız için değil.

Henüz o adıma hazır değilim.

En azından hazır olduğumu düşünmüyordum, ama şimdi onunla buradayım ve bu ziyaret düşündüğümde daha az korkutucu geliyor.

Unutma, ahmak, sen onunla çıkmıyorsun. Sen sadece anneni düzeltmeye çalışıyorsun, çünkü bok atan küçük kardeşin her zamanki gibi ağzını açıp sırf eğlence olsun diye yalan söyledi.

Unutmadan önce bu düşünceyi kafama kazımam lazım.

Annemin önünde Winnie ile kolayca gülüp masumca dokunmadan önce.

Bu deliliği bırakmak çok acı verici hale gelmeden önce.

Arabadan inip ön kapıya doğru yürüyoruz, el ele tutuşmadan. Bunu kasten yapıyorum.

Aramızda birkaç santimlik mesafe bırakıyor, gerçekten de "sadece arkadaşız" bahanesine sıkı sıkıya sarılıyor. Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum.

İçeriden, pişirilen her neyse, güzel kokuyor.

Her zaman öyledir, ama sanırım annem kendini geliştirmiş.

Bu Junie'nin etkisi, o ve Dexter evlendiğinden beri anneme doğaçlama dersler veriyor ve annem de bunu gerçekten benimsedi. Bugün meyveli bir tatlı kokusu var, belki tarçın da var, ama ben uzman değilim.

Kimse bizi karşılamaya çıkmayınca, "Sanırım yemekle meşgul," diyorum. Kafamı eğip, mutfaktan gelen hafif blues müziğine kulak veriyorum. Orada dans ettiğini söylemek yanlış olmaz. "Annem meşgulken size evi gezdireyim."

"Emin misin?" Winnie etrafına bakınıp bana keskin ve eğlenceli bir bakış attı. "Ona hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak için bütün hafta vaktimiz yok."

"Çok komik."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdar.

Düşünmeden elini tutarım. Görünüşe çok önem veren biri değilim.

"Hadi, önce sana kütüphaneyi göstereyim. Beğeneceksin."

"Kütüphane mi? Kendi evinde *kütüphane* mi var? Kimse sana bunun aşırı olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır, küçük ukala."

Gülümseyerek, boş elini kaldırdı. "Hey, ben de zengin bir aileden geliyorum, tamam mı? Zenginliğin neye benzediğini biliyorum, ama eminim senin kütüphanen bir üst seviyededir."

Adil olmak gerekirse, annemin çalışma odasındaki raflar nesiller boyu biriktirilmiş. Büyük anne ve babamın kitapları hala raflarda duruyor ve açıldıkları anda odayı uzun zamandır kaybolmuş anıların rahatlatıcı kokusuyla dolduruyorlar.

Bu ev sonsuza kadar ailemize ait olacak ve kütüphane, her neslin aktif olarak katkıda bulunduğu birkaç şeyden biri. Bence babamın eklemeleri en son ve en iyileriydi.

Hala bazen bir iki kitap çalıp Colt'a götürüyorum, babamın bana sevdirdiği şiirleri. Doğduğumda edebiyatla ilgilenme yeteneğim yoktu, ama babam bu yeteneği bende geliştirdi.

İçeri girdiğimizde Winnie'nin ağzı açık kalır.

"Vay canına... Kütüphane derken şaka yapmıyormuşsun." Bir saniye durup manzarayı içimize çekiyoruz. "Kongre Kütüphanesi'nde dolaştığımdan beri bu kadar kitap sarhoşu hissetmemiştim."

"Kitap sarhoşluğu, ha?"

Utangaç bir gülümsemeyle sırttı.

Onun bakış açısından bakmaya çalışıyorum.

Çocukken kitap rafları eski maun ağacından yapılmıştı. Sonra babam onları çam yeşili rengine boyattı ve o günden beri tüm oda daha aydınlık hissediliyor. Bir kapı çimlere açılıyor ve aralık bırakılmış, beyaz perdeler rüzgarda dalgalanıyor.

Raflar, boya, renkler nesiller boyunca değişti. Ama her zaman çok sayıda kitap vardı ve bu odaya ruh katıyordu.

Winnie gülümseyerek elini elimden çekip duvardaki fotoğraflara doğru yürüdü. Fotoğraflar, rahat koltuklarda oturan herkesin görebileceği şekilde duvara asılmış, en göze çarpan yerde duruyorlardı.

"Ailen mi?" diye sorar, çerçeveye dokunmak ister gibi elini uzatır, sonra elini geri çeker.

"Evet. Büyük büyükbabamdan başlayan bir tür aile tarihi."

"Vay canına, Archer," diye fısıldar.

Omuz silkiyorum. "Açıkçası, önemli bir şey değil. Sadece duvarda bir grup ölü insan."

"Ama yine de onları oraya koymuşsunuz. Kendi hayatları, hikayeleri olan hayaletler *duvarınızda*."

"Bu o kadar şok edici mi?"

"Hayır, sanırım ailem biraz tuhaf. Mükemmel bir şekilde düzenlenmemiş tek bir fotoğraf bile asmak istemediler. Benim büyüdüğüm yerde bu bir sanattı. Babam birkaç yılda bir duvar sanatımızı değiştirir, daha popüler görünen şeylere güncellerdi."

"Halkın zevkini paylaşıyormuş gibi davranarak oy toplamak için," diye homurdanıyorum.

"...evet, aynen öyle. İğrenç, değil mi?" Öyle.

Bu kadar tatlı bir kızın, imaj takıntılı bir sinsi ile birlikte büyümüş olmasına da çok üzülüyorum.

"Ama bunlar gerçekten çok güzel," diyor. "Burada tarihi hissedebiliyorsun."

Fotoğraflara tekrar gözlerimi kısarak bakıyorum. Çoğu siyah beyaz. Son eklenenlerin bazılarında, ben ve kardeşlerim çocukken, annem ve babam da renkli olarak görünüyor. Son fotoğrafta, babam eskiden uçurduğu küçük uçağın yanında durmuş, gururla gülümsüyor.

Bu tutku onun hayatına mal oldu ama eminim ki hiçbir şeyden pişmanlık duymamıştır.

Sanırım bu ailede sırları çok iyi saklayamıyoruz. Her şey ortada.

Winnie nefesini tutuyor. "Bu... Başkan Truman mı?"

Bunun geleceğini biliyordum.

Kansas City'de büyüdüğünüzde, Give 'Em Hell Harry'yi avucunuzun içi gibi tanırırsınız.

"O zamanlar bu kasabada çok önemli biriydi," diyorum. "Büyük büyükbabam ve büyükannem, o başkan olmadan önce onu tanıyorlardı. Onu senatoya sokmak için

Senato'ya girmesine yardım etmişlerdi."

"Vay canına." Winnie, başka bir şey söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını sıkıca kapatır. Geri adım atar, parmaklarıyla kızıl kahverengi buklelerini tarar, saçlarını sıkıca örter.

Bileğini tutup çekiyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Geniş gözleri benimkilere bakıp tekrar başka yere kaydı. "Ama evin geri kalanını da gezmeliyiz. Ve annene merhaba demeliyiz."

Onu kısa bir tura çıkarırım: kış bahçesi, salon, oyun odası, bodrumdaki spor salonu, annemin resim yaptığı geniş pencereci üst kattaki küçük oda ve son olarak yatak odaları.

Özellikle de *benim* çocukluk odam.

"Bu çok sevimli!" Winnie, duvarlardaki Spider-Man resimlerini görünce gülüyor. Orijinal ve en iyi Spider-Man, Tobey Maguire. "Seni çocuk olarak düşünmek garip geliyor."

Dürüst olmak gerekirse, buraya geri dönmek garip.

O kadar yakın yaşıyorum ki, yıllardır burada kalmadım ve kaldığımda da genellikle uzun bir tatilin ardından, çok fazla içki içtiğim ve Colt'un pasta yiyip kanepede sızdığı zamanlar oluyor.

Yine de bazı şeyler hiç değişmiyor.

Raflarda hala eski kitaplarımı görüyorum, klasik kitapları ve büyürken okuduğum saçma B sınıfı korku romanlarını. PlayStation'ım köşede duruyor, Colt nostalji için benimle son kez oynadığından beri dokunulmamış halde.

Yatağın altındaki kutularda hala yazdığım eski ödevler ve kağıtlar var. Birinin kenarı dışarı çıkmış.

"Neden bu eşyaların yarısını sakladığını bilmiyorum. Burada çok fazla eski tarih var," diye mırıldanıyorum, bir kardinal süsünü alıp inceliyorum. Bir yıl Noel çorabımda bulmuştum ve annem üzülmesin diye kitaplığımın üstüne koymuştum.

"Anneler bunu yapmayı sever. Yani normal anneler." Bana baktığında sesindeki melankoliyi gizleyemiyor. "Ama eski mi dedin? Sanırım *tarih öncesi* demek istedin."

"Kapa çeneni, velet." diye homurdanıyorum.

"Mutlu bir çocukluk geçirdin mi?" Sorunun soruluş şekli beni şaşırttı.

Sanki yüzeyin altında kaynıyor, ortaya çıkmak için bekliyor, Winnie'nin çocukluğunun hiç de keyifli olmadığına dair kasvetli bir ipucu sızdırıyor gibi hissediyorum.

"Yeterince mutluydum. Yani, Dex ve Pat sinir bozucu pisliklerdi, ama bu her ağabeyin başa çıkması gereken bir şey." Ona keskin bir bakış attım ve karnını garip bir şekilde kucakladığını gördüm. "İyi misin?"

"İyiyim, Arch." Tabii ya. "İyiyim" kelimesine verdiği vurgu tam tersini söylüyor. "Annen hazırlandı galiba. Gidip onu karşılayalım. Açlıktan ölüyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, akşam yemeği resmi yemek odasında hazırlanmamış.

Annem genellikle daha büyük ve görkemli olduğu için orada misafirlerini ağırlar, ama sanırım sadece üçümüz olduğumuz için, mutfakta daha sade bir akşam yemeği hazırlamaya karar vermiş. Winnie'yi oraya götürdüm.

"Winnie!" diyor annem, yanağına bir öpücük kondurarak. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

"Ben de sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Rory," diyor Winnie kibarca.

"Bana Delly dışında başka bir isimle hitap etmeye cüret etmeyin." Annem bize gülümsüyor. Patton'ın bunu anlattığı belli, bu da onun suratına yumruk atmam gerekeceği anlamına geliyor. "Oturun, ikiniz de oturun. Umarım chili severdin, Winnie? Kremalı beyaz tavuk chili tarifi, güneybatı klasiği, orta batı dokunuşuyla. Acıyı pek sevmezsen diye jalapeños'u ayrı tuttum, canım."

"Çok beğendim. Birkaç biberle başa çıkabilirim." Winnie, otururken sakın ve kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. Yüzünde tam da doğru miktarda sıcaklık parıldıyor.

Her zamanki tırnaklarını yiyen gerginliği yok olmuş.

Siyasi akşam yemeklerinde, masada beş tane çatal varken, bunları nasıl kullanacağını bilmezsen odadaki en büyük aptal gibi görünürsün.

"Mükemmel!" Annem hızlıca kaşıkla çorbayı kaselere doldurur ve servis ederken hemen konuya girer. "Winnie, seninle tanışmaktan çok heyecanlandığımı söylemeliyim. Senin hakkında çok şey duydum."

"Gerçekten mi?" Winnie bana bakar. "Patton'la sadece bir kez tanıştım."

"Oh, sadece Patton değil, tabii ki o da senden övgüyle bahsetti. Aslında, bir süredir seni öven kişi Colt."

Kahretsin. Nasıl unutabilirim?

"Tabii ki övüyor," diyorum kuru bir şekilde. "Meğer arıların büyük bir hayranıymış."

Hepsi Winnie sayesinde, ama bu kısmı söylemiyorum.

"Peki ya *sen*, Archer," diyor annem o kadar ani bir şekilde ki, neredeyse çorbamı boğazıma kaçıırıyordum. "Ama bana arılardan bahset."

Winnie çok fazla detaya girerek, genişletme için kurduğumuz yepyeni kutuları, bal çıkarma işlemini, bu yıl ne kadar verim beklediğini ve arıların mor altınlarını ürettikleri nadir bitkiyi anlatır.

Ama annem onun tutkusunu umursamıyor.

Hiç de bile.

Winnie yemek yerken onu bir ünlü gibi izliyor, her sözüne kulak kesiliyor, Winnie her başını kaldırdığında gülümseyerek başını sallıyor.

Lanet olsun.

Ben de çok farklı nedenlerden dolayı ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Daha önce duyduğum şeyleri söylediği için değil. Daha çok, değerli küçük bal çiftliği hakkında konuşurken yüzünün ışıldaması yüzünden.

O, insan parıltısı, dünyada koşulsuz olarak her şeyden çok sevdiği tek şeye kapıldığında cehennem kadar parlak.

Bu, aptal ebeveynlerinin ya da o çakal eski sevgilisinin bunu ondan asla almamasını dilememe neden oluyor.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, ona ayın parlaklığıyla yarışabilecek parlak, mutlu gözler ve beceriksiz, hareketli ellerine yakışan geniş bir gülümseme bırakırdım.

Dünyada başka hiçbir şeyi umursamadan bal hakkında konuşurken, taze yüzlü, heyecanlı bir genç kadın olmasını sağlardım.

Onun gülümsemesini sürdürmenin bir yolunu bulurdum, çünkü bu çok sevimli.

Çünkü onu tekrar öpmek istiyorsun, aptal, diyorum kendime.

Görünüşe göre, o etrafta olduğunda, cinsel dürtülerimin bir 'kapama' düğmesi yok, ama o böyle olduğunda, onu tatlıca, şefkatle öpmekten ve dişlerimi onun yumuşacık küçük dudağına bastırıp, kelimeler olmadan ona ihtiyacı olanı fısıldamaktan başka bir şey yapmak istemiyorum.

Kadın, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.

Tek endişelenmen gereken şey lanet olası arıların.

Kahretsin, saatlerce onun saçmalıklarını dinleyebilirim bile.

Gözlerindeki boşluğun, ailesi hayatına daha fazla ıstırap kattığında tekrar beklemek olmadığını anlamak için ne kadar sürerse sürsün.

Bana ne oluyor böyle?

Ben gerçekten merak ediyorum düşünüyorum o
koşarken dışarı kelimeler kelimeler ve konuşmayı kesip
nefes almak için durur.

Sonra annem bana döner. "Vay canına, Colt'un arıcılığa bu kadar ilgi duymasına şaşmamalı. Kim bu işten sıkılabilir ki?"

"Evet," diyorum. "Sanırım bununla ilgili bir biyoloji projesi planlıyor."

bu
nu
nla
ilgil
i
bir
biy
olo
ji
pro
jes
i
pla
nlı
yor
."

"Biyoloji mi? Yaz matematik dersleriyle yeterince meşgul değil mi?" "Eğlence için," diyorum gururla burnumu çekerek. "O ve Evans denen çocuk

bölgemizdeki arıların yaşam döngüsünü belgelemek ve bunları arı çalışmaları için büyük bir ulusal uygulamaya girmek için dışarı çıkıyorlar. Bu onu beladan uzak tutuyorsa, şikayet edemem."

"Tam bir dahi," diyor Winnie sıcak bir şekilde. "Tanrım, keşke o yaştayken onun zekasının yarısı kadar zeki olsaydım. *Bana* çok fazla acıdan kurtarırdı."

Yirmi beş yaşında olan Winnie için *o yaşlar* aslında çok da uzak bir geçmiş değil.

Bazen aramızdaki yaş farkını unutuyorum.

Birlikteyken bu fark bizi etkilemiyor, ama geriye çekilip düşündüğümde, bu çılgınlığın sonsuza kadar süremeyeceğini hatırlatıyor.

Hayatta, flört etmek gibi kurallar vardır.

Bu, zor durumdaki bir genç kızla devam eden bir ilişki ve ben, bunu sürdürerek tüm kuralları çiğneyen, beyni kireçlenmiş bir palyaçoym.

"Bayan Rory," diye başlıyor Winnie.

"Delly, hatırladın mı? Burada resmiyete gerek yok, canım." "Delly...

Tuvaletini kullanabilir miyim?"

"Tabii ki. Koridorun sonunda sola dön. Büyük beyaz kapı. Kaçırman imkansız."

"Teşekkürler!" Winnie sandalyesini geri itip odadan çıkar.

Annem onun arkasından gülümser, ayak sesleri kaybolana kadar bekler ve sonra çatalını bana doğru uzatır.

O tek kelime bile etmeden ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Onu seviyorum," diyor annem. "O çok tatlı bir kız, çok samimi. Bu konuda içimde harika bir his var, Archer."

"Bu kız mı? Sanki kafamda bir sürü kadın varmış gibi konuşuyorsun anne."

"Bu sadece senin izin vermediğin için, evlat. Seni kaç kez bu eve sürükleyip güzel bir kızla oturttum?"

"Ve her seferinde büyük bir hataydı," diye

mırıldanıyorum. Annemin bakışları keskinleşiyor.

"Mırıldanma konusunda ne düşündüğümü biliyorsun, Archer Rory. Beni senin ergenlik dönemindeki huysuz günlerine geri götürüyor. Dexter sana zor anlar yaşatsa da, sen her zaman somurtkan olan sendin." Dudaklarını büzerek devam etti. "Ama Winnie'nin, evet, bana güven, o iyi bir kız. Bunu mahvetme."

"Anne, o benim değil. Onu buraya getirmenin tek amacı, sana sadece arkadaş olduğumuzu göstermekti." Durup, hayatımın en zorlu gülümsemesiyle dişlerimi gösterdim. "Böylece, bir kadınla takıldığımı duyduğunda her seferinde heyecanlanmayı bırakabilirsin."

O sertçe iç çeker. "En büyük oğlumun bir kez olsun yerleşik ve *mutlu* olmasını istemem o kadar büyük bir günah mı?"

"Evet. Çünkü durum öyle değil." Ne olduğunu tam olarak bilmediğim için daha fazla ayrıntıya girmiyorum.

Annem, net bir tanım koymadan birlikte yattığımızı bilseydi, muhtemelen buna "ara dönem" ya da benzeri bir şey derdi. "Durum ilişki" ve gençlerin söylediği diğer aptalca şeylerden daha iyidir, sanırım.

Gerçekten, bu bir kaçamak.

Soğuk gerçeklik, mutlu bir sarhoşa saldıran acımasız bir kurt gibi onu parçalamadan önce, yaz şarabının tadına biraz bakmak gibi.

"Tamam," diyor annem düz bir sesle, "ama neden öyle olmasın? Neden biraz kafanı açmıyorsun, oğlum?"

"Anne, nedenini biliyorsun. Burada oturup sana binlerce neden saymam mı gerekiyor?" Boynumu kaşıyorum. Tüm yüzüm kaşınıyor. Bu konuşma her zaman saçımı yolmak istememe neden oluyor, ama bu sefer her bir telini tek tek koparmak istiyorum.

Winnie ve benim çalışamayacağımız birçok nedeni ayrıntılı olarak sıralamaktansa her şey daha iyi olur.

"Bana tek bir tane, tek bir iyi neden söyle ve her zamanki gibi Colton'ın arkasına saklanmaya *kalkışma*."

Dişlerimi sıkıyorum.

"Rina, mesela," diyorum ve dudaklarının inceldiğini görünce, doğru cevabı verdiğimi anlıyorum. "Onunla ilgili tüm o saçmalıklar. Ona ne olduğunu biliyorsun, ne kadar büyük bir felaket olduğunu. Neredeyse kırk yaşındayım. Hayatımda o kadar drama istemiyorum. Onsuz da gayet iyi idare ediyoruz, çok teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor. "Başka bir kız olsaydı, belki ısrar etmezdim. Ama Winnie, Rina ya da sana ayarlamaya çalıştığım diğer kadınlar gibi değil. Bunu anlayacak kadar akıllısın."

Kahretsin.

Biliyorum, ama bu tek başına onun çenesini kapatmak için yeterli bir neden değil.

"Colt," diyorum, elimi kaldırarak. "Onu bahane olarak kullanmıyorum. O hala çocukken, ben de öylece dolaşıp kız arkadaşlar edinemeyeceğimi biliyorsun. Özellikle de yakında flört etmenin ne demek olduğunu anlayacağı yaşta olduğu için. Sağlıklı örnekler veremiyorsam, hiç örnek vermemeliyim."

"Oh, lütfen." Annem içini çekip gözlerini devirdi. "Archer, kadınları döner kapıdan geçiriyormuşsun gibi değil ya. Seni gülümseten genç *bir* kadından bahsediyoruz. Ona nasıl baktığını gördüğüm için bunu inkar etmeyi aklından bile geçirme."

"Mesele o değil. Önce istikrar gelir. Kendi kötü kararlarımın peşinden koşup, şu anda yetişkinliğe doğru ince bir ip üzerinde yürüyen Colt'u mahvetmeyeceğim. O benim gibi olmayacak anne. *Daha iyi bir şekilde* büyüyecek."

Bize çocukken kurallara uymadığımızda attığı aynı bakışla bana bakıyor.

"Yani, bu kadar mı? Denemeden bile bu işin yürümeyeceğine karar verip direnmeye mi karar verdin? Hepsi de

"Evet, oğlumu doğru şekilde yetiştirebilmek için.

"Evet, oğlumu doğru bir şekilde yetiştirebilmek için. Winnie'nin hayatını ne kadar karmaşık hale getireceğimden bahsetmiyorum bile. En iyi koşullarda bile benim için çok genç."

"Ah, Archer. Zavallı incinmiş egon..." Annem başını sallar. "Yaş sadece bir sayıdır. İki insan birbirinden hoşlandığında başka hiçbir şeyin önemi yoktur."

Ben burun kıvrırım. "Kalıcı bir ilişki için hiçbir şey ve her şey. Kaç kez daha imkansız istediğini söylemem gerekiyor?"

"Olumlu bir tavır sergilemenin yanlış bir şey olmadığını *sana* hatırlatmam gereken kadar çok kez, canım," diyor bana, masaya tırnaklarını vurarak. Dexter'ın bu alışkanlığını kimden aldığını tahmin etmek zor değil. "Eğer bunun işe yarayacağına inanırsan, iyi bir şeyin çiçek açma şansı bile olmadan onu yok etmeye çalışmazsan, mucizeler gerçekleşebilir."

"Mucizeler. Harika," diye mırıldanıyorum. "Ya da belki gidip herkesin umutlarını yükseltip sonra her şeyi mahvederim. Seni hayal kırıklığına uğratıp Colt'u da karıştırabilirim. Harika bir fikir."

"Şu anda yaptığın gibi mi?" Gözlerimi delip geçerek bana bakar. "Her kadın Rina gibi değildir, Archer. Boşanmanın hayatının geri kalanını mahvetmesine izin veremezsin."

Bıçak, cesaretle tanış.

Ama annem böyledir. Sevgisinden dolayı her zaman acımasız bir hassasiyetle derin yaralar açmaya hazırdır.

Yavaşça nefes veriyorum, bunun beni ne kadar derinden etkilediğini göstermeye çalışmıyorum.

"Rina," diyorum. Sadece adı bile beni sinir ediyor. "Onun hayatımızda ne aradığını bile bilmiyorum. Eminim Colt'tan duymuşsundur. Söylemeye gerek yok, ona güvenmiyorum."

Annem neredeyse boşalmış kasesine bakar, yüzündeki ifade okunamaz, sonra tekrar başını kaldırır. "Dün buraya geldi, biliyor musun?"

"Ne? Yine mi?" Öfkemi gizleyemiyorum. "Ses tonuna dikkat et."

Sakinleşmek için çaba sarf ediyorum, ama bu konuşmanın her bir dönüşü beni daha da sinirlendiriyor.

"Neden yine buraya geldi? Aile servetinin bir kısmını sana vermesi için yalvarmak için mi? Colt'u kaçırmak için mi?" Yarı şaka yapıyorum. O kadar uzun süredir yok ki, niyetine güvenmiyorum.

"Aslında, o istedi özür özür dilemek diyor diyor, çatal bıçaklarını çatal bıçaklarını masaya bırakarak yüzüme bakıyor. Kollarımı kavuşturuyorum.

"Neden özür dileyeyim?"

"Senin onu dinlemeyeceğini bildiği için bana geldi." Ne? Ne? Ne?

Bu sözler beni bir bufalo sürüsünün hücumu gibi vurur.

Sandalyeyi geri çekip o d ada volta atmaya başladım, yerinde duramayacak kadar huzursuzdum.

"Haklısın," diye homurdandım, saçlarımı elime geçirdim. "Ne cesaret! Cesaret. Bize yaşattığı onca şeyden sonra, sadece barışı korumak için onun hesaplarına aktardığım onca paradan sonra, Colt'u tek başına büyütmekten sonra —ve yine de sana büyük bir sahte özürle başını ağrıtmak zorunda mı kaldı?

"Archer—"

Kafamı sallayarak homurdandım. "Gördün mü, işte demek istediğim bu. *Tam da* bu yüzden başka bir kadınla ilişki kurmuyorum. Bu dramalar hiç bitmiyor."

"Archer..." Annem sesini yükseltti.

"Winnie'nin ne kadar tatlı olduğu ya da bizim birlikte ne kadar iyi olacağımızı düşündüğün umurumda değil." Uzun zamandır yapmadığım bir şekilde konuşuyorum, ama bunu içimden atmam gerekiyor. "Patton'ın sana söylediği her türlü saçmalığı bir kaya kadar büyük bir tuzla almalısın. Olmayan ilişkilere takılmayı bırak."

"Archer." Annem gözlerini kısarak bana bakar. "Otur." Gözleri ölümcül derecede ciddidir.

İç çekiyorum.

"En azından şimdi dinliyor musun? Biz arkadaşız. Daha fazlası değil." Elimi havada keser gibi hareket ettirerek, söylerken bile zayıf hissettiğim görünmez bir çizgi çizerim. "O iyi bir kız ve ben onu zor bir durumdan kurtarıyorum. Sana söz veriyorum, hepsi bu. Çıkmıyoruz ve *asla* daha fazlası olmayacağız."

"Tamam," diyor annem, sesi yumuşuyor.

Aramızdaki yoğun sessizliği çiğneyebilirdin. Nefes nefese olduğumu fark ettim.

Bu yüzden nefes *nefese* kalıyorum, omuzlarım stresten gergin.

"Otur, canım. Seni kızdırmak istemedim."

Homurdanarak koltuğuma geri düşüyorum ve arkama yaslanıyorum, ağırlığımla ahşap gıcırıyor. Uzun zamandır bu kadar sinirlenmemiştim.

Söylediğim şeylerin yarısından pişmanım, elbette. Özellikle Winnie Emberly hakkında söylediklerimden.

O odaya geri dönene kadar, onun hala evde olduğunu unutmam için bu neredeyse yeterli.

Bize utangaç bir gülümsemeyle bakarak, saçlarını utangaç bir şekilde kulağının arkasına

Bu adil değil.

O kadar güzel ki, bütün gün o güzel yüzüne bakarak gözlerimi doyurmak . Onunla tanışmadan önce, bir "tipim" olduğunu düşünmüyordum. Şimdi var.

O.

Yanaklarını süsleyen yumuşak çillerinden, çılgın kalçalarına, şarkı gibi gülüşüne kadar her küçük detayı.

"Winnie," diyor annem rahatlamış bir şekilde, muhtemelen bir saniye önce içeri girmediği için. "Kaybolduğundan endişelendim, tatlım."

Winnie koltuğuna otururken yüzünde geniş, tatlı bir gülümseme belirir.

"Burası büyük bir ev. Neredeyse bir harita lazım." Tek söylediği bu.

Bana baktığında, gülümsemesi zoraki görünüyor, sanki gülümsemeyi sürdürmek için çaba sarf ediyormuş gibi. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor.

Bu, büyük bir hata yaptığımın ilk işareti.

Bana bir daha bakmadığında, artık hiç şüphem kalmaz.

GİTMEDEN ÖNCE (WINNIE)

Biz çıkmıyoruz ve asla daha fazlası olmayacağız.

Archer'ın "asla" sözü ziyaretin geri kalanında kafamda yankılanıyor.

Annesi bana tatlı isteyip istemediğimi sorduğunda — Juniper Rory'nin ünlü yaratımlarından biri — onun annesine aramızda hiçbir şey olmayacağını söylediği anı hatırlıyorum.

Artık vurulup etine derin bir şarapnel parçası saplanmış gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum.

Akşam yemeğinden sonra kahve içmek için oturma odasına geçtiğimizde — çünkü zenginler böyle yapar — onun sözlerini tekrar tekrar düşünürüm.

Asla.

Asla.

Asla daha fazlası olmaz.

Tamam, peki.

O çoğu zaman öyle davranıyor olsa da, bizim gerçekten çıkıyor olduğumuzu hiç düşünmedim. Elimi tutuyordu. Kim seks arkadaşlarıyla böyle bir şey yapar ki?

Ama o yaşlı. Günümüzde gençler arasında ilişkilerin ne kadar rahat olduğunu bildiğinden emin değilim.

Hatta yüzüne karşı, annesine bizim çıktığımızı söylemeyeceğimi söyledim ve o da kabul etti.

Yani, bu beni rahatsız etmemeli.

Bu kadar büyük ve kötü bir sürpriz olmamalı.

Ona karşı hiçbir hakkım yok ve hiç öyleymiş gibi davranmadım.
Ama yemin ederken sesi çok ciddiye. Ben sadece onun son hayırseverlik vakasıymışım gibi.

Sanki daha fazlası olabileceğine dair hiçbir şans yokmuş gibi.

Sanki benim gibi biriyle birlikte olmak *saçma* bir fikirmiş gibi.

Bunu kafama takmamaya ve sadece anın tadını çıkarmaya çalışıyorum, Delly ile Colt hakkında gülerek yaptığımız rahat sohbetin tadını.

Ancak, ayrılıp arabaya binip onun evine geri döndüğümüz anda
—hala orada yaşıyorum—o tek kelime aklımdan çıkmıyor.

Asla.

Bu çok acımasız.

Sadece "muhtemelen hayır" ya da "sanmıyorum" ya da "saçmalama" değil.

Asla, öldürücü bir kelime.

Asla, *asla* demektir.

Benim için yaptığı her şey için minnettarım. Ve harika seks yapıyor olmamız, arabaya "Yeni Evli" yazıp gün batımına doğru yola çıkacak ruh ikizleri olduğumuz anlamına gelmez.

Mantiken, bu harika bir şey ve onu duyduğumdan beri kendime bunu söylüyorum.

Öyleyse neden her yerim parçalanıyor?

Neden Holden'dan ve cehennem gibi düşünden kaçmadan önce o havasız giyinme odasında olduğum gibi gözyaşlarına boğuluyorum?

Mutfağa geri döndüğümde, bizim için her şeyin imkansız olduğunu haykırırken, sanki biri beni kırık camlarla dolu bir yatağa atmış gibi hissettim.

Belki de daha önce hepsini duymuş olduğum içindir.

"Asla" kelimesine karşı alerjim Archer'dan kaynaklanmıyor, hayır. Başkaları bu kelimeyi kaç kez silah gibi kullandılar?

Babam, ben kurallara uymadığımda her seferinde bu kelimeyi bağırdı.

Kendi başına asla başaramayacaksın.

Arıcı olarak asla geçinemezsin!

Bir daha DC'den ayrılmayı asla düşünme. Hayatın burada, Wynne.

Holden'dan ayrılmak istediğini söyleme bana. Onun gibi birini bir daha asla bulamazsın. O senin geleceğin, ailelerimizi bir arada tutan yapıştırıcı ve sen saçmalıyorsun.

Bizim ailelerimiz.

Ben değil.

Asla ben değil.

Ve yine o "asla" kelimesi, her seferinde keskin, kemiren dişleriyle daha da derine işliyor.

Güneş ufukta batarken, saat dokuzdan sonra Archer'ın evine geri dönüyoruz.

"Bu akşam başka bir şey yapmak ister misin? Sinemaya gidelim mi?" diye soruyor, garaja girerken.

"Teşekk rl r, ama sanırım fazla yedim." Elimi karnıma koyup zoraki bir gülümseme attım. "Annen Juniper'ın pişirme tavsiyesini gerçekten ciddiye almış, değil mi?"

"Sadece    kişi için yemek yaparken on kişiye yetecek kadar pişiriyor." Onun gülüşü benimkinden çok daha samimi geliyor. "O zaman yukarı çıkmak mı istiyorsun?"

"Sorun olmazsa."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Tabii ki."

Harika, şimdi de ben tuhaf davranıyorum.

Ama onunla ne kadar uzun süre birlikte kalırsam, her şey yolunda ve harika gibi davranmak o kadar zorlaşıyor.

Sadece biraz alana ihtiya ım var.

Bu düzenlemenin bir son kullanma tarihi olduğu gerçeğini kabullenmek için zamana ihtiya ım var.

"Yarın görüşürüz," diyorum içeri girerken. Bu sefer onu  pm yorum ve sadece yukarı çıkıyorum, onu koridorda bana bakarken bırakıyorum.

Colt'un hatırı için, sabahın erken saatlerinde farklı odalarda uyumaya çalıştık, ama tabii ki gerçekte çoğu gece aynı yatakta yatıyorduk.

Bu sefer, doğrudan misafir odama gidiyorum.

Oraya varır varmaz telefonumu çıkarıp Lyssie'yi arıyorum.

"Selam, bebeğim. Nasılsın?" diye soruyor, neşeli ve keyifli bir sesle, tam da özlediğim gibi.

Gözlerim yaşlarla doldu, gözlerimi kırıp yaşları sildim.

"Sürekli gönderdiğin o aptalca TikTok düğün   k şleri kesinlikle yardımcı oluyor."

"Hey, durumun ne kadar kötü olabileceğini görmem önemli. Hafif atlattın."
Kendi kendine gülüyor. "Neyse, ne var ne yok?"

"Kaçıp hayatımı mahvetmek dışında mı? Başka bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Senin uzun zamandır arkadaşınım, Winnie. Bana yalan söylediğini anlarım."
Yüksek sesle burnunu çeker. "Ve şimdi de kokusunu alabiliyorum."

"Neden seninle konuşmaya zahmet ettiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü beni seviyorsun?"

Ben kahkaham kırılğan kırılğan çünkü çünkü doğru.

"Tamam, tamam. Yani kısacası, bir adam var..."

"Biliyordum!" diye sevinçle bağırır. "Ev sahibi babam mı? Bana daha önce bahsettiğin adam mı?"

"Belki."

"Bingo. İki ikide iki." Bir duraklama olur ve ben yatağa uzanıp tavana bakarak dinlerim. "Ve ona aşıksın."

Bu bir soru değil.

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Öyle bir şey."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek çok utanç verici, ama bugün bu en iğrenç şekilde doğrulandı.

Resmi olarak ev sahibi babaya "çekici bulma" aşamasını geçtim ve Archer'a takıntılı olma aşamasına geçtim.

Onun annesiyle özel olarak paylaştığı dürüst ve tamamen makul görüşü yüzünden bu kadar *incinmiş* olmam, bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyor.

"Peki sorun ne?" Lyssie, sırları ortaya çıkaran o ses tonuyla soruyor. "Bir sorun var, değil mi?"

"Evet, bir sorun var." Diye iç geçiriyorum. "Duygusal olarak ulaşılamaz biri."

"Oh. Oh, kahretsin." Lyssie iç çeker. "Onları seçmeyi gerçekten iyi biliyorsun, Winnie. Bu döngüyü kırmalısın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Ama en azından o Holden gibi değil. Bu adam boşanmış. Daha yaşlı. Yakınlaşmaktan çekinmek için birçok gerçek, geçerli nedeni var." Kendimi yakalamadan önce gevşek bir tırnağımı çekiştiriyorum ve elimi başımın altına koyuyorum. "Dürüst ol, Lyss, ne kadar aptalım? Oops'tan kronik sünger beyin'e kadar bir ölçekte?"

Onunla yatağa girdiğim gerçeğinden bahsetmeyeceğiz.

Bazı sırlar paylaşılmayacak kadar değerlidir, Lyssie'nin BS radarı muhtemelen ona bunu çoktan söylemiş olsa bile.

"Aptalca davranmıyorsun," diyor Lyssie. "En azından, *delice* aptalca davranmıyorsun. Onunla yatmış falan değilsin. Sadece fazla bağlanma, tamam mı?"

Eyvah.

"Evet, haklısın. Sanırım düğünden sonra manometrem bozuldu," diye mırıldanıyorum.

"Henüz iyi bir ruh halinde değilsin. Bu normal. O iğrenç nişanlılık bu kadar uzun sürdükten sonra *kim* iyi bir ruh halinde olabilir ki? Henüz normal erkeklerle tanışma fırsatın olmadı. Yani, iyi erkeklerle."

Doğru.

Sanırım ben bozukum.

Archer Rory hiç de iyi biri değil ve bu yüzden beni heyecanlandırıyor.

Küçük bir inilti çıkararak, yüzümü yastığa gömmek için yuvarlanıyorum. "Bu nasıl yardımcı olacak? Ne *yapmam* gerekiyor?"

"Kendine mesafe koy. Kendine iyi davran. Mantıklı ol. Yavaşla, çiçeklerin kokusunu içine çek, yürüyüşe çık, bir köpek yavrusu sahiplen. Holden'ı unutmanın iyi ve kötü yolları var, biliyorsun."

"Aman Tanrım, ben köpek yavrusu takımındayım. Ama Holden'ı hiç *sevmedim*," diye fısıldıyorum. "Onu hiç sevmedim. Bunu biliyorsun."

"Elbette, ama yine de onu ve eski hayatını geride bıraktın. Düğünü ya da onu yas tutmuyorsun. Eski halini yas tutuyorsun."

"Ugh."

Bu konuda çok iyi.

"Biliyorum, her zaman haklı olmak zor bir iş. Tekrar buluştuğumuzda beni geri kazanmak için bana akşam yemeği ısmarlayacaksın."

"Tavsiye köşenizi ne kadar sevmediğimi söylemiş miydim?"

"Her zaman," diyor, sesinde bir gülümsemeyle. Ben de gülümsemeden edemiyorum. "Bak, durum sandığın kadar kötü değil. Sadece çok şey yaşadın. Duygusal olarak savunmasızsın. O yüzden gardını düşürme ve kendini öncelikli tut."

Öyle yapıyorum.

Ama yine de Archer'ın içeri girip beni başımdan almasına izin verdim.

Belki Lyssie haklıdır.

Belki de bu, dişleri ve pençeleri olan bir intikamdır.

Holden veya babamdan hiç onay ve sevgi görmediğim için, ilk karşıma çıkan huysuz, yakışıklı, ulaşılmaz yaşlı adamı seçtim.

Sigmund Freud, kıskançlıktan çatla.

"İyi olacak mısın?" diye sordu uzun bir sessizliğin ardından. "Oraya gelebileceğimi biliyorsun. Sadece birkaç saatlik yol. Sen söyle yeter."

Cazip bir teklif.

Ama buraya gelip Archer'ı ve ona karşı hissettiklerimi görürse, bir hevesle olmasa da onunla birlikte yaşamaya başladığımı fark ederse, muhtemelen ertesi sabah beni terapiye götürür.

"İyi olacağım," diyorum. "Benim için endişelenme, Lyss."

"Hayır, endişeleneceğim. Ama aynı zamanda, eğer birisi kendine bakabilirse, o da sensin. Ve hala arıların var, değil mi?"

"Evet. Tanrıya şükür ki iyi bir şey var."

Telefonu kulağıma daha sıkı bastırarak, onun burada benimle olduğunu hayal ediyorum. Archer meselesi bir yana, taco yiyip K-dizileri izleyip onunla vakit geçirmek harika olurdu.

"Seni özledim."

"Ben seni daha çok özlüyorum. Haber vermeye devam et."

"Tamam." Telefonu kapatıp bir kenara atıyorum.

Ev garip bir şekilde sessiz görünüyor. Archer'ın beni kontrol etmeye geldiğini hayal ettiğim için kendime kızıyorum.

Ama neden gelsin ki? Annesi ile konuştuklarından ve eve gelir gelmez aniden kaçtığımdan sonra...

Oh, bu çok acımasız.

Derin bir nefes alıp, pijamalarımı giyiyorum. Colt daha sonra aşağıya atıştırmalık almaya gittiğimde şüphelenmesin diye kasıtlı olarak mütevazı bir pijama seçiyorum. Yatağın kenarına oturup, kendi düşüncelerime dalıyorum.

Adil ya da değil, Archer Rory'nin içine kapanık olmasının iyi nedenleri var.

Sonuçta, o bekar bir baba ve eski eşiyle arasında büyük sorunlar olduğu açık, bana bunları anlatmasa da.

Özellikle de onun özel konuşmasını dinlediğim için ona kızgın kalamam.

İlk başta kasıtlı olarak değil, ama benim hakkımda konuştuklarını fark ettiğimde, evet, biraz yavaşlamış olabilirim. Bir dakikadan fazla bir süre köşede bekledim.

Hangi kız, hoşlandığı erkeğin kendisi hakkında ne dediğini bilmek istemez ki?

Cevabı beğenmemem onun suçu değil.

Ve Rory ailesinin içinde bulunduğu eski Kansas City tarihini hiç *düşünmedim* bile.

Rory ailesi politikayla ilgilenmiyor gibi görünse de, sanki güçlü bir aristokrat aileden kaçıp başka bir aristokrat ailenin içine düşmüşüm gibi hissetmeliyim.

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Onun gibi bir aileyle ilişki kurmak, benim için en son sırada olmalı.

Yeni Winnie, prestij, siyaset ve büyük ünü olan isimlerle ilgilenmiyor.

Ama bu düşünce yardımcı olmuyor.

Saatler sonra bile, tek başıma esneyip acı çekerken, onun sözleri hala canımı yakıyor.

Lyssie'nin mükemmel tavsiyesini uygulayabileceğimi bilmiyorum.

Kalbimi kapatıp nefes almayı öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyorum.

AYRICA BİLMİYORUM Şakaklarımdaki sıcak dudakları ve yüzümün yanından aşağıya doğru dans eden sıcak nefesini hissedene kadar uykuya dalmışım.

Archer beni kucağına aldığı anda uyanıyorum. O zaten sertleşmiş durumda, ama elleri nazik.

"Saat kaç?" Telefonuma uzanıyorum, ama o elimi yakalayıp parmağımı öpüyor.

Sıcaklık içimi kaplar. "Neredeyse sekiz."

"Ne? Sabah mı?" Gözlerimi açıyorum ve güneşin panjurların arasından parladığını görüyorum. "Kahretsin. Nasıl bu kadar uzun uyuyabildim?"

"Bilmiyorum, ama Colt bu sabah matematik dersine gitti." Archer beni tekrar öper, dili sahiplenircesine ağızma girer. "Dün gece erken yattığın için bunu en iyi şekilde değerlendirelim dedim."

Kahretsin.

Hatırladığım kadarıyla, uykuya daldığımda - görünüşe göre yorganın üstünde - hala Archer'ı düşünüyordum.

Daha fazla ilişkiye girmeden ve daha fazla kalp kırılmadan bunu bitirmem gerektiği gibi yarım yamalak bir düşünceyle kendimi kaybettim.

Ama şimdi o burada, dudakları te n imdeyken, artık o kadar emin değilim.

Onun verdiği zarar, onu daha az bağımlılık yapıcı hale getirmedi.

Yatağın üzerinde tembelce uzanıyorum, kocaman vücudunun benim vücudumun üzerinde hissettirdiği zevki tadını çıkarıyorum. O şimdi burada, belki gelecekte olmayacak, ama bu, anın tadını daha çok çıkarmam gerektiği anlamına gelmez mi? Neden bundan en iyi şekilde yararlanmayayım?

Bir kız biraz eğlenerek *nefes* alamaz mı?

Deneyimlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da Archer'ın kafasında hiçbir endişe olmadan anın tadını çıkarmayı bildiğidir.

Islak ve rahatsız bir halde, ağırlığımı kaydırarak ona düzgün bir şekilde binip kollarımı boynuna doladım.

O, yatağımın kenarında oturuyor. Tekrar öpüşüyoruz, derin ve kaotik bir şekilde. Penisi bana karşı titriyor.

"Tamam," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Artık uyanığım." "Daha iyi misin? Miden?"

"Ne?" Ben sarsıldım geri geri geri endişe endişe onun endişe öncesinde ona verdiğim mazereti

hatırlıyorum. "İyiyim. Sadece uykuya ihtiyacım vardı."

"Senin vardı, velet. Dün gece seni özledim." Elleri popomu bulur ve sıkar. "Ve bunu *gerçekten* çok özledim."

Tanırım.

O bunu çok kolay söylüyor, ama sanırım onun için özel bir anlamı yok.

Belki o anda hissediyor bile, belki geceleri uyanıp kıcımın ona srtndğn görmekten gerçekten zlemiştir.

Bu düşünce boğazımı sıkıştırıyor, ama ben sadece gülümsüyorum.

"Eh, daha erken olmayacak. şimdi telafi etsen iyi olur."

Kollarını bana dolarken ayağa kalkıyor ve ben bacaklarımı beline doluyorum.

Sarhoş gençler gibi odasına doğru sendeleyerek yürüdük, nefes alamayana kadar pştk ve birbirimizi okşadık.

Kesinlikle buklelerimin ötesini göremiyor.

Sırtım duvara çarpar ve o, pijama stm çıkarana kadar onu ekiştirir.

"ok daha iyi," diyor boğuk bir sesle, başını eğip meme uçlarımı emmeye başlıyor.

stm yerde unutulmuş bir şekilde yatıyor ve ben ona srtnyorum, çıplak tenime hızlı ve sert nefes alıp verişini seviyorum, beni arzu ile dolduruyor.

Archer ile her şey her zaman çok

hamdır. Bu yüzden bu kadar güzeldir.

Beni ne kadar istediğ ya da benim onu ne kadar tahrik ettiğim asla sır değil ve ona bakarak bile orgazm olabileceğime eminim.

Bittiğinde, bunu özleyeceğim. Çok zleyeceğim.

Ama şu anda bunu düşünmüyorum — tek önemli olan şey, bana dokunma şekli, zihnimden düşüncelerimi uzaklaştırması.

"Beni burada mı becereceksin?" diye nefes nefese soruyorum, ellerimi saçlarında gezdirerek.

"Neden olmasın?"

İyi bir neden yok, sadece Archer'ı yatakta görmek istiyorum, ben onu sikerken elleri kıçıma gömülü olsun istiyorum.

Dn geceden sonra, biraz kontrol istiyorum.

"nce beni yatağa götür," diye fısıldıyorum, dudaklarımı boğazında gezdirerek.

O kaba bir şekilde gülüyor ve dişleriyle meme ucumu ısırıyor.

Eminim ki kadınlık organlarım şu anda yedi rüzgara dağılmış durumdadır.

"Nasıl isterse," diye homurdanıyor. "Yatağıma."

Çok seksi.

Beni odasına taşıması da öyle, bir eli kıcımda, beni yukarı aşağı hareket ettirerek sikine sürüyor, beni kendisine sürüyor.

İki kat giysi olmasına rağmen, ne kadar ıslak olduğumu hissedebileceğinden eminim.

Yatağa vardığımızda, ben çoktan orgazm olmaya yaklaşmıştım.

Bu tamamen saçma, çünkü bir süredir birlikte yatıyor olsak da, onun üzerimde yarattığı büyünün hala alışamadım.

Bu bir sihir olmalı, kanımı kaynatıyor ve varlığından haberdar olmadığım sinirlerimi, dokunulmak için can atan keman telleri gibi titretiyor.

Beni yatağa yatırmaya çalışıyor, ama ben bacaklarımı kilitli tutuyorum ve o da benim peşimden yatağa düşüyor.

İkimiz de nefes nefese, gülerek.

Bir an için, üstümde duran onun muhteşem hissini, ağırlığını, sıcaklığını ve gücünü içime çekiyorum.

Evet, bu adam istese bile iğrenç olamazdı.

Kral boyutu yatak her zamanki gibi kocaman geliyor, bu yüzden yuvarlanıp onu altıma alıyorum ve geri kalan kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Penis serbest kalıyor ve kirpiklerimin arasından ona bakarken onu ağzıma alıyorum.

O inliyor.

Bu sesi *seviyorum*.

Tıpkı başını geriye doğru eğip, çenesini kontrolünü kaybetmemek için çabalarkenki hali gibi.

Onu parçalara ayırdığımda, kontrolünü kaybettiğinde, bu en seksi şey.

Onu sonsuza kadar sahip olamayabilirim, ama bunu unutmayacağını garanti edebilirim.

Üzerine çöktüğümde, kalçalarımı kavrar, parmakları açgözlülükle derime batar, beni hareket ettirmek, kontrol etmek, *kırmak* ister.

"Hayır," diye fısıldıyorum, ellerini tutup parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Sıkı tut."

"Sugarbee." O takma adı inleyerek söyler, elleri beni o kadar sıkı sarar ki neredeyse rahatsız edici olur. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Biliyorum." Kalçalarımı sallıyorum, onun sevdiğini bildiğim her şeyi yapıyorum, onu doruğa ulaştırıyorum.

Kendimi ona adadım, onu *sertçe* becerdim, onu en uç noktaya itmek için, sonra da içimde patlamak üzereyken geri çekildim.

Bu sefer prezervatif yok.

Kahretsin.

O anın baş döndürücü heyecanında unuttu mu, yoksa birbirimizi hiçbir engel olmadan hissetmek için o kadar çılgın mıyız, bilmiyorum.

Ama amım onun damarlarını, her muhteşem itişini hissediyor ve hareketlerimi kontrol etmek imkansız.

"Kahretsin, sen... içime boşalacaksın," diyorum. Gözleri keskinleşiyor.

Şaşkınlık ya da inkarla değil.

Dizginlenemeyen şehvetle.

"Bunu mu istiyorsun, kadın? Seni bu kadar iyi siken adamın, senden geriye kalan her şeyi almasını mı istiyorsun?" Nefesi kesiliyor. "Küçük amcığını doldurmamı mı istiyorsun?"

Tanrım.

Dudaklarımı acı verecek kadar sert ısıyorum, o kadar kaybolmuş durumdayım ki tek yapabileceğim başımı sallamak.

Kendi orgazmım hızlı hareket eden bir fırtına gibi gelir, ikimizin bir araya gelmesini o kadar çok isterim ki.

Başka bir an. Başka bir

yanılsama.

Belki de başka bir acı-tatlı anı. Ama şu anda umurumda değil.

O kadar deliyim ki, onun penisi üzerinde kıvranıyorum, eğer hala hareket ediyorsam ve onun elleri beni penisi üzerinde yukarı aşağı sallamıyorsa.

Kahretsin.

Evet, bu aidiyet duygusu geçici, ama ben onu çaresizce arzuluyorum.

Ona oksijen gibi ihtiyacım var.

Ama bu düşünceyi başka bir zamana saklıyorum, çünkü kendimi gece mavisi gözlerinde kaybediyorum.

"Winnie, lanet olsun!" Bana karşı olan her kas granit gibi sertleşiyor, cildi terden kayganlaşıyor.

"Yaklaştım," diyorum ona. Sözlerim kesik kesik ama yumuşak. "Archer, boşalacağım!"

"Siktir, siktir. Sikime boşal, Winnie." Gök gürültüsü gibi bakışlarını üzerime dikeyor.

Ben de öyle yapıyorum ve o, hayvani arzularına teslim olarak altımda kıvrılıyor, ben onu sıkıca sarıp sarmalarken içimde derinlerde şişiyor.

O bir insan dalgası, inleyen bir fırtına, bedenimi ona çarpan bir tsunami.

Onun yankısını kemiklerimde hissediyorum.

Seğirmesi, göğsündeki hırıltı, sikini sonuna kadar gömüp boşalıırken çıkardığı ses.

Geliyorum!

Sonra, duyularımı yakıp kül eden beyaz sıcak bir coşku var.

İçimde patladığında çıkardığı her parçalayıcı inilti ve sert homurtu, en karanlık aydınlanma gibi geliyor.

Evet, sanırım şimdi anladım.

Eğer bu güzel bir yanılsama ise, beni asla eve götürme.

Archer Rory ile ilişkimiz böyle bitmek zorundaysa, kalan her saniye için acı çekeceğim.

ELLERİ benimkileri o kadar sıkı tutuyor ki, gözlerimi tekrar açtığımda parmaklarımı hissedemiyorum.

Sadece sonrasının tadını çıkarmak ilahi bir his.

Neredeyse orgazm kadar iyi, bu garip samimiyet, ondan kalkıp temizlenmeye başladığımda bile aramızda hala devam ediyor.

"Önce buraya gel," diyor, kolunu uzatarak. Onun kucağına girmek biraz fazla normal, biraz fazla kolay geliyor. Tanıdık bir odaya geri dönmek ya da çamaşırlarının o belirgin, hafif kokusunu duymak gibi.

Gözlerimi kapatıp, kalp atışlarının sesini dinliyorum. "Colt ne zaman eve gelecek?"

"En erken öğlen." "Bu uzun bir matematik dersi."

"Birkaç aya sıkıştırılmış bir üniversite dersi gibi. Annesi ile brunch için buluşacak." Başımı omzuna yaslayarak iç çekiyor. "Gidebileceğini söyledim."

Hay aksi.

Bu ona pek çok soruya kapı açıyor, ama sormaya cesaret edemiyorum. Böyle değil.

Şimdi değil.

Dünkü kabustan sonra, büyük beklentiler, korkular ya da başka hiçbir şey olmadan sadece *var olmak* iyi geliyor.

Rina'yı düşünerek bu anı mahvetmek istemiyorum.

Ancak telefonu yanında titriyor ve kaşlarını çatarak telefonu eline alıp aramayı kabul ediyor.

"Alo?"

Telefonun diğer ucunda bir ses duyulur.

Sonra yüzü sert hatlara ve somurtkan çizgilere büründü. Duyduğu şeyin kötü bir haber olduğunu biliyorum. Hiçbir iyi haber birinin yüzünü bir anda yaşlandırmaz.

"Tamam, evet. Oraya geleceğiz," der kısa ve öz bir şekilde. Hızlı, profesyonel, duygusuz.

Aniden telefonu kapatır ve ben onun kollarından kayarım.

"Ne oldu?"

"Bakım müdürümdü. Bu sabah ekibinden biri tarafından Solitude'a çağırılmış," diyor Archer yavaşça, gözlerime bakarak. "Bazı hasarlar olduğunu söylüyor."

"Hasar mı? Ne tür?" Kalbim hızla çarparak boğazıma kadar çıkar.

"Kendi gözlerimizle görmemiz gerektiğini söyledi, Winnie. Hadi temizlenip gidelim."

FIRTINA ÖNCESİ SÜRÜ (ARCHER)

Siktir.

Beni şaşkına çeviren bir felakete bakıyorum. Sanki bir sürü vahşi Pooh ayısı bal aramak için arı kovanlarına saldırmış ve hepsini paramparça etmiş gibi.

Her yer odun parçalarıyla dolu, mor bal parçaları yere sıçramış, bal peteği parçaları çiçek tarhlarına dağılmış.

Katliamı doğru düzgün sindiremeden, Winnie kendini bana atar ve yüzünü göğsüme gömer.

"Kim... bunu kim yapabilir? *Kim?*" diye hıçkırarak sorar.

Bütün vücudu titriyor.

Sadece Winnie Emberly birkaç tahrip edilmiş arı kovanı yüzünden bu kadar duygusal olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, bu sefer haklı nedenleri var.

Bizden hemen önce gelen polis memurları hala enkazı karıştırıyor, ama ben sonucu zaten biliyorum.

Hiçbir şey.

Net bir kanıt yok.

Bunu yapan kişi, mülkün boş olduğunu *biliyordu*. Etrafta endişelenecek başka kimse olmadığını biliyordu.

Ayrıca, olası bir adli tıp soruşturması durumunda bile, eldiven kullanarak etrafta belirgin parmak izi veya DNA bırakmayacak kadar akıllıydı.

Yine de, bunun hedefli bir saldırı olduğu inkar edilemez.

Ben bunu bir türlü anlamıyorum.

Eğer biri bana saldırmak için buraya gelmişse, bu mülkte yok edilmesi çok daha değerli birçok şey var.

Öncelikle, tüm bu lanet kulübe mesela.

Yine de, dokunulmamış gibi görünüyor. Kapılar sıkıca kapalı; pencerelerde bile bir leke yok.

Öte yandan arı kutuları... Hiperaktif bir küçük suçlu onları parçalara ayırmış.

Nasıl bilinçlerini kaybetmeden kurtuldukları ise başka bir muamma, ama kulübenin kapısının açık olduğunu görünce bir fikrim var.

Kilit kırılmış.

Lanet olası arıcılık ekipmanlarını almışlar. Arıları yok etmek

için arı kıyafeti kullanmışlar.

Bu iğrenç keşif içimi öfkeyle dolduruyor. Sesime yansıtmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Ne tür bir hayvan böyle bir şey yapar?

"Onlar... onlar sadece arılardı. Aman Tanrım!" Winnie gömleğime ağlıyor.

Onu sakinleştirecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Öyle bir cinayet öfkesi içindeyken olmaz.

İç çekerek saçlarını okşuyorum, onu daha sıkı sarıyorum, göğsü nefes almakta zorlanacak kadar sıkı sarıyorum. Ama o bana daha da sıkı sarılıyor, ellerini gömleğime geçiriyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar akıllara durgunluk veren bir seksten bu noktaya nasıl geldik? Bir saat içinde hayatım altüst oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyorum.

"Bunu kimin yaptığını bulacağız," diye söz veriyorum, çenemi onun başının üstüne dayayarak, katliamı izliyorum.

Dağınıklık, maddi hasar, bunlar umurumda değil.

Hayır, bu olayın Winnie'ye yönelik kişisel bir saldırı gibi hissettirmesi, beni öfkeliendiren şey.

Başka kim, arılara olan ilgisi yüzünden benim mülküne girip onları bu kadar şiddetle parçalayacak kadar onu önemsiyor ki?

Bunun için çok iyi bir tahminim var.

Ve fırsatım varken onu yumruklayıp bayılttığım için şimdiden pişmanım, sonuçları umursamadan.

Hışırtı sesi duyuyorum ve dönüp baktığımda, baş memurun enkaz yığınlarının arasından bize doğru ilerlediğini görüyorum. Adı Paul Higgins, ama geldiğinde ona Paul dememizi söyledi. Yardımcısı, koltuğunun altına kalın bir tablet sıkıştırmış olarak arabaya geri dönüyor.

Winnie burnunu çekerek uzaklaşıyor, polise karşı kendini toparlamaya çalışıyor.

"Bunun için çok üzgünüm, Bay Rory," diyor Paul, Winnie'ye rahatsız edici bir bakış attıktan sonra bana sesleniyor. "Kameralarınız olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Girişin üzerinde, evet, ama kutuları kurduğumuz arka bahçelere bakmıyor." Çok büyük ve can sıkıcı bir ihmal.

"Her neyse, herhangi bir görüntü işe yarayabilir. Şüphelimiz arabayla gelmişse tek bir giriş yolu var. Videoyu çekip gönderirseniz, seve seve bakarım."

"Elbette, memur bey. Ofisteki asistanım mümkün olan en kısa sürede buluttan görüntüleri çekecek." Ona asistanımın bilgilerini veriyorum ve Paul'un beklediğini ve acil olduğunu bildirmek için ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Sonra sadece biz kaldık, felaketle baş başa.

Bakım müdürü Simon Chance, muhtemelen gönüllü olarak ifade vermek ve tüm resmi işlemleri yapmak için polisleri karakola kadar takip eder. Bu karışıklığı temizlemek bize kalır.

Winnie'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü başparmağımla nazikçe silerim.

Onu bu halde görmek içimden bir şeye yumruk atmak geliyor, ama şu anda ilkel bir patlama hiçbir şeye yardımcı olmaz.

"Hey," diye fısıldarım. "Her şey yoluna girecek. Temizliği bana bırak, eğer çok zor geliyorsa."

"Archer, hayır. Onlar *bunu* yaptıktan sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Parçalanmış kutulara boş boş bakıyor.

Artık etrafta pek arı kalmadı. Evleri yok edildikten sonra aceleyle dağıldılar herhalde.

Saldırıda kaç tanesi öldü?

Etrafta ezilmiş birkaç arı gördüm, ama bu konuyu düşünmek istemiyorum, her ne kadar böceklerin sürüsü beni biraz ürkütse de.

Ben bıraktım Winnie dolaşmasına etrafta enkazın
enkazın al onun içine çekerek, onun mutlu işini yas
tutarak.

O arkamdan bağırırken ben hala öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum.

Şaşırtıcı derecede mutlu bir bağırış, sanırım. Bu karmaşada iyi bir haber mi
buldu acaba?
haber mi buldu?

"Orada!" diye fısıldıyor, ormanı işaret ederek. "Sanırım ormandakini
kaçırdılar."

Ben başka bir şey söylemeden, o koşarak bahçenin çimlerini geçip, en uzak
yıkık kutuların hemen ötesinde ormanın başladığı uzun yabancı otların arasına doğru
koşmaya başladı.

Tıpkı düşündüğü gibi, saldırganın gözden kaçırdığı bir kutu vardı.

"Hey, bebekler," diye mırıldanarak arıların yanına diz çöküyor. "Hey, hey.
Başardınız. Güvendesiniz." Yine ağlıyor, ama eminim ki bunlar mutluluk gözyaşları.

Birkaç arı havada süzülerek, tembelce saçlarının etrafında dolaşıyor ve ara sıra
konup tekrar havalanıyor. Her zamanki gibi, o da umursamıyor.

Winnie lanet Emberly, mor nektarın koruyucu azizesi. Bir arının sahip
olabileceği en iyi iki ayaklı arkadaş.

Küçük arı sürüsüne çok yaklaşmak istemediğim için biraz geride duruyorum,
ama o sadece bana bakıyor, yüzü ılık havada terle kaplı.

"Hala bir tane kaldı. Devam edebiliriz."

"Harika. Onu hallettiğimde, orayı lanet olası Bees-Knox Kalesi'ne
çevireceğiz, Winnie," diyorum ona.

En azından bunu yapabilirim.

Saldırıya uğradıktan sonra kendimi güçsüz hissetmeye alışkın değilim. Bu
durumu iliklerime kadar nefret ediyorum.

Kötü niyetli kişilerin etrafta dolaşabileceğini bilerek kendi mülkümü korumayı
başaramadım.

Daha da kötüsü, onun kalbini korumayı
başaramadım. Vücudunu, hayatını belki.

Ama bunu yapan pislik ortaya çıktığında o burada olsaydı ne olurdu?

Bu düşünce kanımı donduruyor, boğazımda yanan bir kaya oluşturuyor.

Söyleyebileceğim başka bir şey yok, bu yüzden ona doğru ilerliyorum, zihnimde bu son kutuyu korumak için ihtiyacımız olan şeyleri bir araya getiriyorum.

"Kameralar, dikenli tel, çitler, ne gerekiyorsa. Geri gelirlerse, bu sefer kameraya yakalanacaklar. Uygulamaya erişimim olacak ve çok uzağa gitmeden önce beni ve polisi uyaran otomasyonlar kuracağım."

"E-evet." Yine burnunu çekip, elinin tersiyle burnunu siler. Yavaşça arı kutusundan uzaklaşıp bana katılır.

Arıların uzaktaki vızıltıları giderek yükseliyor. Yemin ederim ki sesleri tedirgin edici geliyor, ama o hızlı hareketler yapmıyor ve sonunda son böcekler de ondan ayrılıp gruba geri dönüyor.

Evet, üzerimde böceklerin dolaşmasına asla alışamayacağım galiba. Özellikle de sokan böcekler.

Ama onun için bu kadar önemli oldukları için, onları hayatım pahasına koruyacağım.

"Bilmiyorum, Archer. Güzel bir düşünce, ama bir fark yaratacak mı?" Yüzüme bakar. "Bunu kim yaptıysa, bir daha geri dönmeyecek. Tabii ki, yakalanmadan kaçabildilerse."

"Yakında öğreneceğiz. Ön kamera plaka numarasını, araç tipini gösterebilir, ama..."

"Onu kastetmedim." İçini çekerek elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine dolayarak aşağıya bakar. "Kimin yaptığını zaten biliyorum." "Evet. Kanıt olmadan yüksek sesle söylemek istemedim."

Şakaklarımı ovuşturdum.

"...ama mantıklı, değil mi?" Gözleri artık berrak yeşil havuzlar gibi, daha önce döktüğü gözyaşlarının izi yok. "Bu *tam* Holden'ın yapacağı türden boktan, önemsiz bir şey."

"Siktir git Holden Corban." Adam *bana* arı kovanlarıyla değil de balyozla vurmuş gibi bu sözleri hırıldayarak söylüyorum. "Kanıt bulursak, onun sikini duvara çivileyeceğim. İnsanların bildiği tüm izinsiz giriş ve mülk tahribatı suçlamalarıyla. Hatta, uygunsa terörist tehdit suçlamalarıyla bile."

"Ne çıkacağını göreceğiz." Üzüntüyle gülümsüyor. "Ama bu karmaşaya bakmaktan gerçekten nefret ediyorum. Hayatlarımızı yeniden düzene sokmaya çalışabilir miyiz?"

O suç mahallinden bahsediyor, ama ben onun sözlerinin ötesini okuyorum. Bu yüzden başımı sallayıp, kollarımı sıvayıp, kulübeye doğru yöneliyorum.

Felaket bölgesini temizlemek birkaç saat sürer.

Başlamadan önce birkaç bakım görevlisini çağırmayı teklif ettim, ama o bunu kendimiz halletmemizde ısrar etti.

Sanırım her bir acıyı kendi elleriyle hissetmek istiyor.

Sanki zayıf, küçük bir piç kurusu onun onunla evlenmek istemediğini anlayamamışsa, bu *onun* suçuymuş gibi.

Neredeyse bunu yapıp, alingan, pasif-agresif küçük bir pislikle evleneceğini bilmek kanımı kaynatıyor.

Elbette cinayeti onaylamıyorum, ama kendini bir ağaca çarparsa gözyaşı dökmem.

Bu olay, sıradan bir yaramazlıktan çok daha öte, aşırı bir şeydi.

Nöbetçi şoförüm Colt'u matematik dersinden ve Rina ile brunch'tan sonra buraya getiriyor. O yaşta olduğu için ne olup bittiğini saklamanın bir anlamı yok, nasıl olsa öğrenecektir.

Saat ikide gelir ve bizim toplandığımız arka bahçeye doğru yürür.

Yıkımın izlerini, arı kovanlarının yok olduğunu görünce, yolun ortasında durur ve gözleri fal taşı gibi açılır.

"Siktir," diyor.

Normalde küfürlü konuşması için onu düzeltirdim, ama bu sefer haklıydı.

"Kahretsin," diye katılıyorum.

"Ne oldu, çocuklar? İyi misiniz?" Winnie'ye masumca bakar. Winnie, parlak güneş ışığında çok solgun ve kırılğan görünür, sanki bu kaosun canlı acısı onun rengini çekip götürmüş gibidir.

"Ben iyiyim, Colt," der, ikna edici olmayan bir gülümsemeyle.

"Hey dostum, tam zamanında geldin. Winnie'yi içeri girip biraz dinlenmeye ikna etmeme yardım eder misin? Biraz kestirmek ona iyi gelir." Burası artık güvenli bir yer gibi görünmüyor, ama Winnie bugün yeterince acı çekti.

Burada kalanları temizlemesini istemiyorum.

Winnie yüzünü buruşturur. "Hayır, dün gece milyonlarca saat uyudum." "Biraz daha uyuyacaksın."

Colt ikimizi sırayla süzer. "...siz ikiniz birlikte misiniz?" Kahretsin, bu çocuk ve ağzı.

"Colt," diyorum sertçe. "İnsanlara öylece soramazsın."

"Açıkça belli olduğunda sorarsın," diye Winnie alaycı bir şekilde cevap verir ve yüzünü buruşturur. "Kusura bakma.

Yani, demek istediğim..."

"Dur bakalım." Colt ona kaşlarını çatıyor. "Yani, sorun değil. Beni ilgilendirmez. Ben sadece..."

"Aynen öyle," diye homurdanırım. "Ağzını kapatıp çöp torbalarına yardım edecektin."

"Sorun değil." Bana bakar ve tereddüt eder. "Biliyor musun, sanırım içeri girip biraz dinleneceğim. Dışarısı çok sıcak ve ben çoktan yandım bile. Güneş kremi getirmeliydim."

"İyi fikir." Bu, ağzını tutmaması gerektiğini bir kez daha hatırlatılması gereken oğlumdan onu uzaklaştıracaktır. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana seslen."

"Tabii ki." Elini yüzüne koyarak bana küçük, hüzünlü bir gülümseme attı ve kalbimi burktuktan sonra sürgülü kapıdan içeri girdi.

Lanet olsun.

Colt'a dönüyorum. "Bu da neydi böyle?" "Ne, soramaz mıyım?"

"Hayır, soramazsın. Birinin özel işlerine burnunu sokmak onu rahatsız eder."

"*O kadar da* rahatsız değildi," diyor. "Yani, bunu büyük bir mesele gibi gösteren tek kişi sensin. Öyle değil baba, sen de diğer erkekler gibisin. Anlıyorum. Siz erkekler bir iki soruya cevap verebilirsiniz, paniğe kapılmanıza gerek yok."

"Hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilim. Ama bilgin olsun, senin düşündüğün gibi değil."

"Harika, yine belirsizlik." Burun kıvrıp başını sallar. Winnie'nin yere bıraktığı bahçe eldivenlerini aldığı izlerim. "Peki, nasıl bir şey o zaman?"

"Birincisi, seni ilgilendirmez." Şişkin bir çöp torbasını alıp kapıya taşıyorum. Bakım ekibi daha sonra gelip alacak. "Annenle brunch nasıldı?"

"Harikaydı! Yeni açılan bir yerde ıstakozlu Benedict yumurtası yedim. Bana yaz okulu hakkında sorular sordu ve arılar hakkında konuştuk." Omuz silkiyor. "Onunla konuşmak güzeldi. Bu yıl sonbaharda batıya gelmemi ve beni San Juan Adaları'na veya Vancouver Adası'na götüreceğini söyledi."

Diğer bir deyişle, oğlum ve sorumsuz annesi için evden çok uzak bir yer.

"Mm-hmm," diye homurdanıyorum, dilimi zorlukla

ısırarak. Bu kısmı hiç sevmiyorum.

Ebeveyn olmak, erkek gibi davranıp dramayı geride bırakarak etkili bir şekilde ebeveynlik yapabilmek demektir, evet. Ancak kimse bunun ne kadar zor olduğunu söylemez.

Ya da bazen çocuğunu ne kadar sarsmak istediğini, çünkü aptal, entrikacı eski eşini sarsamadığın için.

Rina bunu daha önce de yaptı.

Oğlunun umutlarını yeşertti ve sonra parçaları toplamak, annesinin neden hiç büyümediğini ve büyük planlarını gerçekleştiremediğini açıklamak için beni bıraktı.

Elbette Colton bir anneyi hak ediyor ve onu asla ondan saklamayacağım, ama bu duruma gözleri açık bir şekilde girmeli.

"Yakında eve dönecek mi?" Çok umutlu görünmemeye çalışıyorum.

"Bilmiyorum. Daha çok şehirde biraz kalacak gibi görünüyor."

biraz. Bir sonraki veli toplantısına gelip, tüm öğretmenlerimle tanışmak ve nasıl olduğumu görmek istediğini söyledi." Sesinde gurur var. "Oh, ve ona bir şey oyacağımı söz verdim."

"Tamam."

Bana bakıyor. "Kızgın mısın?" "Hayır."

"Ama anneme kırgınsın."

Bu soruya cevap vermeye değmez. Ona yalan söylemek istemiyorum.

Evet, yıllarca ortadan kaybolduktan sonra böyle birdenbire ortaya çıkıp ona yüklendiği için annesine kırgınım. Yıllardır Rina'ya bu yüzden kırgınım ve bu sefer farklı olacağına inanmak için hala iyi bir neden yok.

"Eğlendin mi?" diye soruyorum düz bir sesle.

"Evet! TikTok videoları çektiğini biliyor muydun? Sadece ürün incelemeleri ve sanatını sergileyen dudak senkronizasyonu videoları, ama biraz komikler."

Tabii.

Rina her zaman usta bir manipölatör olduğu için bu çok komik ve onun için mükemmel bir aldatmaca yeri gibi görünüyor. Ayrıca, şimdiye kadar aktif olarak umursamamayı seçtiği bir çocukla ilişki kurmak için yaptığı son çaresiz girişim.

Aşırı dolu bir çöp torbasını alır ve kaldırırken homurdanır. Onu taşımayı teklif etmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Onun yaşında, her erkek çocuk gibi, güçlü veya yetenekli olmadığına dair her türlü imaya karşı hassastır.

O da atletizmden çok zekasını ön plana çıkaran, formda bir çocuk.

Dürüst olmak gerekirse, yaşadıklarından sonra, benim onun yaşındayken olduğumdan daha güçlü ve akıllı. Hoşuma gitse de gitmese de, oğlum genç bir adam olmaya yarı yolda.

Çok korkutucu.

"Anlıyorum baba," diyor Colt, çantaları kapıya taşıırken. "Anneme neden kırgın olduğunu, yani."

"Ona kırgın olduğumu mu *söyledim*?"

"Söylemene gerek yoktu. Belli oluyor." Gözlerini devirip çantayı yere bıraktı. Çanta çitlere çarptı ve o ellerini silkeledi. "Mantıklı. Seni terk etti, sonra birdenbire ortaya çıkıp beni senden çaldı. Kırgınsın. Tamam, neyse."

O sadece beni terk etmedi, bununla yaşayabilirdim. Sorun şu ki, *onu* da terk etti.

"Neden bir 'ama' olduğunu hissediyorum?"

"Ama... bir denemeye değer değil mi? Çok uzun zaman oldu." Sesi çok samimi geliyor. Önerdiği şeyin doğru olduğuna o kadar emin ki

doğru şey olduğundan çok emin. "Özellikle de o değişmişse."

En azından bir hafta boyunca her gün parkta buluşup öğle yemeği yedi.

"Sorun şu ki Colt, bunu kesin olarak bilmiyorum. Birkaç hafta takılıp seni parklara ve öğle yemeklerine götürmek pek bir şey kanıtlamaz." Ve bu acımasız gerçek olmasına rağmen bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Körü körüne geleceğe adım atmak için çok fazla kötü geçmiş var.

"Neden? Ne kanıtına ihtiyacın var?" diye soruyor.

Kahretsin.

On üç yaşında bir çocuk için, o çok iyi bir sorgulayıcı, her zaman beni rahatsız eden sorulara odaklanıyor.

"Çünkü. Bir leopar bir gecede beneklerini değiştirmez. Bunun için ağartıcıya ihtiyaçları vardır." Lanet olası bir klişe. Çok güzel.

Bu ne anlama geliyor ki?

Kaşlarımı çatıyorum çünkü babam gibi konuşuyorum, kalbim doğru yerde olsa bile, olduğundan daha derin görünmek için kafiyeli konuşuyorum. Babamın tüm o şiirleri bana çok fazla bulaşmış.

Colt'un yaşındayken bana söylediği o saçmalıkları nefret etmiyor muydum? Sanki gerçek bir insanla konuşamayacak kadar küçük olduğum için bilmecelelere ihtiyacım varmış gibi.

Babam o zaman yanılmıştı ve içimden bir ses şimdi benim yanıldığımı söylüyor.

"Biliyorsun, annem seninle Winnie'ye karşı hiç tuhaf davranmıyor," diyor, bana bakmadan. "Sizin birlikte olmanıza gülüyor sadece."

"Biz *birlikte* değiliz," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Ona yardım ediyorum. Geçici olarak. Konu kapanmıştır. Yeni bir ev bulur bulmaz ve arı meselesi herhangi bir sürpriz olmadan yoluna girer girmez, Winnie hayatına devam edecek, biz de öyle. O yüzden onu sanki artık bizimle kalıcıymış gibi davranmayı bırak, tamam mı?"

Colt kaşlarını çatarak bana bakar.

İnce omuzlarını silkiyor ve tekrar başka yere bakıyor. "Her neyse," diyor sinirli bir şekilde. "Demek onu umursamıyorsun. Anladım." Kahretsin.

"Colt, ben öyle demek istemedim..."

"Baba, neyse ne!" Boş çöp torbasını rulodan koparır ve huysuz ve incinmiş bir şekilde, kalan pisliği toplamaya başlar.

Kalbim kurşun gibi ağırlaşıyor.

Her şey ters gidiyor ve bu beni gerçekten mahvediyor.

Colt bu konuları yetişkinler gibi konuşabilecek yaşta ve yaşı ilerledikçe hayatımın bazı kısımlarına dahil edilmeyi hak ediyor. Özellikle de annesi ve benim birlikte olduğum kadınla ilgili konularda.

Ama hayır, ben gidip ona bağıryorum çünkü ikisi hakkında konuşmak, taze yaraları deşmek gibi geliyor.

Ve bu, Winnie'nin eski nişanlısının geride bıraktığı karmaşayı hesaba katmıyor bile.

Mülküme izinsiz giren bir adam, onun eşyalarını mahvetti. Hepsi, Winnie onu reddettiği ve adam bir kadının isteklerine saygı duymayı hiç öğrenmediği için oldu.

Oh, Holden'la birkaç dakika boyunca kamerasız bir odada yalnız kalmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Ama bu durumun beni ne kadar şiddetli hissettirdiğini, Winnie'ye olan içgüdülerimi inkar etmenin ne kadar imkansız olduğunu ya da gerçeklerden ne kadar kaçtığımı nefret ediyorum.

Geçen Rina durumunu nasıl ele aldığımla olan benzerlikler yüzüme çarpıyor.

Kafamda bir diken gibi takılıp kalıyor. Ne kadar temizliğe odaklanmaya çalışsam da, bunu düşünmeden edemiyorum.

Winnie ve Rina. Rina

ve Winnie.

İki çok farklı kadın.

Her ikisi de hayatıma saf elektrik kaosu getiriyor.

Tarafından zaman zaman	ben karşı	uzun uzun
zamandır ertelenen gerçeği	getireceği	getirdikleri, Solitude'u
temizlemek çocuk oyuncağı olabilir.		

BAL GİBİ SÖZLER (WINNIE)

Beni Solitude'dan uzak tutmak için alev makinesi bile yetmezdi.

Archer beni geri dönüp onun evinde kalmaya ikna etti, evet - ve bu sorun değil, Holden her şeyi mahvettikten sonra ikna etmek çok da zor olmadı - ama ertesi gün erken saatlerde geri dönüp durumu çözmeye karar verdim.

Çılgınca olduğunu biliyorum, ama garip bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum.

Eğer buraya, arkamda bir vagon gibi sürüklenen sefil hayatım ve şüpheli kararlarımla gelmemiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

Holden, Archer'ın mülkünü mahvetmek için ortaya çıkmazdı.

O zavallı arıları yok etmezdi.

Şu anda bile gözlerim doluyor. Sonuçları çok acımasız. Çok kişisel.

Çok acımasız.

Çok yürek parçalayıcı.

Bunu düşünmek için durduğum her seferinde boğazım tıkanıyor ve nefes almayı unutuyorum. Bu tuhaf bir savunma mekanizması gibi, vücudum kapanıyor ve baştan ayağa keskin bir ağrıya kapılıyorum.

Sadece oturup geçmesini beklemem gerekiyor.

Ciğerlerimin tekrar çalışmaya başlamasını ve yatıp ölmek zorunda olmadığımı hatırlamamı beklemek zorundayım.

Hala durumu düzeltme şansım var. Doğru. O zaman işe geri dönelim.

İlk olarak, mevsim geç olmasına rağmen yeni çiçekler dikmeye çalışıyorum. Gelecek yıl, kesinlikle güzel çiçekler açacaklar.

Archer, etrafa yeni kameralar yerleştirerek meşgul oluyor. Ben de, ticari görünümünü bozmadan mülkü arılar için daha çekici hale getirmenin yollarını arıyorum.

Tabii ki, şu anda buralarda pek fazla arı yok.

Çoğu, evleri parçalanınca kaçtı, ama hâlâ birkaç tane var ve onları geri getireceğiz.

Arılar galip gelecek, biz de öyle.

Peki ya bu saldırının rastgele bir saldırı olma ihtimali varsa? İnanması zor, evet, ama hala elimizde bir kanıt yok.

Belki yeni kameralar, büyük güvenlik levhası ve gelecekteki arı kovanlarının etrafına kurulacak uygun bir çit, başkalarının onlara saldırmasını engellemek için yeterli olacaktır.

Yine de, her ihtimale karşı, ormana daha yakın yerlere daha fazla kutu koymayı düşünüyorum. Saldırgan bunu gözden kaçırmış. Belki de tüm bu teknolojiye rağmen, daha doğal bir kamuflajla daha güvende olurlar.

Ayrıca, bu sayede kudzu ve kara akasya ağaçlarına daha yakın olurlar. Belki bal daha da morlaşıp.

Dizlerimin üzerine çökmüş, bozulmuş çiçekleri yeniden dikerken onu gördüm. Gerçekten çok küçüktü, bitkileri ve yaprakları kenara itmeseydim neredeyse fark edilmeyecekti.

Bir sakız kağıdı.

Küçük ve pembe, ön yüzünde komik bir retro yazı tipiyle "berry bomb" yazıyor.

Daha onu almadan ellerim titremeye başladı.

Vücudum nefes almayı unutuyor. Tanrım, artık gerçeği inkar etmek imkansız.

Bu markayı, bu sakızın tam da bu tadını o kadar çok gördüm ki, gözümünden kaçması imkansız.

Lanet olsun. Holden.

Her zaman onun yaptığını biliyordum.

Springfield'dan buraya başka kimse gelmezdi ve başka kimse bu kadar kindar ve kindar davranacak kadar küçük düşünen biri değildi.

Babam çekiçle gelmezdi, hele ki ellerini küçük yıkımlarla kirlletmezdi. Bu onun tarzı değil.

Zaten beni yasal yollardan dışladı.

Ama Holden, ne kadar aksini iddia etse de şımarık bir çocuk.

İşte kanıtı ve düşündüğümünden daha büyük bir öfke nöbeti geçirdiği uyarısı.

Tanrım, öfkesiyle *başka* ne yapabilir ki? Görüşüm bulanıklaşıyor.

Ayakta dururken kafamda kendi nefesimi duyuyorum, dünya dönüyor, o aptal sakız kağıdı parmaklarımda uçuşuyor. Holden'ın bunu soyut olarak yaptığını düşünmekle, onun yaptığının kesin kanıtına sahip olmak iki farklı şey.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim. Onu şu anda nefret ettiğim gibi.

Bu çirkin duygu, derimin altında zonkluyor, neredeyse patlayacak gibi. Ona bedelini ödetmek istiyorum.

Ona zarar vermek istiyorum.

Onun hayalarını tutup bükme istiyorum, çünkü o kadar çok değerli arının yuvasını yok etti, peki ne için? Bana öğ almak için mi?

Tanrım.

Aklım başımda değilken telefonumu çıkarıp onun numarasını çeviriyorum. Bugün hava daha serin ama ben terliyorum, sırtımdan ter damlıyor, onun mahvettiği çiçek tarhlarının içinde durmuş, telefonun çalma sesini dinliyorum.

"Winnie," Holden cevap verdiğinde yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Merhaba." "Bana bu saçmalıkları anlatma. Neden yaptın?"

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum." Sorumu geçiştiriyor.

Tipik.

"Holden, bunu nasıl yaparsın?" diye bağıriyorum. Her şey titriyor: ellerim, sesim, kemiklerim. Parçalanacakmışım gibi hissediyorum. "Bu ne cüret!"

"Oh," diyor, sesi hayal kırıklığıyla boş. "Evet. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

"Fikrimi mi değiştirmişim? Cehenneme git." Öyle kızgınlım ki tükürüyorum. Çiçek tarhlarının çürümüş toprağı üzerinde volta atmaya başlıyorum. "Ne yaptığını biliyorum"

ve bunu inkar edemezsin." "Winnie..."

"Hayır. Dinle ve iyi dinle. Bir daha buraya gelirsen, savaş ilan ederim. Beni duyuyor musun? Anlıyor musun?"

O iç çekiyor. Tıpkı daha önce binlerce kez şikayet ettiğimde yaptığı gibi, sanki ona yük olan huysuz bir çocukmuşum gibi. "Kafan karışık. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Bana gerçekten küfür mü edeceksin?" "Neden etmeyeyim?" Asit gözyaşları içinde alaycı bir şekilde soruyorum.

Sinirlendiğimde ağlamaktan nefret ediyorum — bu öfkemi hafifletiyor.

Kimse ağlayan bir bebeği ciddiye almaz.

"Tahmin edeyim, senatörün oğlu için iyi genç hanımların olması gerektiği gibi *uygun* davranmıyorsun, değil mi? Haberin olsun Holden, ben iyi biri değilim. Ama yine de senden bin kat daha naziğim."

"Düğünümüzden kaçtıktan sonra bunu bana iki kez söylemene gerek yok."

"O zaman neden beni geri kazanmak için hasta ve aptalca bir girişimle başkalarının mallarını yok ediyorsun? Ben tehdit etmem." Bunun beni tekrar hizaya getirebileceğini düşünmesi gerçekten gülünç.

Onun için tek anlamım bu mu? Ailem için? Kolayca korkutulan, bir kenara atılabilecek biri mi? *Hayır!*

Aslında, o kadar kızgınım ki, düzgün düşünemiyorum.

"Winnie, beni suçladığın şeyi yapmadım," diyor. Yüksek sesle ve alaycı bir şekilde gülüyorum.

Aklımı kaçırıyor olabilirim, ama umurumda değil.

"Kendini gaslighting'den kurtar, Holden. Senin yaptığını biliyorum. Ve bilgin olsun, beni tekrar seninle evlenmeye ikna etmek için yapabileceğin *hiçbir* şey yok. Sana söyledim, bitti. Sen berbat bir erkek arkadaşın ve en kötü koca olurdun."

"Sen mükemmel miydin?" diye hırlar, sonra tereddüt eder, sanki beni ikna etmesi gerektiğini hatırlamış gibi. "Bak, kimse mükemmel değildir, her zaman değil, ama..."

"Her zaman mı? Seninle çıkmak nasıldı bilmek ister misin? Sanki Soğuk,

ilgisiz, imajına ve bir sonraki kariyer hamlesine takıntılı. Beni hiç sevmedin."

"Bu... bu doğru değil," diye kekeliyor.

"Öyle değil mi? Kariyerini birinci, ikinci ve üçüncü sıraya koydun." O konuşmadan bunu söylemek iyi geldi.

Bir bakıma rahatlatıcı.

Bunu ona hiç yüzüne karşı söylemedim, ama bunu duymayı hak ediyor bunu duymayı hak ediyor.

Ne kadar berbat biri olduğunu bilmesini istiyorum, anılar boğazımı düğümleseler bile.

"Hatırladıkların yanlış," diye fısıldıyor, yine o alışılmış ses tonuyla, sonsuz sabırla.

"Ve sen çok küçümseyicisin," diye tersliyorum. "Aşağılayıcısın, çocukçasın, bencilsin. En kötüsü de, sen bir korkaksın Holden, istediğini elde edemediğinde bir çocuk gibi saldırıyorsun. Beni *bir kez bile* özel hissettirmedin, biliyor musun? Beni *hiç* öncelikli görmedin. Ve sana bakınca, geleceğimi görebiliyordum... Annem gibi olacaktım. Hayır, teşekkürler."

"Annen..."

"Sefil." Evet, şu anda ağlıyorum, ve bu iğrenç bir durum. Burun akıntısı, gözyaşları ve kontrol edemediğim panik nefesler. Vücudum bugün ne yaptığını bilmiyor. "Annem sefil, yalnız ve kolayca etkilenebilen biri. Ben öyle değilim, Holden. Git kendine başka bir paspas bul."

"Paspas mı? Dur biraz..."

"Hayır. Neden kabul etmiyorsun?" Neredeyse bağıriyorum. "Senin tek umursadığın şey lanet olası kariyerin. Seni utandırdım ve bana bunu ödettirmek istiyorsun. Beni geri istemiyorsun bile. Söyle."

Holden telefonda anlaşılmaz ve bozuk bir şekilde bir şeyler bağıriyor ve telefon elimden uçup gidiyor.

Başımı kaldırıncaya kadar ne olduğunu anlamadım.

Archer'ın yaklaştığını görmedim, ama şimdi burada, yüzünde cinayet işlemeye hazır gibi taş gibi bir ifadeyle.

Holden burada olsaydı, yerde kan olacağına eminim. Ve bunu görmekten rahatsız olacağımı sanmıyorum.

"Engellendin, pislik," diyor Archer. Ben parçalanırken - ve hala parçalanırken - bu kadar tehditkar konuşmaya hakkı yok. "Winnie'ye tek kelime daha söylemeyeceksin. Bugün değil. Asla."

Hoparlörden daha tutarsız bir vızıltı geliyor.

Holden, insanların ona tepeden bakmasından nefret eder ve Archer bu durumda açıkça baskın olan kişidir. Holden bundan daha da nefret edecektir.

Hak ettin, diye acımasızca düşünüyorum.

"Bir daha benim mülklerime ayak basarsan, seni bulurum. Suç duyurusunda bulunmak kolay kısmı olacak," Archer homurdanarak duraksıyor. "Onları bolca alacaksın, sonra da lanet kafatasını bal peteğine çevireceğim. Anladın mı?"

Bu sefer Holden'ın söylediklerinin özünü anlıyorum. "Bir senatörün oğlunu tehdit mi ediyorsun? Aptal mısın?"

Archer burnunu çeker.

"Senin ne olduğun umurumda değil." Telefonu kapatır ve rehberimdeki engelleme ayarını yapar.

Holden buraya gelmedikçe benimle tekrar iletişime geçemeyeceğini bilmek içimi rahatlatıyor.

Ve gelmeyeceğini düşünüyorum.

Holden birçok şey olabilir, ama cesur olduğu söylenemez.

Elbette, biraz cildinin zarar görme riskini göze almıştı, ama bu yakalanmadan önceydi. Archer onun olduğunu fark etmeden önce.

O bana yaklaşmadan, büyük elleri yüzüme dokunup beni öpmeye başlamadan önce başka bir şey düşünmeye vaktim olmadı.

Ağzı çok sahiplenici, çok talepkardı ve yüzümde hala sümük olduğunu ya da hıçkırıp ağladığımı fark etmiyor gibiydi.

Ama benim için sorun değil.

Şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey dikkatimi başka yere çekmek ve Archer bunu sağlıyor.

Beni öperken, başka bir şey düşünmeye yer kalmıyor. Beni vücuduna çekip, her şeyi, tüm zehri dışarı çıkarıyor.

Holden, babam, aptal düğünüm, arılar. Her şey onun içinde boğuluyor.

Kokusu, tadı, boynumun arkasını tutuş şekli.
Bu harekette ilkel, kıskanç bir yan var ve ben bunu seviyorum.

Bana hasta
deyin.
Umurumda
değil.

Kıskanması için hiçbir neden olmasa bile. Sadece tam bir aptal Holden'ı ona tercih eder. Bu, kendini beğenmiş küçük bir çocuk ile hayat tecrübesi olan bir adam arasındaki farktır.

Archer'ın başparmakları yanaklarımı okşayarak, beni kucaklarken akan gözyaşlarımı siliyor.

Gözyaşlarımı durduramıyorum ama sorun değil.

Onunla her şey yolunda, yolunda olmasa bile.

"Ben... özür dilerim," diyorum zorlukla ve o başını sallayarak koluyla yüzümü siliyor.

"Özür dileme, Winnie." Sesi sert ve kısık, beni tekrar öpüyor, bir kolunu belime doluyor. "Onun için asla özür dileme."

"T-tamam."

Bu halindeki Archer'a alışabilirim.

Normalde az konuşan bir adamdır, ama şu anda, ellerini, ağzını, gömleğini tutup onu kendime çektiğimde nefesinin kesilme şeklini kullanarak duymak istediğim her şeyi bana söylüyor.

Dudaklarım şişene kadar daha şiddetli öpüşüyoruz.

Nefes almak için ayrıldığımızda, duyguların ve zonklayan arzunun sisleri arasında, Holden ve onun yıkımı çoktan unutulmuş durumda.

O geçmişte kaldı.

Archer Rory benim şimdiki zamanım.

Ve geleceğimi henüz belirlememiş olsam da, o da bunun bir parçası

Kaderimizde masalsı bir son mu yoksa büyük bir büyük bir hiçlikle sonlanacağımız umurumda değil.

O hayatımda olduğu sürece, beni ayakta tuttuğu sürece, hayatta kalacağım.

"Gidelim," diye fısıldıyor nazikçe, dağınık saçlarımı yüzümden geriye doğru çekerek.

Ben de seve seve dinliyorum.

Beni eve götürmesini BEKLİYORUM.

İlk başta o yöne doğru gidiyoruz, ama çok uzağa gitmeden, yapraklı ağaçlarla çevrili başka bir yan yola sapıyoruz. Archer'ın elleri beyazlaşmış, direksiyonu sıkıca tutuyor ve fazla konuşmuyor.

Ama ara sıra elini bacağıma koyuyor. Bu, onun hala burada olduğunu gösteren sessiz, tatlı bir güvence.

Hâlâ beni düşünüyor. Hâlâ beni kontrol ediyor.

Bu, göğsümün vücudum için çok büyük olduğunu hissettiriyor. Dikkatli olmazsam, fazla duygudan balon gibi patlayabilmişim gibi.

Seçtiği yol ormanın derinliklerine uzanıyor ve ağaçların manzarayı yuttuğunu izliyorum.

Yoğun yeşilliklerin içinden geçen bu yol muhteşem, iyi saklanmış bir sır gibi, Solitude kadar sessiz ve gizli.

Belki de mesele budur. Archer, o da benim gibi, sessizliği, endişesiz huzuru ve etrafında seni kendi dertlerine bulaştıracak kimseyi istemiyor.

Başka birine karşı böyle hissetmeye alışkın değilim.

Lyssie'yi ne kadar sevdiğim halde, bazen canımı sıkabiliyor. O harika bir arkadaş, ama hayatımı tamamlamak için anında yerine oturan mükemmel bir yapboz parçası değil.

Korkmuş bir tavşan gibi kaçacağından korkmasam, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, ne kadar *bağlı* hissettiğimi ona söylemek isterdim.

Şu anda, biz bir bütünün iki yarısıyız. Ne kadar klişe olursa olsun, "ruh ikizi" kadar yıkıcı gelmeyen bir ifade yok.

Ama korkuyorum.

Duygularımı itiraf edersem beni yol kenarına atıp Kansas City'ye geri döneceğinden korkuyorum, bu yüzden o bu ormanın derinliklerine girene kadar bekliyorum.

Tabii ki, o bunu yapacak kadar centilmen biri değil, ama beynimdeki gergin tavşan, iyi bir şeyi mahvetmeme izin vermiyor.

Buna kim hayır diyebilir ki? En azından balta cinayetinden korkmayan biri... ki ben onunla birlikteyken korkmuyorum. Bu kasvetli, rahatsız edici düşünce sadece daha fazla histeridir, çünkü bu tür karikatürize edilmiş kötülük, onun beni nazikçe bırakmasından neredeyse daha tercih edilebilir geliyor.

Arabadan iniyorum ve ormana giden dar bir patikayı takip ediyoruz. Elini uzatıp elimi tutuyor, tüm yol boyunca nazikçe tutuyor.

Kuş seslerinin zar zor bozduğu bir sessizlik içinde yürüyoruz. Bu sessizliği bozmaktan korkuyorum.

Elimi tutması, kalbimi bir süs eşyası gibi parçalamayacağını gösteriyor olsa da, ona çok fazla sorun çıkarmadığım da söylenemez.

Beklediğinden çok daha fazlası.

Yosunlu, eski ve bir nevi görkemli bir devrilmiş ağacın önüne geldik. Beni oraya götürdü, kayalık ve köklerle dolu engebeli zeminde tökezlediğimden beni tuttu ve oturmam için ısrar etti.

Mavi gökyüzünün altında, dalların arasında uçup duran kuşların olduğu küçük bir masal ormanındayız.

Nefes kesici.

Cennetten bir parça - ya da Missouri'de, kalabalık bir şehirden sadece otuz dakika uzaklıkta olabileceğiniz en yakın yer.

"Orada sana ağladığım için özür dilerim," diye başlıyorum, o konuşmaya fırsat bulamadan. "Ve Holden'ın yaptığı şey için *gerçekten* üzgünüm... Solitude'a gelip arıları öylece yok etmek? Tanrım."

"Onun için özür dilemeyi keser misin?" Sesi sertleşir. Eek. Nasıl keseceğimi bilmiyorum.

Sevgili ailem bana bir şey öğrettiyse, o da suçluluk duygusudur — ve özür dilemek, talepkar insanlardan hatalarını affetmelerini istemenin yoludur. Ve buraya taşıdığımdan beri bir sürü hata yaptım.

"Üzgünüm. Sadece, buna ihtiyacın yok." Aslında demek istediğim, *bana* ihtiyacın yok.

Ama o şiddetle başını salladı.

"Seni buraya, senin hatan olmayan şeyler için özür dilemeni dinlemek ve kendini suçlamayı izlemek için mi getirdim sanıyorsun?"

"Ama..."

"Winnie, hayır. Buraya sana bir şey söylemek için geldik." Elim daha sıkı tuttu. "Sadece oturup dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

Otur ve dinle.

Tamam.

Bunu yapabilirim.

"Senin yarattığın bu 'sorun' umurumda bile değil. Bu, seni güvende tutmanın bir parçası," diye homurdanıyor. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum, ama olamadım. Hayır, bu adil değil." Doğru kelimeleri arıyor. Ne olacağını bilmediğim için nefesimi tutuyorum. "Demek istediğim, sana karşı yeterince açık davranmadım. Bu benim hatam ve açık davranmak istiyorum."

Dinle, dinle.

Bana dinlememi söyledi, bu yüzden çenemi kapalı tutacağım, ama sözleri bu kadar ağır ve onu öpmek, onu yiyip bitiren her neyse itiraf etmek için bu kadar uğraşmasına gerek olmadığını söylemek istediğim için bu çok zor.

Yine ağlamamaya çalışıyorum.

"Rina ile tanıştığımda çok gençtim ve her şey çok hızlı gelişti," diyor. "O hamile kalmadan önce, hatta ilişkimiz ciddiye binmeden önce hayatımı düzene sokamamıştım. İmkansız başarmaya çalıştım."

Evet, ses tonu bile şimdi kesinlikle ağlayacağım anlamına geliyor, ama dinlemeye devam ediyorum.

"Kağıt üzerinde, her şeyi doğru yaptım," diyor, sesinde acı bir tonla. "Evllenme teklif ettim. Ona kocaman bir yüzük verdim, ordudan ayrıldım, eve döndüm ve bir aile kurmaya çalıştım. Her şey onun ve oğlum içindi. Sonra o huzursuzlanmaya başladı. Hayallerini ailemizin üstüne koydu

—ve ben buna izin verdiğim için hayatım

mahvoldu." "Archer," diye fısıldıyorum.

O da dönerek bana bakacak şekilde yerini değiştirir.

"*Her şeyi* askıya aldığım bu hayat sona erdi ve yıllarca onu suçladım. Belki de hepsi onun suçu değildi, ama gerçek şu ki, o gitti. Benden ve *oğlundan* kaçtı. Ve sanırım bunu hiç atlatamadım."

"Üzgünüm." Diğer elimi onun elinin üzerine koyup sıktım. "Çok zor olmuş olmalı. Ama ben... anlamıyorum. Bu yüzden mi buradayız? Bana Rina'dan bahsetmek için mi?" Ve onu unutamadığı gerçeği onu rahatsız ediyor.

Bu, olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

"Rina yüzünden değil. Özellikle o yüzünden değil." Serbest eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "Seni buraya getirdim çünkü son zamanlarda olan her şey gözlerimi açtı. Senin yanımda olman gösterdi ki..."

Rina'nın beni ne kadar mahvettiğini, Winnie. O burada bile olmadan hayatıma zincirler takmasına izin verdim ve artık bunlardan bıktım."

"Bıraktın mı?" Yutkunuyorum.

"Evet. Geçmişin üzerimde herhangi bir gücü olmasına son verdim, Winnie." Yarım saat önce gözyaşlarımın aktığı yeri izleyerek yüzüme dokundu. "O odadaki lanet olası filin etrafında dans etmeye son verdim. Seninle gerçekten birlikte olmak istemiyormuş gibi davranmaya devam etmektense, ezilmeyi tercih ederim."

Şaşkın ve kesinlikle küstahça bir kahkaha attım. "Yani... Şu anda ciddi misin?"

"Evet."

"Benimle olmak mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Kaç kez söylemem gerekiyor, kadın?" Beni kendine doğru çeker ve dudaklarımız birbirine değir. "O sikik herifi hayatından çıkarmak istiyorum. Kalıcı olarak," diye homurdanır. "Ayrıca onun varlığını tamamen unutmanı istiyorum."

Aman Tanrım.

Bu olabilir.

Ona aşkımı deli gibi ilan etmem gereken an, ama ben sadece kollarıma sarılıp, sanki yapmazsam hayatım sona erecekmiş gibi onu öpüyorum.

Şu anda, ölebilirim.

O da aynı şiddetle beni öper ve ormanın ortasında, sadece Archer'la birlikteyken, bu doğru geliyor.

Sanki böyle olması gerekiyormuş gibi.

Sadece bir dikkat dağıtıcı değil, kader.

Archer Rory evim gibi, bal tatlısı sözler ve vahşi kaslarla dolu benim yuvam gibi ve bu farkındalık beni korkutmuyor.

O benimle birlikte olmaktan korkmuyorsa, ben nasıl onu tüm kalbimle sevmekten korkabilirim?

AÇIK OL (YAYCI)

Ben iyimser biri değilim.

Tanıdığım herkesin beni doğduğum günden beri kara kalpli, sertifikalı bir kötümser olarak gördüğünden eminim, ama son zamanlarda gerçeği inkar etmek mümkün değil.

Winnie'ye içimi döktüğümünden beri işler olağanüstü bir şekilde yolunda gidiyor.

Ona acı gerçeği, neredeyse her şeyi, kendimi dış dünyadan soyutlamamın tüm nedenlerini anlattım. Ve şimdi, işler... şey, çok iyi gidiyor.

Sanki tek yapmam gereken, aramızdaki son konuşulmamış engelleri yıkmaktı.

O, benim bu noktaya geleceğimi beklemiyordu.

Rina hakkında konuşmak, geçmiş ve hayata karşı hissettiğim çirkin duyguları ortaya dökmek.

O başka biri olsaydı, bu asla olmazdı.

Ama o kırık kızı, harap olmuş vücuduyla kollarımda tutmak beynimi yeniden programlamış olmalı, ya da en azından beni uyandırmış olmalı.

Şimdi, bu inkar edilemez.

Winnie'de kalkanlarımı indirmeme değer bir şey var.

En tuhaf olanı ise, hiç korkmuyorum. Pişmanlık duymuyorum.

Sadece son bir tane can sıkıcı konuşma var ki ondan korkuyorum, ama neredeyse başa çıkılabilir gibi geliyor.

Bizimle bağlantısı olan herkesten uzak, küçük bir kafe seçtim. Bunun için mahremiyet istiyorum.

Junie'nin iyi niyetli olsa da omzumun üzerinden kulak misafiri olmasını istemiyorum ve genç ve aptal olduğumuz zamanlarda gittiğimiz yerlerin anılarını da istemiyorum.

Sadece şimdiki zaman.

Sadece iki kişi, şu anki halimiz, Rina ve ben.

Colt'un hayatında görüldüğü kadar kararlı olduğunu varsayarsak, artık işlerimizi kesin olarak halletmenin ve gerçeği kabul etmenin zamanı geldi.

Bu yüzden şehrin diğer tarafında, temiz yuvarlak masaları ve birkaç yıl önce etkileyici görünebilecek küçük bir pasta vitrini olan küçük, bağımsız bir yer seçiyorum. Junie ve The Sugar Bowl'dan sonra, başkalarının tatlılarına heyecanlanmak zor.

Rina kapıdan içeri girdiğinde, omuzları gergin ve kahverengi gözleri temkinli bir şekilde, bir fincan sıcak koyu kavrulmuş kahve içiyordum. O bakışı tanıyorum.

Elimi kaldırıp ona işaret ettim. Bir süre durakladıktan sonra yanıma geldi.

"Merhaba," diyor dikkatlice, karşımdaki sandalyeye otururken. Menüye başımı sallıyorum.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, buzlu vanilyalı latte, ekstra espresso lütfen."

Ayağa kalkarken gülümsüyorum, çünkü bu her zaman sipariş ettiği içecek. Bazı şeyler asla değişmez. Ama diğerleri değişir ve yine boğazımı saran o gergin el, sözlerimi kesiyor.

Siktir, kahvesi gelir gelmez bunu yapmam lazım.

Barista, yüzüne göre çok büyük gözlükleri olan ve beline sıkıca bağlanmış önlüğü olan zayıf bir kız. Siparişi veriyorum ve o da hazırlarken boş boş sohbet ediyor.

Rina'nın latte'si ve benim için taze doldurulmuş siyah kahveyle masaya geri dönüyorum.

Bugün çaba sarf etmiş, görüyorum. Neden acaba?

Aramızda tamamen çürümüş bir geçmiş olmasa bile, Winnie'nin kıvrımlarından sonra başka birine dönemezdim. Rina'nın ince vücudu her zaman kemikliydi.

Gençken ona manken gibi derdim, ta ki Colt'u doğurup, asla veremediği 5-7 kilo bebek kilosu yüzünden vücudunu mahvettiği için onu suçlayana kadar.

Vücudundaki değişiklikleri nezaketle kabul etmiyordu. Pek çok şeyi kabul etmiyordu.

O zamanlar, bu konuya pek kafa yormuyordum. Zaten o zamana kadar seks yapmıyorduk.

Kimse bakmıyorken, ölü yatak odaları yabani otlar gibi ortaya çıkar. Önemsiz tartışmalar, iş ve yapmanız gereken daha büyük kavgalar yüzünden birbirinizden uzaklaşırsınız.

Sonra bir gün uyanırsınız ve oda arkadaşınızın sizin yüzüğünüzü taktığını, evcilik ve karılık rolünü oynamak için neredeyse hiç çaba sarf etmediğini görürsünüz.

Onun da en az senin kadar rol yaptığını biliyorsun.

İkinizin de sevişmektense bir kase canlı ateş karıncaları yemeyi tercih edeceğinizi biliyorsunuz.

Bugün, kendini farklı taşıyor gibi görünüyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Ya birkaç kilo vererek istediği kiloya geri döndü ya da sonunda umursamayı bıraktı. Çünkü yumuşak toprak renkleri ve her zamanki deniz yeşili turkuaz renginin sadece bir tutamıyla, gayet iyi görünüyor. Kuş gibi zayıf olmak artık beni heyecanlandırmıyor, ama birçok erkek buna bayılır.

Figürü bir yana, bence kendine iyi bakıyor.

Gözlerinin altında genellikle gördüğüm koyu renkli çukurlar ve şişlikler yok.

Fazla makyaj yapmamış, ama az miktardaki makyaj cildini pürüzsüzleştiriyor ve kehribar rengi gözlerini ışıktan parlatıyor.

Gözleri her zaman büyüktü. Bir zamanlar onları çok severdim.

Şimdi ise, masanın üzerinde buz küpleri hafifçe tıkırdatarak şekerli kahvesini kaydırırken, ilgisiz bir şekilde onu izliyorum.

Çok fazla şey oldu, artık Rina Desmona'yı eskisi gibi güzel bulamıyorum.

Buraya bunun için gelmedik.

"İşte buradasın," diyorum. "Bir bufalo boğacak kadar vanilya damlıyor."

"Teşekkürler!" diyor, etrafına bakarak uzun bir yudum alıyor. "Söylemeliyim ki, burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Aslında sevmiyorum, ama önemli olan bu değil.

"Sanırım buraya ikinci kez geliyorum. Ufkumu biraz genişletiyorum, yerel kahve mekanlarını deniyorum."

"Kardeşin o fırıncıyla evlendiğinden beri mi demek istiyorsun?"

"Evet, Junie pastaları tamamen mahvetti. Artık önemli olan kahvenin kalitesi."

"Tanrım, Dexter evlendi! Hayal bile edemiyorum." Başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. Gözlerini kapattı, sonra açıp bana baktı. "Hadi başlayalım. Neden buradayız, Archer? Neden bu yer?"

"Burası tarafsız bir bölge. Ne benim evim ne de senin evin." "Ama neden? Neden buluşuyoruz?"

"Konuşmak istedim. Kansas City'ye döndüğünden beri pek konuşmadık." Dirseklerimi masaya dayadım.

"Tamam. Konuş o zaman." Kuş gibi yüzündeki o büyük gözlerle beni tekrar izliyor, ama daha önce sırlarla dolu olan gözleri şimdi tamamen ihtiyatla dolu.

Omuzlarını silkiyor.

Onun için söylemesi kolay. Kahvemi yudumlarken, doğru kelimeleri, kafamda defalarca prova ettiğim senaryoyu arıyorum.

"Biliyorsun, ilk kez tekrar ortaya çıktığında sana hiç güvenmemiştim."

Siktir. Tam olarak doğru kelimeler değil, ama doğru.

Bunu yanlış yaptığımı biliyorum, ama havada çok fazla şey var. Çok fazla yük.

Çok fazla geçmiş. Çok fazla *Colt*.

"Evet, anladım," diyor sakın bir sesle. "Bunu açıkça belirttin. Anlıyorum, Arch. Anlıyorum."

"Mesele şu ki, bu tavır yardımcı olmuyor. Ne Colton için ne de bizim için." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Güvensizlik... Ben de bundan bahsediyorum. Sanki onu bir seçim yapmaya zorluyormuşuz gibi hissettiriyor."

Rina bana bakar, ince dudakları sanki beni okumaya çalışır gibi büzülür.

Bir zamanlar, sanırım o bunu yapabiliirdi — birlikteyken, beni herkesten daha iyi tanıyordu. En azından, onun gibi çılgın hayallerin peşinden koşmak yerine, on yıl boyunca bir oğul yetiştirip bir şirket kurmakla meşgul olmadan önceki halimi.

"Ben de öyle düşünüyordum," diyor sessizce. "Artık kavga etmek istemiyorum. Bundan bıktım. Ve haklısın, ona seçim yaptırmak istemiyorum."

"Daha iyi olabiliriz, Ri."

Eski takma adıma kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırıyor. "Neden geri döndüğümü biliyor musun?"

Sanırım öğrenmek üzereyim.

Geriye yaslanıp onun konuşmasına izin veriyorum.

"Washington'dan ayrılıp Kaliforniya ve Arizona'ya gittiğimde, çok düşündüm. Ne istediğimi. Kim olacağımı."

Başımı sallayarak bir yudum daha aldım.

Sanırım ikimiz de yıllar boyunca çok düşündük — ve eğer onun düşünceleri benimkine benziyorsa, hepsi olumlu olamazdı.

"Son birkaç yıldır Sedona'da çalışıyordum," diye devam ediyor, "ve toprağın enerjisi, insanların oraya şifa bulmak için gelmeleri, gerçekten seçimlerimi, önceliklerimi düşünmemi sağladı. Bir oğlum vardı, ama onu bir yıldır görmemiştim bile." Gözleri yaşlarla doluyor. "Oğlum, Archer. Sanki uyanmışım gibi."

Kahretsin.

Sanki bir ışık anahtarı açıldıktan sonra olanları izliyormuşum gibi, onu tanıdığım kendine güvenen kişiden çok savunmasız birine dönüştürdü.

Ama söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu kendine kendisi yaptı.

O Winnie değil — eğer karşımda oturmuş, bu kadar acınası bir halde olsaydı, onu korumak için dünyayı yerle bir ederdim.

Rina'nın acısı ise kendi kendine yaptığı bir şey. Sanki sokakta kötü alışkanlıklarının kölesi olan, hala para dilenen bir bağımlı yabancı izliyormuşum gibi hissediyorum.

Elbette acıma duyuyorsun, ama bu kişisel bir şey değil.

Aşk bu mu? Winnie'yi hayatındaki berbat şeylerden korumak için duyulan bu çaresiz ihtiyaç ile Rina'nın kendi kendini yok etmeye doğru ilerlemesinden duyulan bu melankolik keder arasında

kendi kendini yok etmesine yol açan bu melankolik kalp ağrısı mı?

Tabii ki haklıydı, hiç görmeye zahmet etmediği bir oğlu vardı.

Son ziyaretinin bir yıldan *fazla* bir süre önce olduğunu ona söylemiyorum.

Bunu düzeltmek, zamanı geri almak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Bu acı gerçek, onun boğazını tıkadığı gibi benim boğazımı da tıkıyor.

"Önceliklerimin ne kadar yanlış olduğunu fark ettim," diyor. "Uzun zamandır çok yanlışlıklar... ama şunu bilmeni istiyorum ki ben ciddiym. Buraya geri dönüp hayatımı düzene sokmak konusunda. İşleri yoluna koymak konusunda. Colt'un hayatında olmak konusunda."

Bir kez başımı sallıyorum. "Sevindim. Ben de bunun işe yaramasını istiyorum. Colt için."

"Evet." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ama biliyorsun, içgüdülerin oldukça keskin."

İçimde yayılan sıcaklık bir an duraksıyor.

Gözleri artık yaşarmıyor, ama cam gibi gözlerinde şimdi başka bir şey var.

Gerginlik.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ihtiyatla, kahveden bir yudum daha alırken.

"Yani, bana güvenmemekle muhtemelen haklıydın. Bu kadar çok şeyden sonra neden güvenecektin ki?" Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Kasıtlı değildi, ama Archer, anlamalısın, ben *deliyim*. Aklım başımda değildi. Bu kadar zaman kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum. Çok şeyi elimden kaçırdım ve bu beni biraz deliye çevirdi."

Yanlışlıkla kırmamak için kahve fincanını bıraktım. "Neyden delirdin? Neden bahsediyorsun, Ri?"

"Ben... O gün senin kulübendeydim," diyor. "Annen oradan bahsetmişti. Sanırım senin adına mutluydu, ama ikinizden bahsederkenki ses tonunu duyunca... Sanki Winnie sana bir hediyeymiş gibi..." Burun kıvrıyor. "Arıları biliyordum."

Kulaklarım çınlıyor.

Kafam, çok derine dalmış bir teneke denizaltı gibi patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Sen mi?" Midemde bir kaya batıyor. "Sen miydin?"

"Hayır, tam olarak değil. Öyle değil..." Bu sefer başını salladığında, hareketi sarsıntılıydı. Acı çekiyordu, ama bunun kendine yönelik olduğunu fark ettim. "Biliyor musun, neredeyse buraya gelip seninle görüşmeyecektim ve sana söylemeyecektim."

"Benimle dalga geçme, Rina," diyorum, sesim alçak. "Ne yaptığını söyle bana."

Bunca zaman Winnie'nin eski sevgilisi olduğundan emindim, ama büyük arı katliamı başından beri Rina'nın işi ise, onun amacı bu değil mi?

Siktir.

Midem bulanıyor.

"Bunu yapmak için kendimi hazırlamaya çalışıyordum," diye fısıldadı. "Ben... Bir kutu dolusu zehirli spreyim vardı. Onları tek tek püskürtmeye niyetliydim. Böylece senin küçük kız arkadaşına bu aileyle ve seninle uğraşmamasını öğretmiş olacaktım." Gülüyor, ama bu sefer sesi boş. "Hayır, bu seninle ilgili değil, Arch. Kiminle çıktığın umurumda değil, senin yarı yaşında olsa bile."

Sesindeki acı, gösterdiği kadar umursamadığını söylüyor.

Bağırarak, kahvemi kafasına dökmek, ayağa kalkıp bir daha yüzünü bana yaklaştırmamasını söylememek için Herkül gibi bir çaba sarf ediyorum.

"Winnie'yi bu işin dışında bırak, Ri, yoksa yemin ederim pişman olursun."

"Zaten pişmanım! Sana anlatmaya çalıştığım da bu," diye bağırır, Gözleri yine yaşlarla doldu. Sabırsızca gözlerini kırıştırarak yaşları sildi.

Onun Winnie'yi bu şekilde incitmesi fikrine dayanamadan, duygusuzca izledim.

O anda beynim yeniden çalışmaya başladı.

Zehir dedi, değil mi? Arı kutuları parçalanmıştı.

En azından, arıların çoğu,

Beynim bunu anlamaya çalışıyor.

"Beni çileden çıkaran Colt'tu." Sesi titriyor. "O... Winnie hakkında sanki onu benden, kendi annesinden daha iyi tanıyormuş gibi konuşup duruyordu. Ve sen, onun yanında, sevinçten patlayacakmış gibi çok mutlu görünüyordun... Ailemi kaybediyordum."

"Senin terk ettiğin bir aile." Sesim sert, incinmiş.

"Biliyorum! Ve... ve bunu hayal edebileceğinden *çok daha fazla* pişmanım, Archer. Hepinizi bir arada görmek, Colt'un konuşmalarını duymak... Tanrım, onun hakkında konuşup duruyordu... bu beni öfkелendirdi. Ben de oraya gittim. O aptal arıları ilaçlayıp, onun onları yuvalarında ölü bulmasını sağlayacaktım." O kadar derin bir nefes aldı ki, sanki şeytan çıkarma ayini yapıyormuş gibi geldi. "Ama yapamadım."

"Ne demek istiyorsun?" Her kelimeyi hırlayarak söylüyorum.

"Oradaydım ve... onları öldüremezdim. Suç olduğu için değil, ne kadar deli olduğumu fark ettiğim için. Ama tam gitmek üzereydim ki, bir adamın arabasını park ettiğini gördüm. Kalın eldivenler giymişti ve çok kızgın görünüyordu. Sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdi, elinde devasa bir çekiç vardı. Önce kulübeye girdi, gerisini biliyorsun. Her şeyi benim için yaptı. Öfkemi evrene yaydım ve evren cevap verdi. Parmakımı bile kıpırdatmasam da arılar yok edildi, sanki ben kendim parçalamışım gibi."

Holden. Demek ki o haklı küçük pislikti.

Ama bu, onun beni oturtup tüm bunları yaşattığını, kendi acınası partisi için bunu uzattığını bilmem, öfkemi dindirmiyor. Ve sonra da hikayesine New Age tarzı bir ahlak dersi ekleme cüretini gösteriyor.

Yüzüne kazınmış acı bile beni durduramıyor.

Yüzüne ve dudaklarını sıkıca kapatışına, göz kapaklarının titremesine bir bakış, bunun eğlence için yapmadığını gösteriyor.

Umurumda değil.

Bunu uzatmasının sebebi, bana doğrudan söylemesinin çok zor olmasıydı.

Evet, o beni tanıyor, ama ben de onu tanıyorum.

Küçük şeyler... Değişmeyen şeyler, ağlarken çıkardığı ses ya da yalan söylerken gözlerinin kıvrılması gibi.

Şu anda yalan söylemiyor.

"Neden bana söyledin?" diye soruyorum, sesim sert. "Rina, ne halt ediyorsun?"

Bu çok fazla.

Eski karımın yeni kız arkadaşından o kadar nefret ettiğini öğrenmek, Winnie'nin hayatından daha çok sevdiği tek şeyi yok etmek üzere olduğunu öğrenmek. Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey ve çok sinirliyim.

"Beni affettiğini söylemek için buraya gelmemi istedin, değil mi?" diyor. "Ya da en azından affetmeye çalışıyorsun. Öyle değil mi, Archer?"

Hareketsiz kalıyorum.

Ona söylediğim şey bu *değildi*.

Ya da belki de başlangıçta, benim kendi karmaşık dolambaçlı yolumda

"Ne yani? Winnie'nin kalbini nasıl kırdığını

"Sana gerçeği söyledim. Bu, senin hak ettiğin ve benim sunabileceğim tek şey. Artık bir ailen var, normal bir aile, ve benim duygularım, senin mutluluğunun ve Colt'un

"Sana gerçeği söyledim. Hak ettiğin tek şey bu ve benim sunabileceğim tek şey bu. Artık bir ailen var, normal bir aile, ve benim duygularım senin ve Colt'un, hatta Winnie'nin mutluluğunun önüne geçmemesi gereken son şey. Bak, nasıl gittiğimi biliyorum. Bazı şeyler bundan sonra geri alınamaz. Biliyorum, Archer."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Boğazım sıcak öfkeyle kurumuş gibi ve daha fazla kahve içmek de bunu düzeltmeyecek gibi görünüyor.

"Senin mutlu olmanı istiyorum," diyor. "Zamanla, birbirimizi anlayabileceğimizi umuyorum. Colt'un hayatında tekrar yer almamdan daha rahat hissedeceğini umuyorum."

Söylediği onca şeyden sonra, bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum.

Öte yandan, bana söyledi. Kolayca kendine saklayabileceği korkunç bir sırrı.

O kadar çelişkiliyim ki, kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ben hiçbir şey söylemeyince, o da ipucunu anlıyor, ayağa kalkıp izin isteyerek ayrılıyor.

Yanan gözlerle, kapının üzerindeki zil çalarken onun gitmesini izliyorum.

O gözden kaybolduktan sonra bile bakmaya devam ediyorum, tüm bu durumun bir anlam kazanmasını bekliyorum ve bunun olmayacağını bildiğim için nefret ediyorum.

Ofise varmadan önce telefonum sesli mesajlarla dolup taşıyor.

Hepsi Dex'ten, garip bir şekilde kızgın, bir tür düzenleme bildirisi hakkında saçma sapan konuşuyor.

Ne oluyor? İki kez dinliyorum, ama Rina'nın çöküşünü düşünmekle o kadar meşgulüm ki, mesajını gerçekten anlayamıyorum.

Bana arılar ve Winnie hakkında tüm bu saçmalıkları anlatması...

Bunun büyük bir tehlike işareti mi yoksa umut ışığı mı olduğuna karar veremiyorum, ya da gelecekte Colt'u onunla yalnız bırakarak deli bir pislik mi olacağım.

Sonunda Lee's Summit'e vardığımda, hala Rina, Winnie ve Colt'un düşünceleriyle meşgulken, Dexter ve Patton ofisimde beni bekliyorlardı.

Pat volta atıyor, Dexter ise heykel gibi duruyor.

İkisi de kapıdan içeri girerken bana bakıyor, tam o sırada Dexter kalın bir kağıdı masaya çarpıyor.

"Bunu açıkla," diyor.

Kağıdı alıp ilk sayfayı gözden geçiriyorum.

Bu, Başsavcı Carroll Emberly'nin ofisinden gelen bir bildirimdir.

Higher Ends'e karşı antitröst soruşturması açıldığını bildiren yasal bir bildirim. Carroll Emberly'nin, kızını kontrol etmesini engellediğim için beni şahsen mahvetmek için kullanacağı tüm yöntemleri açıklayan, şüphesiz bir yığın hukuki saçmalık.

"Ne oluyor?" Ne yazdığını tahmin edebilsem de, sayfaları çevirip daha derinlemesine inceliyorum.

Bir dava.

Sikik bir dava.

Hepsi de Winnie'ye nefes alması için zaman tanıdığım için Bay Büyük Başsavcı'yı kızdırdığım için.

"Hay sıçayım." Pat, yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce tekrar volta atmaya başlar. Genelde daha rahat olan, on tane aptal şaka ile donanmış olan odur, bu yüzden bu kadar heyecanlanmış olması her şeyi açıklıyor. "Hay sıçayım, bu çok kötü."

"Kendini ne sanıyor?" diyor Dexter. "Bu saçmalık."

"Ne yapacağız çocuklar?" Patton saçını çeker. "Bu pisliğin bize bunu yapmaya ne hakkı var?"

Masaya yaslanıp burnumun köprüsünü sıkıştırarak, bu durumu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Diğer ikisinden farklı olarak, bunun neden olduğunu biraz anlıyorum.

"Bu başarılı olursa, bedeli çok ağır olacak," diye öfkelenir Dexter. "Ne kadar kaybedebileceğimizi biliyor musun? Kazansak bile, sadece avukatlık ücretleri bile bizi batırır ve bu yıllarca sürebilir."

"Hemen paniğe kapılmayalım," diyorum, elimi kaldırarak. "Her şey yoluna girecek."

Patton bana dönüyor. "Senin için söylemesi kolay, Arch. Bu boktan durumun hızlı bir çözümü yok."

İnan bana, biliyorum.

Ama Patton ve Dexter arasında sakın olan benim, zeki ve kontrolü elinde tutan ağabey. Tek istediğim çıplak ellerimle bir şeyi parçalamak olsa da, bu rolü oynamak için elimden geleni yapıyorum.

Siktir!

"Beni dinleyin," diye yüksek sesle söylüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de durup bana bakıyorlar. "Hukukçularımızı işe koyduk. Bu işi başından engellemek için gereken kadar avukatla ekibimizi güçlendireceğiz. Bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğiz. Beni duyuyor musunuz?" Elim havada sallıyorum. "Olmaz."

"Asla olmaz," diye tekrarlar Patton.

Kafamı sallıyorum.

Bir şeye yumruk atma isteği neredeyse dayanılmaz. Masadan kalkıp odada volta atmaya başlıyorum.

"Bunu yapan adam ne kadar acımasız, kontrolcü bir trol olmalı," diye mırıldanıyorum. "Bir erkeğin bu kadar kindar olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Ne?" Dexter sessizce soruyor. "Kimin babası?"

"Sormak zorunda mısın, kardeşim?" Patton sertçe güldü. "Küçük Bayan Honeybee. Çok açık. O gelir, sorun çıkarır, sonra babası devreye girip bizi mahkemede mahveder."

Dexter bana bakar, onay bekler. "Babası lanet olası Carroll Emberly Üçüncü mü?"

Başımı sallıyorum. Artık gerçeği saklamanın bir anlamı yok.

"Lanet olsun, Archer!" diye başırır. "Bunu 6nceden bilmek faydalı olabileceğini d6ş6nmedin mi?"

"Ve onun bir aile kavgasının içinde olduğu gerçeği," diyor Patton, elinin tersiyle kağıt yığınınına vurarak. "Bu t6r boklar akbaba gibi peşini bırakmaz."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu sizi ilgilendirmez, ocuklar."

"Bizi ilgilendirmiyor mu?" Patton g6zlerini kısar. "B6t6n şirketimizi ateşe veriyor ama *bunu* bizi ilgilendirmiyor mu diyorsun?"

"Zaten ona yardım edecektik," der Dexter i çekerek. "Onu geri evirmezdik. Ama lanet olsun dostum. En azından bilseydik, buna hazırlıklı olabilirdik."

Y6z6m şişer ve i geçiririm. Belki de bu iki palyaçonun haklı olduğu bir nokta vardır.

Winnie'ye kardeşlerimle yakın olduğumuzu s6yledim. Onun 6zel hayatı onları ilgilendirmez, ama babasının peşinde olduğu gerçeği kesinlikle ilgilendirir.

"6zg6n6m." Ellerimi kaldırıyorum. "Sana daha 6nce s6ylemeliydim."

"Haklısın." Patton hala 6fkeli ve onu suçlayamam.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye soruyor Dexter.

"Hayır, tabii ki bilmiyordum." Ellerimle y6z6m6 ovuşturuyorum. "Bilseydim sana s6yledim, tamam mı? O kadar da pislik değilim."

Patton burnunu çeker ve Dexter masaya yaslanır.

"Bir plana ihtiyacımız var, Arch," diyor. "Bununla nasıl m6cadele edeceğiz?"

"Biz milyar dolarlık bir şirketin sahibiyiz." Yere bir şeyler fırlatmak istesem de sesimi sakın tutuyorum. Belki de intikam peşinde deli gibi davranan Carroll Emberly'ye telefonda bağırmak istiyorum. "Buna harcayacak paramız var. Bunu yenebiliriz."

"Para bu sorunu 6zmez," diyor Patton. "Politikacılar ve avukatlar k6r umursamıyorlar. Sadece acı çekmemizi sağlamak için yıllarca s6r6ncemede bırakacaklar, siklerini g6stermeyi umursamıyorlar bile."

Onun haklı olmasından nefret ediyorum.

Ama onlarla bu odada daha fazla kalırsam, kendimi kaybedeceğim.

Rina ile olan lanet toplantıdan sonra buraya geldiğimde sinirlerim çok gergin.

Bununla ilgilenmem lazım, ama *burada* değil.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve dalgın dalgın bakıyorum. Colt'tan gelmiş.

Winnie beni büyükannemin sanat fuarına götürdü. Arılar ve oymalarla dolu bir el sanatları standı var!!! Yakında nehir pazarında buluşabilir miyiz?

Zayıf bir bahane ama iş görür.

"Colt arıyor. Kapatmam lazım," diyerek telefonumu tekrar cebime koydum.

Dex ve Patton, sanki sonsuza kadar nefret edecekleri listesinin başında ben varmışım gibi bana öfkeyle bakıyorlar.

Bu yangının çıkmasına neden olan benimken, onların en son ihtiyacı olan şey benim ortadan kaybolmam. Onlar aptalca davranmadıkça asla ortadan kaybolmam.

Her şeyin bir ilki vardır, sanırım.

"Bakın," diyorum, biraz soğukkanlılığımı kaybederek, "Biliyorum, her şeyi mahvettim. Şirketi hedef haline getirdim ve bu benim suçum. Bunu düzeltmek için de elimden geleni yapacağım. Bu gece başlayacağım."

Onlar bir şey söyleyemeden, çünkü onlar benim kardeşlerim ve çenelerini kapalı tutmayı bilmiyorlar, dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"Siktir," diye Patton'ın
bağırıldığını duyarım. Evet,
haklısın.

Arabaya dönerken başım ağrıyor. Higher Ends söz konusu olduğunda genellikle böyle hissetmem, ama bu, ne yapacağımı bilmediğim bir kriz.

Mantiken biliyorum. Bir sonraki hamle ne olacağını biliyorum. Ama bu iş mantıkla yürümüyor, benim duygularım da öyle.

Kahretsin, ne karmaşa.

Ve şu anda, temizleyemediğim bir felaket. Ellerimi
direksiyona vuruyorum. Colt'un mesajı suçlayıcı bir
şekilde cebimde duruyor.

Kahretsin, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Son birkaç gün içinde, Winnie ile her şeyin yoluna girdiğini düşünmüştüm, ama şimdi bu normal görünüşün ardında—lanet olası sanat fuarı—yemek masasının altında tik tak eden bir saatli bomba gibi geliyor.

Tatlı, masum bir genç kadınla gerçek bir ilişki yaşamak, sevdiğim insanlara ne yapar?

Winnie Emberly'ye olan bu çekicilik bana neye mal olacak?

MEŞGUL ARILAR (WINNIE)

Colt bana Delly'nin sanat fuarından ilk bahsettiğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Onunla tanıştıktan ve kardinal kuşlarına olan sevgisini gördükten sonra, bunun böyle bir şey olacağını tahmin ettim. Çoğunlukla resimler, ama bana arılar da olacağını söylemişti.

Ama oraya vardığımızda, her şey nefesimi kesti. O kadar sevimliydi ki.

Elbette, daha geleneksel sanat eserlerinin sergilendiği masalar ve stantlar da vardı, ama bu sefer Delly bir grup arıcıyı da getirmişti. Stantlar yarım blokluk bir alanı kaplıyordu. Bal ve balmumu üreticileri ve insanların alıp götürebileceği özel el yapımı hediye setleri vardı.

Ahşap oymalar Colt'u en çok heyecanlandırıyor, ama ben bütün gün arı insanlarıyla konuşuyorum. Onların sonu gelmiyor ve bu, düğünden bu yana başıma gelen en güzel şey gibi geliyor...

tabii Archer hariç.

Onlara mor bal hakkında pek bir şey anlatmıyorum.

Arılar çok kırılgan bir durumda ve sadece bir kovan kaldı, daha fazla dikkat çekme riskini almak istemiyorum.

Belki gelecek yıl, koloniler yeniden gelişip durumları düzeldiğinde.

Sonra kendime geliyorum.

"Gelecek yıl" çok büyük bir söz ve bunu vermem gerektiğinden emin değilim.

Archer ve ben kaderimizde ne olduğunu keşfetmeye karar versek bile, bu mutlaka burada yaşamaya devam edeceğim anlamına gelmez. DC sahnesinden ayrıldığım için yeni bir kariyer de dahil olmak üzere, hayatımı yeniden düzenlemem gerekiyor.

"Babanın bizimle burada buluşabileceğini mi söyledin?" diye Colt'a soruyorum. "Evet." Colt hiç rahatsız görünmüyor. "Öyle yapacağını söyledi."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Archer bir süre önce burada olacağını söylemişti, ama iş günü olduğu için ona çok kısa sürede haber verdiğimizi düşünürsek bu normal.

Hepimiz nehir kenarındaki çimlere uzanmış, Delly'nin kalın el yapımı battaniyelerinin üzerinde dinleniyoruz.

Kendime bir bira, Colt'a da bir milkshake aldım. Çantamda, Missouri'nin kuzeyinde arıcılıkla ilgili bir sürü broşür var.

Archer burada olsaydı, her şey mükemmel olurdu.

Bir dakika sonra, sanki düşüncelerimden ortaya çıkmış gibi yanıma oturuyor.

"Selam, siz ikiniz," diyor garip bir şekilde düşük bir coşkuyla. "Nasıl gidiyor?"

Yanağına öpücük kondurdum, ama sesinde bir çekingenlik vardı. Normalde olmayan soğuk bir şey.

Midem düğümlenir.

Fikrini mi değiştirdi?

Reddedilmek, kimden gelirse gelsin, her zaman aynı tadı verir. Colt bugün erken saatlerde Rina ile buluşacağını söylememiş miydi? Belki de iyi gitmemiştir.

Ya da belki de *çok iyi* gitmiştir.

Beynim korkunç olasılıkları düşünürken çenem sıkışıyor.

Lyssie'nin anne babası on yıl boyunca boşanmışlardı, sonra yeniden bir araya geldiler ve tekrar evlendiler. Bu tür şeyler olur, özellikle de ortak bir çocukları varsa.

Özellikle de çocuk Colt'un yaşına geldiğinde ve onlar orta yaşa yaklaşırken, hayatı yeniden değerlendirmek için tam zamanında. Aile olma fikri çok cazip, eminim.

En azından, öyle olabilir.

Normal, sevgi dolu ailelerin nasıl olduğunu bilen bir uzman olduğumdan değil.

Ama Colt gördüğü tüm havalı oymalar ve bunlardan ne kadar heyecan duyduğu hakkında konuşup duruyor. Redhaven adlı bir yerden gelen son parça onu hayran bırakıyor. Beyaz boyalı dev bir karga ve onu satan adam, Gerald Grey adında ünlü bir yerel adamla bu parçada nasıl çalıştığını anlatıp duruyor.

Archer'ın eline bakıyorum, önceki gibi bacağıma dokunmasını istiyorum.

Sanırım o, onun bana dokunmasını sevdiğimi biliyor, sıcak, güvenli ve her zaman seksi.

Ama elini koymuyor.

Ne kadar bakarsam bakayım, eli kıpırdamıyor. Hayal kırıklığına uğradığım için aptalca olduğunu söyleyebilirsiniz.

Bu kadar küçük bir şeyin içimde böyle bir boşluk yaratması gülünç, ama öyle.

"Kulağa harika geliyor, Colt," diyor, ama sesinde hala bir düzlük var. Göğsümü ağrıtan boş bir şey.

"Winnie arılar hakkında konuşmaktan çok keyif aldı," diyor Colt gururla. "Onu buraya getirmek iyi bir fikir olur diye düşündüm."

"Ve haklıydın." Gülüşüm zoraki geliyor, ama ikisi de fark etmiyor gibi. "Burada çok fazla arı sever var. Kendi kabilemi buldum."

İkisi de gülmüyor, ama bence bunun nedeni Colt'un tam ortaçağ zırhı giymiş bir adamın dikkatini dağıtması. Rönesans festivalinin yıl boyu süren bir etkinlik olduğunu düşünen birkaç eksantrik insan olmadan sanat pazarı olmazdı.

Archer sadece yanındaki çimleri seyrediyor, dalgın dalgın çimlerin uçlarını koparıyor.

"Ya sen? Zor bir gün mü geçirdin?" diye soruyorum. Belki biraz çaresizce, ama ne yapayım, öyleyim.

"Ha?" Başını kaldırıp bana bakar, ama bu sefer hiç şüphe yok ki, ifadesinde kapalı bir şeyler var. Gözleri kapalıdır. "Hayır, Winnie. Günüm iyiydi."

İyi.

Onun hakkında iyi olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Bu kadar gergin kalırsa, kalıcı olarak taşlaşabilir.

Ama bana bakışından ve Colt'a attığı bakıştan anladığım kadarıyla, burada bu konuda hiçbir şey söylemeyecek.

Tamam, Archer. Sonra görüşürüz.

Tembel nehre bakıyorum ve sonunda Colt yürüyüşe çıkmamızı öneriyor.

Tamam. Archer'a bir bira alıyorum ve o, Colt'un işaret ettiği oymaları incelerken birayı elinde gevşekçe tutuyor.

İyi bir maske, kabul ediyorum.

Doğru şeyleri söylüyor, gerekli hareketleri yapıyor ve bu, babasının burada olup bunu onunla paylaşmasını isteyen Colt için yeterince ikna edici.

Ama belki ben daha anlayışlıyım, ya da sadece güvensizim.

Colt'un Archer'ın hayatındaki yeri garantidir, Tanrı aşkına.

O onun *oğlu*.

Benimki ise çok daha az garantili.

Gelecek hakkında gerçekten konuşmadık ve işler yolunda gidiyor, ama bu resmi oldukları anlamına gelmez. *Kırılmaz* değiller.

Evet, fazla düşünüyorum.

Ama Colt, oyma konusunda herkesten daha fazla bilgi sahibi olan bir oduncu ile birlikte ayrılana kadar kendimi tutuyorum. Boğazımda büyüyen bir kaktüsle Archer'ı takip ederek nehir kenarındaki yürüyüş yoluna iniyorum.

"Ee," diyorum, birkaç dakika garip bir sessizlik içinde durduktan sonra. Bu kadar yakın olduktan sonra - ve gerçekten çok yakın, çünkü bu sabah içimdeydi - her şeyin bu kadar uzak hissettirmesi garip. "Benden kaçmaya devam edemezsin, biliyorsun."

Bana neredeyse hiç bakmıyor. "Senden kaçmıyorum."

Tabii, cebimde bir zürafa var.

"Archer, lütfen. Her şey yolundaymış gibi davranmayalım, çünkü açıkça öyle değil. Evde yeterince bunu yaşıyorum."

"Ev" kelimesi onu etkiliyor. Şimdi bana bakıyor. Soğuk ve uzak, göz kırpmayan mavi yıldızlar gibi.

"Siktir, bilmek mi istiyorsun? Şirketim babanın ofisinden bir bildirim aldı," diyor.

Ne?

Aman Tanrım.

...Babamı öldüreceğim.

Yüzüme kan hücum ediyor. Telefonuma uzanırken gözlerim yanıyor. "Olamaz. Onu hemen arayacağım ve..."

"Hayır. Bu senin savaşın değil, Sugarbee," diye bağılıyor ve elimi tutuyor. Rina'yı görmeye gittiğinden beri bana ilk kez dokunuyor.

Parmakları bileğimde sıcak ve hafif nasırlı hissediliyor. Her şeye rağmen, bu bana elektrik çarpmış gibi bir his veriyor.

"Ne demek istiyorsun? Bunu aptal babam yaptı. O bir çocuk." Ve hepsi benim yüzümden, ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum. Öfke, ağzımda kül gibi tadı olan suçluluk duygusuna dönüşüyor. "Lütfen, Archer. Yardım etmeme izin vermelisin."

Hâlâ bileğimi bırakmadı ve şimdi daha da yaklaştı, vücudu neredeyse benimkine yapışmış, beni gölgede bırakıyor. Son adımı atıp beni kollarına almasını istiyorum, ama yapmıyor.

Bu sabahki Archer bunu hiç tereddüt etmeden yapardı. Neden şimdi her şey bu kadar zor geliyor?

"Ben hallederim," diyor nazikçe. "Bu pislikle zaten yeterince uğraştın."

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Holden'in küçük numarasıyla en kötüsünü atlattığımızı, artık güvende olduğumuzu sanıyordum, ama şimdi babam araya girip sorunlarımı yeniden bir yük haline getirdi.

Benim yaşadıklarımдан bahsediyor, peki ya kendisi?

Ben hayatına girmeden önce yaşadığı tüm dramları saymıyorum bile.

Babam, benim en ufak bir özgür iradeye sahip olmama tahammül edemediği için dava açtı, hem de ne *dava* ama!

Bundan ne kadar nefret ettiğimi kelimelerle ifade edemiyorum, bu yüzden Archer'ın kucağına daha da yaklaşıyorum. Neyse ki, bu sefer beni kucaklıyor ve göğsüne bastırıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "O sadece kızgın, artık beni kontrol edemediğini bildiği için öfkeleniyor. O zehirli bir kontrol manyağı."

"Bırak sinirini boşaltsın. Ben hallederim, Sugarbee."

"Hala sana yardım etmek istiyorum. Elimden gelen her şekilde."

O büyük, pürüzlü ellerden biri saçlarımı okşuyor, o kadar rahatlamışım ki gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı silerek.

"Endişelenmene gerek yok, Winnie. Yeterince endişelendin zaten." Dağınık bir kahkaha sessizliği bozar ve biz ayrılırız.

Sonra başımı kaldırıp Colt'un Delly ile birlikte durduğunu görüyorum. Delly, oyma yapmaya çalıştığını düşündüğüm bir tahta parçası tutuyor. Tek kanadı olan, parçalanmış bir kuş gibi görünüyor.

İkisi de ikiye katlanmış, kahkahalarla gülüyorlar. Ugh.

Babam sadece Archer'a saldırmıyor. Bu aileye, Delly ve Colt'a da saldırıyor — sevmeye başladığım iyi insanlara. Herkesin mutlu olduğu bir günü keyifle geçirebilecek masum insanlara.

Onları bu halde görmek, Archer'ın boğazına dayanan bıçağı fark etmeden, kalbimi acıtıyor.

Hayır, beni büyüten canavarın tüm Rory ailesini ezip geçmesine seyirci kalmamın imkanı yok. Onlar benim için çok değerli.

Archer Colt'a el sallıyor ve kalbim yine sıkışıyor.

Kahretsin, bu adam oğlu için müthiş bir maske takıyor. Benim için de denedi, ama onu çok iyi tanıyorum.

Eve varır varmaz babamı arayıp bu konuyu halledeceğim. Bu beni öldürse bile.

Archer'ın evindeki misafir odama dönene kadar bekledim, sonra telefonu elime aldım.

Archer bütün öğleden sonra gergindi, onu kim suçlayabilir ki?

Colt'un bu kötü havayı fark etmemesi şaşırtıcı, ama o ahşap sanatçılarıyla konuşmakla ve büyükannesiyile gülmekle meşgul. Neyse ki, hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmedi.

Onun için mutluyum, ama bu durum her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Tahmin edilebileceği gibi, Archer akşam yemeğinden hemen sonra kendini ofisine kapattı ve inceleyeceği belgeler hakkında mırıldanmaya başladı. Muhtemelen bir bahane, evet, ama bu bana hareket özgürlüğü sağlıyor.

Kulağımda çalan telefonun sesi midemi bulandırıyor.

"Alo?" Annem eski ev telefonuna cevap veriyor. Her zamanki gibi. Arayan numarayı kontrol etmek için bir duraklama oluyor ve sonra sesi değişiyor. "Winnie, tatlım, sen misin?"

"Onun bunu yapmasına nasıl izin verdin?" Boğazım düğümleniyor, kendimi kapatmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Hava ılık bir akşam ama titriyorum. "Anne, nasıl yapabildin?"

"Neden bahsediyorsun? Eve gelmelisin tatlım." Her zamanki gibi yumuşak sesli. Dışarıdan bakıldığında sakın. Babamın onu ezmesine izin vermesine şaşmamalı. Eğer bir zamanlar omurgası varsa, yıllarca babamın saçmalıklarına katlanarak eriyip gitmiş olmalı.

"Bu olmayacak ve sen de bunu biliyorsun." Yorganın içinde yumruğumu sıkıyorum. "Ona asla karşı çıkmıyorsun. En kötü içgüdülerinin onu ele geçirmesine izin veriyorsun. O diğer insanlara zulmederken sen hep kenarda duruyorsun."

"Oh, Winnie, gerçekten, seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söylüyor. Ben onun kendi kızı olmama rağmen, hala çok nazik ve saygılı. "Babanın benimle hukuki meselelerini konuşmadığını biliyorsun."

Bu, onun şaşkınlığının samimi görünmesine neden oluyor ve bundan nefret ediyorum.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye iç çekiyorum. "Babam beni reddettiğinden beri ne yaptığını hiç öğrenmeye çalışmadın mı?" İçimde derinlerde bir yerde, ham bir duygu var, ama o kadar boğulmuş, o kadar soğuk ki, hissedemiyorum. "Yani hiç *sormadın mı?* Bir kez bile mi?"

Şaşımamam gerekirdi.

Annem bir konuda iyi ise, o da kendi sahte banliyö mükemmelliği balonunda yaşamaktır.

Arka planda keskin ve otoriter bir ses daha duyulur ve babamın telefonu aldığını duyarım.

"Wynne," diyor sert bir sesle. "Aramak için çok uzun sürdü." "*Bu ne cüret.*" Bunu söylerken titriyorum.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, "Eğer benimle böyle konuşacaksan..." diyor.

"Hayır. *Hayır*, kurban rolünü oynamaya kalkma. Archer Rory'yi *dava* etmekten vazgeçmeye ne dersin?"

"Dava mı? Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor babam, sesi benimki kadar soğuk. "Higher Ends Incorporated'ı kastediyorsan, bu artık eyalet meselesi. Bunun kişisel bir anlaşmazlıkla ilgisi yok, adil iş uygulamalarının uygulanmasıyla ilgisi var."

"Hadi oradan!" Farkında olmadan ayağa kalkmışım. Soğukluk biraz azalmış, yerine kaynayan bir sıcaklık gelmiş, yakında gözlerime ulaşacağını bildiğim türden bir sıcaklık. "Ben aptal değilim baba. Bir kez olsun bana saçmalamayı keser misin?"

"Sözlerine dikkat et, genç bayan." Acı bir şekilde gülüyorum.

"Sözlerime dikkat etmemi mi istiyorsun? Kendine bir bak!" Boğazım ağrıyor. İçimdeki hüzünlü bir ses, neden bir sonraki soruyu sorduğumu merak ediyor. "Hiç benim babam olmak istediniz mi? Size bir faydam olmasa bile?"

"Winnie... Sen doğduğunda seni ilk kucağına alan bendim. Bundan dolayı sana saygı gösterip cevap vermemi mi bekliyorsun?" Bir saniye kadar kısa bir sessizlik olur. "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sorar. Sert ve öfkeli bir ses tonuyla. "Erkek arkadaşın, nişanlını ve bir senatörün oğlunu saldırı ile tehdit etti. Hem de çok güçlü bir senatörün, unutmak ki o senin eski patronun ve bu eyalette parmağını şıklatarak kariyerleri yapıp bozabilecek biri. Bu, görmezden gelebileceğimiz bir şey değil, Winnie. Bu talihsiz olayın ciddi sonuçları var ve benim amacım, bu ailenin parçalanmamasını sağlamak."

Oh, Tanrım.

Burada açıklanması gereken çok şey var, o yüzden en kolayıyla başlayayım. "O artık nişanlım değil, baba. Yoksa haberin yok mu? Biz *ayrıldık*."

"Benim demek istediğim o değil. Gerçek şu ki, şu anda birlikte olduğun adam Holden'ı tehdit etti ve açıkçası onun yanında güvende olduğunu düşünmüyorum. Politik sonuçları bir kenara bırak, burası bir hukuk devleti. Neandertallerin ortalıkta dolaşıp, sadece basit bir konuşma için gelen yasalara uyan insanlara saldırmasına izin veremezsin. Sen akıllı bir kızsın Wynne. Aptalca davranma."

"Aptal mı? Aptalın ne olduğunu bilmek ister misin?" Dişlerimi sıkıyorum. "Beni zorlamaya devam edersen öğrenirsin, Carroll."

"Carroll?" Sesinde öfke belirir. "Şimdi dinle..."

"Hayır. Ne zaman bana bir baba gibi davrandın ki? Artık sana öyle seslenmenin bir anlamı yok."

"Çok kızgın olduğunu anlıyorum..."

"*Evet*, tabii ki kızgımsın. Ama bunu durdurmazsan, kariyerin için korktuğun için o tacizci küçük pisliği korumaya devam edersen, ben de avukat tutacağım. Sana söz veriyorum, Holden'a karşı tam bir uzaklaştırma emri çıkaracağım ve emin ol ki medya da bunu duyacak. Archer'ın mülküne izinsiz girip tahrip ettiği iğrenç davranışını da duyacaklar."

Archer'ın adını söyler söylemez pişman oldum.

Babamın benim ağzımdan kanlı detayları duymasına gerek yok, hayır. Zaten inanacağını da sanmıyorum.

Tabii ki, o sadece dilini şaklatıyor. "Aklını bir an önce topla, genç bayan. Sana yalvarıyorum. Aksi takdirde, çok büyük bir hata yapacaksın. Antitröst soruşturmasının Higher Ends'in en büyük sorunu olmadığını düşünüyorum."

Kalbim bir anda durur.

"Ne demek istiyorsun? Neye varmak istiyorsun?" İlk kez paniğe kapılıyorum. Babam savaşmaya karar verdiğinde böyle yapardı, avukatlarının peşine düşebileceği zayıf noktaları bulana kadar her taşı çevirirdi.

"Sen böcek meraklısı olduğun için bunu seveceksin." Sesinde zehir gibi bir zafer hissedilir. "O arılarla ilgili konuyu Koruma Bakanlığı'ndaki bir bağlantımla görüşmeye karar verdim. Görünüşe göre, bu bölgede federal ve eyalet koruması altında olan birkaç nadir bal arısı alt türü var. Senin de hayran olduğun o kraliyet moru balını üretmeye yatkınlar. Holden Corban'ın bu kadar büyük bir tehdit olduğunu düşünüyorsan, Higher Ends'in arazi ve mülkiyet hakları üzerindeki iddialarını yeniden gözden geçirerek örneklerini korumak akıllıca olmaz mı? Belki de şirket, araziye geliştirmeden önce uygun çevre araştırmasını yapmamıştır."

"Yapmazsınız." Sesim fısıltı gibidir.

"Yasa için yapacağım şeylerin sınırının olmadığını biliyorsun.

Bu konuda savaşmak istiyorsan, tatlım, seve seve sana bunu verebilirim."

Kalbim sıkışıyor.

Tanrım, o gerçekten deli.

Kötü bir evlilikten hayatım için kaçmak savaş ilanı değildi, kaçışdı. Sadece Holden'dan değil, bu tür dramlarla dolu bir hayattan ve kontrol delisi babamın otoritesinden de kaçışdı.

Ama daha iyi bilmeliydim. Babam yenilgiyi asla kabullenmez.

Tüm geleceğimizi ona bağladığımız görücü usulü evliliği mahvettikten sonra onun kontrolünden kurtulmam, ona tokat gibi çarpmıştı.

Benim yüzümden değil.

Asla benim yüzümden değil.

Mesele prensip, kontrolü kaybetmek.

"Yapma," diye fısıldıyorum. "Bunları karıştırma."

Tek aşkımı bana karşı kullanma.

"Kanun kanundur, canım. Belki de arkadaşın Holden'a saldırmadan önce daha iyi düşünmeliydin."

"Baba, lütfen!" İşte başlıyor. Parçalanıyorum, kapanan boğazımdan kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyorum.

"Bir dahaki sefere, seçimlerini daha dikkatli yapmanı içtenlikle umuyorum." Ve hat kesilir.

Ekrana bakarak, ekranın tekrar aydınlanmasını bekliyorum.

Ama aydınlanmıyor.

Hepsi bu, konuşma bitti.

Kalbim göğsümün derinliklerine o kadar batıyor ki, yere düşecekmiş gibi hissediyorum. Babam beni köşeye sıkıştırdı ve ben bunu tüm ruhumla nefret ediyorum.

Ama daha da nefret ettiğim şey ne?

Bu bitmek bilmeyen aile kavgasının beni bir kez daha tuzağa düşürdüğü korkunç gerçeklik... ve şimdi Archer'ı da tuzağa düşürdüğü gerçeği.

ÇİLEKLER GİBİ ÖFKELİ (ARCHER)

Sonraki birkaç gün, zamanı çalan bir ateşli rüya gibi hissettiren bir cehennemde bulanıklaşıyor.

Konferans görüşmeleri, avukatlar ve o kadar çok hukuki saçmalık var ki, boğulmadan bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum. Dexter ve Patton'a kontrolü ele alacağıma söz verdim, bu yüzden her şey benden geçiyor.

Kral Carroll Emberly III'ün emrinde çok sayıda avukat var, bu da hiç şaşırtıcı değil. Her ne kadar zengin ve eyaletteki neredeyse tüm güçlü avukatlarla arkadaş olsa da, bizim sahip olduğumuz finansal savaş fonuna sahip değil.

Ve ben bunu ortaya koymaya hazırım.

Bu bizim tek avantajımız ve ben bunu boşa harcamayacağım.

"En son isteyeceğiniz şey, uzun süren bir mahkeme savaşıdır. O kadar ileri gitmemesi için elimizden geleni yapacağız," diyor baş avukatım Brian Hennessy sabırla.

"Farkındayım."

"Şu anda sana zaman kazandırmamız gerekiyor. Zaman, daha iyi bir savunma için geri püskürtme anlamına gelir. Önce veri keşfini geciktirmek için temyiz başvurusu yapacağız."

"Temyiz." Ben burun kıvrıyorum. "Bir tanesi bile başarılı olacak mı?"

O iç çeker ve ben cevabını vermeden önce ne diyeceğini bilirim. "Açıkçası, Bay Rory, ben mucize beklemeyeceğim. Eyalet başsavcılığı

herhangi bir rakip veya bir müşteriyle olan basit bir hukuk davasından daha zor engellenir."

"Zaman kazanamazsak, mahkeme dışında anlaşmak ister misiniz?"

"Olumsuz basından daha iyidir, eminim siz de aynı fikirdesinizdir. Mahkemeye giderse, şansımızın olduğunu sanmıyorum."

Yumruğumu sıkıyorum.

Bütün bu olay tam bir saçmalık.

Antitröst davasında iddia edildiği gibi lüks kiralama pazarında tekel konumunda değiliz.

Yine de, eğer zamanımız kaldıysa, bu konuyu sadece hukuki açıdan ele almakla kalmayıp, başka yönlerden de saldırmak istiyorum.

"Emberly hakkında kirli bilgilere ihtiyacım var," diye homurdanırım. "Onun lanet dolabındaki tüm iskeletleri bul ve ortaya çıkar. Anladın mı?"

"Evet efendim, bu sizin hakkınız. Kayıt dışı veri keşfi yapamayacağınızı veya birkaç özel dedektif tutamayacağınızı söyleyen bir kural yok. Lütfen sadece burnunuzu temiz tutun ve onların tam lisanslı ve sağlam bir itibara sahip olduklarından emin olun."

"Onlara sana rapor vermelerini söyleyeceğim. Bir şey bulur bulmaz beni ara."

"Ama..."

Telefonu kapatıp sandalyeme yaslanarak yüzümü ovuşturuyorum. Hennessy, belge olmayan hiçbir şeyle uğraşmayı sevmez, ama bu konuda benimle tartışmamak gerektiğini çok iyi bilir.

Üç gün boyunca kendi kayıtlarımızı inceleyip, elimizdeki her türlü yasal savunmayı hazırladık ve ben yorgunluktan bitkinim.

Gözlerimi kapattığımda, gelecekte somurtkan yüzlü yargıçlar ve suikastçı bakışlı avukatlar görüyorum.

Bu beni ve kardeşlerimi de öldürebilir. Kurduğumuz her

şey...

Siktir, zaten aç bir ayı gibi masraflarımızı yiyor.

Evet, bunu karşılayabiliriz, ama bu, lanet olası Carroll Emberly yüzünden aylarca para kaybetmek istediğim anlamına gelmez.

Ofis kapısı gıcırdayarak açılır.

Sandalyemde doğrulurum.

"Halledeceğim," diye başlıyorum, ama Winnie'nin ateşli buklelerini görünce duruyorum.

Öğle vakti ışığında solgun görünüyor, ama her zamanki gibi güzel. Onu görmek nefesimi kesiyor.

Sayamayacağım kadar çok kez yattığımız halde, hala böyle hissetmem inanılmaz.

Neden bu işkenceye katlandığımı merak ettiğimde, cevabı büyük yeşil gözlerinde ve bir bakışta başımı döndüren saçlarında buluyorum.

"Böyle daldığım için özür dilerim. Meşgul olduğumu biliyorum," diyor, elleri arkasında.

"Senin için değil, Sugarbee." Kolumu uzattım ve o yanıma geldiğinde onu dizime oturttum.

O da oraya çok yakışıyor. Onu uzun uzun kokluyorum, bal ve çiçek kokusu gibi lezzetli bir koku alıyorum.

Bu kadın her zaman ağızımı sulandırırken, sikim elmasa dönüşüyor.

Onun için doyumsuzum, asla onun içine girmeyecek kadar üzülüyorum.

Boynunu öpüyorum, bana eridiğini hissediyorum.

Bir an için gerçekten rahatlıyorum, bir elimi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum.

"Beni oyalama için mi geldin?" diye fısıldıyorum. Onu bu masanın üzerine eğip burada sikme düşüncesi pantolonumun içinde sikimi şişiriyor.

Cehennemden gelen telefonlar beklesin.

"Aslında sana bir soru sormaya geldim," diyor nefes nefese, kucağımda yer değiştirerek sertleşmemi çelik gibi yapıyor.

"Bekleyemez mi, Winnie?" Kulağının altındaki hassas derisini ısıırıyorum ve o da nefesini tutuyor. Tanrım, ne kadar seksi. Onun güzelliğini asla unutamayacağım.

"On dakika yeter. Tek istediğim bu."

"Archer..."

"Önce ağızını kullan, o zaman beş dakika yeter."

Gülerek dudaklarımdan uzaklaşır, bana ciddi bir şekilde bakmak için dönerek bacaklarını bacaklarımin üzerine atar.

"Hayır, ciddiyim. Sana bir şey sormam lazım."

Çok yazık.

Tatlı bir dikkat dağıtıcı yardımcı olabilirdi, ama iç çekip başımı sallıyorum ve iki elimi de kalçalarına koyuyorum. Bugün kalçalarını saran kot pantolon giyiyor ve bu pantolon vücudunu vurguluyor. Eminim kışında daha da iyi duruyordur.

"Tamam, sor," diyorum ona.

"Koruma görevlilerinden haber aldın mı?"

"Koruma görevlileri mi?" Ona kaşlarını çatarak, gerçekten şaşkın bir şekilde baktım. "Devletin uzmanından mı bahsediyorsun? Az önce arayıp arıları görmek için gelmek istediğini söyledi, ama ben senin yaptığın bir şey olduğunu düşündüm."

Yüzü bembeyaz oldu. Omzumdaki ince eli o kadar gerildi ki canım acıdı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Winnie, neler oluyor?"

"Bu bir tuzak," diye tısladı. "Babamın bir başka suikastı. Ben sadece... Belki şaka yapıyordur, ya da belki yapmaz diye düşündüm, ama çoktan yaptı. *Yaptı* ve çok üzgünüm."

Görüşüm bulanıklaşır.

"Dur, dur. Yine babanla mı konuştun?" Sesimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum, ama az önceki şehvetim saf bir hayal kırıklığına dönüşüyor. "Winnie, onu aramamanı söylemiştim, değil mi?"

"Evet, sen burada ofisinde oturup, ailemin hayatını nasıl mahvettiğini düşünerek stres yaparken." Saçlarını sallayarak iç çeker. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Bu senin savaşın değil."

"Ama benim." Kucağımdan kalkıyor ve ben de ona izin veriyorum.

Kızginken ürkütücü bir güzelliğe sahip olabilir, bakır rengi saçları elektriklenir ve gözleri öfkeli denizler gibi parlar, ama bu, gereksiz yere bu saçmalığı karmaşıktırdığı gerçeğinden dikkatimi uzaklaştırmaya yetmez.

Ona bu konuyla benim ilgilenmemi söyledim.

Hukuki saçmalıklar onun liginin dışında.

Aptal olduğu için değil, tam tersine, ama bu konuda hiç tecrübesi olmadığı için. Eğer babası ona yaklaşıp bu sorunu ailece konuşarak çözmek isteseydi, şimdiye kadar yapardı.

Ama yapmadı.

Ofisini kullanarak her şeyi yakıp yıkıyor ve ben de buna karşılık vermek zorundayım. Winnie'nin bu konuda uzmanlığı yok ve şimdi durumu daha da kötüleştirmiş olma ihtimali çok yüksek.

"Bu benim sorunum," diye ısrar ediyor, sesi boğuluyor. "Bu *benim* babam ve hepsi benim yüzümden. Çünkü o beni o pislikle evlendirmek istedi ve ben hayır dedim. Çünkü sen beni korumaya çalıştın."

"Bu benim şirketim ve benim sorunum, Winnie." Ben de ayağa kalkıyorum. Birdenbire çok küçük görünüyor, bu kırılgan, narin kadın, uğruna evreni bile riske atabileceğim kadın. "Bırak ben halledeyim."

"Archer... İyi niyetli olduğunu biliyorum," diye başlıyor ama ben başımı sallayarak sözünü kesiyorum.

"Mesele iyi niyet değil. Mesele, sorunu en etkili şekilde, doğrudan ele almak."

"Kenarda oturup izleyemem. Üzgünüm, ama yapamam. Hayatım boyunca bunu yaptım ve bu yüzden bu karmaşaya düştüm." Elini uzatıp yanağını okşadı, sakallarımı nazikçe hissetti. "Hayatımda ilk kez, yerimde duruyorum. Kaçmıyorum. Bu beni mahvetmemeli. Ve sorunlarımın seni de mahvetmesine kesinlikle izin veremem."

Onun elini itiyorum, bu yıkım konuşmasından mantıksız bir şekilde rahatsız olmuşum.

konu

şmas Carroll Emberly henüz kimseyi mahvetmedi.

ina Tanrı izin verirse, benim istediğim gibi olursa, o da yapmayacaktır.

mant Arkadaşının Suriye topraklarında kanlar içinde yatarken kalbinin durduğunu

ıksız hissetmekle karşılaştırıldığında

bir

şekil

de

sinirl

eniyo

rum.

bu, lise draması gibi kalır.

"Sen lanet arıların için endişelen. Hukuki işleri bana bırak. Benim adamlarıma bunun için çok para ödüyorum," diyorum, sesim çok sert çıkıyor. O geri çekiliyor. Bunu görüyorum, ama kendimi durduramıyorum. "Ve eğer senin yaşlı adam o kadar yozlaşmışsa, kaçtığın o piçi korumak için müdahale etmeye hazırsa, onu da alt ederim. Korkmuyorum, Winnie. Savaşmaktan korkmuyorum."

O hareketsiz kalır ve bir an için yanlış bir şey söylediğimi düşünürüm. Her ne olursa olsun, o onun babasıdır.

Sonra nefes verir ve başını sallar. "Biliyorum. Keşke yardım etmeme izin versen."

"Bu, bana yardım edebileceğin bir şey değil."

"Lütfen beni uzaklaştırma, Archer," diyor, sesi hiç olmadığı kadar zayıf.

"Sizi itmiyorum. Sizi koruyorum, ikimizi de koruyorum." O içini çeker.

"Ama şu anda *tam* da bunu yapıyorsun. Senin bu durumla yüzleşmene yardım etmek istiyorum, rafta duran çaresiz bir oyuncak bebek gibi saklanmana değil."

"Yeterince yardım etmedin mi sence?" diye bağırırım ve o geri çekilir. Kahretsin. "Bak, onu aradığında denediğini biliyorum, niyetin iyiydi, ama..." Sinirli bir şekilde nefes veririm. "Bunu sana yardım etmek için yaptığımı görmüyor musun? Bana güvenmen gerekiyor."

Kollarını kavuşturur. Saçları neredeyse diken diken olmuş gibidir.

"Aslında, bazen güvenemiyorum. Beni dışlıyorsan, açıkça beni ilgilendiren bir konuda ilgilendirmediğini ısrar ediyorsan... Archer, söylediğin hiçbir şeye nasıl güvenebilirim?"

Ona bakıyorum, burun deliklerim genişliyor.

"Bana güvenemiyorsan, belki de bunların hiçbiri doğru değildir."

Kahretsin.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, hemen geri almak istiyorum.

Yüzü bembeyaz oldu. Sanırım yine ağlayacak.

Ama sanırım incindiğinde böyle davranmıyor, çünkü bana baktığında, acı dolu geniş gözleri kalbimi parçalarken, sakın ve soğukkanlıdır.

"Bekle..." diye başlıyorum, ama o sözlerimi eliyle savuşturuyor. "Belki de haklısın."

"Öyle demek istemedim."

"Ama öyle demek istedin," diyor soğuk bir sesle. Neler oluyor?

Onun çökmesini, bana öfkelenmesini, ağzımı açtığım için beni yerime oturtmasını istiyorum, ama o şimdi sadece kaybolmuş gibi görünüyor. Onun içindeki tüm bu zehir ve acı, benim ulaşamadığım bir yerde.

Onu izlemek çok acı verici.

Sanki bir kenara atılmaya o kadar alışmış ki, reddedilmeyi nasıl kaldıracağını biliyor.

"Winnie, öyle demek istemedim. Sadece sinirliydim."

"Öyle bir şey söyleyip sonra da geri alamazsın." Burnunu çekiyor. "Özellikle de... her kelimesinde ciddiysen."

Kahretsin.

Bunu geri alamayacağımı biliyorum, o kadar kolay olmadığını biliyorum, ama bu beni paramparça ediyor. Ne demek istediğimi bile bilmiyorum. Sadece sinirliydim, onun acı çekeceği düşüncesinden korkuyordum, o yüzden ağzımdan laflar dökülüyordu.

Yüzündeki ifade acı dolu.

"Kızgın olduğunu biliyorum ve öfkелendiğın için böyle söylediğini biliyorum," diyor, hala sessizce. Ona uzanıyorum ve o geri çekiliyor. "Ama haklısın. Bu iş yürümüyor."

"Bunu kastetmiş olamazsın," diyorum boğuk bir sesle, sanki kalbimi delmiş gibi hissediyorum.

Dudakları titriyor, gözleri hüznle doluyor.

"Onunla kavga etmekten daha kolay olmaz mı? Ben giderim, onun beni bulamayacağı bir yere giderim, o zaman senin peşine düşmek için bir nedeni kalmaz." Elini titreyerek ikimizin arasında bir hareket yapar.

Onu yakalamak için uzandığımda, o kapıya doğru koşar ve ben bu felaketi önlemeye çalışmadan oradan ayrılır. Evet, ben bu treni raydan çıkaran aptal kondüktörüm.

"Bekle," diye sesleniyorum ona. "Winnie, geri gel ve benimle konuş!" "Hayır."

Başını sallıyor. "Şimdi olmaz. Sadece... bana biraz biraz zaman, Archer, tamam mı?"

Boşluk.

Nasıl olur da sıradan bir kelime giyotin gibi hissettirebilir?

Buna ne cevap vereceğimi ya da onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Tıpkı onun peşinden gidemeyeceğimi ya da ona söylediğim akılsız sözleri geri alamayacağımı bildiğim gibi.

Arkasından kapıyı küçük bir tıklama sesiyle kapatıyor, o kadar beklentileri boşa çıkaran bir ses ki gülünç geliyor.

Delilik.

Neden Rina gibi bana bağırarak ciğerlerini parçalamadı ki? Bunun yerine yüzüme bir tokat atmasını tercih ederdim.

Tabii ki, telefonum en berbat zamanda çalıyor, ama kapıdan gözümü ayırmıyorum ve telefonu açmıyorum.

Winnie geri dönmüyor.

Telefon arama devam sesli sesli süresince ben
ben orada sessizlik sessizce dururken, aşk ve pişmanlık
arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

KİMSENİN ŞAŞIRMADIĞI GİBİ, Dexter ve Patton bu koruma davasının Solitude ve oradaki diğer kulübeler için yavaş ilerleyen bir felaket olabileceği konusunda hemfikir. Gelecekteki genişlemelerden bahsetmeye bile gerek yok.

Sadece bir kez "nesli tükenmekte olan türler" kokusu duyulsa, mülklerimiz aylarca, hatta yıllarca yasal belirsizlik içinde donup kalır. Bilim adamları ve profesörler akın ederken, onlar boş kalır.

Tamamen kayıp demek.

"Daha da kötüsü var. Kanıtlanmış bir ihlal, eyaletin başka yerlerindeki planlarımızı tehlikeye atabilir," diyor Dexter, masaya kalemini vurarak. "St. Louis projesi gibi. Missouri'de adımız lekelenirse, imar onayları ve izinleri bir yana, tüm yatırım sermayemizi avukatlık ücretlerine harcarsak elimizde hiçbir şey kalmaz."

"Kahretsin, çocuklar. Bir adım geri çekilip, işler daha da ilerlemeden genişlemeyi durduralım," diyor Patton üzgün bir şekilde.

Bu onun bebeği ve ben onu banyo suyunda boğdum. Kabul etmek zorunda olduğum için nefret ederek onaylayarak homurdanıyorum.

İşleri düzeltmek buraya kadarmış.

Kardeşlerim ikisi de yetişkin, ama benim kafamda hala büyürken peşimden tökezleyerek gelen aynı çocuklar. Mahalledeki zorbalardan, çok fazla kişinin ayağına basmadan, dayak yemeden kurtardığım aynı veletler.

Patton, dürtüsel ve risk alan kişidir.

Dexter, iş yaparken öfkesini kontrol edebildiğinde gerçek bir iş adamı gibi davranır.

Ben ise bizi odaklanmış tutan, her zaman doğru yöne giden akıllı, akli başında bir insan pusulasıyım.

Bugüne kadar.

Aptalca, biliyorum, ama küçük kardeşlerimi yüzüstü bıraktığımı, onları kurtarmak yerine ateşe attığımı hissetmeden edemiyorum.

Özellikle de bu karışıklığa neden olacak hiçbir şey yapmadıklarını bildiğim için.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Şirket tüm yasal masrafları üstlenmemeli. Darbeyi hafifletmek için kendi paramdan bir kısmını ortaya koyabilirim."

"Anlamadım?" Patton kaşlarını kaldırır. "Emberly'nin *şirketi* dava ettiği kısmı kaçırdın mı?"

"Benim yüzümden. Bu kişisel bir mesele."

"O kız yüzünden," diyor Dexter. "Bu arada, Batı'nın Kötü Cadısı süpürgesiyle uçup gittiğinden beri seni güldüren ilk kişi o."

"Saçmalık," diyorum, gereğinden fazla sert bir şekilde. "O zamandan beri çok gülümsedim. Colt var."

"*Saçmalık*," Patton alaycı bir şekilde cevap verir ve alt dudağını dışarı çıkarır.

Bu pislikler yüzünden kendimi çok suçlu hissetmemem gerektiğini hatırlıyorum. Dexter kalemini bir hançer gibi bana doğrultuyor.

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun. Winnie'nin senin için ne ifade ettiğini bilmiyorum, ama Rina'yı unutmana yardım ettiyse, ona saygı duyuyorum."

"Seksi olması da yardımcı oluyor," diye ekliyor Patton gülerek, Dexter'ın sert bakışlarına omuz silkerek. "Ne? Öyle işte. Salem kadar değil tabii ki, ama kim öyle ki? İkinci olarak fena değil."

"İkinci mi? Yani benim Junie'm bronz madalya mı kazanmış?" Dex homurdanır.

"Lanet olsun çocuklar, şimdi olmaz." diye inleyerek başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Ne kadar seksi olursa olsun - ve güzellik konusunda Truva Helen'i bile geçebilir - bu gerçeği değiştirmez.

Ben büyük bir hata yaptım ve o muhtemelen artık bana ilgi duymayacak.

Ama haklısın. Bu iş yürümüyor.

Onun sözleri öfkeli hayaletler gibi kafamda yankılanıyor.

"Bununla mücadele edeceğiz," diyor Dexter, dikkatimi çekmek için masaya tekrar vurarak. "Sadece sen değil, hepimiz. Şirket için değil, senin için. Lanet olsun, Arch. Kaç kez bizim savaşlarımızı savaştın?"

"Dex'in Haute ile olan anlaşmayı mahvettiği zaman gibi mi?" Patton, Dexter'in ona attığı yumruğu kaçıırır. "Bak, bu işe karışan tek kişi sen değilsin. Arlo hastalandığında annem bile bunu öngörememişti."

Kafamı salladım, bu delilikten bir daha asla bahsetmemek istediğimi düşündüm.

"Evet, ama bu başka bir seviye, Pat."

"Ne olmuş yani? Her zamanki gibi üstesinden geliriz." Patton sandalyesine yaslanır ve bana keskin bir bakış atar. "Ne olursa olsun, kardeşim, Bee Lady ile işleri batırmayacağına söz ver. Tek şartım bu. Seks yapmaya devam etmelisin. Ruh halini düzeltir."

"Çok tatlı," der Dexter ciddi bir ifadeyle.

Çok geç, diye acı bir şekilde düşünüyorum, ama sonra kendimi toparlıyorum.

Hala burada ne yapıyorum, kardeşlerimin gevezeliklerini dinliyorum?

Daha fazla çaba gösterip, ilişkimizde açtığım büyük gedikleri onarmaya çalışabilirdim.

O haklı.

Kıçımı kaldırıp, o kapıdan sonsuza dek çıkmadan önce bu durumu düzeltmem gerekiyor.

Winnie'yi tanıyorsam ve umutsuz görüldüğünde kaçmaya ne kadar istekli olduğunu biliyorsam, bu muhtemelen çok geçmeden olacak.

"Gitmem gerek," diyorum ve Patton sırtıyor. "İşte

bu ruh. Git onu geri kazan, Arch."

"Biz hallederiz," diyor Dexter, beni kapıya doğru eliyle işaret ederek. "Sen eve git ve rahatla. Onunla normal bir insan gibi konuşmayı unutma. Bunun sana ne kadar yardımcı olacağını görsen şaşırsın."

"Siktirin gidin" diye mırıldanarak dışarı çıkıyorum.

İkisi de kahkahalara boğuluyor.

Kardeşlerim yetişkinler, evet, ama bana karşı hala serseri gençler gibi davranıyorlar.

Yine de, yaptıklarına minnettarım.

Onlar olmasaydı, muhtemelen felçli olurdum, eve gidip Winnie'nin kalbini aramak yerine.

Onu görmem gerek.

Ondan özür dilemeliyim.
Bunu düzeltmeli ve bana güvenebileceğini göstermeliyim.
Umarım çok geç kalmamışımdır.

HONEYPOT (WINNIE)

Bir insanın bu kadar çok ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Damarlarımda kalan kan dışında, bu kadar sıvı kaybedeceğimi hiç bilmiyordum. Gözlerimden yakıcı gözyaşları akıyor. Burnum, ne kadar mendil kullanırsam kullanayım durmak bilmeyen çirkin bir akıntıya boğuluyor.

Sanırım vücudun yüzde ellisi sudan oluşuyor derken şaka yapmıyorlar.

Ama kendi düşünümünden kaçtığımda, bunun yarısı kadar bile ağlamamıştım. Tüm hayatımı geride bırakıp bilinmeyene doğru yola çıktığımda, sadece ara sıra ağlama krizleri geçirmiştım.

Bu değildi.

Bu tam anlamıyla Winnie'nin çöküşüydü.

İğrenç, ıslak ve vücudumu titreten bir çöküş. Titrek nefesler, hıçkırıklar, kızarmış yanaklar, her şey.

Bu durum eşyalarımı toplamamı zorlaştırıyor, ama uğraşıyorum. Archer başka bir toplantıya gitti, muhtemelen bıraktığım dağınıklığın içinden geçerek.

Buradan kaçmak ve hala şansım varken itibarımı kurtarmak için bu fırsatı değerlendirmeliyim.

O geri dönmeden önce, onun muhteşem yüzüne bir bakış beni eritip kalmak istememe neden oluyor.

Onun varlığının ona ne kadar acı verdiğini görmezden gelmeye ikna etmeden önce.

Tanrım, hiç birlikte olmadığın ama senin için hala çok değerli olan bir adamdan ayrılmak çok *garip*.

Archer ne derse desin, bana susmam ve ona güvenmem gerektiğini söylediğinde, her şey yerine oturdu.

Bu doğru değil.

Ve *onun* benim için doğru kişi olmadığını kastetmiyorum, çünkü o mükemmel, sahiplenici ve tanıdığım herkesten daha nazik.

Ama bu durum...

Onunla birlikteyken ne kadar büyüğü hissetsem de, şirketine milyonlarca dolar zarar verdiğim ve onu iflasa sürüklediğim riskini görmezden gelemem. Bu sadece onun ya da kardeşlerinin değil, çalıştıkları herkesin, tabii ki bu güzel mekanların tadını çıkaran müşterilerin de riski.

Hepsi onun kahramanlık yapmaya kalkışması ve babamın egosunun bunu kaldıramaması yüzünden.

Bundan nefret ediyorum.

Boş bir mendil kutusunu kenara atıp, çılgınca gözlerimi siliyorum. Bu kadar çok ağlamak mümkün olmamalı.

Şu anda tüm nemim çekilmiş, buruşuk bir kabuk gibi olmam gerekirdi.

Ama nedense gözyaşları akmaya devam ediyor, gözlerim kuru kuma gibi.

En azından eşyalarımı çantalara sığdırmak düşündüğümde daha hızlı oluyor. Geçen hafta ısrarla bana aldığı yeni kıyafetleri dolapta asılı bırakıyorum.

Onları iade etmek için henüz geç değil ve ona bir kuruş daha harcatmayacağım.

Yatarken giydiğim gömleği bile, çamaşır makinesine atmakla terk etmek arasında kararsız kalarak bırakıyorum. Fazla zaman kaybedemem.

Ayrıca, hala onun kokusu hafifçe geliyor. Zayıf bir anımda, gömleği yüzüme bastırıp kokusunu içime çekiyorum.

Evet, bana hiç uygun olmayan bir adamı terk etmek bu kadar acı vermemeliydi.

Hatta bizim hiçbir zaman birlikte olmadığımızı, olmadığımızı açıkça belirtmişti.

O

mu? Aslında değil.

Ama sonra ormanda o konuşma oldu,
gerçekten söylemeden, *bir şansımız olabileceğini* ima etti.

Ayrıca eski sevgilisiyle bir sürü drama ve Colt'la ilgili şeyler vardı ve bu...
sürdüğü sürece güzeldi.

Şimdi, bitti.

Bir gün, Archer Rory ile geçirdiğim zamanı masum bir hata, asla gerçekleşmemesi gereken bir "sevgi ve kayıp" olarak hatırlayabileceğimi umuyorum. O, en karanlık zamanlarımda ihtiyacım olan her şeydi ve onu geceye gömmemden önce bırakmak zorunda olduğum her şeydi.

Gömleği çamaşır sepetine atıyorum — sümüklü yüzümün izi üzerindeyken kimse ona dokunmamalı — ve sonra eşyalarımı aşağıya taşıyorum.

Alabama doğru yürüdüm ve bagajı doldurdum.

Sonra son bir dokunuş için mutfağa geri döndüm. Archer'a bir veda notu.

Bir şey söylemeden ortadan kaybolamam.

Hızlıca yazıyorum, umarım el yazımı okuyabilir. Kısa ve basit tutuyorum çünkü vaktim yok ve kalbim neden ayrıldığımı ya da bunun beni nasıl mahvettiğini anlatan uzun bir mektubu kaldıramaz.

SEVGİLİ ARCHER,

Sen ve Colt ile geçirdiğim bu yaz harika geçti, hayatımın en güzel haftalarıydı. Yalan değil.

Ama sanırım bunun sona erdiğini biliyoruz. Hayatını daha fazla mahvetmek istemiyorum, bu yüzden kendimi denklemden çıkarıyorum.

Sana ve Colt'a gelecekte en mutlu günler diliyorum. Lütfen hayatına devam et, lütfen beni bekleme ve lütfen gülümsemeyi unutma. Gülümsediğinde çok güzel görünüyorsun.

-Winnie

TAMAM.

Tamam, belki birkaç damla iz kalmış olabilir, onları silerim ve yazıyı biraz lekeleyebilirim, ama yeterince iyi, değil mi?

Buradan çıkıp, geleceğim için gerçek bir kaçış planı yapmam gerekiyor. Ama uzun bir yolculuğa çıkmadan önce kafamı boşaltmam lazım ve ormanlar temiz havası, güzel kuşları ve parlayan yıldızlarıyla beni çağırıyor.

Bu son kalp parçalayıcı günün ardından, doğayla baş başa kalmak için çaresizce zamana ihtiyacım var.

Notu tezgahın üzerine bırakıp ayrılmak için döndüğümde, orada duran kişiyi görünce kalbim ağzıma geldi.

Colt, karşımda duruyor.

Bana bir şey uzatıyor. Ne olduğunu görmek için birkaç kez gözlerimi kırıyorum.

Tahta bir şey mi? Bir oyma mı?

"Ağlıyorsun," diyor, yetişkin kadınların ağlamasıyla pek sık karşılaşmayan bir çocuğun donmuş ses tonuyla.

Gözlerimi silerek burnumu çekiyorum.

"Şey, ben... önemli değil. O nedir?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Bir arı," diyor ve onu daha iyi görebilmem için koridordaki konsol masasına nazikçe koyuyor. "Birkaç haftadır üzerinde çalışıyorum." Yüzü buruşuyor. "Teknik olarak, babam hala bana ev hapsi cezası verdi ve televizyon ve telefonla geçirebileceğim zamanı sınırladı, bu yüzden..."

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor ve gözlüklerini burnuna itiyor. Kendimi tutamıyorum, gülüyorum.

Bu tam Colt'a göre bir davranış.

Tıpkı babası gibi, öyle olmadığını iddia eden dev bir tatlılık abidesi.

Arı tabii ki harika. Önemli yerleri pürüzsüz bir şekilde zımparalanmış ve kanatlarında minik çizgilerle detaylandırılmış. Gözleri bile inanılmaz gerçekçi.

"Bu gerçekten harika," diyorum kaba bir şekilde. "Teşekkürler, Colt. Sana sarılabilir miyim?"

"Evet." O benim çılgın kucaklamama boyun eğiyor ve ben de onu sıkıca sarıyorum çünkü onu da özleyeceğim.

Bu evdeki çılgın aile dinamiklerini ve bu tatlı, utangaç çocuğu uzun süre özleyeceğim.

Geri çekildiğinde, gözlerinde endişe parlıyor.

"Ne oldu? Gidiyor musun?" diye sorar. "Babamı aramamı ister misin? Onu hemen buraya getirebilirim."

Hayır!

Panik içinde elimi kaldırıp zorla gülümserim.

"Hayır, merak etme. Bu... bu yetişkinlerin meselesi," derim, başımı sallayarak. "Babanla bir anlaşmazlık yaşadık. Biz sadece... işleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Oh. Oh, lanet olsun." Dramatik bir şekilde söylediği bu sözler, özellikle kollarını kavuşturup gözlerini devirdiğinde neredeyse komik geliyor. "Winnie, sana ne aptalca bir şey yaptı?"

Gülümsemem bozulur, ama elimden geldiğince gülümsemeye devam ederim.

"Hayır, Colt. Aslında bu benim hatam. Sorun da bu. O harika bir adam olduğu için bana yardım etmeye çalışıyor, ama ben burada bir sürü sorun çıkarıyorum ve ona daha fazla yük olamam. Evet, bir süreliğine ayrılacağım."

Başını eğip, bunun bir veda olduğunu anlayabilirmiş gibi beni inceliyor.

Sanırım gerçeği anlayacak kadar büyümüş.

"Nereye gidiyorsun? Son adamın yanına geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Tanrım, hayır! Eski hayatıma geri dönmeyeceğim, o hayat öldü ve gömüldü. Ve bunun için sana ve Archer'a teşekkür etmeliyim."

Daha fazla bir şey söylemek yerine, onu tekrar kucaklarım. O harika bir çocuk.

Gözlerim yine buğulanır ve onları sıkıca kapatıp, kendimi kontrol altına alabildiğimi düşünene kadar ona kadar sayarım.

"Hoşça kal. Babana iyi bak," derim, sırtımı dönüp kapıdan çıkarım, yoksa onun hüzünlü mavi gözleri bir kez daha fikrimi değiştirir.

Hay aksi.

Doğayı çok sevmeme rağmen, Doğa Ana her zaman beni sevmiyor. O biraz talepkar ve tek taraflıdır.

Ozarks ve birkaç başka parkta kamp yapmak benim için yeterince rahattı, ama insanların rüzgar geçirmez çadırlar kurduğu, her zaman yumuşak yataklar, dolu kantinler ve sonsuz hazır yiyeceklerin olduğu yerlere gittiğinizde, bunların gerçek kamp olmadığını anlıyorsunuz.

En azından, bu sefer gittiğim türden bir kampçılık değil.

Facebook Marketplace'te bir adamdan tüm ekipmanı ikinci el olarak satın aldım, sonra fark ettim ki ben bunu yapmak için en uygun kişi değilim, yani tamamen cahil bir aptalım ve bu işi tek başına yapmak hiç de kolay değil.

Solitude yakınlarındaki ormanı seçtim çünkü uygun görünüyordu, kabinden birkaç mil uzakta olan diğer taraf.

Mülkten yola çıkamadım. Bu çok acı verici olurdu.

Bunun yerine, yolun ilerisindeki bir otoparkı seçtim ve ormana doğru kıvrılan patikaya yöneldim.

Burada sadece bir veya iki gece kalacağım, diye karar verdim. Güzel ağaçlarla çevrili, dinlendirici bir mola verdikten sonra gerçek hayata geri döneceğim.

Bir ara Lyssie'yi arayıp bir sonraki adımımı planlamasına yardım etmesini isteyeceğim ve Kansas City'den ayrılmadan önce bir kiralık araba ayarlamaya çalışacağım.

Yürümek zamanın nasıl geçtiğini unutturuyor, çok ilginç.

Spor ayakkabılarım ayağımı sürtünene, bacaklarım lastik gibi hissedene ve omuzlarım taşıdığım ağır sırt çantasından dolayı ağrıyana kadar yürüyüş yapıyorum. Arabamı geride bırakıyorum çünkü babamın yakında onu geri alacağından eminim.

Güneş batıp, yüksek ağaçlar her iyi kamp yerine gölgelerini düşürmeye başladığında durup, bu çadırı nasıl kuracağımı hiç bilmediğimi fark ediyorum.

Ya da taşınabilir ocak olmadan ateş yakmayı. Ya da... herhangi bir şeyi.

Harika, Winnie.

Sonunda, bir dakika panikledikten sonra, uyku tulumumu çıplak bir yere atıyorum, çadırı terk ediyorum ve tenekeden soğuk chili yemeye başlıyorum.

Evet, kulağa geldiği kadar iğrenç.

Midemdeki rahatsızlığı gidermek için, başımın üstündeki büyük dalların çaprazlamasına uzanan dalların gölgesinde, ara sıra bir yıldız görebildiğim gece gökyüzünü izlemek için geriye uzandım.

Başka bir hayatta bu huzur verici olabilir, ama birkaç saat boyunca engebeli arazide yürüyüş yaptığım için bacaklarım deli gibi ağrıyor.

Her sesle kalbim yerinden çıkıyor gibi oluyor ve bu gece çok fazla ses var.

Sonuçta burası bir orman. Ormanların geceleri ne kadar ürkütücü ve *hareketli* olduğunu fark etmeliydim. Her saniye, başka bir çalı hışırdıyor ya da bir hayvan ses çıkarıyor.

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Karanlık ve soğuk ve ben korunmasızım.

Kafası piramit şeklinde olan ve beni öldürmekle tehdit eden bir katil balta ustası ya da havai fişeklerle oynayan bir grup aptal genç olmadığını kendime ikna etmek için ciddi bir çaba sarf etmem gerekiyor. Bu civarda kuduz tilkiler ya da kurtadamlar yok, hayır efendim.

Ama bir ayı olabilir...

Kara aylar hala Missouri'nin bazı bölgelerinde dolaşıyor ve bence yaz sonlarında kış uykusuna yatmadan önce *çok* acıkıyorlar. Kansas City civarında oldukça nadir görülüyorlar ama bazen karnı guruldayan bir kaçak bu kadar kuzeye kadar geliyor.

Tanrım, bilmiyorum.

Aylar hakkında pek bir şey öğrenmedim ve şimdi onların bölgesinde olduğum için, bu bir ihmal gibi geliyor. Bir ayı yaklaşırsa hareketsiz durmak gerekmiyor muydu? Yoksa koşmak mı gerekiyor? Hatırlayamıyorum.

Tanrım, burada her şey *çok gürültülü*.

Bu ürkütücü sesler düşünmeme engel oluyor.

Uyuyabilsem bile, gürültüden dolayı yine de sinirlenirdim. Çoğunlukla böcekler, ama bazen boğuk bir homurtu ya da kesinlikle ayı olamayacak bir şeyin kırdığı dal sesi duyuyorum.

Kulakları sağır eden bir uluma duyarsam, uyanırım.

Bu yüzden uyku tulumuma girip, altımdaki her tümsek ve taşı hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu durumun en kötü yanı, bir göz açıp kapayıncaya kadar Archer'dan uzaklaştığım gerçeği.

Evet, ilk başlayan oydu.

Ama onu bir saniye daha incitmeye dayanamadım.

Birine birlikte olamayacağı n ı z ı söylediğinizde ve bunun korkunç bir gerçek olduğunu bildiğinizde başka ne mantıklı olabilir ki?

Mesele güven değildi.

Eğer benim *kendi* işime burnumu sokmamamı istemenin mantıksız olduğunu göremiyorsa, evet, bu doğru değildi.

Aynı şekilde, aptal ve kavgacı babamın onun hayatını, ailesini mahvetmesine izin vermek de doğru değildi.

Kendimi bir veba faresi gibi uzaklaştırmak mantıklıydı. Ben uğursuzum. Ama lanet olsun, bu çok acı verici.

Şu anda taze çalı çizikleri, parçalanmış kaslar ve şişmiş tuğlaya dönüşen ayaklarımla hissettiğim kadar kötü.

Holden'ı terk etmek bunun yarısı kadar bile kötü gelmemişti.

Sadece, beni asla istemediğim bir evliliğe geri çekmeden önce kaçmam gerektiğini hissettim. Beni takip edip, seçmediğim bir hayata zorlayacağından korkuyordum.

Şimdi ise, içimden küçük bir parça Archer'ın gelip beni sahip olamayacağım hayata zorla sokmasını *istiyor*.

Delirmiş olmalıyım.

Ama gözlerimi her kapattığımda onu ve Colt'u görebilsem de, bunun akıllıca olmadığını biliyorum. Archer Rory'nin tekrar beni kurtarmaya gelmesi için yalvarma hakkımı kaybettim.

İstese bile beni bulamazdı.

Ben bile kendimi haritada bulamazdım.

Her ihtimale karşı, yuvarlanıp telefonumu buluyorum ve Facebook Marketplace'teki adamın mükemmel çalıştığını *garanti* ettiği taşınabilir bataryaya takıyorum.

Tahmin edin ne oldu?

Telefonumun şarjı yüzde beşten az dolduktan sonra pil bitiverdi. Sonra hiçbir şey şarj olmuyor.

Sorun değil.

Yarın medeniyete geri döneceğim ve bu hiç olmamış gibi davranacağım. Arabama geri döneceğim, bu eşyaları benzin parası için rehin vereceğim

ve doğruca Lyssie'ye gideceğim.
Beni memnuniyetle kabul edecektir.

Onun üzerine ağlayacağım ve dondurma yiyeceğiz, sonra o beni affedene kadar yıl boyunca giydiği ren geyiği çoraplarıyla kafama vuracak.

Birkaç ay sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak.

Springfield'da birkaç gün dinlenip, daha iyi bir planla kaçabilirim.

Keşke o ağustosböcekleri ya da her neyseler o kadar gürültücü olmasalardı, belki biraz uyuyabilirdim. Uyku tulumumun başlığını geçiriyorum, bu da söz konusu böceklerin yüzüme tırmanmamasını sağlıyor.

Çadırın *içinde* yatıyorum ama yine de *böcekler sürünerek gelebilirler*.

Ve hala beynime bu ürpertici böcekleri görmezden gelmesini söylüyorum ki, solumdan garip bir inleme sesi geliyor.

Birdenbire uyanıyorum.

Tamam, Doğa Ana. Hiç hoş değil.

Ciddi bir konuşma yapacağız, çünkü bu aptalca kamp felaketine düşünmeden katıldığımı böyle bir şeyin olacağını tahmin etmemiştim.

Bir sonraki inilti yaklaşıyor.

Kendimi uyku tulumuma atıyorum, ayakkabılarımı bulup giyiyorum. Tamam, buradan biraz uzakta gördüğüm karavan parkına gidiyorum. En azından orada etrafımda insanlar olacak.

Hafif ve tanıdık bir ses.

Tek başıma sihirli bir şekilde ortadan kaybolmayacağım küçük bir topluluk.

Çadırı ve onun ıvır zıvırlarını bu büyük çantaya sıkıştırmak çok uzun sürüyor. Sonra karanlıkta yola çıkıyorum, telefonum cebimde ve ay ışığı yolumu aydınlatıyor.

Ya da daha doğrusu, yolumu aydınlatmıyor.

Zaman geçtikçe, kayaların ve düşmüş dalların üzerinden tırmanırken, yüzümü çizmek için uzanan dallar, olabilecek en kötü sonuca varıyorum. Bu felaket günün mükemmel bir şekilde çürümüş sonu.

Kayboldum.

Tamamen ve tamamen.

Yaklaşık bir saat dolaştıktan sonra pes edip acil servisi arayabilir miyim diye telefonuma bakıyorum, ama telefonumun şarjının yüzde on kaldığını görüyorum. Ve servis çubukları zayıf görünüyor, bir kule bulmaya çalışırken bir görünüp bir kayboluyor.

Kahretsin.

Kimseyi arayacak durumda olduğumu sanmıyorum, bu yüzden Lyssie'ye hızlıca bir Snap gönderiyorum, karanlıkta bir fotoğraf çekip altına "*Nerede olduğumu tahmin et!*" yazıyorum. *Eğer bulursan lütfen bana söyle, çünkü ben hiç bilmiyorum.*

İşte.

Çok panik yapmıyorum.

Utanç verici bir şey yok.

Onu endişelendirmek istemiyorum, ama aynı zamanda çok korkuyorum. Yapabileceğim tek şey devam etmek.

Sadece şimdi, kaçmaya çalıştığım sorundan daha farklı ve daha korkutucu bir sorunla karşı karşıyayım.

Karanlıkta ilerlerken midem düğümleniyor, doğru yöne gittiğimi umarak, karavanlıların herhangi bir izini bulmak için çaresizce bakınıyor ve dinliyorum.

KAYIP TATLI (ARCHER)

Winnie'nin bıraktığı mektubu defalarca okudum.

Artık neredeyse ezbere biliyorum, ama her kelime gözüme batıyor olsa da bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu, hayatımda okuduğum en üzücü mektup.

Winnie, hayatıma çok fazla kaos getirdiğini düşünerek kendini hayatımdan silmiş. Kalbinde, bu hesaplamanın mantıklı olduğuna eminim.

Çünkü ona söyleyen pislik benim.

Ona bunun işe yaramadığını *söyledim*, ondan güvenmesini istedim ve saçma sapan şeyler söyledim, ve tabii ki o da bunu kelimesi kelimesine aldı.

Kaç kez beyinlerinden daha büyük egoları olan erkekler tarafından itilip kakıldı? Ve ben gelip, ona uymazsa onu terk edeceğimi söyledim.

Şimdi, onun uzun hayal kırıklıkları listesindeki bir başka isim oldum ve tek çıkış yolunu seçtiği için onu suçlayamam.

O gitti.

En kötüsü, onun ne hissettiğini biliyorum. Reddedilme konusunda nasıl hissettiğini biliyorum.

Bütün ailesi, aptal eski nişanlısı, politikadaki kariyeri, hepsi onu *değersiz* hissettirdi.

Şimdi burada durmuş, onların izinden gittiğime şaşkınlık içindeyim.

Colt mutfağa girer, Winnie'nin gözyaşlarıyla lekelediği mektubu okurken beni orada dururken görür ve tekrar dışarı çıkar.

O ne biliyor ki?

"Bekle," diyorum, onun peşinden koşarak. Bütün gün evdeydi, muhtemelen onun gittiğini görmüştür. Belki onunla konuşmuştur ya da bir şey söylemiştir, ya da en azından...

Lanet olsun, ne? Winnie'yi geri almak dışında ne istediğimi bile bilmiyorum.

Colt koridorda durur, kollarını kavuşturur.

"Ne istiyorsun?" Sesinde bir şey sakladığını gösteren bir keskinlik var.

"Onun gideceğini biliyor muydun?" diye soruyorum, şu anda Yüzyılın Sakin ve Dürüst Babası olamayacak kadar kederli olduğumu umursamadan.

Kafasını sallar. "Tüm çantalarını ve o mektubu alıp mutfağa gelene kadar bilmiyordum. *Ağlıyordu* baba."

Bunu duymak beni derinden yaraladı.

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır. Fazla bir şey söylemedi, sadece sizin kavga ettiğinizi söyledi." Bana somurtkan bir şekilde bakıyor. Çocuğun haklı olduğu bir nokta var.

Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm, babamın bu kadar güzel bir şeyi nasıl mahvedebildiğini merak ederdim.

"Ne oldu peki? Sakın bana korkaklık ettiğini söyleme." İçini çekiyor. "İşle ilgili," diyorum. "Önemli değil."

"İş meselesi mi? Saçma. Tabii ya, harika bir kızla ilişkini mahvediyorsan, çok önemli olmalı," diye karşılık verir, bu kez tiksintiyle başını sallar. "Sana inanamıyorum."

Ben de, evlat.

Hırslayarak tezgaha yaslanıp cebimde çılgınca titreyen telefonumu çıkardım.

Kısa bir an için, Winnie olduğunu umut edebiliyorum, ta ki kardeşlerimin geldiğini görene kadar. Patton iyi olduğumdan emin olmak istiyor ve Dex de hemen arkasından geliyor.

Onlara cevap verecek cesaretim yok. Günün geri kalanında da yok.

Bunun yerine, Colt kendini odasına kapatıp beni görmezden gelirken, ben de evin içinde dolanıp duruyorum, onun arayacağını ya da geri geleceğini ya da... Lanet olsun, bir şey yapacağını umarak.

Sadece iyi olduğunu söyle bana.

Mektubunu okudum ve nedenlerin olduğunu biliyorum. Hala konuşabiliriz. konuşabiliriz.

O mesajları gönderdikten sonra çaresiz ve yapışkan davrandığımı fark etmemden nefret ediyorum.

mesajları gönderdikten sonra çaresiz ve yapışkan olduğumu fark etmemden nefret ediyorum.

Ne yaparsam yapayım, önemli bir şeyi kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum. Midemin derinliklerinde hissettiğim o rahatsız edici boşluk geçmiyor ve bunun Winnie yüzünden olduğuna eminim.

Bak, ben Rina gibi değilim. Önsezilere, altıncı hissi ya da her ne haltsa ona inanan New Age türü biri değilim.

Şu anda, ben sadece onun gitmesinden dolayı acımasızca endişelenen ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmeyen bir adamım.

Başıma gelen en güzel şey, bir anda yok oldu.

Patton ve Dexter saat tam yedide geldiler, tam da ben baharatlı bir makarna tabağı hazırlarken. Colt hemen tabağı alıp odasına götürdü, böylece beni görmezden gelmeye devam edebilecek.

Dilimi ısırıp, geri adım atıp olayı görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Onu medeni bir insan gibi masada benimle yemek yemeye zorlarsam, bu kesinlikle kavgaya dönüşür ve ikimizin de birbirimize daha fazla düşman olması gerekmez.

Kardeşlerimin gelmesi çok kötü oldu. Beni kurtarmak için mi geldiler, yoksa beni ateşe atmak için mi, bilmiyorum.

"Peki, onunla konuştun mu?" Patton, ikisini içeri aldığımda soruyor.

"Bütün gün bizi görmezden geldin," diye ekliyor Dexter.

Evet. Bu ikisinden aşk tavsiyesi almaktansa, Colt'la yemek masasında güreşmeyi tercih ederim.

"Ve doğal olarak, bu durumu çözmenin en iyi yolunun buraya dalıp beni rahatsız etmek olduğunu düşündün, değil mi?" diye burun kıvırıyorum.

Patton en sevdiği ifadeyle sırıtıyor. Her zamanki gibi, sinirlerinin bozulup yüzünde donmasını umuyorum.

"Senin bize geri dönmeni umarak bir yere varabileceğimizi sanmıyoruz."

Kahretsin. Bir çift sırtlanla kapana kısıldım.

"Madem buradasınız... akşam yemeği? Birkaç tabak daha koyabilirim." Masayı ve ocakta duran makarnayı işaret ettim.

"Hayır," diye hep birlikte cevap veriyorlar.

"Döndüğümde Junie mantarlı kremalı soslu tavuk yapacak," diyor Dexter kendini beğenmiş bir şekilde.

"İçindeki sağlık delisini öldürdükten sonra nereye gömdün, Dex? Düğünden bu yana en az beş kilo almış olmalısın." Dudaklarım kıvrılır.

"Şanslı adam. Döndüğümde akşam yemeği benim sorumluluğumda," diyor Patton. "Yemek yapabilir misin?" Dexter kaşlarını kaldırıyor.

"Senden daha iyi. Karın ve çocuğun yemek pişirme becerilerini ne kadar geliştirdiğini görmek şaşırtıcı."

"Senin becerin, iki haftada bir aynı altı tarifi tekrarlamak. Annemin kilerindeki tüm kitaplar kafana düşse bile yemek kitabını tanıyamazsın," diye homurdanırım.

Onların evlilik mutluluğuna seviniyor olsam da, uzun zamandır yemek pişirmek istediğim tek kadınla ilişkiyi bitirdikten hemen sonra, yemek odamda bu konuyu dillendirmelerine gerek yok.

Bu yüzden kollarımı kavuşturup sandalyeme yaslanarak onları yavaşça inceliyorum.

Bu saçmalıklar için ne zamanım ne de sabrım var.

"Eğer yararlı bir şey söylemeyecekseniz, çıkın gidin. Bu gece havamda değilim." Onlara sert bir bakış attım.

"Lanet olsun Arch, Winnie'nin hiç şansı yoktu, sen karizma fışkırıyorsun," der Patton ciddi bir ifadeyle.

"Ciddiyim, gerzek." Çenemi sıkıyorum.

"Tamam, madem buraya bunun için geldik, Winnie'den bahsedelim. Colt bana senin her şeyi mahvettiğini söyledi," diyor Dexter. "Ne oldu? Her şeyi yoluna koyacağını sanıyordum?"

"Öyle yapacaktım," diyorum. "Ama ben geri döndüğümde o burada değildi."

Patton'ın alnı kırışır, sırtışı kaybolur. "Ne, gitti mi?"

"Yani o *gitti*, Kaptan Oblivious. Bana bir "Sevgili Archer" notu bırakarak hayatımı yeterince mahvettiğini, bu yüzden kendini bu işten çekeceğini söyledi."

" diye iç çekiyorum.

Bu nasıl başıma geliyor?

Uzun zaman önce, kadınlarla ve ilişkilerle işimin bittiğini kendime söylemiştim. Sadece Colt ve ben vardık.

Şimdi ise benimle konuşmuyor bile.

"Kahretsin," diyor Patton. "Ne yaptın?"

"Bilmiyorum," diyorum, ki bu doğru. En azından kısmen. "Tabii ki her şeyi mahvettim. Bunu biliyorum. Ama nereye gitti ya da şimdi ne planlıyor? Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya Colt? Onunla konuşmuyor mu?" diye sorar Patton.

"O, onun nereye gittiğini bilmiyor, ama bilse bile bana söyler miydi, bilmiyorum. Artık onun en sevdiği düşmanı benim." Hiç aç olmadığım için, neredeyse hiç dokunmadığım yemek tabağına bakıyorum. Bu konuyu konuşmak, olması gerektiği gibi yararlı gelmiyor. Sadece göğsümdeki ağırlığı artırıyor. "O kızgın ve onu suçlayamam."

"Çünkü o sana çok iyi geliyordu," diyor Dexter sinirli bir şekilde.

"Hiçbir fikrin yok mu?" diye ısrar ediyor Patton. "Senin aptallığını yas tutuyorsa nereye gidebileceğine dair hiçbir ipucun yok mu?"

"Bilmiyorum, Pat," diye terslerim. "O bir kaçak. Bu onun içgüdüünün bir parçası. Onunla bu şekilde *tanıştım*. Düşünü piç kurusu nişanlısı yüzünden iptal olduktan sonra Solitude'a gelmişti. Bildiğim kadarıyla Springfield'a geri dönmüş olabilir. Orada birkaç arkadaşı olmalı."

Arkadaşlar, evet.

Bir daha görmek istemediği pek çok insan da var.

Bunun dışında? Dünya çok büyük bir yer ve Winnie her yerde olabilir.

"Peki ya arabası?" diye sorar Dexter, telefonunu açarak. "Plakasını takip edebiliriz belki. Polislerle araman iyi olduğunu biliyorsun."

"Dex, hayır. O kayıp bir kişi değil. Sadece benim saçmalıklarımın bittiğine karar verdi," diye homurdanıyorum. Dex'in polis bağlantıları var, evet, ama bu çok müdahaleci olur. "Bir sorun yok ki. Ayrılmak ve kaçmak suç değil."

"Bir sorun olduğunu biliyorsun," diyor Patton. "Bütün akşam somurtup kaşlarını çatıyorsun. Bunun senin imza hareketin olduğunu biliyorum, ama bu sefer her zamankinden daha kötü. Ayrıca, nadir Colt acil durumları dışında her zaman

e-postalarına cevap verirsin, nadiren Colt'un acil durumları hariç - ya da onun için endişelendiğin zamanlar hariç."

Suçluyum.

Dexter'in yüzü, hiçbir şey söylemese bile alışılmadık derecede kasvetli.

Bundan hoşlanmıyorum.

Kardeşim de aynı ağır gölgeyi içinden hissediyor olmalı, bu karmaşada bir şeylerin ters gittiğine dair açıklanamayan bir his.

Ya da belki de sadece benim hissettiklerimi algılamıştır.

"Onu bulacağız, Arch" dediğinde bu çok kolay.

BÜTÜN AKŞAM KALIRLAR.

Asla moral desteği için orada olduklarını itiraf etmezlerdi - ben de onlara izin vermezdim - ama içten içe, arkamı kollayan arkadaşlarımın olması kendimi biraz daha az berbat hissetmemi sağlıyor.

Kısa süre sonra kalabalık da büyüyor.

Junie gelir, ardından Salem ve Colt'un onun yaşındayken olduğundan daha hızlı büyüyen küçük Arlo. Belki de yeni bir yeğeniniz olduğunu, o henüz yürümeye başlayan bir çocuktan daha büyük olduktan sonra öğrenmenin tuhaflığıdır.

Junie, stroganoff benzeri soslu devasa bir tavuk parmesan yemeği hazırlar. Bu yemeğin benim acınası ateşli makarnamdan daha hızlı ve kolay yendiği inkar edilemez.

Kadınlar ve Arlo ortamı neşelendiriyor, onlar konuşup gülüp şakalaşırken ben arka planda eriyip gidiyorum.

Peki.

Bu spontane aile toplantısı ne kadar hoş olsa da, kemiklerimi saran stresi atamıyorum.

Dexter sessizce sorular sormaya devam ediyor. Patton dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yapıyor, Arlo'yu herkesin kulağını, süslü akvaryumlarına en son ekledikleri canlılar hakkında konuşmaya teşvik ediyor. Bence asla yeterince mürekkep balığı alamayacaklar.

Yine de, tek düşünebildiğim şey o.

Winnie, bir yerlerde bir hendeğe çarpmış, buruşuk arabasından dumanlar yükseliyor.

Winnie, yol kenarında kanlar içinde yatıyor.

Winnie, kadınları arabasının bagajına çekmeyi seven, kötü gözlü bir pislik tarafından yakalanmış ve ağzı tıkanmış, kolay bir hedef.

O bir savaşçı, ama çok nazik.

Onun dünyası şiddet, acı ve saldırganlık değil. Onun dünyasının ne hale geldiğini umursamayan ebeveynleri tarafından korunarak büyüdü.

Bildiği tek mücadele, kelimelerle olanı. Saatler yavaşça geçiyor.

Winnie'nin kaderinden başka her şeye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Salem, Patton'ın omzuna nazikçe yaslanarak gülümserken, Junie ise Dexter'a hayranlıkla bakıyor, bu da hiç yardımcı olmuyor.

Sonunda kalkıp kaçınılmaz olanla yüzleşiyorum.

Telefonumu alıp Winnie'nin numarasını arıyorum ve aramanın anında kesildiğini duyuyorum.

Ne oluyor? Beni engelledi mi?

İnanamadan ekrana bakıyorum, bugün için umursadığım son şeyler parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Geç oluyor. Yıldızlar kalın bulutların arasından görünüyor. Dolunay var, ya da dolunaya yakın, ki bunun için mantıksız bir şekilde minnettarım. Dışarıda yardıma muhtaç, yalnız başına biri varsa, bu ışık pek bir işe yaramaz.

Winnie değil, eminim.

Telefonunun bu şekilde kapanmasının diğer nedenlerini düşününce, *umarım* beni kininden engellemiştir.

"Sizi rahat bırakmamızı mı istersiniz? Yoksa onu bulmanıza yardım edelim mi?" Junie nazikçe sorar.

Saçlarını sallıyor ve bu hareket bana Winnie'yi hatırlatıyor.

.

Tek düşünebildiğim, bunu mahvettiğim için ne kadar ahlaksız olduğum.

.

"Hayır," diyorum. "Eve gitmelisiniz. Muhtemelen bir yerde saklanıyordur. Bu sizin sorunuz değil." Bu sözleri söylerken bile, bunların yalan olduğunu biliyorum. Ama Junie gülümsüyor, benim her zamanki mantıklı mantığımı kabul ediyor.

"Onu yakında göreceksin, Arch. Biraz zaman tanı."

Evet, *zaman*.

Winnie bir daha ortaya çıkarsa, dünyadaki en mutlu aptal ben olacağım ve onu bir daha asla kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Sizi haberdar ederim."

Dexter gözlerime bakıyor. "Yani onu gerçekten arayacak mısın? Cesur adamsın."

"Aptal olma." Ona zaten aradığımı ve en kötü cevabı aldığımı söylemiyorum. *Sessizlik*.

"O zaman hak etmiyorsun." Beni kardeşlerin yaptığı gibi yarı bilek güreşi gibi bir el sıkışmasıyla kendine çeker. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni ara."

Patton yanımda sahte bir esneme yapar. "Beni arama. Arlo ile sabah erken kalkacağız, burada büyük bir karate turnuvası var."

"Başaracaktır. Şu anda ne seviyede, üçüncü derece siyah kuşak mı?" Babasının omzunda uyuyakalmış küçük çocuğa gülümserim.

"Bir şey olursa yine de ara," diyor Salem. "Telefonunun açık kalmasını sağlarım."

"Hey!" Patton itiraz eder. "Bir adam güzellik uykusuna ihtiyaç duyduğunda söz veremezsin."

"Vaat edebilirim ve edeceğim." Sesi tehditkar bir şekilde alçalır. "O senin kardeşin ve sana *ihtiyacı var*."

"Ben buradayım," diyorum kuru bir sesle. "Bu ahmağın yardımına ihtiyacım olursa lütfen benim için dua et."

Salem bana anlamlı bir gülümseme atar.

"Yabancılaşma, Archer Amca," diyor Arlo, aniden uyanıp gözlerini ovuşturarak.

Herkes güler.

"Tamam. Şimdi hepiniz gidin," diyorum.

Bu gece yeterince uğraştılar, buraya gelip neredeyse gece yarısına kadar bana eşlik ettiler.

Hepsinin gitmesini bekledikten sonra Winnie'nin numarasını tekrar arıyorum, boğazımdaki endişeyi bastırmaya çalışarak.

Tıpkı önceki gibi, karşı tarafta kimse yok. Endişem bir kar topu gibi büyüyerek bir dağa dönüşüyor.

Sanki işaret almış gibi, bu sefer Higher Ends'in güvenlik müdüründen başka bir arama geliyor. Eski müdürümüz emekli olduktan sonra işe alınan yeni bir çalışan, sadece birkaç hafta önce işe başlamış.

Janine, sanırım. Kaşlarımı çatarak, aramayı cevaplamak için ekranı kaydırıyorum. "Alo?"

"Bay Rory? Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim." "Önemli değil Janine. Ne oldu?"

"The Cardinal'da, Springfield'dan bir genç bayan, Bayan Winnie Emberly ile konuşmak istediği için sürekli telefon ediyor. Müdürümüz, sizinle şahsen iletişime geçeceğimize söz verene kadar telefonu kapatmadı. Sizin ona yardım edebileceğinizi düşünüyor. Bayan Emberly'nin adı sistemde misafir olarak görünüyor, bu yüzden ona numarasını size iletteceğimi söyledim."

Hay sıçayım.

Springfield, ha? Winnie'nin ailesinin ona nasıl davrandığını bildiğim için hemen şüphelendim, ama Janine "genç bayan" dedi.

Winnie hiç kız kardeşi, meraklı kuzeni falan olduğundan bahsetmemiştii.

Gözlerimi kapatıp telefonu alnıma bastırdıktan sonra, boğuk bir sesle cevap verdim. "Evet, numarayı gönderin. Hemen. Teşekkürler."

"Rica ederim, efendim. Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim."

"Özür dileme, Janine. Bir sonraki maaşında bonusunu keyfini çıkar."

O da akıllı davranıp konuyu orada bırakır.

Mülklerimizde acil bir durum olması ihtimaline karşı, güvenlik yardım masamızı yirmi dört saat açık tutuyoruz. Bu, Winnie'nin nerede olduğuna dair bir ipucuysa, bir yıl boyunca hiçbir şey çıkmasa bile umurumda değil, bu masrafın on katını fazlasıyla karşılamış olur.

Telefonum bir mesajla titrer ve numarayı görünce hemen ararım. Biraz uykulu bir ses cevap verir.

"Archer Rory mi?"

"Benim. Winnie'ye ne oldu?" Sesimdeki acımasız talebi gizleyemiyorum.

"Duruma bağlı. Sen..." Nefes alırken sesi keskinleşir. "Sen onun görüştüğü adam mısın?"

"Bunu biliyor musun?"

Kahretsin.

"Tüm detayları değil, hayır. Winnie bu tür şeyleri telefonda asla anlatmaz, onu yüz yüze yakalayıp sıkıştırman gerekir, ama yine de yeterince şey biliyorum." Kiminle konuştuğunu fark etmiş gibi görünüyor ve öksürüyor. "Şey, nerede olduğunu biliyor musun?"

Ha? Beklediğim soru bu değildi.

"Hayır, beni aradığını düşündüm çünkü sen bilirsin. Onunla iletişime geçmeye çalışıyorum."

"Oh, dostum. Oh, kahretsin." Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Yaklaşık bir saat önce ondan garip bir resim aldım. Winnie bana nerede olduğunu tahmin etmemi istedi. Eğer bulursam, ona söylememi istedi çünkü kaybolduğunu düşünüyordu. Haritada hiç görünmüyordu."

"Fotoğraf mı? Ne fotoğrafı?" diye homurdandım.

"Bilmiyorum. Snapchat'ten geldi. Sadece karanlık ve ağaçlar vardı. Şaka yaptığını sandım, ama telefonu açmıyor ve şarjı bitmiş gibi görünüyor. Eğer kaybolduysa ya da kaçırıldıysa..." Kız sertçe nefes alıyor. "Hiç hoşuma gitmiyor. Onu aramayı denedim ama telefonu kesilmiş gibi. Polisi aramayı düşündüm ama ailesiyle olanlardan sonra bu benim son çarem."

"Telefonun şarjı bitti mi sence? Pil mi?" diye soruyorum düz bir sesle.

"Yani, başka ne olabilirdi bilmiyorum. Dinleyin Bay Archer, sizi tanımıyorum ama en iyi arkadaşım için onun düşündüğü kadar önemsiyorsanız... onu bulmalısınız. Kansas City'de güvendiği tek kişi sizsiniz. Eğer ormanın ortasında kaybolmuş ve yalnızsa..." Sesi boğulur ve sözünü keser.

Nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

İnanın bana, *güven* kelimesinin göğsümü bir kurşun gibi delip geçtiğini hissettikten sonra bu çok zor.

"Sen kimsin?" diye soruyorum.

"Adım Lyssie. Yıllardır yakınız ve onun için gerçekten endişeleniyorum."

Kahretsin.

Winnie arkadaşına benden bahsetti ve şimdi ben bu arkadaşının son çare seçeneğiyim.

Durum görüldüğü kadar kötüyse, çok geç olmadan onu bulmam gerek. Eğer *bulursam* ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

"Orada bir yerde olmalı. O civarda büyük parklar falan biliyor musun?" diye soruyor Lyssie.

"Sence ormanda mıdır?" Ses tonumu sakın tutmaya çalışıyorum. "Belki.

Düşünmek için alana ihtiyaç duyduğunda dışarı çıkar.

Etrafa baktım ve şehrin çevresinde çok fazla orman var gibi görünüyor. Daha önce kamp yapmıştı, bu yüzden çok da çılgın bir fikir sayılmaz. Ama yine de, daha önce hiç büyük çaplı bir kamp yapıp yapmadığını bilmiyorum. Tuvalet olmayan türden bir kamp gibi.

Harika.

Zavallı, güzel Sugarbee'm Kansas City metropol bölgesindeki sayısız hektarlık ormanda bir yerlerde kaybolmuş.

Bu, taramak için çok büyük bir saman yığını.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum, özellikle de ormanlar Solitude'un arkasındaki gibi yoğunsa ve...

Dur.

Solitude.

...o kadar bariz olmazdı, değil mi?

Ama o arılarını ölümüne seviyor ve o ormanların tadını da almış.

"Bir fikrim var. Sana hemen geri döneceğim," diyorum. "Gitmem gerek." "Tamam!

Git onu al. Güvende olduğunu öğrenir öğrenmez bana haber ver."

Uzun bir nefes verir. "Oh, ve Bay Rory?"

"Ne?" Çamur odasına koşup ayakkabılarımı giyerken konuşmaya odaklanamıyorum.

"Senden çok hoşlanıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmasan iyi olur."

NORMALDE, Colt'un benimle tekrar konuşmaya başlamasından mutlu olurdum.

Geçen arabaların parlak ışığında yüzünün ne kadar solgun ve korkmuş olduğunu göremeseydim, çok sevinirdim. Ona sadece temel bilgileri verdim

temel bilgileri verdim, ama o haberi duyar duymaz gelmekte ısrar etti. Yine de, bu onu çok korkutmaya yeter.

O hala bir çocuk, ama kaybolup yalnız kaldığında ormanın ne kadar tehlikeli olabileceğini ve kilometrelerce uzanan karanlık, yoğun bitki örtüsünde birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor.

Lyssie aradıktan sonra, sahip olduğum tüm fenerleri ve el fenerlerini alıp yola çıkmadan önce, park bekçilerini ve eyalet polislerini aramakla çılgın bir saat geçirdim. Onu kendim bulmaya çalışmalıyım.

Şimdi, işte buradayız.

Patton ve Dexter, iki farklı yakın otoparkta kamp kurarak ormanı didik didik aradılar. Bir telefonla her şeyi bırakıp geldiler, yardım istemek için bu kadar çaresiz olduğuma şaşırdılar.

Eğer bu onu eve getirecekse, umurumda değil.

Solitude'dan en uzak, ormandaki o güzel açıklığın yakınındaki otoparka gidiyorum. Onun, benim tam bir ahmak haline gelmeyeceğimi hayal etmesine izin verdiğim yer.

Şu ana kadar şansım yaver gitmedi, ama daha erken.

Bir orman bekçisi, oradan ormana giden eski bir yürüyüş yolu olduğunu söyledi.

Bu gece yapacak daha iyi bir işim yok. Kesinlikle uyumayacağım.

Ben hayatta hayatta kalmaya hayatta saf ve ve adrenalin dolu ve dikkatli olmazsam, çift görmeye başlayacağım.

Yine de sinirlerim o kadar gergin ki, hareket etmeye devam etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Onu bul.

Bu durumu düzelt.

"Baba? Onu bulabileceğimizi düşünüyor musun?" Colt beni boğan sessizliği bozdu.

"Bulacağız," diye sertçe söz veriyorum. "Bu ormandaki her ağacı devirmek zorunda kalsam bile."

O da başını sallar ve tekrar pencereden dışarı bakmaya başlar.

Kapısı kapalı olmayan küçük virajlı yollardan bir kez daha hızlıca geçtikten sonra otoparka giriyorum.

Orada ipuçları ipuçları var ışık var ufuk ufukta, şafak neredeyse yaklaşıyor.

Işık, Winnie'nin aracını aramama yardımcı oluyor, yine hayal kırıklığına uğramaya hazır.

Ama işte orada, çalıların yanında köşeye sıkışmış, sanki az önce gelip sadece birkaç dakika kalmak istemiş gibi hafifçe eğri park edilmiş.

Bir başka beklenmedik darbe.

Olan biten her şeyden çok üzgündü.

Gitmeden önce düzgün park edecek kadar bile aklını kullanamıyordu.

Bu, benim tanıdığım düşünceli, sevimli kadın değil. Ona ne

yaptım ben?

Nefesim kesilmiş halde, onun aracının yanına yanaşıp, park etmeyi de umursamadan, frenleri gıcırdatarak durdum.

O buradaydı.

Buradaydı ve geri dönmek niyetindeydi.

Colt hala yolcu koltuğunda otururken, ben arabadan atlayıp kapılarını kontrol ediyorum.

Evet, kilitli.

İçinde de hiçbir şey yok. Yolcu koltuğunda çanta ya da daha sonra almaya niyetlendiği kamp malzemeleri yok.

Nereye gitmeyi planladığını gösteren hiçbir şey yok.

Birkaç metre ötede, bu ormanda kilometrelerce uzanan patika y ı gösteren büyük bir park panosu var.

Bu yolu kullanmışsa, şimdiye kadar kilometrelerce uzağa gitmiş olabilir.

Hatta, herhangi bir yerde olabilir. Onu aramak için bir ordu gerekir.

onu

ara

mak

için

bir

ordu

gere

kir.

Ama onun önce burada olduğunu biliyorum.

Gece havasını içime çekerek, körü körüne onun peşinden koşma isteğimi zorla bastırıyorum.

Bu hiçbir şeye yardımcı olmaz.

Ayrıca Colt da yanımda olduğu için bu pek pratik değil. Doğru ekipmanım yok — yiyecek, su, ormanı aramaya başlayacaksam yanımda getirmem gereken her şey.

Ama yapmak istiyorum. Onu bir tazı gibi takip etmek istiyorum, muhtemelen hala buralarda bir yerde olduğunu bilerek.

"Baba?" Colt arkamdan sessizce soruyor. "Ne yapacağız?"

Ne

yapa "Önce amcalarını arayıp, onu bulduğumuzu söyleyeceğim.
cağız
?"

Sonra ziyaretçi merkezine geri dönüp orman bekçilerine durumu bildireceğiz. Yakında bize yardım etmek için yeterince polis gelecek."

Hoşuma gitse de gitmese de, polis artık olaya dahil oldu. Winnie'yi vahşi doğaya göndermelerine yardım eden Springfield'daki pisliklerin bunu öğrenmesi umurumda bile değil.

Yüzüme bakıyor, yine küçük bir çocuk gibi. Eskiden, dünyanın en cesur süper kahramanı gibi göründüğümde bana baktığı gibi.

"O zaman ne yapacağız? Bir şeyler yapmalıyız."

"O zaman Winnie'yi avlayacağız. Sabaha sadece birkaç saat kaldı. Işık bu işi çok daha kolaylaştıracak."

Umarım.

"Tamam." Başını sallar, yüzü solgun ve çenesi sıkıdır. "Ne yapmam gerektiğini söyle, baba. Yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum, evlat." Elimi omzuna koyuyorum. Şu anda ondan daha fazla gurur duymanın mümkün olduğunu sanmıyorum. "Her şey hazır olur olmaz oraya gideceksin."

Neredeyse güneş doğmak üzereyken, ziyaretçi merkezine geri döndüm. Orada hareketli bir komuta merkezi kurulmuştu.

Biri bir arama kurtarma ekibi, üç kasabadan gelen polis ordusu ve etrafında vızıldayan bir kalabalıkla birlikte şık giyimli iri yarı bir adam getirmiş. Rozet takmasa da her şeyi yöneten en üst düzey yetkili olduğunu tahmin ediyorum.

Arabadan inerken Colt'a "Burada kal" diyorum.

Yaklaştığımda, adam dönüp bana alaycı bir bakış attı.

Beni tanıdığı gibi, koklayarak ve temkinli bir şekilde elini uzattığında ne olduğunu anlamadım. Bu adamı hayatımda hiç görmemiştim.

Tabii ki...

"Archer Rory," diyor, gözleri ihtiyatlı. Elini görüyorum, ama kim olduğunu anladığımda ona elimi uzatmamın imkanı yok. "Ben Carroll Emberly, Winnie'nin babası."

"Kim olduğunuzu *biliyorum*," diyorum.

Bakışları yüzümde dolaşıyor, ifademi ölçüyor. Savunmacı bir şekilde ellerini kaldırıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Yüzüme yumruk atmadan önce, lütfen beni dinleyin..."

ARİ OLMAK YA DA OLMAMAK (WINNIE)

Sanırım yine karanlık basıyor.

Güneşin yaprakların arasından geçmesini izledim.

Sanki kum saati akıp gidiyor gibi hissediyorum.

Burada zaman hiçbir şey ifade etmiyor ama aynı zamanda her şeyi ifade ediyor.

Bunun ilk gece mi ikinci gece mi olduğunu zar zor hatırlıyorum.

Tek bildiğim şey, vücudumun ağrıdığı.

Sanki hafif bir elektrik akımına bağlanmış gibiyim.

Başlangıçta zonklayan bir ağrı olan şey, düşünmeyi zorlaştıran sürekli ve derin bir ağrıya dönüştü. Bu sabah ağrıyan gözlerimi açtığımda, nemli ve kafam karışık bir haldeydim ve bütün gece kaybolmuş bir şekilde dolaşmaktan çok yorgundum.

Ve gerçekten *tamamen* kaybolmuştum.

Bu ormanın bu bölümünde bir zamanlar bir yol varsa, şimdi ondan hiçbir iz kalmamış, yılların kalın çalıları ve enkazının altında gömülmüş. Attığım her adım yanlış yöne doğru atılmış gibi geliyor.

Evet, şimdi yine hava kararıyor.

Bacaklarım ıslak makarna gibi ve midem guruluyor. Kuru meyve ve hazır yulaf ezmesi yerine ne yiyeceklerimi yanıma alacağımı daha iyi düşünmeliydim. İlk gece sadece chili yedim çünkü şimdiye kadar yerleşmiş olacağımı düşünmüştüm ve tonlarca konserve taşımak istemedim.

O kadar yorgunum ki, yüzüstü toprağa düşüp bayılabilirim.

Gözlerimi kırıyorum, kendimi esnemek için zorluyorum, hangi yönün yukarı ve ileri olduğunu anlamaya çalışıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Yukarıda, hışırdayan yapraklar gün ışığının son kırıntılarını engelliyor.

Yavaş yavaş ölüme razı oluyorum.

Sonra midem yine altüst oluyor, iç organlarımı dışarı çıkarmak üzere ve fikrimi değiştiriyorum.

Ölmeye hiç hazır değilim.

Yavaş yavaş yiyeceğim bitip burada ölmekten daha çok istemediğim bir şey yok, hayatımın dünyanın en yavaş katran çukurunda batıyormuş gibi akıp gittiğini hissediyorum.

Ayrıca, bir sivrisinek ısırığıyla canlı canlı yenmek.

Başka bir küçük vampir bana saldırıyor, koluma konuyor ve anında derime batıyor.

Hiçbir zaman *tüm* böcekleri sevdiğimi söylemedim.

Dişlerimi sıkıp onu tokatlıyorum, ama momentum beni sallandırıyor ve kalın bir ağaca doğru yuvarlanıyorum. Pürüzlü ağaç kabuğu omzumu çiziyor.

Ah.

Bu saçmalıklar için çok
yaşlıyım. Yoksa çok mu
gencim?

Orman, uğursuz gece sesleriyle uyanırken, durup düşünüyorum.

Bu macera için kesinlikle çok *şeyim*. Belki de çok canlıyım.

Çok korunaklı.

Kesinlikle çok yumuşak.

Midem yine kramp giriyor, bu sefer daha da kötü. Bu hissi bastırmak için eğilip yanımdaki çalılıklara mide sıvısını kusuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, dün gecedan beri hiçbir
şey yemedim. Kusacak başka bir şeyim kalmadı.

Birçok hatadan bir tane daha.

Asla güzel, rahat uyku tulumumu terk edip

daha fazla kaybolmak.

Orada kalıp, başka bir yürüyüşçünün bana rastlamasını beklerken normal bir insan gibi susuz kalmak yerine, susamışım. Sonra gidip o küçük dereden su içmek zorunda kaldım.

Yeterince berrak görünüyordu, ama ben ne bilirim ki?

Görünüşe göre pek bir şey bilmiyorum.

Şimdi, tüm vücudum isyan ediyor, susuz kalarak ölümümü hızlandırmaya kararlı.

Tanrım, bu gerçekten sonum olabilir.

Ama odaklanmam lazım.

Sadece otur. Rahatla. Nefes al.

Kıvrılmış bir şekilde, beni sıyıran ağaca doğru yürüdüm ve gövdesine yaslandım.

Medeniyet uzak bir rüya gibi geliyor. Hiç var olmuş muydu ki? Gerçek bir yatakta uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum.

Tek bildiğim baş dönmesi, acı ve ormanın bitmeyen cıvıltıları ve uğultusu.

Bacaklarım ağrıyor, su ve elektrolit istiyor, bugün tek yaptığımın daireler çizerek dolaşmak olduğunu hatırlatıyor.

Ama... ama şimdi durursam, gözlerimi çok uzun süre kapatırsam ve uykuya dalarsam, buradan çıkmanın yolunu asla bulamayacağım.

Devam etmeliyim. Hareket

etmeye devam etmeliyim.

Devam etmeliyim...

Parmaklarım yosunlara batıyor ve kendi duyularımın ilettiği bilgileri işlemek için gözlerimi kırpyorum.

Bir şekilde, farkında olmadan *yana doğru* kaymışım ve şimdi burnum yerden yaklaşık beş santim uzaklıkta.

Oh, bu kötü.

Korkuyu ve kafa karışıklığını gidermek için yüzümü ovuşturmamı gerektiren, uçurumun kenarında asılı kalmak gibi kötü bir durum.

Nefesim bile düzensiz geliyor.

Yüzümü buruşturup kurumuş boğazımı temizliyorum, beni bu duruma sokan insanları lanetleyecek sözler bulabilmeyi diliyorum.

Holden.

Aptal ailem.

Archer.

Hayır, o değil. Kalbimi parçalamış olabilir, ama en azından tamamen bencil olmayan nedenleri vardı.

Aslında en çok kendimi lanetlemek istiyorum.

Kulaklarımda derin bir çınlama var ve uzun bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Ne kadar nefes alsam da, sadece daha da güçlenen bu garip uğultu sesinden kurtulamıyorum.

Bayılmak üzere miyim?

İnleyerek kendimi yukarı itiyorum, destek almak için ağaca sarılıyorum. Hadi, bir, iki.

Bir, iki.

Her seferinde küçük bir adım.

Sarhoş bir deve gibi ağır ağır ilerliyorum, ama en azından ilerliyorum.

Tek bir yönde, titrek adımlarla ilerlemeye devam edersem, sonunda ormanın kenarına ulaşmalıyım.

Mantiken, bu mantıklı.

Bana evrenle pazarlık yapmam için yeterli umudu veren bir Hail Mary.

"Ölmek istemiyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Saçma, elbette, ama kendi sesimi duymak için garip bir dürtü duyuyorum. "Sence Archer nasıl hissedirdi?"

Onu ve Colt'u düşününce kalbim burkuluyor.

Buradan canlı çıkamazsam, sonsuza kadar kendilerini suçlayacaklar.

Archer, beni buraya kadar takip ettiği için kendini suçlayacak, beni korumak istediği halde affedilemez bir başarısızlık yaşayacak.

Colt ise, tatlılığıyla... benimle son konuşan kişi olduğu için asla kendini affedemeyecek. Benim aptallığımı durduracak bir şey söyleyebilirdi diye düşünecek.

Hatta zavallı Lyssie bile, benim son aptal şakamın şanssız kurbanı.

Vazgeçemem.

Onlar için vazgeçemem çünkü kendim için savaşmak yeterli değil.

Keşke boğazım Sahra Çölü'nün yarısını gargara yapmış gibi hissetmeseydi, ama acı *hala buradayım diye* bağıırıyor.

"Hadi, kendini topla. Yaşayacaksın. Hayatta kalacaksın. Kalmak zorundasın," diye fısıldıyorum. Dizlerim beni dinlemiyor, bu yüzden sürünerek ilerliyorum, birkaç kez düşüp tırnaklarım toprağa saplanana kadar. Bu hızla asla temizleyemeyeceğim, ama zaten yarısı parçalanmış durumda.

zaten, parçalara ayrılmış.

Her adımda acı benim mantram oluyor. Suçluluk duygusu benim cesaretim oluyor.

Akşam karanlığı ağaçların üzerine çöküyor, yaz sonu havası yoğun ve boğucu. Bir şekilde, vücudumdaki suyun yarısını kaybetmiş gibi hissettikten sonra hala ter içindeyim.

Kafamdaki çılgın uğultu daha yüksek, daha ısrarcı, daha endişe verici hale geliyor.

İç çekerek başımı sallıyorum, ama bu onu ortadan kaldırmayacak.

Koluma bir şey konuyor — beni rahatsız eden sivrisineklerden daha kalın.

Gözlerimi kısarak aşağıya bakıyorum.

"Çalış, beyin," diye mırıldanıyorum.

Her şeyin aynı anda hem acıtması hem de uyuşması inanılmaz. Hiçbir duyum çalışmıyor.

Ama gözlerim sonunda kolumda tırmanan küçük yaratığa odaklanıyor.

...bir arı mı?

Evet, mükemmel bir küçük bal arısı.

Ve o uğultulu vızıltının sadece kafamın içinde olmadığını anlıyorum. O vızıltı, o...

Hay sıçayım.

Arılar!

Kalbim gökyüzüne fırladı, duygularla doldu. Mutluluk. Rahatlama. Hayranlık.

Ağlamayı zorlukla bastırarak, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek vızıltı sesine yaklaşıyorum, yüzümde çarpık bir gülümseme belirliyor.

Bu acı çekmeye değer. Ağrıyan uzuvlar, mide bulantısı, yaklaşan ölüm.

Burada ölme korkum buna değer, çünkü buraya gelmemiş olsaydım, arıların başardığını asla bilemezdim.

Holden onları rüzgarda dağıtırken evsiz bırakarak öldürmedi.

Onlar burada, ormanda, güvende ve saklanmış olarak yaşıyorlar.

Sonra boğazımdan çıkan ses gırtlaksı ve çiğ. Ağlıyorum.

Gerçek, kaburgalarımı kıran hıçkırıklar.

Yosunlu zemine kıvrılıp, dışarı çıkarmak acı veren dağınık bir ses patlamasıyla duygularımı dışa vuruyorum.

Kesin olarak emin olamam ama bunların arı kutusundaki arılarla aynı olduklarından oldukça eminim. Arılar eski evlerinden şiddetle kovulduklarında hayatta kalacaklarına dair hiçbir garanti yoktur.

Ama bence bunlar başardı.

Hayattalar, meşguller ve çok yakındalar.

Yavaşça, karanlıkta kovarı seçebilecek kadar yaklaşıp ilerliyorum.

Kocaman, bir ağaçtan daha büyük, karanlık bir şekle sahip. Bir tür eski, yarı yıkık bir kulübe ya da ahşap avcı kulübesi olduğunu anlıyorum.

Hava arılarla dolu ve onların yüksek sesli vızıltıları kemiklerimde yankılanıyor.

Bana güzel şeyleri, evimi, büyükannemi, Archer'ı ve onun öpücüklerini hatırlatıyor ve bu o kadar tatlı bir rahatlama ki, neredeyse bayılacağım.

Ama onları görene kadar bayılmayacağım.

Yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, sesler beni donuk bir parazit gibi çevreleyene kadar.

Geceleri uykudalar, ama birkaç tembel kör arı saçlarıma dolanıyor, kollarımın üzerine konup tekrar havalanıyor.

Umurumda değil.

Bu, ihtiyacım olan mucizeydi.

Neredeyse tüm ışık sönmüş ve karanlık ve gölgeler içindeyiz.

Elim titriyor, kulübenin yanına ulaştığımda, çürümüş bir tahtayı kaldırıp bal peteğinden bir parça alıyorum.

Vızıltı kulakları sağır edecek kadar yükselir ve arılar öfkeli görünür.

Gece mallarını çalmaya gelen haydutları hiç sevmezler.

Kahretsin. Buradan hemen çıkmam lazım, yoksa şimdiye kadarki en ironik ölümü yaşayabilirim.

Ben dostça davransam bile, onlar için bir tehdit oluşturun ve saldırmaya karar verirlerse beni koruyacak hiçbir şey yok.

Hayır, karanlıkta iyi göremezler, ama birkaç yüz erkek arı, tam üstlerinde olursam hedeflerini bulacaktır.

Çaba sarf ederek homurdanarak hızlıca çalışıyorum ve yanımda götürmek için bal peteğinden küçük bir parça koparıyorum.

“Özür dilerim üzgünüm, . Siz biliyorsunuz biliyorsunuz biliyorsunuz sizi bir bir söz veriyorum.”

Vızıltı yoğunlaşıyor. Birkaç arı, çığlık atan mermiler gibi başımın yanından geçip gidiyor.

Ama ben geriye doğru sendeleyerek çekilirken, daha fazla özür dilerim.

Belki de kovanlarından kaçıp yeni kovanlar kurmaktan benim kadar yorgunlardır. Ya da belki de sadece karanlık yüzündendir.

Her halükarda, beni gece boyunca kovalamıyorlar. Ama ben beceriksizim.

Kovanla aramda sağlıklı bir mesafe bırakmak çok uzun sürüyor. Sonunda, zahmetim karşılığında birkaç veda sokması aldıktan sonra, güvenli bir yere doğru sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Bal peteğini kucağıma koyup, derimden kalan birkaç iğneyi çıkarıyorum.

Parmaklarım sosis gibi şişmiş. Çıkarmak için birkaç kez denemek zorunda kalıyorum.

Altı adet zonklayan arı sokması, vücudumda yayılan acıların kakofonisine katkıda bulunuyor. Ama bal peteğim var ve bu da midemi rahatsız etmeyecek değerli bir yiyeceğe sahip olduğum anlamına geliyor. Sindirimi kolay, biraz şeker, umarım bayılmamı önleyecek enerjiyi sağlar.

Dilimi dikkatlice üzerinde gezdirdiğimde, arılar kadar önemli olan başka bir keşif daha yapıyorum.

Bu mor bal olmalı.

Karanlık olduğu için göremiyorum, ama o soluk parıltıyı fark etmeden önce tadı onu ele veriyor.

Yazın yarısını bu tadı severek geçirdim. Bu tada farklı bir şey var, zengin ve tatlı ama aşırı değil. Neredeyse kaliteli şarap veya çikolata gibi ve ağızımdaki kötü tadı temizliyor.

Ve bu lezzetin iyileştirici özelliklerinin beni sihirli bir şekilde kurtarmayacağını biliyorum, ama şu anda alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

Beynimin çalışmasını sağlamak için biraz glikoz ve bu şeyin içindeki enzimler.

Hayatta *kalacağım*.

Mide bulantım geçip açlık tekrar bastırıldığında ellerim ağgözlüleşiyor. Bal peteğinden büyük parçalar koparıp ağzıma tıktırıyorum. Kısa sürede, çenemden balı silip elimin arkasını yalayarak, açlıktan öfkeli Pooh Bear'a dönüşüyorum.

Hayır, şu anda pek hoş görünmüyorum. Kararlıyım.

Son zamanlarda şans benim yanımda değildi, ama bu biraz kader gibi geliyor.

Vücudum kanıma glikoz pompaladıkça her dakika daha berrak hissediyorum, dün olduğundan daha fazla çevremdeki farkındayım, gece daha da yoğunlaşsa ve orman ürkütücü bir hal alsa bile.

Yumuşak bir yaz esintisi ağaçların arasından esiyor. Çıtırdayan dallar dışında, her şeyin biraz daha az boğucu hissedilmesine yardımcı oluyor.

Rüzgarı arkama alarak ilerlemeye devam etmeliyim. "Pes etme.

Şimdi değil. Asla," diye fısıldıyorum.

Ama belki de gücümü korumak için birkaç saniye daha dinlenmeliyim.

Ayrıca, karnımı doyurduğum için inanılmaz derecede yorgunum.

Biz kemik kemiklere kadaryorgunluk bu sizi bir bir ağaca çarpacak kadar. Farkına bile varır mıyım, emin değilim.

Ben sırtımı bükülerek karşı başka dev ağaç gövde, ayaklarım ayaklarım bana bağlıyor.

Tamam, tamam. Bir iki dakika sonra tekrar yola çıkacağız.

Colt bu havalı gizli yuvayı çok sevecektir.

Archer başını sallayıp bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylerdi.

Bu düşünce, göle atılan bir çakıl taşı gibi kafamın içine düşer. Archer ve Colt'u her hayal ettiğimde, kalbim daha da sıkışır.

Bu yeri görebilselerdi, Colt'un yepyeni bir biyoloji projesi hazırlayacağına eminim. Archer oğlunu arılardan uzak tutardı, ben de Colt'a güvenliği için arı kıyafeti ödünç verirdim, sonra da

el ele tutuşup, genç adam gönlünce keşif yaparken biz de arka planda kalırdık.

Ah, bu acıttı.

Onlardan kaçış yok, değil mi?

Kayıp bir arı gibi, iz bırakmadan onların hayatlarına girip çıkamam.

Archer burada olsaydı, ona ormanın daha derinlerine yeni bir kulübe yapmasını isterdin ve o da, sırf arıların yanında yaşayabilmek için ormanın bu kadar derinlerine kulübe yapmasını istediğin için seninle dalga geçerdi.

Her şeye rağmen, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Onu hayal edebiliyorum, sert sözleri ve parlak mavi gözleriyle, dıştan huysuz ama aslında yumuşak kalpli. Hoşgörülü ve tatlı.

Sonuna kadar mükemmel bir baba. Onu özlüyorum.

Her şeyi özlüyorum, ailemin devasa karmaşık draması hariç.

Benim neden olduğum karmaşayı.

Gülümsemem yüzümden kayboluyor.

Dünya tekrar titremeye başlıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Omuzlarımı kucaklıyorum.

Bu çok garip, çünkü bu gece kesinlikle o kadar soğuk değil. Yine de nedense titriyorum.

Keşke beni ısıtacak huysuz bir adamla öpüşebilseydim. O ağzını kullansa da umurumda olmazdı.

Dilini nasıl kullanacağını biliyor ve şu anda neredeyse hissedebiliyorum, içimi yakıcı, keskin bir sıcaklık doluyor. Başımı geriye yaslıyorum.

İstediğim, ihtiyacım olan şey bu. Ama sahip olamam.

Gerçeklik beni yakalayıp geri aşağı fırlatıyor.

Buna sahip olamam çünkü ben gittim ve bu doğru olan şeydi.

Öyle olmak zorundaydı.

Keşke iyi ahlak bu kadar acı verici olmasaydı.

Her göz kırptığımda, sanki dünya biraz farklı bir şekilde yeniden şekilleniyor gibi.

Gözlerim etrafta dolaşıyor. Sesler duyduğumu sanıyorum, ama sadece ağaçların fısıltıları, yaprakların rüzgârla sallanıp hışırdaması.

Win-nie, diyorlar.

Winnie!

Gülmeye başlıyorum. Ağaçlar konuşmaz ve kesinlikle senin adını çağdırmazlar.

Konuşabilseler bile, beni tanıyacak kadar önemli biri değilim. Umursamıyorlar. Bu biraz üzücü.

Archer önemsiyordu, en azından eskiden öyleyd.

Benim küçük ailem, beni evlat edinenler — gerçeği biraz abarttığımı biliyorum ama umurumda değil — onlar çok önemsiyorlardı.

Çirkin gerçeği sürekli hatırladığım için kaşlarımı çatıyorum.

Onlardan kaçtım.

Yetişkinlerin konuşmasını beklemedim bile. Ne tür bir başa çıkma mekanizması bu?

Lyssie, tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu anladığında beni bulup tekrar öldüreceğinden eminim.

Tanrım, berbat durumdayım.

Belki de bu dişlerimi takırdacak kadar üşütmeme neden olan ateşimdir.

Kirlenmiş bir dereden gelen kötü yosunlar da beynini zehirleyebilir mi?

Bunu araştırmak için telefonuma bakmak istiyorum ama telefonumun şarjının bittiğini hatırlıyorum. Elim yere düşüyor.

Telefon yok.

Umut yok.

Doğru.

Isı uzuvlarımı yakıyor ve ter giysilerimi boynuma yapıştırıyor. Sıcaklıktan titriyorum ve tek bir mantıklı düşünceyi bile bir araya getirmek neredeyse imkansız.

Delirmiş zihnimde öne çıkan tek şey Archer Rory.

Onu o kadar çok özleyorum ki, sanki karşımda durduğunu görebiliyorum.

Ve ölümcül bir hastalığım olmalı çünkü halüsinasyonlarım dokunacak kadar gerçekçi görünüyor.

Öyle mi?

Ölmeden önce en sevdiğin insanları görebiliyor musun? Onlar hala hayatta olsalar bile?

"Selam, Archer." Ona gülümserim, dudaklarımda hala yapışkan balın tadı vardır.

dudaklarımdan hala yapışkan balın tadı geliyor.

O da beni kollarına alıp
omzuna atıyor.

Beni çimdikleme.

Eğer bu güzel yanılsama, ışıklar sönmeden önceki büyük finalimse, havai fişeklerin ne zaman biteceğini asla bilmek istemiyorum.

O beni kucaklayıp, sevgi ve endişeyle parlayan gözleriyle bana bakarken, asla uyanmak istemiyorum.

"Winnie, benimle kal. Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ben *de seni seviyorum*. O üç pervasız kelimeyi ağızımla tekrar etmeye çalışıyorum. Ama sanırım çok geç kaldım.

Gülümsayarak bayılıyorum, öbür dünyaya hazır olarak.

ACINIZI GİDERİN (ARCHER)

"Winnie, benimle kal. Seni seviyorum."

Bu sözler, beni dinlemeyen Tanrı'ya dua eder gibi boğazımı yakıyor. Bir adamın kendini yere atıp, ilahi müdahale için yalvarırken, her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğu hissini artık biliyorum.

Ve şu anda ona verebileceğim tek şey gerçek.

Gerçek ve bir gülümseme.

Bu korkunç derecede kırılgan durumda, yıpranmış olsa bile, tadı *hala* bal gibi. İnanması zor, ama sanki sonsuza kadar orada kalmaktan memnunmuş gibi göğsüme yaslanıyor, yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Saçları karışık, kolları çiziklerle ve böcek ısırıklarıyla dolu, yüzü solgun ama yine de bir şekilde kızarmış halde onu böyle görmek, içimi eritmeye yetiyor.

Onu buldum lan.

Jet motoruna rakip olacak kadar gürültü yapan arılar olmasaydı, onu sonsuza kadar kaybedebilirdim. Saatlerce aradım, ormanın derinliklerine, patikadan uzaklara doğru ilerledim, telefonumda bulunan, bir şirketin buraya gelip ağaçları kesip kömür madeni aradığı günlerden kalma eski bir tarihi haritayı kullandım.

Yollar uzun zamandır otlarla kaplı, ama durup bakarsanız bazı bölgelerde zar zor izlenebilir.

O gürültüyü duyduğumda, çoğunlukla meraktan onu takip ettim.

Şimdi, yüzünü omzuma bastırıyorum, iç çekişini seviyorum.

"Sen... Archer gibi kokuyorsun." Sözleri peltek çıkıyor.

"Ben Archer'ım, Sugarbee. Buradayım," diyorum ona, ama ya duymuyor ya da anlamıyor.

Sadece uzun, yavaş, göğsünü kabartan bir iç çekiş daha yapıyor.

"Archer'ı özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum, duymayacağını bilerek.

Umurumda değil.

Bu lanet ormandan kaçtıktan sonra, onun ne kadar kafası karışık olduğunu gülerek konuşmak için bolca vaktimiz olacak.

En azından, onun babasının eyaletin en iyi polis arama ve kurtarma kaynaklarını devreye sokması sayesinde ekstra ekipmanım var.

Bunun avı kolaylaştırdığını itiraf etmekten nefret ediyorum.

Evet, Carroll Emberly bu felakete neden olduğu için hala birinci sınıf bir pislik, ama aynı zamanda hatalarını kabul edecek kadar da erkek. Muhtemelen kızının hayatını kurtarmak için tam zamanında.

Gözleri kapandığında, onu nazikçe sallayarak "Winnie?" diyorum. Doktor değilim, ama onun çok hasta olduğunu anlayabiliyorum ve bu kadar hasta olan insanların tıbbi yardım almadan ölmesine izin veremezsiniz. "Bana bak, kadın. Henüz uyuma."

Kıpırdanıyor, bana daha yakın yaklaşıyor, ama en azından hala bilinci yerinde. Hala nefes alıyor.

Eğer buraya zamanında gelmemiş olsaydım ne olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

Bunda çok başarısız oluyorum.

Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen tek şey, onu bir gece daha kaybetseydik ne olurdu.

Ateşi çok yüksek. Cildi, çamaşır makinesinden yeni çıkmış giysiler gibi nemli ve sıcak.

"Bana dayan," diye ısrar ediyorum, geldiğim yoldan geri dönerken büyük bir dalın üzerinden atlıyorum. Bir ara onu sırtıma almak zorunda kalacağım.

En yakın gruba ve gerçek yardıma yaklaşık bir mil uzaklıktayım, ama onu burada, göğsüme yaslanmış olarak tutmayı seviyorum.

Sanırım bu, içimdeki deli mağara adamına hitap ediyor, onu tutmaya, hissetmeye, boynuma sıcak, tatlı nefesini hissetmeye ihtiyaç duyan deliye, böylece onun hayatta olduğunu bilebiliyorum.

Ben onun parlak zırlı şövalyesi değilim.

Onu uzaklaştıran bir suçlu daha benim ve şimdi onu kurtarmak, onu yeniden bir araya getirmek için zamanla yarışıyorum, böylece özür dileyip ona her şeyim olduğunu söyleyebileyim.

O benim yerçekimim.

Ve eğer o, benim için her şey olamayacağına karar verse bile, onu çok incitmiş olsam bile... yine de akli başında olduğunda bunu duyması gerekiyor.

Winnie Emberly'ye beni deliye çevirdiğini söylemek için tek bir şans istiyorum, sadece bir tane.

Sonsuza kadar takıntılı.

Ruhum sonsuza kadar aşk acısı
çekecek. Lanet olsun.

Uzaktaki vızıltıya doğru dönmeden önce o bot izini fark ettiğim için çok mutluyum.

Bulgularımı komuta merkezine telsizle bildirdiğimde, sorumlu şerif bana bunun eski görüldüğünü, günlerdir toprağa gömülü olduğunu söyledi.

Neyse ki içgüdülerimi dinledim. Winnie tekrar
kıpırdanıyor.

Kızıl saçları terden ıslak bir şekilde sarkıyor. "Öldüm
mü?" diye soruyor.

"Hayır," diye mümkün olduğunca nazikçe cevap veriyorum.

"Cennettesin." "C-cennet mi? Bu bir rüya gibi."

"Uyandın, tatlım. Hayattasın ve iyisin." Ona bir bakış attım ve gözleri odaklanmamış bir şekilde bana baktığını gördüm. Beni görüyor, evet, ama benim gerçekten burada onu tuttuğumu algılamıyor.

Elini uzatıp sakalımın altındaki çenemi okşadı, avuç içleri yanıyordu.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldadı. "Neden bana yalan söylüyorsun? Sen... sen burada olamazsın."

"Yalan değil," diye tekrar söylüyorum, ama nafile.

Ateşi ve onu kucağıma almadan önce başlayan halüsinasyonları içinde sıkışıp kalmış.

Gözlerinde sıcak gözyaşları dolaşıyor.

Hepsini silmek istiyorum. Konuşurken sesi çatlıyor.

"Ben... seni seviyorum, Archer. Hayatımın geri kalanını seninle geçirebilseydim, seninle evlenebilseydim, ölmek üzere olmasaydım... yapardım. Üzgünüm," diye fısıldadı.

Bu beni mahvediyor.

Beynim tamamen kısa devre yapıyor.

Kahretsin.

Onu tökezlemeden olabildiğince hızlı bir şekilde güvenli bir yere götürmeseydim, durup boşluğa bakarak söylediklerini sindirmek zorunda kalırdım. Bu çok büyük bir şey.

Hayatının geri kalanı.

Sadece birkaç hafta, bir ay, bir yıl değil.

Sadece hayatımızın en sıcak, en garip yazını değil, çalınan öpücükler ve kaderci zevklerle dolu.

Hayatının

tamamı. Siktir.

Bu sıcakta yüzümden akan ter gözlerime giriyor olmalı. Gözlerim çok acıyor.

"Babam defolup gitse," diye mırıldanıyor, "ve hayatım mahvolmuş olmasaydı, seni seçerdim. Her zaman. Her seferinde."

"Winnie." Sesim kısılıyor.

Burada büyük bir aşk ilanı yapmayı planlamamıştım —aslında, hiçbir şey söylemeyi planlamamıştım—ama kelimeler ciğerlerimi sıkıştırıyor ve onları dışarı çıkarmam gerekiyor.

Hemen şimdi.

Nefesleri boynumda çiçek açıyor ve gömleğimi tutuyor. "Seni uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Hatalıydım, Winnie.

Seni dışlamak çok aptalcaydı. Şimdi anlıyorum, ben... Özür dilemekte pek iyi değilim, iyileştiğinde bunu hatırlamama ihtimalinin yüksek olduğunu bilsem bile.

Ama lanet olsun, yine de söylemem gerek.

Özellikle de geri kalanını ona bir kez söylemişken. Ve bir kez söylemek yetmedi.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyorum. "Seni *seviyorum* çünkü özgür ruhlu birisin. Farkında olsan da olmasan da, gelip beni özgür kıldın ve bunun için seni seviyorum. Bunu bu kadar geç fark ettiğim, sana bunu yaşattığım için kendimi asla affetmeyeceğim, ama siktir et."

Kollarımda kıpırdanıyor. Vücudunun geri kalanı ateş gibi sıcakken burnunun ucu boğazımda garip bir şekilde soğuk geliyor.

Nemli ve aşağıya baktığımda ağladığını görüyorum.

"Aynı hatayı iki kez yapmam. Eğer beni kabul edersen, bu iş bittikten sonra seni yanımda tutacağım, Sugarbee. Hayatının geri kalanında seni yanımda tutacağım." Onu hayatta tutmak için zamanı, mekanı ve bilimi bükmem gerekse bile umurumda değil.

Her nefesini, tüm günlerini burada onunla geçireceğim. Onu asla terk etmeyecek, güvenebileceği adam olacağım.

Colt'tan sonra, o benim için dünyadaki herkesten daha önemli. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum ve şu anda bunu söyleyemeyecek kadar hasta olması ya da anlayamayacak durumda olması umurumda değil.

Ama o anlıyor ve ben bunu seviyorum. Tıpkı onu sevdiğim gibi.

Bu kadar korkunç bir uyarıya ihtiyaç duymam, kalın kafama biraz akıl sokmak için şaşırtıcı.

O kaybolmadan önce, kafam bulutlarda dolaşıyordum, onu hayranlıkla seviyor, ona ihtiyaç duyuyor ve onu istiyordum ama onu ne kadar sevdiğimi hiç bilmiyordum.

On yıl sürse bile, bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağım. Her gün onun için savaşacağım.

Ama o hala ağlıyor ve ben onu daha sıkı sarıyorum.

"Ne oldu?" diye fısıldarım. "Neren ağlıyor, söyle."

"Hayır, sadece... neden bu bir *rüya* olmak zorunda?" Sesi titriyor. O kadar acı dolu ki, neredeyse beni durduruyor.

"Winnie, dinle. Rüya görmüyorsun. Ben gerçekten buradayım, seni tutuyorum, yardım almaya götürüyorum." Kayaya bacağımı dayayarak hareket ediyorum ve kolumu serbest bırakarak yanağını avuçlarım. "Ben sakalım kadar gerçeğim, tatlım."

Parmakları çok küçük ve sıcaktı, elime tutunurken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Göğsü inip kalkıyor.

Onun acısını on katına katlamak, onun ıstırabını biraz olsun hafifletecekse, bunu hiç tereddüt etmeden yaparım.

"Ama ben hayal kuruyordum. Uzun zamandır bunu söylemeni hayal ediyordum. Bana beni sevdiğini söylemeni istiyordum. Ama şimdi söyledin ve hepsi kafamın içinde." Ağlaması şiddetlenir, tüm vücudunu sarsan ıslak hıçkırıklar. "Gerçekten bunu istiyordum."

"Gerçek. Winnie, bana bak." Kafasını çevirip gözlerine bakıyorum. "Görüyor musun? Seni seviyorum. Bu gerçek."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, bana bakıyor.

"Umarım yüzünü asla unutmam." Gülüyor. İşe yaramıyor.

Onu ne kadar çabuk hastaneye götürürsem, beyni o kadar çabuk geri gelir.

Ona ikinci kez söyleyeceğim ve bana inanacak. Bir kez yaptıktan sonra daha kolay olacak. Sözleri tekrar deniyorum.

"Seni seviyorum."

Bu üç kelime o kadar ağır ki, neredeyse beni yıkıyor.

Tabii ki anneme de söyledim, ama bu eski bir alışkanlık. Yanağına bir öpücük, Colt'u alıp gitmeden önce evinde hızlıca bir "seni seviyorum".

Rina ve ben birlikteyken ona da söyledim. Sık sık değil, itiraf etmeliyim.

Daha çok başlangıçta, kendimizi bunun doğru olduğuna ve lanetli ilişkimizin yürüyeceğine ikna etmeye çalıştığımız zamanlarda. Naif olduğumuz zamanlarda.

Sonra bu duygular soldu ve bitti.

O sihirli cümleyi ilk bırakanın ben miydim, yoksa o mu, bilmiyorum.

Her neyse, aşkımız evlenmeden önce bitti. O zamandan beri başka bir kadına söylemedim.

On yıldan fazla bir süredir bu kelimeleri söylemedim ve şimdi, bilinci kapalı bir kıza aşkımı haykırıyorum.

Kalbim gerçek bir korkuyla göğsümde çarpmıyor ve damarlarımdan kan akıyor olsaydı, bunu komik bulurdum.

"Biraz daha dayan, biraz daha. Seni seviyorum," diye tekrar söylüyorum ona.

Artık neredeyse uykuya dalmış durumda. Ağlamak onu yormuş olmalı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Uyanması çok uzun sürüyor.

Hastane odasında saatlerce onun yanında bekliyorum — bekleme odasında kalmayı kabul etmedim ve ailesi de bana karşı çıkmadı — ince mavi çarşafın altında yatarken elinin arkasına takılı serumları izliyorum.

Sessizliği sadece arkadaşı Lyssie'ye mesaj atarak bozuyorum, ona kabusun bittiğini haber veriyorum.

Bu odada duyulan tek ses, onun nefesinin fısıltısı.

Nefeslerini de sayıyorum, çünkü onun hala hayatta olduğuna dair tek güvencem bu.

Hemşire, onun çok kötü bir şekilde susuz kaldığını söyledi. İçtiği sudan dolayı kötü bir mide virüsü kapmış. Ona ilaç verdiler ve şimdi besinlerini yeniliyorlar ya da öyle bir şey yapıyorlar.

Bilmiyorum. Ben doktor değilim.

Tek bildiğim, o uyanana kadar kıpırdamayacağım.

Kendi yorgunluğum da devreye giriyor ve sabaha kadar birkaç kez uyuyakalıyorum. Başımı yatağının köşesinden kaldırdığımda, gri ışık panjurların arasından süzülüyor.

Uyanmış, yorgun bir gülümsemeyle beni izliyor.

Rahatlama hissi beni kaplar.

"Hey, Uyuyan Güzel. Nasılsın?" Sandalyeyi çekip elini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Merhaba. Ne zamandır oradasın?" "Birkaç saattir."

"Bütün gece demek istiyorsun." Gözlerini devirir. "Yorgun görünüyorsun."

"Seni de görmek güzel."

Ağzının köşesinde yine küçük bir gülümseme belirir ve parmakları benimkini sıkıca kavrar. "Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Beni testereyle bile uzak tutamazdın. Seni bulana kadar o ormanın her santimetrekaresini kesmeye hazırdım."

"Seni büyük bir doğa adamı olarak görmemiştim." Gülümsemesi genişledi.

"Sen kaybolana kadar ben de öyle düşünüyordum." Bir saniye boyunca yüzüne bakarak yanaklarında renk olduğunu kendime telkin ettim. "Beni çok korkuttun."

Dudaklarını büzüyor. "Çadırın suçu." "Ne?"

"Kaybolmamın sebebi. Aptal çadır. İkinci el aldığım için bu kadar berbat olmasaydı, o karavan parkını aramak yerine bütün gece orada kalırdım." Yüzünü buruşturuyor ve bu o kadar sevimli ki, onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. "Seni endişelendirdiysem özür dilerim."

"Endişelendim *mi*?" Parmaklarımı onun parmaklarının arasına soktum ve o bu temastan gerginleşse de çekilmedi. "Winnie, ne kadar deli olduğumu biliyor musun?"

Gülümsemesi kaybolur. Sanki kaybedeceği bir savaşta ifadesini saklamaya çalışır gibi, sadece bir tarafı.

"Gerçekten üzgünüm."

"Hayır. Seni üzmem istemedim, ben..." Bu yanlış anlaşılıyor. Onu teselli etmem, *ilişkımız* hakkında onu rahatlatmam gerekirken, o kaçtığı için kendini suçlu hissediyor. Parmak eklemlerini öpüyorum. "Neden gittiğini biliyorum. Anlıyorum."

"Seni korkutmak istemedim. *Kimsenin* benim için endişelenmesini istemedim."

"

"Biliyorum ve seni suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum.

senin iyi olduğuna çok sevindim." O çekinmediğinde, saçlarını geriye doğru taradım ve parmağımın eklemiyle yanağını okşadım.

Gözlerini bana çevirir.

Öpüşmek için eğildiğimde, damar yolunun olduğu kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

Yemin ederim, eğer o burada bir hastane yatağında iyileşiyor olmasaydı, kapıyı kapatıp ona iyi olduğuna ne kadar sevindiğimi gösterirdim. Şimdilik, çok isteksizce içgüdülerimi kontrol ediyorum.

"Gelmeyeceğini sanmıştım," diye fısıldıyor yine.

"Senin tek istediğin yüzüme yumruk atmak olsa bile, ben her zaman seveceğim." Başımı sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu kadın beni çok duygusal yapıyor. "Seni terk edilmiş hissettirdiğim için özür dilerim."

Soluk mavi çarşafların üzerinde birleşen ellerimize bakar.

"Neyin gerçek neyin rüya olduğunu hatırlamıyorum. Beni buldun ve dışarı taşıdın. Ama çok şey söyledin." Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir.

"Rüya değildi," diyorum. "Her kelimesinde ciddiydim, Sugarbee."

Nefesi kesildi. O anda söylediğim şeyi tekrar etmemi isteyeceğini biliyorum.

O tamamen farkında olduğu için ona tekrar söylemeye karar veriyorum, ama kapının çalınması bizi kesintiye uğratıyor.

"Girin," diye seslenir Winnie.

"Oh, Winnie, uyanmışsın!" Bej rengine boyanmış gibi görünen küçük, solgun bir kadın içeri girer. Linda Emberly, Winnie'nin annesi, sanırım.

Onun yanına koşar, beni şimdiye kadar karşılaştığım en büyük sefalet yığınıyla baş başa bırakır. Carroll Emberly.

Onu aramaya başlamadan önce komuta merkezinde on ya da on beş dakika kadar konuşmuş olabiliriz. Bir ateşkes anlaşması yaptık. Onu geri getirdikten sonra, suçlamaları düşürmeyi kabul etti, ama bu, onun yarattığı büyük karışıklıktan sonra onu sevdiğim anlamına gelmez.

Nazik davranmaya zahmet etmiyorum.

Winnie babasını görünce nefesini tutar ve elimi neredeyse acıtacak kadar sıkı sıkı. Annesi boynuna sarılır.

O ise sadece sert bir şekilde anne babasına bakar.

"Son zamanlardaki tatsız olaylar için üzgünüm," diyor Carroll düz bir sesle, konuşup konuşmayacağından emin olamadığım ağır bir anın ardından boğazını temizliyor.

Lanet olsun, Winnie'ye mi yoksa bana mı söylediğini bilmiyorum, ama önemi yok. Bu sıkıcı hindi sikici, bir sürü özür dilemesi gerekiyor.

Winnie hiçbir şey söylemiyor, her zamankinden daha temkinli bir şekilde yatıyor.

Annesi ona sarılıp ağlarken, onun varlığını tolere ediyor, ama hala babasına öfkeyle bakıyor.

Bekliyor.

"Tatlım." Boğazını temizler ve bir adım öne çıkar, ama kızının ifadesi sertleşince durur. "Ciddiyim. Sana nasıl davrandığımız için ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin. Bunun böyle sonuçlanacağını bilseydim..."

Yutkunur ve omuz silker.

"Ne? Bana insan gibi davranır mıydın?" diye soğuk bir sesle sorar.

Sessizlik.

Yumruğum yanımda titriyor, bu pislği yakalayıp odadan dışarı atmak için can atıyorum. Devlet görevlisine saldırmaktan ya da her ne haltsa, kelepçelenirsem umurumda değil.

"Seçimlerimi daha dikkatli düşünmeliydim, Wynne. Keşke öyle yapsaydım, ama... Gururluydum. Ailem için en iyisini yapmaya çok odaklanmıştım, çünkü..."

"Senin için," diye tükürüyor

Winnie. Lanet olsun, işte

benim kızım.

Carroll'ın başını eğdiği hali görünce gülümsemek için yanağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Seni neredeyse kaybetmek, benim için gerekli olmayan bir aydınlanma oldu," diye homurdandı, boğazını temizleyerek. "Sen orada kaybolduğunda, herkes seni ararken, düşünmek için bolca vaktim oldu. Öfkem, gururum, kibirim, neredeyse senin ölümüne neden oluyordu. Ne yazık ki, eylemlerim neredeyse kızımı kaybetmeme neden olana kadar, ne kadar aptal olabileceğimi hiç bilmiyordum."

Suçluluk duygusu saf bir büyü gibidir, en büyük pislikleri ağlayan kediciklere dönüştürür.

Bunu çok iyi biliyorum.

Daha sonra, onlar gittikten sonra, ona hala hayatımda yerinin olmadığını hissettirdiğim için ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim.

"Holden bana ne yaptığını anlattı. Yasayı ve güvenimizi ihlal etti. Bir daha sana yaklaşırsa cezai işlem yapılacağını söyledim. Öngörülebilir bir gelecekte Senatör Corban ile konuşmayacağım," diyor Carroll, Winnie'nin sert nefes alıp verışı ve Linda'nın korkunç hıçkırıklarından başka hiçbir şeyin duyulmadığı uzun bir sessizliğin ardından.

Kötü insanlar olabilirler, evet, ama samimiler.

Winnie bana anne babasının evliliği hakkında pek bir şey anlatmadı ve ben de satır aralarını okumak zorunda kaldım, ama artık anlamak için yeterince şey gördüm.

Holden gelip ona yapışıp kalmadan önce bile neden onunla evlenemediğini anlıyorum.

"Holden umurumda değil. O ne olmuş ki?" Winnie fısıldayarak bana doğru başını salladı. "Hayatımı kurtaran adama ne yapacağın umurumda."

"Evet, Archer Rory." Carroll ilk kez yüzüme tam olarak bakıyor.

O tam bir egomanyak, ama bunun bedelini ödediğini görebiliyorum. Yaşlı ve küçülmüş görünüyor, normalde bir kılıç gibi kullandığı tüm o yüce otoritesi devasa bir yumuşak makarnaya dönüşmüş.

Bu serseri ve onun aptalca antitröst soruşturmasından bir zamanlar tehdit hissettiğimi düşünmek.

"Hiç kimse bundan daha layık olamaz," diyor.

Ha?

Şok içinde ona bakıyorum.

"Şimdi anlıyorum, Bay Rory. Wynne'in hayatını kurtarmak için elinden geleni yaptın. Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim için, yoluna çıkmayacağımdan emin olabilirsin."

"Soruşturmayı sonlandırarak ona borcunu ödeyebilirsin," diye bağırır Winnie. "Ve sonra da hayatımızdan uzak dur."

Hayatımızdan.

Lanet olası ürperti.

Hiçbir şey onun dudaklarından bu kadar ilahi gelmemiştir.

"Evet, Higher Ends'in iş uygulamalarıyla ilgili tüm açık soruşturmaları derhal geri çekiyorum," der, ona bakarak. Bu sefer, ona yaklaşır ve yanında durur, neredeyse elini tutacak gibi olur, ama sonra fikrini değiştirir. Gözleri odanın içinde panik içinde dolaşır. "Belirtildiği gibi, Senatör Corban ile de ilişkilerimi kesiyorum. Oğlu ne yapabileceğini biliyordu ve bana kalırsa, Holden'ın zulmüne ortak oldu."

Bu beni şaşırtmadı. Senatörler, büyük bir ahlaki pusula ile bulundukları yere gelmezler. Holden veya babasının, önümdeki işkence görmüş canavardan daha hızlı bir şekilde doğru yolu bulabileceklerini sanmıyorum.

Beni şaşırtan, Winnie'nin gözlerinin yaşlarla dolması. "Gerçekten mi?" diye fısıldar.

Kararlı bir şekilde başını sallar ve bana döner.

"İsterseniz, Bay Rory, Higher Ends adına maddi hasar tazminatı talebinde bulunmaya hazırım. Holden bana gerçeği söyledi, yani kanıtlar kesin. Borçlu olduğu her kuruşu geri ödemesini sağlayacağım."

Winnie, ağlayan annesini bir kenara iterek babasına rahatça bakabilmek için yer açar. Babası, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakar ama hiçbir şey söylemez.

"Kardeşlerimle konuşup size daha sonra haber vereceğim. Şu anda önemli olan tek şey onun güvende olması ve dinlenmesi gerektiği. O yüzden lütfen bu konuyu burada kapatır mısınız..."

Linda, kocası ipucunu anlayınca tekrar ağlamaya başlar.

Ağlamaya devam eden karısını odadan çıkarır ve hava tekrar nefes almayı kolaylaştırır.

Sabah saat 10 civarında eve döndüğümde COLT beni bekliyor.

Dün gece annemi arayıp yatıya kalıp ona bakmasını istedim, ama bu sabah sanat grubu için çıkmak zorunda kaldı. Oğlumu tek başına, telefonuna bakarken buldum. Ben odaya girer girmez telefonu kucağına düşürdü.

"Winnie nasıl?" diye sordu heyecanla.

Bir an için o kadar olgun görünüyor ki boğazım düğümleniyor.

Daha on üç yaşında ve benim yaşımda iki kat daha olgun olan bir mini versiyonum gibi.

"İyi, oğlum. Dinlendi ve ben ayrılırken çok daha iyi görünüyordu."

Dün gece ona kızın durumuyla ilgili kısa mesajlar attım, ama sanırım emin olmak için benim ağzımdan duyması gerekiyordu.

Onu suçlayamam. Yalan yazmak kolaydır, ama yüzünüz saklayamayacağınız şeyleri ele verir.

"Vay canına... Tanrıya şükür!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Kayıp insanlar hakkında TikTok videoları izliyordum, başına gelebilecek tüm kötü şeyleri..."

Ona koşarken gülümsemeden edemiyorum.

Onu kucaklayarak kaldırdım ve omuzlarım ağrıyana kadar sıkıca sarıldım.

İyi kalpli, gergin oğlumu kucaklamam gerekiyor. Onun korkusunu yok etmem gerekiyor.

Belki de gençlerin buna ne kadar alerjik olduğunu bilsem de, daha sık böyle sarılmamız. Eminim o da benim kadar buna ihtiyacı vardır.

Yavaşça nefes verişini hissediyorum, korkusu içinden akıp gidiyor. "O iyi olacak, Colt," diyorum. "Susuz kalmıştı ve sayıklıyordu, ama şimdi uyanık. Bol bol sıvı alıyor. Daha sonra ziyaret etmek ister misin? Eminim çok sevinir."

"Tabii," diyor, sesi boğuk. Elimi bırakmıyor, ben de bırakmıyorum. "Onu ormanda bulduğun doğru mu?"

"Evet. Arıların yanında duruyordu. Onu kaldırıp kurtarma ekibine götürdüm."

Yüksek sesle güldü.

"Arılar mı? Vay canına, bu Winnie'nin işi. Harika, baba." "Öyle mi?"

"Evet." Geri çekilip bana, uzun zamandır gördüğüm en büyük gülümsemeyle bakıyor.

Artık gözlerime bakmak için çok uzağa bakmasına gerek yok.

Bütün yaz boyunca hızla büyüdü ve her ne kadar beceriksiz ve sırk gibi olsa da, yakında kendi uzun boyuna kavuşacağını biliyorum.

O benim kanımdan ve canımdan olduğu için daha mutlu olamazdım.

Daha sonra, hastaneye giderken başka bir aracın bizi takip ettiğini fark ettim. Colt bir şey söylemeden önce, önümüze geçeceğini bildiğim için sinirlenerek kaşlarımı çattım.

Otoparka vardığımızda, Rina Jeep'inin yanında bekliyordu.

Duruşu beni tedirgin ediyor. Bütün vücudu içe çekilmiş, iki elini önünde birleştirmiş bize bakıyor.

"Bir saniye arabada bekle," diyorum Colt'a ve hızla uzaklaşıyorum.

O küçük kahve dükkanında buluştuğumuzdan beri konuşmadık. Orada bana geri dönme nedenlerini ve Holden ondan önce davranıp arıları yok etmeden önce neredeyse öfkelenip onları yok edecek kadar kızgın olduğunu anlatmıştı.

Başka ne söyleyeceğini bilmiyorum. Burası kesinlikle uygun bir yer ve zaman değil.

"Uygun bir zaman değil, Ri," diye söylüyorum ona yaklaşırken.

Kestane rengi bir saç teli yüzüne düşüyor ve o da onu geri çekiyor. Sanırım bileğinde yeni bir dövme görüyorum, çözemediğim karmaşık bir ince çizgiler ağı.

"Colt bana Winnie'den bahsetti," diyor. "Çok üzüldüm." "O iyi olacak. Endişelenecek bir şey yok," diyorum.

"Oh, sevindim. Colt'un çok korktuğunu biliyorum."

Hala yolcu koltuğunda kemerini takmış, telefonuna bakarak her fırsatta bizi izlemiyormuş gibi davranan oğlumuza bakıyorum.

Bu konuyu nazikçe halletmek için bir neden daha.

"Sana ne söyledi?"

"Fazla bir şey söylemedi. Dün gece aradığında pek bir şey bilmiyordu." Kahretsin, bu bir ilk, endişelendiği için annesini aramak mı?

Onun aramalarına cevap vermek veya ara sıra haber vermekten öte endişesini gidermek için çok meşgul olduğumu biliyorum, ama yine de utanç duygusu içimi kaplıyor.

O benim oğlum. Daha iyi davranmalıydım.

"Neden buradasın?" diye soruyorum.

O iç çeker. "Bak, şu anda en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum, ama sadece bir saniye sürecektir. Holden Corban'ın arı kovanlarına saldırırken çektiğim fotoğrafları sana e-postayla gönderdim. Onu yasal olarak takip edip etmediğini bilmiyorum, ama eğer ediyorsan, bu bir kanıt. Ve, bilirsin, iyi niyet göstergesi."

Daha fazlasını bekliyorum, çünkü onun buraya gelme sebebinin bu olmadığına neredeyse eminim. "Ve?" diye soruyorum.

"...ve bir şey daha var, evet," diyor. *Hadi canım*. "Chicago'da yeni bir sanat işi teklif edildi."

Ne? Ona bakarken kanım donar.

"Gidiyorsun," diye homurdanırım, öfke damarlarımdan akıyor. "Yani, kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama..."

"Lanet olsun, Ri. Colt senin varlığına alışmaya başlamıştı ki, yine çekip gidiyorsun? Bilmeliydim." Sesimi alçaltmaya çalışarak burnumdan soluyorum.

O kadar tahmin edilebilir ki, gülünç bile. Yine de, onun yeni bir şey yapabileceği ihtimaline kendimi kaptırıyorum.

Bu sefer farklı olacağına.

Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek deliliğin tanımıdır.

Rina asla değişmeyecek.

"Yeterince dinledim," diyorum soğuk bir sesle, bundan çoktan bıkmışım.

Ben dönüp araca geri dönüp bu konuşmayı bitirmeye hazırken, o kolumu tuttu.

"Archer, bekle."

"Hayır. Şu anda senin saçma bahanelerine ayıracak vaktim yok," diyorum sertçe. "Bırak beni, Rina."

"Sadece dinle!" Küçük bedenini kararlı bir şekilde yoluma diyor. "Kızgın olduğunu biliyorum. Anlıyorum, ama bu geçen seferki gibi değil. Onu görmek istiyorum. Sık sık. Colt'un beni ziyaret etmesini istiyorum."

Ona bakıyorum.

Rina, bir zamanlar sevdiğimi sandığım eski karım, çocuğumun annesi.

Yaş gerçekten onu yakalamış ve akşam güneşinde, rüzgarda uçup gidecekmiş gibi görünüyor.

"Onunla konuştum." Yutkundum. "Bu sonbaharda birlikte bir seyahate çıkmayı düşünüyordum, belki kış tatili için buraya gelebilir... ama Winnie için çok endişeliydin, nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ve o zaman, işin dışında bile olsa, burasının benim için doğru yer olmadığını anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sen ona o kadar takıntılıydın ki, başka hiçbir şeyi düşünemiyordun. Bu senin hatan değil, açıkçası bu çok tatlı bir şey. Colt da onu seviyor. Siz burada bir hayat kurdunuz ve ben bunun bir parçası değilim. Bu benim hatam, başkasının değil."

Anlamıyorum.

Ayrıca, onun dönüştüğü kadını da tanıyamıyorum.

Aynı görünebilir, ama bu benim tanıdığım Rina değil, Colt'un hayatını mahvetmek için her geri döndüğünde neredeyse tam velayeti aldığım için bana kızan Rina değil.

Sanki gözlerimden bir şey silinmiş gibi, artık tekrar net görebiliyorum.

Sonunda yetişkin mi oluyoruz?

Lanet olsun, çok uzun sürdü.

"İkimiz de geçmişî gömmek için kararlıyız, değil mi?" diye soruyor nazikçe.

"Sen de ben de deniyoruz. Ama Archer, başka bir yerde yaşarsam bu daha kolay olur."

"Chicago gibi," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Chicago, evet. Çok uzak değil, ama yeterince uzak. Rahat bir mesafe ve kısa bir uçak yolculuğu." Gülümsüyor ve koluma hafifçe vuruyor. "Git onu al, Arch. O eve döndükten sonra daha fazla konuşabiliriz."

Eve.

Ondan duyunca ne kadar tuhaf gelse de, yine de doğru geliyor.

Winnie sanki hep bizimle birlikteymiş gibi hissediyorum. Tabii ki hiçbir şey olmamış gibi benimle birlikte yaşamaya başlayacağının garantisi yok.

"Sonra görüşürüz," diyorum, elimi kaldırıp arabaya doğru koşarak.

Colt ile içeri girerken, Rina'nın davranışları karşısında genellikle hissettiğim melankolik hayal kırıklığını bu sefer hissetmediğimi fark ettim.

Bir kez yanılan, iki kez yanılmaz derler.

Winnie Emberly bu döngüyü kırdı ve onu eve geri getirmek için sabırsızlanıyorum.

BEE MINE (WINNIE)

Taburcu olduktan birkaç hafta sonra bile, özgür olduğum için hala minnettarlıkla doluyum.

O hastane yatağında çok uzun süre kapalı kaldım. Ailem her gün ziyaretime geldi, bu kesinlikle *çok* önemliydi, ve Archer duş almak için nadiren yanımdan ayrıldı, bu çok tatlıydı ama gereksizdi.

Duş almama kısmı, yani. Bana eşlik etmesi ve her gün Colt'u getirmesi güzel bir artıydı. Bu jest, medeniyete dönüş yolunda söylediği her şeyin gerçekten içten olduğunu bana gösterdi.

Bana beni sevdiğini söyleyecekti, bunu çoğu erkek gibi güller ve lezzetli bir akşam yemeği ile yapabilirdi. Ya da en azından ben tamamen uyanık ve duygularla dolu sözleri anlayabilecek durumda olduğumda.

Tamamen orada olmadığım, bulanık ve yarım yamalak bir anının parçalarına sahip olmaktan nefret ediyorum. Ama onun itirafının beni daha çok hayatta tuttuğunu seviyorum.

O da bunu tekrar yaptı, ki bu daha da iyiydi. Aslında birkaç kez yaptı.

Bir keresinde, hala hastanedeyken, beni öptü ve beni sevdiğini, bana kötü bir şey olursa kendini asla affedemeyeceğini söyledi.

Bu çok sevimliydi.

Beni eve getirdiğinde ve ben kapısında durduğumda da öyle oldu. Beni içeri taşımak istedi, ama ben kesinlikle olmaz dedim.

Son birkaç gündür ayakta durmama pek izin vermediler. Yürümek hala yeni keşfedilmiş bir lüks gibi geliyor ve cehennemde geçirdiğim zamanlardan dolayı bacaklarım hala çok ağrıyor.

Ama Archer beni nazikçe kucakladı ve tam bir beyefendi gibi evine taşıdı, ben ise gülerek yere indirilmeyi istedim.

Beni dinlememesine sevindim.

Bana kalmam gerekmediğini söyledi, ama kalmamı istedi. Hangi kız hayır diyebilir ki?

Evet, kaldım.

Bu sefer misafir odasında kalıyormuşum gibi davranmaya bile gerek duymadık, çünkü eşyalarımı Archer'ın yatak odasına yerleştirmiştik. Colt bu duruma inanılmaz derecede sakin tepki gösterdi ve yüzlerce bayat şaka yapma fırsatını geri çevirdi.

"Artık babamla birlikte olduğunu biliyorum, Winnie," dedi, gözlerini devirerek. "Siz birbirinizi mutlu ediyorsunuz. Bu çok tatlı, ama benim önümde öpüşmeyin."

Bu çocuk *tıpkı* babası gibi büyüyecek ve ben bundan daha mutlu olamazdım. Çünkü Archer Rory'ye her geçen gün daha da deli gibi aşık oluyorum. Biraz aşık değilim.

Hayır, bu biraz sağlıksız bir şekilde tamamen takıntılı olmak.

O kadar aşığım ki, ondan önce uyanırsam uyumasını izlemeyi seviyorum ve nasıl olur da bu kadar dağınık birinin onun gibi harika, nazik, tatlı, güçlü ve *mükemmel* bir adamla birlikte olabildiğini merak ediyorum.

Yani, o her zaman mükemmel değil.

Yorgun olduğunda huysuzluğun kralı olabilir, ama kalbi asla sarsılmaz. Her zaman doğru yerde ve daha az huysuz olmak için çabaladığını söyleyebilirim.

Uykulu bir şekilde yuvarlanarak, ona gizlice yaklaşırken beni yakaladı.

Göz kapakları açılır ve karanlıkta bana gözlerini kısarak bakar. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sonbahar gelmiş ve yaz sabahlarına göre panjurların arasından sızan doğal ışık çok daha az.

"Beni mi izliyorsun?" diye mırıldanır.

"Edward, *Twilight*'ta Bella'nın uykusunu izliyordu ve bu tamamen normaldi," diye onu temin ettim. "Söyleyeceklerim bu kadar."

"Normal, ha? Söz veriyorum, parlamıyorum kadın."

"Hey, şuna bak! Demek benim referanslarımı anlıyorsun, ihtiyar!" Göğsüne yaslanıyorum. Bugün, küçük kaçamağımdan bu yana ilk kez Solitude'a geri dönüyoruz ve heyecandan titriyorum.

Arı kelime oyunlarının biteceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun.

"Kendimi yaşlı *hissediyor* muyum?" Kollarını bana dolayarak beni kendine daha sıkı sarıyor.

"Hayır. Sen iyi bir viski gibi yaşlandın," diye alay ediyorum ve o da kulağımı ısırtıyor. Şakacı bir hareket ama beni nefes nefese bırakıyor.

Vücudumu sıcaklık kaplar.

Archer, geri döndüğümde ve iyileşme sürecine girdiğimden beri bana karşı son derece nazik davranıyor, ama benim asıl istediğim, dişleriyle külotumu yırtıp alması.

Hayal kırıklığıma uğrayarak, saçlarıma bir öpücük kondurur ve vücudunu uzaklaştırır, böylece penisi kalçama baskı yapmaz. "Yakında kalkmalısınız."

"Önce uyumaya devam edemez misin?" diye itiraz ediyorum.

"Böylece beni tekrar süzebilirsin diye mi? Hayır, teşekkürler. Bildiğim kadarıyla, bir dahaki sefere beni salya akıttırken yakalayacaksın."

"Uykunda salya akıtmıyorsun. Ama bazen horluyorsun." "Gördün mü? Sugarbee varken hiçbir sır güvenli değil."

"Ama sen beni yine de seviyorsun." Bunu söylemek hala garip geliyor, sanki henüz açığa çıkmaması gereken büyük bir sır gibi. Ama o beni döndürüp dudaklarımdan öpüyor, sert ve derin bir öpücükle, sanki sözlerim onun içindeki derin bir şeyi tetiklemiş gibi.

Bu benim işaretim.

Kollarımı ona doluyorum ve tüm gücümle onu öpüyorum, umarım bugün planladığı şeyi erteler. Ama gülerek benden ayrılıyor ve popomu tokatlıyor.

"Kalk yoksa geç kalacağız."

"Nereye?"

Cevap olarak yataktan kalkar. Boxerindeki şişkinlik, bu sabah benden tam olarak yararlanmamasının onun bana olan ilgisiyle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça ortaya koyar.

"Cidden hızlı bir seks için vaktimiz yok mu?"

"Arılarını görmek istemiyor musun?" diye karşılık veriyor. "Colt'u da götürmem lazım. Bugün laboratuvara gitmesi gerekiyor ve üniversiteli serserilerin onu sarhoş partisine falan davet etmesini göze alamam."

O haklı olduğu için iç çekiyorum. Arılarımın nasıl olduğunu görmek istiyorum ve Archer, haftada birkaç gün normal okulunu asıp üniversite derslerine giden dahi oğlunu korumak istiyor, bu da anlaşılabilir bir şey.

"Peki," diye sızlanıyorum ve kendimi zorlayarak hızla giyinmeye başlıyorum.

Colt'u kampüsteki bilim binasına bıraktıktan sonra, Archer bizi Solitude'a götürür. Arkasında, renk değiştirmeye başlayan ormandan gelen canlı kırmızı yapraklarla çevrilidir. Kuru ve sıcak bir sonbahar günüdür ve ben süveterimin içinde omuzlarımı kamburlaştırırım.

Elini elime koydu ve bir dakika boyunca öylece durup küçük kulübeyi ve arkasındaki bahçeyi seyrettik. Yaz çiçeklerinin geç açanları, diğer bitkiler uykuya dalmışken buraya hala hoş bir renk katıyordu.

Soğuk hava gelip her şey kuruyana kadar, bu benim en sevdiğim zamandır. Değişim havada, kokusunu alabileceğiniz kadar yoğun.

Bir süre uzun yürüyüşler yapmayacağım, ama kamp yapmaktan veya başka bir şeyden travma sonrası stres bozukluğu yaşamıyorum.

Orada neredeyse ölmeme rağmen, kalın ağaçlar uzaktan hala güzel görünüyor, özellikle de altın yapraklar yere yağarken.

"Tuhaf takipçiler ve sonsuz stres olmadan geri dönmek nasıl bir duygu?" Archer yanımda yumuşak bir sesle soruyor.

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı tutuyorum. "Çok iyi.

Tahmin bile edemezsin." "Sanırım edebilirim," diyor sert bir sesle, gülümsemesini saklayarak.

El ele tutuşarak, evin arkasından ormanın yanındaki bahçelere doğru yürüyoruz.

Her şey çok sakin, sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi. Uzun zamandır ilk kez huzur içindeyim.

Elimi Archer'ın parmaklarına sıkıca tutuyorum. Burada olmak, onunla birlikte olmak için o kadar minnettarım ki, neredeyse düşecek gibiyim.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Seninle birlikte burada olmak... Mutluyum."

"Her zaman duymak istediğim şey."

"Bu beni düşündürüyor... Belki de daha önce hiç mutlu olmamışımdır.

Böyle değil."

Archer beni kollarının arasına çekiyor, ona bakıyorum, kalbimi tamamen ve tamamen verdiğim bu ayı gibi adam.

Duygularım çok yoğun.

Tekrar nefes alabilmek için bunları dışa vurmam gerekiyor.

"Seni seviyorum, Archer Rory," diye başlıyorum, ama cebimdeki telefonum titriyor ve tereddüt ediyorum, an kesintiye uğruyor.

"Biliyorum. Cevap vermelisin, Winnie." Mavi gözleri parlıyor, bana bakarken inanılmaz derecede yumuşak ve gülümsüyor.

Kafamı sallıyorum, ama ekranı çevirip kimin aradığını görmek için baktığımda, kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Aslında *ciyakladım*.

Missouri Üniversitesi'nden laboratuvar beni geri arıyor.

Birkaç hafta önce onlara balın bir örneğini ve arılar hakkında sahip olduğum tüm bilgileri göndermiştik. Belki de onu analiz edip neon mor renginin ötesinde özel bir şey olup olmadığını görebilirler diye düşünmüştüm.

"Aman Tanrım, eğer düşündüğüm kişi ise..."

"Hadi, aç şunu." Archer, yüzümdeki panik ifadesini görünce kıkırdar.

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yok.

O arı kovanlarının bulunduğu yolu dolaşırken, ekranı kaydırıp telefonu kulağıma dayadım.

"Alo?"

"Winnie Emberly hanım mı?" "Benim."

"Umarım iyisinizdir Bayan Emberly. Ben Dr. Mackay'in asistanı Tyler In-ho. Birkaç hafta önce bize gönderdiğiniz balın laboratuvar sonuçları hakkında arıyoruz." Erkek sesi, verileri kontrol ediyormuş gibi bir süre duraksar. "Sonuçlar dün geldi ve ben de takip etmek istedim."

"Tamam, harika. Ve?" Nefes almakta zorlanıyorum.

"Meğer balın olağanüstü anti-inflamatuar özellikleri varmış, sıradan türlerinden daha güçlü ve birkaç birkaç merteye daha

büyükluğünde. Sonuçları birkaç başka araştırmacıyla karşılaştırdım ve onlar da bunu yurtdışından gelen örneklerde sadece birkaç kez gördüklerini söylediler. Amerika Birleşik Devletleri'nde hiç görülmedi" diyor neşeyle. "Elbette henüz erken, ama bu tür arı kolonilerinin tıbbi topluma çok yararlı olabileceği muhtemel."

"Tıp için mi?" Hayretler içindeyim. Bu, en büyük hayalimin gerçekleşmesi gibi.

"Eğer sonuçlar daha sıkı testlerden geçerse, evet. Bu, şiddetli iltihaplanmayı hafifletmek için tasarlanmış tedaviler ve terapiler üzerinde önemli etkiler yaratabilir."

Nefesim kesiliyor. Rüya

mı görüyorum?

Gerçekten bu zorlu dönemden kurtulmuş muyum?

"Vay canına. Peki, şey... sonraki adımlar neler?" diye soruyorum. "Verileri görebilir miyim?"

"Ham haliyle mi?"

"Evet, ne varsa."

"Elbette. Gizlilik anlaşmasını imzaladığınız takdirde, size söz verdiğimiz raporla birlikte e-posta ile gönderebilirim. İzninizle, Bayan Emberly, daha fazla araştırma yapmak isteriz. Bu kovanların nerede olduğunu söylemiştiniz?"

Bir an tereddüt ettim.

"Arılar çok fazla rahatsız edilmeyecekse. Yani, gelecek yıl da balın tadı aynı kalırsa."

Archer sabah güneşinde sabırla beklerken, birkaç dakikada bir sevgiyle geriye bakarak lojistik hakkında biraz daha konuşuyoruz.

Benim anımı yaşarken onun burada olmaktan memnun olması çok hoşuma gidiyor.

Ve aniden, heyecan doruğa ulaşır. Arılar, bal ve beklenmedik mucize beni çok heyecanlandırır.

Araştırmacının saydığı detaylar kafamda yankılanmaya başlar. Arıların korunabilecekleri sürece incelenmeleri gerektiğine katılıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Üzgünüm, ama gitmem gerekiyor. Verileri bugün gönderebilir misiniz?"

"Elbette."

"Aradığınız için teşekkürler. Çok teşekkür ederim." Archer'ın beklediği yere doğru yürüyorum ve ona gülümsüyorum.

"Sorun değil. İyi günler."

Archer'a gülümseyerek "Tamam" diyorum.

"İyi haber mi?" Archer, telefonu elimden alır ve konuşmayı sonlandırır. Telefonu cebine koyar.

"Evet." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Telefonumu almanda bir neden var mı?"

"Çünkü dikkatimin dağılmasını istemiyorum, Sugarbee. Artık sadece sen ve ben varız."

Gülümsüyorum. "Laboratuvarın bugün arayacağını biliyor muydun?"

Archer'ın mülkün etrafına, ormanın başladığı yere yakın bir yere inşa ettiği yepyeni duvara doğru yürürken parmakları benimkilerin arasından kayıyor. Gizli kameralar için küçük köşeleri olan, arıları koruyan kendi özel duvarı.

Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," diyor. "Geçen hafta gelişmeleri öğrenmek için onları aradım. Sonuçların yakında çıkacağını söylediler. Dün, resepsiyonistime öğleden sonra bir haber alacağını söylediler."

"Ve ben telefonu aldığımda benim burada olmamı istedin..."

"Bu yerin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Seni mutlu edecek bir yerde kutlamak istedim."

Tanrım, bu güzel adam.

Kollarımı boynuna dolamak ve ona, o benimle olduğu sürece haberi başka bir yerde de alabileceğimi söylemek üzereyim ki, başka bir şey fark ediyorum.

Duvarın metal kapısından çok uzak olmayan, daha küçük bir alanda, güneşte parıldayan dört yeni arı kutusu.

"Çok meşgulumuşsun," diyorum.

Elimi eline alarak beni kendine doğru çeker. "Yenilenen sadece duvar değildi. Gelecek sezon arılar için bolca yer açtım, böylece onları ormanda kovalamak zorunda kalmayacaksın."

Daha önce mutlu olduğumu söylediğimde yalan söylüyordum.

Bu mutluluk. Çılgınca bir mutluluk.

Her şey yoluna giriyor. Hala, arılar için böyle küçük şeyler yapan inanılmaz bir adamla bunu nasıl paylaştığımı anlamıyorum.

Benim için.

Yeni kutulara yaklaşırken, her birinin yan tarafına Archer'ın blok harflerle yazılmış küçük bir not yazıldığını görüyorum.

"Bee Brave?" Yaklaşırken gülümseyerek yüksek sesle okudum. "Arch, bu sen miydin?"

Omuz silkiyor, ama belli ki o yazmış.

Kasvetli yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ne kadar engellemeye çalışsa da, gülümseme yüzüne yansıyor ve yüzünü güneş gibi aydınlatıyor.

Bana, onunla birlikte gülmek istememe neden olan, pervasız ve baş döndürücü bir neşe veriyor.

Ve sonraki birkaç kutuda ne olduğunu gördüğümde, daha da aşık oluyorum.

Bee Happy, diyor bir sonraki kutu.

Bee True. Satırları okumaya devam ediyorum.

Ve sonunda, son kutuya yaklaşırken, *Bee Mine?*

Bu kutuda bir soru işareti var.

Hmmm.

Yanlış okumadığımdan emin olmak için birkaç kez bakıyorum — hala o kötü ateşin beyin hasarına yol açtığından biraz korkuyorum — sonra kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum.

"Seninim mi? Archer, ben zaten seninim."

Onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Başka birine ait olmayı hayal edemiyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık o benimle birlikte.

Archer'ın gülümsemesi, boş, kağıt kadar ince bir maskeye dönüşüyor ve başka bir şeye de.

Belirsizlik mi? Ama neden?

"Bu özel bir şey, Winnie," diyor bana. "Hadi, aç şunu

."

Garip bir his beni kaplar, sinirlerimde sinirlerimden geçiyor.

Noel sabahı, kendimden daha büyük bir hediye almış bir çocuk gibi hissediyorum. Açmak için uzanıyorum.

Kapak, normal bir tahta sandık gibi menteşeden yukarı doğru açılıyor ve içinde...

Aman Tanrım.

Ayakta durabilmem şaşırtıcı.

İçinde, mavi çizgili kadife bir kutu var, zaten açılmış ve içinde muhteşem bir gümüş ve altın yüzük duruyor. Üzerine küçük arılar oyulmuş, kanatları parlak elmaslarla süslenmiş.

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde, Archer tek dizinin üzerinde bekliyor.

"Gençken, tüm yanlış nedenlerle kötü bir evliliğe atıldım," diye fısıldadı, gözleri benimkilere bakarak, duyguyla parıldıyordu. "Şimdi, tekrar evliliğe atılmak istiyorum. Ama bu sefer, tüm doğru nedenlerle. Bana cesaretimi geri verdin, Winnie. Beni uyandırdın. Beni geçmişten kurtardın. Şimdi, bilmem gerekiyor... sonsuza kadar benim olacak mısın?"

Aman Tanrım.

Archer Rory bana evlenme teklif ediyor ve arı kelime oyunları yapıyor.

Aman Tanrım, o bulanık, gülümseyen bir görüntüye dönüşene kadar ağlıyorum.

Muhtemelen şimdiye kadarki en kötü evlilik teklifi tepkisi, ama bir kez olsun, bu uygunsuz, sinir bozucu veya yanlış gelmiyor.

O, duygularım uygunsuz olduğunda beni yargılamıyor. O, ailem gibi değil.

Çoğunlukla, bunun olması gerektiği hissiyle boğuluyorum

olm

ası

ger

ekti

ği

hissi

yle

boğ

uluy

oru

m.

"Tabii ki senin olacağım! Sana söyledim, zaten seninim. Başından beri öyleyim."

"Benimle evlenir misin?"

"Benimle evlenecek misin?"

"Evet, evet, binlerce kez evet!" Kendimi kollarına atıyorum. Bir sonraki öpücüğüm ıslak ve dağınık, ama o umursamıyor gibi görünüyor, beni kollarının arasına alıp, ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyana kadar bana sıkıca sarılıyor. Kutudan, iki kutudan da yüzüğü çıkarıyor ve ben elimi uzatıyorum.

Yüzük parmağıma mükemmel bir şekilde oturur.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. Holden'ın bana verdiği yüzük, bir kuyumcudaki kadın muhtemelen ona son moda olduğunu söylediği ruhsuz dev bir elmasdı. Ama bu yüzük tam bana göre, tamamen bana ait.

"Seni seviyorum, Winnie Emberly. Beni sonsuza kadar delirtmeye devam et," diye homurdanıyor.

Gülerek parmaklarımı hareket ettiriyorum, böylece yüzük ışıktan parlıyor.

"Yakında evlenelim de senin soyadını alayım. Wynne Rory olarak yeniden başlamak istiyorum."

O sırtıyor. "Sadece söyle, kadın. Nasıl istersen öyle evleniriz." Başparmağıyla yanağıma okşuyor. "Bana kalırsa kaçıp Yeni Zelanda'da evlenebiliriz."

"Paraşütle atlarken mi?" diye burun kıvrıyor.

"Yeminlerimi duyabileceğinden emin değilim, ama eğer istediğin buysa, öyle olsun."

Kötü bir şekilde sırtıyorum. "Springfield. Bütün medya orada olmalı. Manşetleri şimdiden görebiliyorum. *İş Adamı Başsavcının Kızıyla Evlendi.*"

"O, *düğün törenine kadar dayanabilecek mi?*" diye espri yapıyor ve ben gülüyorum. "Haklısın, daha kötüsünü hayal edemiyorum."

"Bu ve seninle evlenmemek arasında bir seçim yapmam gerekse, yine de hiç tereddüt etmeden bunu yapardım."

"Ah, Romeo," derim, koluna vurup tekrar ona sarılırım.

Yalnızız ve bunun için hala çok fazla giysi giyiyoruz.

"Seni iyi tanımıyorsam, beni ayaklarımdan kaldırmak istediğini düşünebilirim," diye alay ediyorum.

Tereddüt etmeden beni kucaklar ve kabine doğru taşımaya başlar. "Nasıl?"

"Çok seksi. Nereye gidiyoruz?"

"Bir sonraki sürprizin. Hafta sonu için Solitude'u kiraladım. Gerisini sen hesapla." Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Önce nişanlımı içeri götürüp onu becereceğim. Sonra istediğin yemeği sipariş ettikten sonra duşta tekrar yapacağız."

Cennet.

Sadece düşünmek bile içimi eritiyor. "Demek bu yüzden bu sabah bekledin..."
Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor.

"Artık biliyorsun. Seni bir sonraki sefer becerdiğimde, o yüzüğü görmek zorundaydım." Delicesine seksi.

Geçmiş hayatımda Archer gibi bir erkeği hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bu hayatta onu elimden geldiğince korumak için her şeyi yapacağım.

Parmağımdaki yüzük, bunun için iyi bir şansım olduğunu gösteriyor. Ama bunu zaten bilmiyor muydum?

O benim için geldi.

Kaybolmuş, yalnız ve ormanda ölmek üzereyken prensim geldi. Babam da oraya uçtu ve kurtarma çalışmalarını organize etmeye yardım etti, elbette. Tonlarca para harcadı ve bağlantılarını kullandı.

Ama Archer benim için ormana girdi. Kimse onu zorlamadı.

Karanlık, yoğun ağaç labirentinde beni bulamazsa ona kederden başka bir şey vaat etmeyen kimse yoktu, ama o yine de yaptı.

Çünkü yapabilirdi.

Çünkü beni kaybetmeyi kaldıramazdı, tıpkı benim onu kaybetmenin ruhumu paramparça edeceğini bildiğim gibi.

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını buldum.

O da sert bir iniltiyle karşılık verdi, kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girdi, kapıyı arkamızda sallanarak kapatarak.

Kısa bir süre önce, görücü usulü evlilikten kaçmak için buraya sığındım. Kim bilebilirdi ki burada bir koca bulacağımı?

Öpüşmeyi kesiyorum. "Daha fazla çocuk sahibi olmaya ne dersin?" Gözleri büyüdü.

"Hayır, şimdi değil. Ama sonra. Evlendikten sonra, yerleştikten sonra." Bu muhtemelen daha önce yapmamız gereken bir konuşmaydı, ama Colt neredeyse büyüdüğü için, zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Evet, bir ya da üç tane kendi bebeğim olsun istiyorum.

Archer'ın oğlunu büyüttüğü gibi, kucağıma alıp sevip büyütebileceğim küçük ve tatlı bir şey. Göğsümü ağrıtabilecek kadar yoğun bir şekilde buna ihtiyacım var.

"Kaç tane bebek istiyorsun, kadın?" Archer yatak odasına girip beni yatağa yatırırken soruyor.

Üzerime düşer ve ben bacaklarımı ona dolayarak onu sıkıca sararım.

"Bir tane," diye fısıldıyorum, kızarak. "Belki iki

tane." Onu korkutmamak için kendimi tutuyorum.

"İki mi?"

"Colt'la birlikte üç oluyor... yaşlı bir adam için çok mu fazla?" Kaşlarından koyu saçlarını geriye doğru düzeltirim.

O gülüyor.

"İki, üç, ne fark eder," diye homurdanır. "Biz olduğumuz sürece, Winnie, ben varım."

Biz.

Evrendeki en güzel kelime.

"O zaman karar verildi," diyorum mutlu bir şekilde. "İki kız, sonra bakarız. Colt en iyi ağabey olacak."

"Kızlar, ha?" Archer kalçalarını bana doğru bastırıyor, ereksiyonunu karnıma sürterek beni kıvrandırıyor.

"Ailemin bana hiç yapmadığı şekilde şımartabileceğim bir kız çocuğu istiyorum," diyorum, ama Archer tekrar hareket ettiğinde bu daha çok bir inilti oluyor. Başladığım konuşmaya odaklanmak gittikçe zorlaşıyor. "Ama sence Colt'a ne düşündüğünü sormalı mıyız?"

Archer beni şiddetle öper, başımı ellerinin arasında tutar. "Onu düşündüğün için seni seviyorum. Eminim bizi mutlu edecek her şeye razı olacaktır."

"Bazen o benim oğlum gibi geliyor. Öyle olmadığını ve asla olmayacağını biliyorum, ama..."

"O benim oğlum," diye ısrarla söylüyor Archer boğuk bir sesle. "Başka bir annesi var, evet, ama sen her zaman daha çok yanında olacaksın. O seni zaten ailemizin bir parçası olarak görüyor."

Kalbim kabarıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu kadar beklenmedik, tatlı bir acı.

Hiçbir zaman bekar bir babaya aşık olacağımı düşünmemiştim. Genç halim için bu çok fazla yük, çok fazla yaşam deneyimi farkıydı. Dürüst olmak gerekirse, çocuklara hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Ama Archer ile her şey çok farklı.

Colt böyle hiç hiç hayal hayal benim ve
nazik ve gülünç derecede zeki.

En iyisi de, Archer ile evlenmek anneliğe atılacağım anlamına gelmiyor.

Bu benim *istediğim* bir şey değil ve onlar da bunu çok kolaylaştırıyorlar.

Colt'un hayatında yaşlı, sevgi dolu bir kadın olmak istiyorum; gerçek annesi hala "bekle ve gör" modundayken, onun güvenebileceği bir anne.

Orada olup, hoşlandığı kızlar hakkında onunla dalga geçmek istiyorum.

Onu baloya uğurlamak istiyorum.

Eve geldiğinde kek, kahve ve güzel bir sohbetle

konuşmalarla karşılaşsın istiyorum. Tabii ki, onun kadar zeki birinin bunu başaraması pek olası değil, ama yine de onun başarılarını kutlamak istiyorum.

Archer'ın beni bu kadar sevmesi, Colt'un büyümesine yardımcı olma ayrıcalığını bana vermesi beni onurlandırıyor.

Ve kendi çocuklarımızla, her şeyin yolunda gideceğinden hiç şüphem yok.

Colt'un her zaman Rina'sı olacak elbette ve zamanla hepimizin iyi geçineceğine umutluyum.

Bana çiçek gönderdi, bu beklenmedik bir şekilde hoştu. Bu, belki gelecekte, bir aileyi paylaştığımız gerçeğini aşabileceğimizi düşündürüyor.

Ama kendi kızlarım...

"Umarım senin gözlerini alırlar," diye fısıldıyorum, ellerimi onun kalın siyah saçlarına geçirerek. "Ve umarım senin kadar zeki olurlar."

"Anneleri kadar nazik ve zeki oldukları sürece," diyor, burnunu burnuma sürterek.

Hâlâ yatakta uzanıyoruz.

Vücudum arzuyla titriyor ve onun bana karşı atışını hissedebiliyorum, ama yine de bu hoş bir dinginlik var.

"Seninle bir hayatı paylaşmak için çok heyecanlıyım," diye fısıldıyorum. "Umarım senin saçlarına sahip olurlar."

"Archer!" diye gülüyorum ve o beni öpüyor.

Bu sefer daha açgözlü, dili ağızıma giriyor, gelecekle ilgili birçok sorumu çalıyor. Düşünmem gereken çok şey var.

Aynı evde mi kalacağız? Nerede evleneceğiz? Resmi bir nişan duyurusu istiyor mu?

Artık bunların hiçbir önemi yok.

Bugün sadece biz varız, birlikte ve bütün olarak.

Ellerini belimden aşağı kaydırıyor, pantolonumun kenarını buluyor ve parmaklarını altına sokmakla oynuyor.

"Seni seviyorum," diyorum, "ama bunu uzatırsan sabrımı kaybedeceğim."

"Ne yapacaksın, Sugarbee?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum, bacaklarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum, sırtını yatağa dayayana kadar onu yuvarlıyorum ve üstüne çıkıyorum. Bizi ayıran kumaştan bile, ne kadar büyük ve ateşli olduğunu, benim kadar buna ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum.

"Buna ne dersin?" diye fısıldıyorum.

Elleri kalçalarımaya yerleşir, acı verecek kadar lezzetli bir şekilde sıkar.

"Sakıncası yok."

Gömleğini yukarı çekip kot pantolonuna uzanıyorum, düğmesini ve fermuarını açıp pantolonunu çıkarıyorum.

O da bana yardım ediyor, pantolonunu ve boxerını tekmeliyor ve hızla gömleğini çıkarıyor, ta ki tamamen benim olana kadar.

Sonra sıra bana geliyor.

O benim gömleğimi çekip çıkarırken bu çılgın hareketle tutku patlar. Gömlek saçlarıma dolanır ve ben onu kurtarmaya çalışırken o sütyenimi çıkarır, ikimiz de güleriz.

Pantolonum ve külotum daha kolay çıkıyor ve kısa sürede tamamen çıplak kalıyoruz, beklentiyle nefes nefeseyiz.

Bunu sayısız kez yaptık, ama o hala beni sırlıslıkla bırakıyor.

Dilimle haritasını çıkardıktan sonra, onun vücudunu kendiminkinden daha iyi tanıyorum.

Kaslarının keskin hatlarını, çukurlarını ve vadilerini, göğüs kıllarıyla karışan koyu mürekkebi biliyorum.

Onun kasıklarına işaret eden okun ne kadar keskin olduğunu ve karnındaki küçük yaranın nereden geldiğini çok iyi biliyorum.

Bu adam hakkında çok şey biliyorum, ama yine de o an yakalandığımızda hayranlık duyuyorum, onu içimde hissetme arzusuyla neredeyse titriyorum.

Ve şimdi parmağımda bu güzel yüzük var. Bu yeni bir şey ve bu duruma özel bir anlam katıyor.

Onu asla çıkarmak istemiyorum.

Bana dokunduğunda elleri beni nefes nefese bırakıyor.

"Winnie, lanet olsun," diye benim adımla homurdanıyor, tam da sevdiğim gibi.

"Sen çok mükemmelsin."

"Archer..."

"Hayır. Sana dokunmama izin ver." Sesi sert, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, onun önünde diz çökmüş halde, parmakları karnımı, uyluklarımı ve sonunda nabız atan merkezimi okşarken.

Nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

Neden bu kadar *farklı* hissediyorum?

Bunun nedeni yüzük mü, yoksa üzerimizde asılı duran evlilik vaadi mi, yoksa cildimi karıncalandıran duygusal şeker patlaması mı, bilmiyorum. Ama o bana dokunduğunda vücudum yeni sinirlerle canlanıyor sanki.

Şarkı söylüyor.

"Benim için çok ıslaksın, iyi kız. Bu sikimi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?" diye mırıldanıyor ve bir parmağını içime kaydırıyor.

Aynı anda hem gerginleşiyorum hem de gevşiyorum, elektriksel zevk yoğunlaşıyor. Çıkardığım sesler müstehcen geliyor.

Oh, buna bayılıyorum.

"Ben seninim," diye fısıldıyorum, ona söylediğimde yüzünün nasıl değiştiğini izliyorum.

Gözleri büyür ve burun delikleri genişler.

Mavi bakışları keskinleşir, tüm gece yıldızları gibi, gece gibi beni yutmaya hazırdır.

Penisi titrer, ama ben olduğum yerde kalırım.

Teslim olmak ve bu adamın liderlik etmesine izin vermek çok iyi geliyor.

"Sen benimsin. Söyle bana." Bir parmağını daha aklıma sokar.

"Senin, senin," diye fısıldarım.

Kalçalarımı sallayarak onun hareketlerine yardımcı oluyorum.

Gözleri kararmış, parmaklarının üzerinde inleyip kıvranmamı izliyor, tıpkı yakında onun sikinde yapacağım gibi.

Beni böyle görmek onu tahrik ettiğini biliyorum ve bunu bilmek kanımın kaynamasına neden oluyor.

Tehlikeli bir şekilde boşalmaya yaklaşıyorum.

Archer'ın Rory'yi becerdiği zaman bu kadar çabuk boşalmaya alışmış olmam gerekirdi, ama bu onu sevmemi engellemiyor.

O daha da yaklaşıyor.

Ona söylememe gerek yok.

Nefesimin hızlanmasından, meme uçlarımın sertleşmesinden, amımın elini sıkıca kavramasından bunu hissedebilir.

"Aynen öyle," diye teşvik ediyor, itişlerinin temposunu artırıyor ve serbest elini göğüslerimde gezdiriyor — hafif bir dokunuş, beni arzulamaya devam ettirmek için bir alay.

Evet, işe yarıyor.

Ama aynı zamanda beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor, itmeden, mümkün olan en zarif şekilde işkence ediyor.

Sonra Archer gözlerime bakıyor, dişlerini gösteriyor. "O amcığın boşaldığını hissetmeme izin ver, tatlım. Sakın kendini tutmaya kalkışma."

"Evet! Archer!"

İtaat ediyorum, zevk içimi keserken, şişip taşarak duyularımı boğarken, çaresiz bir dua gibi onun adını mırıldanıyorum.

Ben ona yaslanırken beni tutuyor, sonunda elini benim amımdan çekene kadar.

Her parmağını yavaşça yalarken, şaşkın bir sessizlik içinde onu izliyorum.

Bu sefer, bana toparlanmam için zaman tanımıyor, hatta sormuyor bile.

Sadece gözlerinde vahşi bir parıltıyla beni geri itiyor, ben yastığa yaslanana kadar.

Yüzü benimkinin hemen üzerindeyken, kendini içime sonuna kadar sokar. O kadar büyük ve beni tamamen doldururken, bu hiç de nazik değildir.

Ani ve keskin bir hareket ve bu beni neredeyse tekrar boşaltıyor. Bu adamdan önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ama Şimdi, Archer bana dokunmadan bile boşalmamı söyleyebilir ve vücudum onu dinler.

Sanki beni Őartlandırmıő, emirlerine itaat etmek için eđitmiő gibi. Ve hareket ederken güçlü parmaklarını benimkilerle birleőtiriyor.

Tek görebildiğim, beni kendimi kaybetmeye davet eden geniş ve yoğun gözleri.

Tek bildiğim, neredeyse kocam olacak Archer... O, kalbimi ele geçirdiği gibi duyularımı da ele geçiriyor. Yakında hayatımın her alanını ele geçirecek.

Tanrım, onu memnuniyetle karőtılıyorum.

İç çekerek, ellerimle yüzünü kavrayıp yanaklarını okşuyorum ve o da avucumu öpüyor. Seksimizi harika olmaktan akıllara durgunluk verici hale getiren bu Şefkat.

O sadece bedenimle seviőtmiyor, zihnimi de sikiyor. Archer'dan önce hayal bile edemediğim başka bir zevk.

Her zaman hayran olacağım başka bir tapınma eylemi... Bazen en sert, insanlık dıőtı seks yaparsak da, her zaman aşk olacak.

Sanırım bir erkeği bu kadar derinden sevmek demek budur.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Ben de bu küçük amcığı döllemek için sabırsızlanıyorum." Bacaklarımın arasına uzanıp sahiplenircesine sıkıyor.

Öldüm.

Özellikle de beni tekrar öptüğünde, vücudumu onun vücuduna bastırıp her hareketini hissederek, titrek kalçalarımınla onun hareketlerine karőtılık verdiğimde.

Archer, her inilti, her itiőt, dudaklarından çıkan her boğuk küfürle benim oluyor.

Ben onun olabilirim, ama o da benim, ve "Yap, yap, seni sonsuza kadar seveceğim" dediğimde yarı deli gibiyim.

Bu gerçekten mümkün değil, hayır. Henüz doğum kontrolünü bırakmadım bile.

Ama sadece hayal etmek, onun patlamasına izin verip erimiőt tohumunun hedefini bulmasına izin vermeyi...

Diőtlerim alt dudağımı ısırıyor.

Onun ritmi hızlandıkça deli gibi gülümseyerek ısırıyorum.

Şimdi beni *sertçe* vuruyor, her itişte beni kendine yaklaştırıyor, acımasız vuruşlarla beni yataktan kaldırıyor.

Bir uçurumun kenarındayım.

Çenemi tutup yüzümü yukarı doğru kaldırarak gözlerime bakınca, kendimi kaybettim.

"Seni seviyorum, Winnie Rory," diyor.

Mahvolmuşum.

Ondan sonra bir saniye daha dayanmamın imkanı yok.

Sadece tutunuyorum, başımı geriye atarak hayatımın en iyi orgazmını yaşıyorum.

Her şeyi tüketen, ruhumu parçalayan, gözlerimi deviren bir coşku.

Ve onun da benim kasılmalarımın içinden geçerek, sadece o kadar derine girdiğinde duran o ateşli noktaya ulaşırken, benim kadar acı çektiğini biliyorum.

Penisi şişiyor.

O taşa dönüşür.

Archer çığ gibi inleyerek, boşalırken dudaklarımı ısırır. Beni büyük bir sıcaklıkla doldurur.

Mükemmel bir ritimle birlikte aşağı doğru sarmal şeklinde düşüşümüz çok ilahi.

Görüşüm artık beyaz değil ve nefesimi toplayabildiğimde, onun güçlü, sakallı yüzüne gülümsüyorum.

"Winnie Rory, bugün senden duyduğum en güzel şey olabilir." "Öyle mi?"

'Benimle evlenir misin?' demenden daha mı güzel?"

Onu daha sıkı sararım, kaşlarını okşarım.

"Daha iyi. Çünkü bunu resmileştirmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımızın geri kalanına başlamak için sabırsızlanıyorum."

BİZ AİTİZ (ARCHER)*Aylar Sonra*

Düğün planlamak çok stresli olduğu için vazgeçtik.

Winnie ertesi sabah uyandığında, Solitude'da bir nikah memuru çağırıp hemen evlenmek istedi, ama ben onu annem ve kardeşlerimin bizi uğurlaması gerektiğine ikna ettim.

Muhtemelen iyi bir şey.

En büyük oğlu haber vermeden evlenirse annem ölene kadar bana lanet okur.

Colt'tan duyduktan sonra Rina bile bu durumu kabul etti.

Winnie ve benim nişanlandığımızı söylemek için aradığımda kızacağını düşünmüştüm, ama sesi eğleniyor gibiydi.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi. "Bu sefer batırma, Archer."

Bu sefer.

Buna kızdım çünkü bu, geçen seferki hatanın bende olduğunu ima ediyordu, ama neyse, neden tartışayım ki?

Bir erkek hatalarından ders alabilir. En karanlık günlerini gömebilir. İkinci bir şansı yakalayabilir ve onu başarıya dönüştürebilir.

Colt bir yana, Rina ile olan her şey bir hataydı.

Winnie öyle değil.

Onun beni sevme şekline asla alışamayacağım galiba.

Sanırım hiç alışmak da istemiyorum, çünkü bu, böyle bir kadını kazanabileceğime dair duyduğum hayranlığı kaybetmek anlamına gelir.

Düğün günümüz geldiğinde güzel bir bahar sabahıydı.

Geleneklere uyarak ayrı odalarda uyuduk, yanımda olmadan uyanmanın tuhaflığını ne kadar sevmesem de.

Sabahları yataktan kalkarken saçlarının yüzüme değmesine alıştım. Yine de, bu sadece bir gün ve kızgın olamam.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor ve bakmadan bile onun olduğunu biliyorum.

Winnie: *Heyecanlıyım. Sen henüz çıldırmadın mı?*

Ben: *Sadece seni becermek için en az on iki saat daha beklemek zorunda olduğum için.*

Telefonumu bir kenara koymadan önce, gülen yüzler ve kalpler içeren emoji mesajına gülümsüyorum.

Bu düğünde söz hakkım olan tek iki şey, nikahı kıyan kişi - lanet olası Patton, sırf bizi evlendirebilmek için özel olarak lisans aldı - ve yüzükler.

Oh, bir de yemekler, gurme pizzalar ve atıştırmalıklar, çünkü beyaz eldivenli şıklık istemiyorduk.

İkimiz de yeterince yaşadık.

Keşke bu maymun kostümünü giymekten kurtulabilseydim, ama o, damadının prens gibi giyinmesinden daha azını kabul etmiyordu. Kardeşlerime göre, en iyi kısmı bu.

"Bütün kızlar erkeğin yüzüne odaklanır," dedi Patton, "ama o seni ilk gördüğünde onun yüzüne bak. Muhtemelen seni hiç bu kadar yakışıklı görmemiştir."

Bugün olduğum gibi, aşk acısı çeken aptal gibi sırtarak yuvarlanıp kalkmaya hazırlanıyorum.

Zamanlama da çok iyi, çünkü biri kapımı çalıyor.

"Hey, Uyuyan Güzel!" diye sesleniyor Patton. "Kalktın mı? Oraya varıp yerleşmek için bir saatten az vaktimiz var."

"Siktir git. Beni aceleye getirme."

Kapıyı açıp kafasını içeri sokuyor, saçları her tarafa dağılmış durumda.

Annem, tören öncesinde Winnie ve arkadaşlarını "gelin brunchı" için davet etti. Muhtemelen saçlarını ve makyajlarını bol bol vaktinden önce yapacaklar.

"Bekarlığa veda partisi için henüz geç değil," diyor bana. "Bana haber ver, striptizcileri arayayım."

"Ben de karını ararım," diye homurdanırım.

O yüzünü buruşturur. "Hey, ben sadece senin için teklif ettim. Evlenmeye karar verdiğin ve normal olmaya *çalıştığın* için, pis bir ihtiyar olmanın son şansı. Blah."

"Hadi oradan. Karının kışını salladığını görmek istemeyeceğini söyleme bana."

"Senin gözlerin için değil, hayır." Dilini şaklatıyor. "Ama o ve Junie şu anda Winnie'nin yanında, kim bilir ne tür bir sefahate düşecekler. Kadınlar iki kat daha çılgındır."

"Oh, evet. Annem onlara sanat kitaplarını karıştırarak egzersiz yaptıracak. Yemin ederim, o kitapların her biri on beş kilo ağırlığında." Gülümsüyorum.

"Hala gergin misin?" Beni baştan aşağı süzer. "Hayır. Sen gergin misin?"

Burun kıvırdı.

"Tabii ki hayır. Senin için tüm repliklerimi ezberledim, kardeşim." Sanki bu gurur duyulacak bir şeymiş gibi bana gülümsüyor, sırf benimle dalga geçmek için kabul ettiği bir numara değilmiş gibi.

İnleyerek yatağa geri uzanıyorum.

"Bunu kabul etmemeliydim," diye mırıldanırım.

İçeri girip kıyafetlerimi bana fırlatmaya başlar, ayakkabılarımı karnıma vurur.

"Şansın yok, tatlım. Her şey yolunda gidiyor ve seni evli bir adam yapacağım. Winnie'den haber aldın mı? Nasıl gidiyor?"

"Hayatta. Şu anda heyecandan kritik bir noktaya geldiğine eminim," diyorum kuru bir şekilde.

"Kaçmadığı sürece sorun yok."

"Kapa çeneni. Kaçmayacak," diye bağıriyorum, başımı sallayarak. "Tanrım. Düşün işlerinde hep bu kadar iyi misin?"

"Ne demek istiyorsun? Dex'in durumu daha kötüydü. *Anneme* onun sahte nişanını anlattım. Zavallı kızın ertesi gün kaçacağını düşündüm." Omuzlarını silkiyor. "Hala doğru olabilir."

"Sen tam bir yalancısın."

"Yani, umarım değildir. Son zamanlarda getirdiği eklerleri çok seviyorum." Gülümser.

Mükemmel zamanlama.

Dexter düşünu alıp giyinmiş olarak kapıda belirir. "Sana ofis aşklarından bahsetmiştim. Dinlemedin."

"Adi herif. Dinlemediğim için memnunum, nasıl sonuçlandığını gördük."

"Sadece o sana patron demeden önce onu hamile bıraktığın için. Küçük Arlo sana giriş imkanı vermesaydı, mahvolurdun dostum."

"Sizler bebek yapma konusunda bu kadar yavaş olduğunuz için, *birinin* anneme başka bir torun vermesi gerekiyordu."

Dex'in yüzü kararır.

Çoğunlukla kendime gülüyorum.

Henüz dünyayla paylaşmadığımız büyük bir haber var. Bunu bir iki hafta önce öğrendik.

Neyse ki Winnie, gelinliklerin kesimine engel olacak kadar hamile değil, bu da iyi bir şey. Meğer onu hamile bırakmakla ilgili tüm o müstehcen konuşmalar, sadece o anın heyecanıyla yatak odasında yapılan oyunlar değilmiş.

Bunu planlamamıştık, ama yine de oldu.

Bu öğleden sonra annemin "küçük parti" dediği resepsiyonda bunu duyurmayı düşündük.

Sadece aile ve yakın arkadaşlar olacak, bu benim için sorun değil. Gelinimi alıp Pasifik'e doğru yola çıkmadan önce Solitude'da derin tabak pizzalar yiyip sohbet edeceğiz.

Bu benim fikrimdi.

Tropikal adalar kışın soğuşundan uzaklaşmak için harika bir yer, ayrıca onun çıldırmasına neden olacak egzotik arılar da bolca var. Makuna ve Hawaii bal kolonileri her yerde.

Dexter dikkatini tekrar bana çevirdi. "Giyin artık. Saat dokuzda orada olmamız gerekiyor."

Saate bakıyorum. "Saat yedi buçuk."

"Ne olmuş? Annem nasıl biridir biliyorsun, Winnie'yi gelinlik giydirir giydirmez buraya gelecek."

Gözlerimi devirdim. "Plan, onun gelin partisinde kalması değil miydi?"

"Sanki annem bunu yapar da," der Patton burun kıvrarak. "Sen onun bebeğisin, ilk çocuğu ve evlenen son çocuğu."

"Tembel," diye ekledi Dexter, sırıtarak.

"Hazır ol. Sana ağlayacak. Siz nişanlandığınızda, bunun olacağını bildiğini söylemişti. Ama başka ne dedi biliyor musun?"

Bilmek *istemiyorum*.

"Nihayet mi?" diyorum.

"Nasıl bildin?" Patton gerçekten şaşırmış görünüyor. "Ama o annem, tabii ki küfür etmedi."

"Tabii ki," diyorum.

"Her neyse, o geldiğinde giyinik olmazsan, sana vurur," diyor Patton.

"Sen de henüz giyinmedin," diye işaret ediyorum.

"Evet, ama bugün sadece seninle evleniyorum, evlenmiyorum."

Onları, karnımın gurultusunu yatıştırmak için önce kahvaltı yapmama ikna ediyorum ve oradan düğün hazırlıklarına başlıyoruz.

Dexter, Colt'u uyandırır.

Büyüyen bir çocuk olarak, "sonsuz kadar uyuma" aşamasına gelmiştir. Bu biraz çaba gerektirir.

Ancak, bir kez uyanınca, hep birlikte hazırlanmaya başlıyoruz.

"Ne dersin baba?" diye sorar Colt, kravatını sıkılaştırıp bana döner.

Dördümüz de — kardeşlerim, Colt ve ben — aynı takım elbise giyiyoruz. Artık biraz kilo almaya başladığı için, ona çok yakışıyor.

Aynı zamanda benim oğlum olmak için çok yaşlı görünüyor. "Çok şık görünüyorsun, evlat."

Dexter gülümseyerek Colt'un ceplerini okşadı. "Yüzükler güvenli bir yerde mi?"

Colt gözlerini devirdi. "Evet, Dex Amca. Güven bana."

"Bana karşı gelme, evlat. Bir kez daha kontrol etmekten zarar gelmez." Dexter, Colt'un yanağını sevgiyle okşadı. "Pat amcanın sağdıç olduğu zamanı sana anlatmış mıydım..."

Patton endişeyle başını kaldırır. "O hikayeyi anlatmana gerek yok." "Öyle mi?"

Patton'ın gözle görülür rahatlamasıyla, annem o anda gelmeyi seçer, flamingo pembesi çiçekli bir elbise ve geniş kenarlı bir şapka giymiş olarak içeri girer.

"Archer," der sıcak bir şekilde, boğuluyormuş gibi bana sarılır. "Oh, bugün çok şık görünüyorsun!"

"Peki ya ben, anne?" Patton sırtarak sorar.

"Sen her zaman yakışıklısın, ama bugün konu sen değilsin, Patton." Kaşlarını çattı.

"Ben de yakışıklı olabilirim," diye homurdanır.

Annem iç çeker ve ikisinin de yanağına öpücük kondurur, sonra Colt'a dönerek coşkuyla konuşmaya başlar.

Oğlumun tüm dikkatleri üzerine çekmesine şaşırmadım, ta ki annem "Hepiniz harika görünüyorsunuz çocuklar, ama Archer buradaki yıldız" diyene kadar.

"Teşekkürler anne. Winnie nasıl?"

"Parlak. Her zamankinden daha ıslı ıslı," der annem neşeyle. "Onu gördüğünde kendini tutmaya çalış. Ama unutma, ağlamak utanılacak bir şey değildir."

Kafamı sallarım.

"Eğer vazgeçmezse," diye fısıldar Patton.

"Olmaz. Salem vazgeçmediyse, bu olmayacak," diye mırıldanır Dexter.

"Çocuklar!" Annem parmaklarını şıklatır. "Kesin şunu. Sizler yetişkin erkeklersiniz ve bugün kavga etmenize izin vermeyeceğimi bilmelisiniz."

Patton, Dexter'a dirsek atar, Dexter da ona aynı şekilde dirsek atar.

Annem ikisini de görmezden gelir.

"Hazır mıyız?" diye sorarım.

"Neredeyse. Önce bir iki fotoğraf çekilmek istemez misin?"

Gerçekten istemiyorum. Yakında en az yüz tane daha fotoğraf çekilecek, ama annem için olsun, tamam.

Colt homurdanır, ama Dex onu omzundan tutar ve yumruklarıyla kafasına vurur. "Hadi ama, atçık. Az biraz tavır, biraz daha gülümseme. Biz katlanmak zorundaysak, sen de katlanmak zorundasın. Bunu Rory'nin erkeklik ritüeli olarak düşün."

"Yaşlandığınızda bu anıları seveceksiniz," diye hatırlatır annem ve telefonunu çıkarır. "Tamam çocuklar. Sıraya girin ve dişlerinizi gösterin."

Neredeyse sıraya girmiş gibi diziliyoruz.

Colt kameraya sırtıyor. Annem takdirle hafifçe mırıldanıyor ve fotoğrafları çekiyor, sonra Colt'u kendisi ve kardeşlerimle birlikte fotoğraf çektirmek için çağırıyor.

Sonra sadece üç kardeş. Sonra

Colt ve ben.

Winnie ve ben, gerçek bir fotoğrafçının samimi anlarımıza odaklanmasını tercih ettik. Düşün fotoğrafçılığını daha az zahmetli hale getirmek için resmi oturma fotoğrafları çekilmedi.

Günümüzde çoğu şey için telefonlar yeterince iyi ve biz bir hayvanat bahçesi istemiyorduk. Winnie sade bir düşün istediğini söylediğinde, hemen kabul ettim.

"İşte," diyor annem, gözleri yaşlı bir gülümsemeyle fotoğrafları karıştırırken. Elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Seninle gurur duyuyorum, Archer. Çok şey başardın ve kardeşlerinin mutluluğu bulmasına yardım ettin. Artık sıra sende."

"Teşekkürler anne."

"Winnie'yi de hak ediyorsun. Daha iyi bir kız seçemezdim." Kahretsin.

Sabah boyunca onu ve bugün olanları düşündüğümde bastırdığım duygular boğazımı düğümlüyor.

Winnie Emberly.

Yakında karım olacak kız.

"Bunu göreceğiz," diyorum ağır bir saniyenin ardından. "Ona sahip olduğum ve onun da beni istediği için mutluyum. Şanslı bir adam olduğumu biliyorum."

"Archer, lütfen. Seni istemeyecek kadar kör ve sağır olması gerekir."

Her halükarda, hiç şüphem yok.

Yakında, her anlamda benim olacak ve bu bana doğru geliyor.

doğru geliyor.

Annem duraksıyor ve küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüme bakıyor.

"Biliyorsun, baban bugün seni görmekten çok mutlu olurdu. Karını çok severdi."

Boğazımda lanet bir yumru oluşur.

O uçak kazasında öldüğünde, ben daha yeni büyümüş ve dünyaya açılmıştım.

Çok uzun zaman önceydi.

Bazen onu neredeyse unutuyorum, ki bu en kötü kısmı. Acı, anıları kabuk bağlatır ve iyi ile kötüyü ayırmak için yara izleriyle mücadele etmek zorunda kalırsınız.

Bana hatırlattığı için ona çok minnettarım.

Bugün o kadar da kötü değil. Uyandığımda, tıpkı onun sevdiği türden küçük bir uçağın başımın üstünde vızıldadığını duydum.

Sanırım bu, nerede olursa olsun, bana en iyi dileklerini gönderen babam.

"Teşekkürler anne. Haklı olduğunu biliyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Yanağıma öpücük kondururken sesi titriyor.

Solitude'a zamanında varıyorum, bu da her şeyin yolunda olduğundan emin olmamızı sağlıyor.

Çok fazla hazırlık gerektiren bir şey yoktu.

Birkaç sıra sandalye, annemin "her şeyi çok özel gösteriyor" diye ısrar ettiği ahşap bir kemer. Colt'un oyduğu, boyalı bir çift kardinal kuşunu kemerin tepesine taktı, parlak kırmızı bir erkek ve yumuşak kahverengi bir dişi.

Ve tabii ki arılardan esinlenerek yapılmış bir arka plan. Bundan daha uygun bir şey olabilir mi?

Gerçek arılar için henüz mevsim çok erken.

Arı kutularını, evlenme teklif ettiğimde üzerlerine yazdığım mesajların görünmesi için düzenledim ve törene ev sahipliği yapacak bahçenin ortasına yaklaştırdım.

bahçenin ortasına, törenin yapılacağı yere yaklaştırdım.

Colt ayrıca altın rengi boyanmış bir sürü küçük tahta arı oydu ve bunları mülkün etrafındaki çiçek tarhlarına sakladı. Güneşte parıldadıklarını görebiliyorum, tüm mülkü parıltılı beneklerle kaplıyorlar.

Daha sonra, Winnie fark etmezse onları bulmasını isteyeceğim.

Bu tam da onun seveceği türden bir şey. Ayrıca, düğünün spot ışıklarından uzaklaşmak için de iyi bir zihinsel mola olacak.

Yakında hazırız.

Colt, sağdıcım olarak yanımda duruyor — aptal kardeşlerime bu onuru vereceğimi mi sandınız? — yüzükler güvenli bir şekilde cebinde.

Patton, önünde kocaman bir İncil ile kürsüsünde duruyor, sanki başkana yemin ettirecekmiş gibi sırtıyor. İşini yapmak için İncil'e *ihtiyacı* bile yok, sadece daha "resmi" görüldüğünü söyledi.

Neyse.

Törenimiz sırasında bir eşek gibi kulakları dikleşse bile umurumda değil, yeter ki törenin sonunda evlenmiş olalım.

Gün batımına kadar Winnie'ye karım diyebildiğim sürece.

Dakikalar çok yavaş geçiyor.

Sabırsız bir adam değilim, ama her saniyeyi sayıyorum. "Baba, gergin misin?" diye fısıldıyor Colt.

"Pek sayılmaz. Daha çok heyecanlıyım diyebilirim." "Bu yüzden mi yerinde duramıyorsun?"

Arkasında, ön sırada, annem yine gözlerini siliyor. Gözyaşları erken başladı.

İlginç bir tezat.

Son evliliğim sıkıcı ve küçük bir törenle, Rina para biriktirmek için ısrar edince Kansas City'deki bir adliye binasında yapılmıştı. Davetliler sayısı aynıydı ama neşe yarı yarıya azalmıştı. Annem yüzü morarana kadar itiraz etti ama bir çocuğumuz olacağı için ben de razı oldum.

Bu sefer farklı.

Her şey farklı, özellikle de orada ayakta dururken hissettiğim şey, sanki tüm hayatımın başlamasını bekliyormuşum gibi.

"Sen nasılsın dostum? Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyorum.

Colt bana gülümser. "İyi! Tabii o son anda vazgeçmezse..."

Burnumdan soluyorum. "Hadi ama, amcaların kadar kötüsün."

O itiraz etmek üzereyken müzik yükselir ve ben dönüp Rory kırmızı halısının sonunda duran insan formundaki saf güneş ışığını görürüm.

Vay canına.

Gelinim, omuzları açık, A kesimli, ona bulut gibi uyan mütevazı bir eteği olan şık beyaz bir elbiseyle karşımıza çıkıyor. Ancak bu elbisenin farklı bir yanı var ve o yaklaşırken bunun nedenini anlıyorum.

Arılar.

Tabii ki.

Etek ve korsajına yüzlerce minik arı işlenmiştir.

Başka biri olsaydı, başımı geriye atıp gülerdim. Ama bu benim Sugarbee'm olduğu için, nefesim ciğerlerimde takılıyor.

Kızıl saçlarının çoğu başının üstünde zarif bir topuz halinde toplanmış, ama birkaç bukle sarkarak çıplak omuzlarını okşuyor. Prenses gibi taç takıyor, ortasındaki büyük gümüş arı ışığı yakalayıp geri yansıtarak onu parlatıyor.

Vay canına.

Minimal makyaj yapmış, ama nedense, ne sürerse sürsün gözleri öne çıkıyor.

"Çarpıcı" kelimesi yetersiz kalıyor.

Onu haklı çıkaracak bir kelime bile bulamıyorum.

Bu kadını tüm ruhumla seviyorum ve nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Durmak da istemiyorum.

O, bal gibi tatlı bir pakette toplanmış her şey ve birbirimizi izlerken zaman durmuş gibi hissediyorum.

Sessizce gözlerimizi birbirine kilitliyoruz ve utangaç gülümsemesini izliyorum. Yanında kimse yok.

Yüksek çözünürlüklü bir kamera, düğünü Springfield'daki ailesine canlı olarak yayınlıyor, ama o tek başına koridordan yürümek istiyor. İlişkilerini düzeltme aşamasında kabul edebileceği en fazla şey bu.

Babası bugün onu bana teslim etmiyor. Kendini akıllı, sevimli ve bağımsız bir kadın olarak tanıtıyor.

Geniş gözleri takım elbisemden yüzüme doğru kayıyor, kırmızı dudakları hafifçe açılıyor ve onu duyamıyorum ama nefesini tuttuğunu hayal edebiliyorum.

Bu, benim aletime korkunç şeyler yapıyor.

O da parıldıyor, o kadar parlak ki neredeyse gözleri kamaştırıyor. Her nefes alışında mutluluğunu neredeyse tadabiliyorum.

Patton'ın yüzünü izlemekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

Ve ben zaten ona deli gibi sırıtıyorum, yüzüm sevinçle parlıyor, aptalca gülümsemem onun gülümsemesini teşvik ediyor.

Bana ulaştığında, ona doğru eğiliyorum. "Elbiseni çok beğendim. Keşke üzerinde kalmasını sağlayabilsem."

"Evet, tabii. Arılar var," diye fısıldıyor.

Sabah ışığında altın rengi parıldıyor, güneş ve yumuşak gölgelerin bir karışımı.

Ailemiz, *benim ailem* izlemiyor olsaydı, şimdiye kadar nefes nefese kalıp eriyene kadar onu öpmüş olurdum.

Patton, sanki o yapmacık pislik düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi boğazını temizledi.

Winnie'nin elini tutup ona dönüyorum.

Sonra sakla, seni aptal, gözleri uyarıyor.

Winnie ona sırıtarak bakar ve yüzü yumuşar.

Onun, tıpkı tüm aile gibi, ona gerçekten hayran olduğu inkar edilemez. Sanırım kavga etsek, hiç sorgulamadan onun tarafını tutarlardı.

Bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem.

"Sevgili dostlar, Archer Rory ve Wynne Emberly'nin yasal evliliklerini kutlamak için burada toplandık," diye başlar, kollarını açarak, şüphesiz ilgiyi çok severek. "Arkadaşlar ve aile, lütfen bu birliğe şahit olun."

Winnie bana bakıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Gösteriş yapma," diye dudaklarımla ona söylerim.

Bırak da anının tadını çıkarsın, diye cevap verdi.

O zaten evli.

Patton bize sert bir bakış atar ve yüksek sesle boğazını temizler.

Burun kıvrarak, Winnie'nin elini sıkarım ve ona tekrar bakarak yüzümüzü ciddi tutmaya çalışırız.

Tanrıya şükür uzun yeminler yazmadık, bu yüzden tören nispeten hızlı bitti. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

Onu hayatımın sonuna kadar seveceğime, son nefesime kadar ona sadık kalacağıma söz veriyorum, o da hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar her zaman onun ilk ve son aşkı olacağıma söz veriyor.

O zaman bile, onu tekrar bulacağım.

Cennet olsun, cehennem olsun, ya da öbür dünyada yüzlerce hayat daha olsun, bu kadını *her zaman* seveceğim.

"Seni seçiyorum," diyor, sesi titriyor. Annem arkasında duyulabilir bir hıçkırık çıkarıyor. "Bugün ve yarın, gelecek hafta ve gelecek ay, gelecek yıl ve gelecek tüm yıllar boyunca seni seçiyorum. Her gün uyandığımda, her an, seni seçiyorum Archer. Seni sonsuza kadar seçiyorum."

Lanet olsun, o çok iyi.

Sonunda evde gözyaşı dökmeyen kimse kalmaz.

Sonunda Colt öne çıkar ve yüzükleri Patton'a verir, o da bize onları takmamızı söyler.

Önce benimkini Winnie'nin parmağına takıyorum. Beyaz altından yapılmış ve yanındaki yüzükle uyumlu.

O henüz bilmiyor, ama yüzüklerimizin içine küçük bir arı gravürü yaptırdım.

Ne kadar tuhaf ya da abartılı görünürse görünsün umurumda değil. Karımın hayatındaki takıntısına uyum sağlayacağım çünkü onu sevmek konusunda her zaman deli gibi olacağımı biliyorum.

Sonra sıra bana geliyor.

O benim parmağıma yüzüğünü takıyor ve sonunda tekrar nefes alabilmenin verdiği baş döndürücü bir rahatlama, bir kurtuluş hissi var.

Patton'ın gelini öpebileceğimi söylemesini beklemiyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Evet, belki biraz duygusal ve gözlerim yaşlı, ama Winnie dışında kimse bunu anlayamaz.

O uzaklaşır ve kollarını boynuma dolamıştır. "Umarım sana kocam demek hiç eskimez. Çünkü şimdiden çok seviyorum, kocacığım."

"Karım demeye ne dersin?"

"Nefret ediyorum!" Burnunu kırıştırıp beni tekrar öper. Ama ikimiz de gülüyoruz.

Karı koca olarak ikinci öpücüğümüz.

Sonsuzluğun eşiğinde geçirdiğimiz ilk sabahımız. Farklı hissetmememiz gerekirdi, ama hissediyoruz.

O sessiz iç ses, artık her açıdan benim olduğunu fısıldıyor. Parmağımdaki yüzüğü hissedebiliyorum, altınla yazılmış bir söz.

Zamanla alışacağımı biliyorum, ama şu anda onun varlığını aşırı derecede farkındayım. Bir eşimin olduğunu hatırlatan bir başka fiziksel işaret.

Yeni bir hayatım var ve o bunu mahvediyor.

Etrafımızda alkışlar yükseliyor.

Patton kollarını ikimizin omuzlarına doluyor. "Umarım mutlu olursunuz," diyor yüksek sesli tezahüratların arasında. Bu Colt. "Ona nazik davran, Win, tamam mı? O yaşlı."

"Piç kurusu," diye homurdanıyorum.

Winnie bize gülümsüyor.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyor. "Eskiden dedeme yürüteçle yardım ederdim, yani bol bol tecrübem var."

"İşte bu."

Ve karımı belinden tutup omzuma atıyorum, o çığlık atarken ben mutlu kalabalığın arasından koridorda ilerliyorum.

Biri fotoğraf çekiyor ve insanlar üzerimize çiçek yaprakları yağıdırıyor.

En yakın arkadaşı Lyssie, Winnie'nin başına bir avuç dolusu çiçek yaprağı döküyor.

Winnie ise tatlı bir kahkaha atarak, sırtımda kontrolsüzce kıpırdanıyor.

Burası cennet.

Hatırlamak istediğim an.

Nedense, bu günü geriye dönüp baktığımda, bunun her zaman zihnime kazınmış olacağını biliyorum.

Ve lanet olası bir yürüteçle yaşayacak kadar uzun yaşasam bile, bunun beni yine de gülümseteceğini biliyorum.

PIZZA MUHTEŞEM.

Şehrin en iyi pizzacılarından catering hizmeti aldık ve bir ziyafet hazırladık.

Annem, düğün günümüzde lüks bir pizza partisiyle yetinmemizin yazık olduğunu düşündü, ama Winnie bana başka bir şey kabul etmeyeceğini söyledi.

Uzun, tembel öğleden sonrasının geri kalanını dans ederek, gülerek ve parti oyunları oynayarak geçirdik.

Winnie, Colt'un sakladığı arıları her bulduğunda çılgık atıyor. Bu aptalca, kaygısız ve her açıdan harika bir şey.

Sonra günün son büyük anı geldi.

"Tamam millet," diyorum, öne çıkarak. "Herkes bir saniye sessiz olabilir mi?"

"Konuşma!" Patton arkadan seslenir ve bardağını çınlatır. Arlo kucağında ayağa kalkar ve ellerini çırpır, babasına katılarak "Konuşma! Konuşma!" diye bağırır.

Of.

"Yeminlerimi duydunuz. Bugün alacağınız tek konuşma bu."

Winnie alkolsüz elma şarabından oluşan şampanya kadehini kaldırır ve yanıma gelir.

"Bu bir konuşma değil," diyor onlara. "Bir haberimiz var."

Ona bakıyorum, ama bu onun açıklaması ve bunu kendisinin söylemek istediğini biliyorum.

Önümüzdeki sekiz ay boyunca bebeği o taşıyacağına göre bu adil bir davranış.

Herkese sanki zaten biliyorlarmış gibi gülümsüyor.

Bu haberi onun vermesi doğru bir karardı. Kolumu beline doluyorum ve ona bakıyorum, bu minik, güzel, vahşi küçük bal arısı, benim karım.

"Evet," diyor. "Henüz çok erken, ama hepinizin hamile olduğumu bilmenizi istedim."

Sanırım ilk çılgılığı annem attı. Kulak zarlarım hala sağlam mı?

Juniper sırtlıyor ve Salem sevinç çığlığı atarak ayağa kalkıp küçük bir dans yapıyor.

"Biliyordum," diye bağıırır Dexter. "Beni gölgede bırakmasaydı, o Arch olmazdı "

"O zaman git," diye cevap veriyorum.

Gözleri ya şlı, kollarını bize sarılmak için açmış, annem bize doğru koşarak gelir.

"Ah, oğlum. Senin adına çok mutluyum," der boğuk bir sesle

. "İkiniz için de, gerçekten. Tebrikler! Ben dünyanın en şanslı büyükannesiyim."

Annem konuşmasını bitirdikten sonra, Winnie ve ben Colt'a bakarız.

Bunu ona birkaç gün önce, aileye duyurmaya karar verdiğimizde söyledik, ama kardeşler konusunu onunla aylar önce konuşmuştuk. Bize, "sürekli bezini değiştirmek veya iğrenç kusmuğu temizlemek" beklenmediği sürece sorun olmadığını söyledi.

Haksız da değil.

Ama Winnie, ona hikaye okuma, kale ve uzay gemisi yapma gibi eğlenceli ağabeylik görevlerini yapacağına söz verdi. Gözleri parladı ve hemen suskunlaştı.

Bizi izlediğini fark edince gözlerini devirdi, ama ben kolumu uzattığımda gelip bana sarıldı.

Bu büyük aile kucaklaşmasına girerken Winnie en çok ağlayan kişi olabilir diye düşünüyorum.

Büyük bir Rory kabilesi.

"Hey, Winnie," bir saniye sonra diyorum. "Sanırım saçında bir arı var."

"Arı kıpırdama," diye kıkırdar Colt. "Bu şimdiye kadarki en kötüsü. Ama söz veriyorum, bu gerçek, benim uydurduğum bir şey değil."

Görünüşe göre bahar onlar için henüz çok erken değilmiş.

Tüylü kahverengi arının, antenlerini sallayarak, parlak gümüş ve elmas başlığının üzerinde tembelce dolaşmasını izliyorum.

Yemin ederim, bu küçük ürpertici böcek on gözüyle ya da her neyse onunla bana bakıyor. O kadar rahat görünüyor ki kıskanmam gerekirdi.

Ancak Winnie, arı uçarken bana bakıyor, gözleri mutlulukla parlıyor.

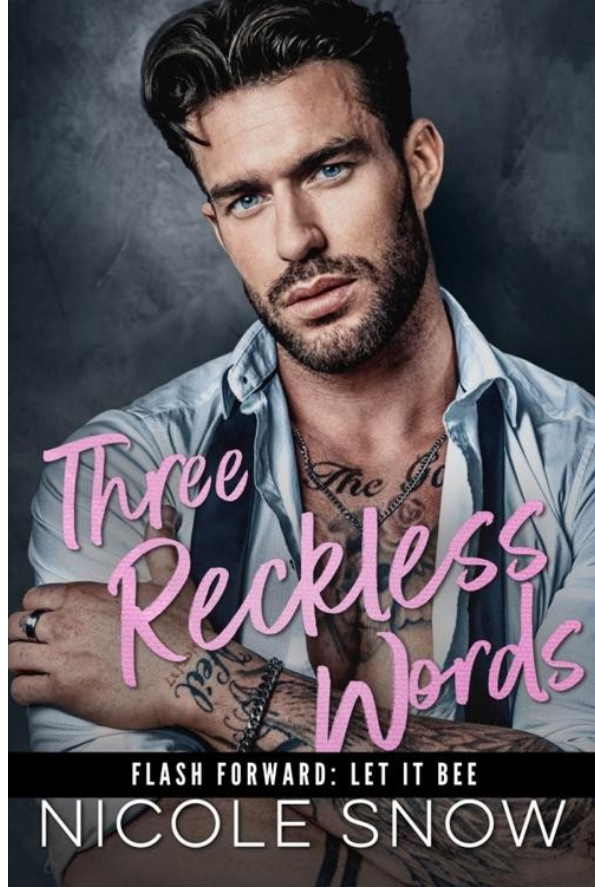
"Bence bu bir işaret," diye fısıldıyor.

Aklımın sesine karşı, gülümserim ve yanağını okşarım. "Biliyor musun? Sanırım haklısın."

Üç Pervasız Kelime'yi okuduğunuz için teşekkürler!

Bu, Rory Kardeşler'in sonu olamaz... değil mi? İyi haber
—Archer ve Winnie'yi yıllar sonra daha tatlı sürprizler bekliyor.

Kontrol bunu bu özel flash hikayesini hikayesi burada. -
<https://dl.bookfunnel.com/v1uxrc9vz3>

— Sonra, şanssız Salem'in Patton Rory'ye onun babası olduğunu söylemek zorunda kaldığı, gizli bir bebek şokuyla dolu başka bir ateşli romantizmin önizlemesini okumaya devam edin.

baba olduğunu söylemek zorunda kaldığı başka bir ateşli romantizm öyküsünün önizlemesini okuyun. One Big Little Secret'ı kaçırmayın!

BİR BÜYÜK KÜÇÜK SİR ÖN İZLEMESİ

Taking A Gamble (Salem)

Altı Yıl Önce

Nehir teknesinin ışıkları suda parıldıyor, yansımaları altın çizgiler halinde dönüyor.

Uzaktan bakıldığında çok güzel görünüyor, ama ben geminin kenarında asılı dururken, suya düşmediğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Bu ılık gecede, yıpranmış ahşap korkuluk kollarımın altında sıcak geliyor ve su çok serin görünüyor.

Oh, çok cazip geliyor.

Ama saf işkence dolu bir gece, kaçmak için en çılgın yolları düşünmenize neden olur.

Tabii ki, Missouri Nehri'ne atlamak makyajımı ve en güzel elbisemi mahveder. Kayla Persephone, babası tekneyi kiralayan sözde arkadaşım, *en az* yirmi dakika boyunca beni zengin kız arkadaşlarına yaklaştırmak için uğraştı, bu yüzden biraz kötü hissediyorum.

Keşke beni neden davet ettiğini bilseydim.

Dönüp, parıldayan sessizliğine bırakarak suyu geride bırakıp, nehir teknesindeki diğer manzaraya yöneldim.

Gün batımı gökyüzünü kan kırmızısı renge boyadı.

Ana kabinde müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki, Adele'nin sesi ömür boyu beynime kazınacak diye eminim.

Kayla'nın neşeli küçük hamster arkadaşları konuşuyor ve kumar oynuyor. Onları pencerelerden görüyorum, bu teknenin birçok odasını keşfediyorlar, benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok oyun parası harcıyorlar.

Burada yüksek sınıf bir babasının kızı *olmayan* tek kişi olduğum gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için, yakındaki bir garsondan bir bardak alıp suya geri dönüyorum. Büyük paranın arka planında, nehir her saniye daha çekici görünüyor.

Tanrım, neden hala arkadaşız?

Tabii, dokuzuncu sınıfta bir keresinde Kayla ile şemsiyemi paylaşmıştım, mükemmel makyajını ve tasarımcı kıyafetini kurtarmıştım, ama artık yetişkiniz.

Sosyal açıdan ve her açıdan tamamen zıt karakterleriz.

O liseyi bırakıp Old Mizzou'ya gitti ve buradaki herkes gibi partilere katıldı. Hayatının en güzel günlerini, kalbinin istediği bir alanda diploma peşinde koşarken koca avında geçirdi.

O çekici, başarılı ve güzel. Ben ise... ben *benim*.

Borçları ve ailesinin gerçek bir üniversiteye gitmesi için yalvarışlarını reddeden kız.

Kansas City'de iş planlarım üzerinde çalışmak için geleneksel üniversiteye gitme tavsiyesini reddeden palyaço.

Mimozamı uzun bir yudumla içip tadını çıkarmaya çalışıyorum, ama tadı sadece ayrıcalık gibi.

Şimdiye kadar birçok işim oldu. Bir sürü büyük fikir. Ama hiçbirisi tam olarak işe yaramadı.

Nane şekeri satan otomatlar başarılı gibi görünüyordu, ama harika yerler bulacak kadar çekici değildim ve ciro berbattı. Görünüşe göre, Kansas City kötü nefes konusunda çok endişeli değil.

Pazar bu kadar kalabalık olmasaydı, çevre dostu temizlik işim yeterince karlı olabilirdi. Bu kadar çok insanın, burada, uçsuz bucaksız kırsalda bile, tuvalet temizleyerek geçimini sağlamaya ve kimyasal içermeyen yeşil ürünler kullandığını öne sürmeye istekli olması şaşırtıcı.

Ve bu kasabada, her ay on yeni köpek bakımı şirketi kurulurken, köpek gezdirme hizmetine yüksek fiyatlar talep etmek kolay değil.

Ama sorun
değil.

Ben iyiyim.

Bir sonraki büyük fikrim orada bir yerde, bunu biliyorum.

Ve belki de Kayla ve zengin arkadaşlarıyla birlikte bu kumarhane gemisinden inebilirsem, onu bulma şansım bile olabilir.

"Salem!" Kayla'nın çığlığı havayı yırtıyor. Herkes dönüp bana bakarken, o aşıırı abartılı bir kedi yavrusu gibi bana atılıyor, beyaz sarı saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Bu gece Marilyn Monroe görünümünü takınmış ve bunu başardığı için onu biraz kıskanıyorum.

Onun yanında, ben sanki kaybedenler fabrikasında uzun bir gece vardiyasından çıkmış gibi görünüyorum.

"Selam, Kay." Ayak parmaklarımla ucundan bir glmsemi zorla çıkarırım. "Eğleniyor musun? Kazanıyor musun?"

"Hanımefendi, daha yeni başladık! Neden bizimle oynamıyorsunuz? Ve neden henüz sarhoş olmadınız?" Yarım bardak mimosa'mı alaycı bir şekilde izleyerek, kadife iç mekan ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun bara kadar beni kolumdan çekerek içeriye götürdü.

Sevimli bir barmen bir saniye bana bakar. Bir kulağında piercing ve n kolunda kıvrımlı koyu renkli bir dövme vardır.

"Lemmy, rahatla! Bir kez olsun eğlenebilirsin," diye Kayla kulağıma fısıldadı.

Titrememeye alışıyorum.

"Bu gece çok ılgınlaşmak istemedim. Önümüzde uzun bir hafta var, biliyorsun," diye başlıyorum, ama o çoktan bara eğilmiş, bol dekolteli elbisesinden göğüslerini yarı yarıya dışarı çıkarmış durumda.

Sevimli barmen öksürüyor ve bakmamaya çalışarak yere bir kaşıık dolusu buz döküyor.

Presto boobo, unutuldum.

"Shot!" Kayla, tezgaha yumruklarını vurarak talep ediyor. "Ha?" Ona bakıyorum.

"Tekila. Benimle birlikte içeceksin. Hemen şimdi." Vay canına. Demek bu akşam daha da kötüye gidebilir.

"... Bilmiyorum. Sabah erken kalkmam lazım ve..."

"Hayır, Lemmy. Hayır. Camdan ve limondan yapılmış birinci sınıf bir yakışıklı ile çiftler buluşmamız var ve onu ekmeyeceğiz." Geriye yaslanıp kendi şakasına güldü. "Burada eğleneceksin, bebeğim. Söz veriyorum."

İçerisi dışarıdan çok da iyi değil.

Daha da kötüsü, burada bir köşede oturup eve yüzerek gitmeyi hayal edemiyorum.

Ama belki de o haklıdır.

Belki de endişelenmeyi bırakıp biraz rahatlamam gerekiyor.

"Tamam, tamam," diyorum ona. Kayla'ya söyleyecek başka bir şey yok.

Büyük kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve özenle vurgulanmış yüzüyle zengin bir kız patron havasını tam olarak yansıtıyor. Yarın, yine başka bir ünlüyü taklit etmeye başlayacak ve bunu o kadar iyi yapacak ki, etrafındaki herkes etkilenmiş gibi davranacak.

"Bu kadar garip davranma. *Harika* görünüyorsun." Elini kolumdan aşağı kaydırarak tekrar gülüyor. "Elbiseni bir bak. Kırmızı sana çok yakışmış. Eminim hiç bu kadar şık giyinmezsin, değil mi?"

"Yani... sen seçtin. Ve hayır, yeterince dışarı çıkmıyorum," diyorum kuru bir şekilde.

"Rica ederim, Lemmy. Sana bir dahi olduğumu söylememiş miydim? *Popona* bak." Sözlerini vurgulamak için popoma bir şaplak attı. "Bebeğim, bu gece birini tavlayacaksın."

Tanrım, ne kadar utanç verici.

Acaba köşedeki güvenlik görevlisi şu anda beni vurabilmek için silah taşıyor mu?

"Dur biraz, bunu bilmiyorum. Böyle bir şey yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum..."

Çok geç.

Kayla, her zamanki tuz ve limonla birlikte uzun tekila shotları önümüze konduğunda çığlık attı.

Benimkini bir dikişte içiyorum, boğazımdan ateş topu geçerken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Noel'i hatırlıyor musun?" diye sordu, son kez birlikte takıldığımız zamanı hatırlatarak. Gerçi "aynı partide bulunmak" için bu oldukça abartılı bir ifade.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, Kayla da tamamen sarhoştü.

Ben de pek iyi sayılmazdım ve akşamın sonunda, kusmamaya çalışırken birlikte oturup odadaki erkekleri sıralamaya başladık. Ta ki ben fazla şaka yapana kadar. Kayla gülmekten içkisini ayakkabılarıma üzerine kustu.

"Hadi ama. Bu gecenin skoru ne? Şu aygır ahırına bir bak. Buradaki her erkek yakışıklı ve zengin." Barmeni tekrar gözetleyerek alt dudağını ısırıldı.

İç çektim.

"Kapının yanındaki adam, oldukça sevimli," dedim. "Ona yedi veriyorum."

"Güvenlik görevlisi mi? Lemmy, kırk yaşında falan olmalı. Daha iyisini bul." Kayla ona bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Peki ya o? Rulet masasının yanındaki?"

Kulağı tırmalayan bir ısıklık çalar.

Başını salladığı adam tek başına duruyor, uzun boylu, koyu tenli silueti sırf varlığıyla tüm dikkatleri üzerine çekiyor.

Tamam, evet.

O, yasak bir şekilde çekici, pahalı parfüm ve saatlerin karamsar reklamlarında gördüğünüz türden bir seksilikte. O reklamlar her zaman photoshoplanmış, bence.

Ancak, o benim hayal gücümün ürünü değilse, burada hiçbir düzenleme yapılmıyor, gerçek hayatta değil. Sadece beyaz düğmeli gömlek giymiş, yakası biraz açık, yemek isteyeceğiniz kadar yakışıklı bir Herkül var.

"O mu? Tanrım, Kay, o on üzerinden tam on iki puanlık bir adam."

Kıkırdayarak bana dirsek atıyor. "Şimdi harekete geçmelisin.

Seni zorla götürmek zorunda bırakma

beni." Kalbim neredeyse duruyor.

"Tamam. Kaç içki içtin?" diye soruyorum ona. "Lisedeyken bana, baloya quarterback'ı davet etmemi söylediğini hatırlıyor musun?"

"Ve o seni reddederek *büyük bir* hata yaptı," der ve garsona başka bir içki için işaret eder.

"O sadece 'beni reddetti' değil. Sınıfımızın yarısının önünde beni küçük düşürdü. Sonra da bana böyle aptalca bir şaka yaptığın için seni baloya davet etti."

"Evet, şey..." Beni baştan aşağı süzer, burnunu kırıştırır. "Şimdi daha güzelsin, değil mi? O elbise, bu gece çok yakışmış sana."

Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamıyorum. Kayla'yı asla anlayamazsın.

Zengin bir aileden gelen her genç Missouri kadını gibi, o da yüzünde güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle insanı aşağılamakta ustadır.

Ama bu bir hakaret gibi *gelmiyor*.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Ama o adam için yeterli olduğumu sanmıyorum."

Gülümseyerek parmaklarını kulaklarına sokar. "Hayır, duymuyorum! Kendini küçük düşürmeyi bırak. Daha fazla gülümsersen istediğin herkesi elde edebilirsin, Lemmy. Ve şu anda olduğu gibi agresif giyinirsen."

"Beni sen giydirdin," diye hatırlatırım ona.

"Biliyorum, ama senin göğüslerin var. Onları kullan."

"Göğüslerim agresif *değil*," diye tıslıyorum.

Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum.

"Eğer doğru kullanmıyorsan, değil!" Elbisemin önünü çekerek dekoltemi daha fazla gösterir. "İşte, bak. Küçük bir ayarlama ve ateş gibisin."

Elbisemi o kadar aşağı indirdi ki, göğüslerimin yerçekimine karşı koyması bir mucize. "Kesinlikle daha agresif. Ulumaya başlamam mı gerekiyor?"

"Kayla, hayır!"

"Ve hey, köşedeki adamı kapamazsan bile, içeri girdiğimizden beri bizi gözleriyle sikip duran yaşlı ineklerden daha iyisini bulabilirsin." Barın diğer tarafındaki yaşlı adamlar grubuna başını sallıyor. "Onların kim olduklarını bile bilmiyorum, sanırım babamın iş arkadaşları. Kumarhane gecesinin parasını babam ödedi, tabii ki birkaç arkadaşı da burada."

Bu, teknenin etrafına dağılmış tuhaf insan karışımını açıklıyor. " bul an bir *gerçek* yedi. Lütfen," diyor bana taze bir shot uzatarak.

Onun içki içmesini izlemek biraz büyüleyici, tuzu yalaması ve içkiyi sanki suymuş gibi içmesi tuhaf bir şekilde. Yüzündeki ifade sadece limonu emdiğiinde değişiyor.

"Tamam," diyorum alaycı bir şekilde, selam vererek.

"Tamam, harika. Rulet oynayacağım. İlilenir misin?" Koltuğundan kayıyor.

"Yok, sen git. Ben hallederim." Bir sonraki içkiyi işaret ediyorum. Kaşlarını kaldırıyor, bir sonraki içkiyi bitirirsem ayakta kalamayacağımı haklı olarak tahmin ediyor. Ama sonra omuz silkiyor.

"Tamam, Lemmykins. Keyfine bak!"

Gerçekten bu kadar mutsuz mu görünüyorum?

Sevimli barmenin gözüne bakmak için arkama bakarım, ama o başka birine servis yapmakla meşguldür. Kulaklarının altındaki boynunda kırıxıklıkları olan yaşlı bir adam.

O tarafa baktığım için pişman olmam sadece bir saniye sürer. Yaşlı adam aç bir kuş gibi başını çevirip bana bakar.

Oof. İlgileniyormuşum gibi düşünmeden önce başımı çeviriyorum.

Tamam, bunu yapabilirim.

Belki de bu, yapışkan bir yaz gecesini geçirmek için planladığım şey değildi, ama buradayım. Kayla ne düşünürse düşünsün, kendi eğlencemi yaratabilirim.

Kokteyl sipariş edip, sarhoşluğun etkisini hissetmeyi beklerken, geniş salonu gözden geçiriyorum. Burası temelde masa oyunlarının etrafında masalar ve köşe kabinleri bulunan dev bir bar. Sarhoş olup tonlarca para kaybetmek için ideal bir yer.

Benim tarzım bir eğlence değil. Bir servet harcamadan bir erkek bulabilir miyim acaba?

"Hey, güzelim." Yüksek sesli, sarhoş bir ses düşüncelerimi bölüyor.

Oh, hadi bakalım.

Dönüp baktığımda, kırklı yaşlarında bir adam yanımdaki tabureye oturuyor. Yakasında bir damla sıvı var ve ben ona bakıyorum, gri saçlarına veya altın saatini gösterme şekline fazla dikkat etmemeyi tercih ediyorum. Üç kez, sanki parlak şeylere çekilen bir karga gibi.

O bunu benim bacaklarımı açan gizli bir kart gibi kullanıyor.

Hadi ama dostum.

"Merhaba," diyorum soğuk bir sesle.

"Senin gibi güzel bir genç kızın böyle bir barda ne işi var?" "Şey." Takılmak böyle bir şey mi? Zaten gitmek istiyorum

"İçki içiyorum, sanırım. Kendi kendine eğlenmek gibisi yok." Umarım ipucumu anlar.

Ama anlamıyor.

Gülüyor, büyük kafasını geriye atıyor, sanki bir ata benziyor. Adem elması sallanıyor ve ben, beni kurtarmak isteyebilir diye sevimli barmenin dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama o beni görmüyor bile.

Muhtemelen Kayla gittiği için.

"O kızın arkadaşı olduğun için mi buradasın? Kylie mi?" diye soruyor. "Old Mizzou'dan olan mı? Onunla şansını denemediğine şaşırdım. Üniversiteli kızlar için iyi zamanlar."

"Aslında, üniversiteye gitmedim." Ve içkim - gün batımının soluk turuncu rengiyle aynı olan zehirli bir kokteyl - getirildiğinde gülme sırası bana geldi. "Kumar oynamak için burada değilim çünkü resmen beş parasızım."

Başını eğip bana bakıyor. İçki cesaretim beni bu noktaya getirdi, şimdi işi bitirme zamanı.

"Son üç işim beni neredeyse iflas ettirdi. Hiperaktif bir rottweiler'ı gezdirerek para *kaybettim*. Limonata standı olan çocuklar bu yaz benden daha fazla kar elde ettiler. Taze yapılmış İtalyan dondurması satmayı bile denedim. İnternette satın aldığım ikinci el dondurma arabası alev alınca bu da suya düştü. Kelimenin tam anlamıyla. Kötü bir gündü, ama en kötüsü değildi. Bunları dinlemek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor, ama vücut dili değişmiş. Omuzları çöküyor ve arkasını dönüyor.

Tanrıya şükür. Bu adamın tek istediği genç, eğlenceli bir üniversiteli kızdı.

Hepsi aynı ve ben onun tipi değilim.

"Peki evli misin? Yoksa yeni mi boşandın?" diye soruyorum, parmağındaki beyaz çizgiye, genellikle alyansının olduğu yere, bronz tenini çevreleyen yere başımı sallayarak.

"Partinin tadını çıkar, bebeğim." Homurdanarak ayağa kalkar ve sendeleyerek uzaklaşır.

Sanki onu kovalayacağımdan korkuyormuş gibi arkasına bir bakış atar.

Hey, en azından eğleniyoruz. Önemli olan da bu değil mi?

Kokteylimden zafer dolu bir yudum alıp bir sonraki kurbanımı bekliyorum.

Sürpriz, sürpriz.

Görünüşe göre, yüzen bir kumarhane barında bekar olmak, Mississippi'nin bu tarafındaki en iğrenç, en kibirli erkekleri çekiyor.

Kayla'nın elbisemde yaptığı düzeltmeler bunun sadece kısmen sorumlusu.

Ücretsiz içki ikram etmek için uğrayan erkeklerin çoğu, dekolteme bakıp salya akıttıklarını saklamaya bile tenezzül etmiyorlar.

Normalde içki almam gerekmediği için mutlu olurdum. Kötü yanı ise Kayla içkilerimi karşılıyor.

Ama asıl kaybedenler, yarı yaşlarında bir kızı avlamak isteyen, sarkıntılık eden yaşlı bekârlar ve bariz zamparalar.

"Evet, on sekiz yaşına girdim! Liseye bir yıl daha devam edeceğim," diye yalan söylüyorum, sandalyesini benimkine yeterince yaklaştırarak dizini benimkine sürten son gelen adama.

Yine geri çekilip kıkırdayarak gülüyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Yaşına göre olgun görünüyorsun."

Neredeyse irkiliyorum. Sahte yaşımın domuzu cesaretlendirmesi çok iğrenç. domuzu cesaretlendirmesi çok iğrenç.

"Birçok şeye benzeyebilirim. Ama, şey, biraz yaşlı değil misin?

Alınma ama."

"Yaş sadece bir sayıdır. Gözlerin çok güzel." Eli uyluğuma kayıyor ve ben onu sertçe itiyorum. "Bacakların da çok uzun. Alay etme, küçük hanım."

Omuz silkiyorum.

"Teşekkürler. Onları kendim büyüttüm, ama onların da yaş sınırı var. Üzgünüm."

Cesurca dudaklarını yalayıp yaklaşıyor. İğrenç.

Tahmin etmek gerekirse, muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında olmasına rağmen kendini genç bir aygır sanıyor. Ama tahmin etmek zorunda değilim.

Güçlü kolonyası beni neredeyse bayılttı ve koyu renkli saçları geriye taranmış ve kokarca gibi sivrilmiş.

"Dalga geçmeyi bırak. Bu barda en seksi kız sensin," diyor, nefesinde bira kokusu ağır basıyor. Kaç tane içtiğini bilmiyorum, ama beş tane fazla içmiş.

"Şu anda bu barda tek kız benim," diyorum. Köşede erkeklerle oturan birkaç yaşlı kadına bakılırsa, en azından tek acınası bekar kız. "Ama bak, ilgilenmiyorum. İpucunu anladın mı?"

O dolaşan el kolumu kavrır, sıkılaştırır.

"Pek fazla randevuya çıkmıyorsun galiba," diye homurdanıyor. "Hesabını ben ödüyorum."

"Bu tamamen yasadışı. Ben reşit değilim."

"Saçmalık. Gerçekte kaç yaşındasın?"

"Birkaç içki içmek, senin gibi alingan birinin hiçbir şeye hakkı olmadığını bilecek kadar büyüdün." Yeter artık. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor. "Cidden. Bırak beni dostum."

O gülene kadar endişelenmedim.

"Hayatta olmaz. Sana iyi vakit geçirtebilirim, bayan. Bu gece güverte altında kalacağım."

Tanrım.

İçkimi bitirmemiş olsaydım, şu anda onun yüzüne damlıyor olacaktı.

En azından topuklu ayakkabı giyiyorum. Kişisel deneyimimden biliyorum ki, bir erkeğin...

"Affedersiniz," diye derin bir ses yanımdan yumuşakça duyulur.

Döndüğümde bakır rengi kahverengi saçlar, keskin mavi gözler ve Himalayalar'a layık bir çene hattı görüyorum. Bu, az önce gördüğüm Bay On İki, yakından bakınca daha genç görünüyor, belki yirmili yaşların ortalarında.

Ayrıca dokunacak kadar yakın duruyor ve çok kızgın görünüyor.

Sonra bana dokunuyor, elini omzuma koyuyor ve elime doğru okşayarak iniyor.

İşte bu.

Sonum

geldi.

Bu nehir teknesinde kendiliğinden yanarak öleceğim. Ya da belki de çok fazla içki içtiğim için çoktan ölmüşümdür ve burası tuhaf bir tür öbür dünya.

Touchy-Feely, Bay Twelve'ye gözlerini kısarak bakar.

"Sen de kimsin?"

"Nişanlısı... Sen de aptalca sorular soran palyaço olmalısın," diye yalan söyler Twelve, o kadar ikna edici ki bir anlığına ona inanırım. "Asıl soru, sana ne kadar süre vereceğim?"

"Ne? Ne diyorsun sen adam?" Bir saniye tereddüt eder ve sonunda beni bırakır.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Twelve beni sandalyeden kaldırıp kollarına alır.

"İyi misin, bebeğim?"

Seninle mi? Ben iyiliğin vücut bulmuş haliyim.

O rüya gibi. Yakından bakınca kesinlikle günahkar, ki bu nadiren olur, ve beni tutarken çelik gibi gergin, öfkeli bir tanrının omuzlarına sahip.

"Yaşayacağım," diye fısıldıyorum, biraz fazla nefes nefese.

"Bacaklarını çalıştır," diye Touchy-Feely'ye homurdanır, o da elindeki birayı bir dikişte içmeye çalışır. Twelve elinden birayı alır ve tezgahın üzerine vurur. "Hemen şimdi demek istedim, dahi. Sana çok cömert bir şekilde on saniye önceden başlangıç veriyorum. Saymam bittiğinde gitmemiş olursan, nehirde görüşürüz."

Hay aksi.

Diğer adam şaşkın bir homurtu çıkarır, iki saniye boyunca bakakalır ve sonra odadan koşarak çıkar.

Kahramanıma dönüp gülümserim.

O da bana gülümsediğinde, hızlı düşünme yeteneğinden açıkça gurur duyduğu belli oluyor ve bu beni heyecanlandırıyor.

"Lütfen bana gerçekten on sekiz yaşında olmadığını söyle," dedi.

"Oh, tanrım. Duydun mu?" Elbisemi düzeltip geri çekildim. "Beni reşit olmayan birinin içki içtiği için suçlamadan önce, yirmi bir yaşında olduğuma söz veriyorum. Kanıtlamak için kimliğim burada bir yerde..."

Ben çantamı ararken, elini nazıkçe elime koyar. "Zahmet etme. Gerek yok."

"Oh, um, tamam."

"Yalnız olduğunu ve o yağlı pislikle baş başa kaldığını fark etmeden edemedim. Arkadaşların seni bu piranalarla baş başa bırakmakla çok acımasız davranmışlar. Kayla ile mi birliktesin?"

Demek onu tanıyor. Şaşırtıcı değil, sanırım.

Elbette benim adımı bilmiyor. Kendimizi tanıtmamızın bir anlamı olduğunu sanmıyorum, ama belki bu gece için yeni bir kimlik uydururum. O asla bilmeyecek.

"Sen de piranha adamlarından mısın?" diye soruyorum.

"Bu gece değil," diyor yine o öldürücü gülümsemesiyle. "Sadece yakışıklı bir yabancı."

"Senin yakışıklı olduğunu mu söyledim?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır. Düşüncelerini duyabiliyorum."

Aman Tanrım, gülüyorum.

Bu adamın ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunun farkında olmaması imkansız, ama onun egosunu okşamaya da niyetim yok.

"Eh, fena değilsin," diyorum, odanın diğer ucuna doğru yürüyen adamın peşinden giderek. "Nereye gidiyoruz?"

"Rulet."

"Büyük kumarbaz, ha?"

Bana bir bakış attı. "Bu gece şanslı hissediyorum."

Rulet masasında yer buluyoruz. O bir deste parayı koyu mavi fişlerle değiştirirken ben koluna yapışıyorum.

Bu benim rahatlık alanımın çok dışında bir durum. İnsanların *onun* gibi biriyle birlikte olduğum için bana bakacaklarını hissediyorum, ama nedense kimse bunu sorgulamıyor.

"Ne dersin?" diye soruyor bana. "Kırmızı mı, siyah mı? Kolay bir seçim."

"Kırmızı," diye karar veriyorum. "Elbisemle uyumlu."

"Kırmızı olsun. Peki en sevdiğin sayı ne?"

"Neden? Zaten sosyal güvenlik numaramı çalmaya mı çalışıyorsun?" Sonra gülüyorum, çünkü bu kadar yakışıklı ve zengin bir erkeğin sosyal güvenlik numaramla ilgilenmesi kadar saçma bir şey olamaz. "En sevdiğim sayı sekiz, o yüzden onu seç."

O, masadan sorumlu adama başını sallar ve herkes bahislerini yaptıktan sonra adam çarkı çevirir.

Top yavaşça hızını kaybedip sayıların üzerinde takılıp dururken, gerilim artar ve sonunda kırmızı sekiz üzerinde durur.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

Bay Twelve, hiç şaşırmamış gibi onaylayarak başını sallar. "Bu gece şanslı hissetmemin bir nedeni olduğunu biliyordum, Bayan Şans. Yoksa

Uğur Böceği mi demeliydim?" Elbiseme doğru başını sallar.

Elbisemin küçük siyah noktalarla kaplı olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Teşekkürler dostum. Beni böceklerle karşılaştırmak iltifat mı oluyor?"

"Bazı kültürlerde uğur böcekleri uğur getirir. Ayrıca çok da sevimlidirler," diyor sert bir sesle.

Her şeye rağmen, *yine* kızarıyorum.

"Yani beni sevimli mi buluyorsun? Çok komik." İçimdeki ezik, inanamayıp şiddetle başını sallar.

Başını eğerek kulağımın hemen yanına getiriyor. Nefesi saçlarımı okşuyor, hassas cildimi gıdıklıyor.

"Bu masada bana bakmayan bir adam göster," diye fısıldadı. "Dur. Şimdi saçmalıyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar ve başka bir iddiaya girer. Şaşırtıcı bir şekilde, kazanır.

Ve kazanır.

Ve kazanır.

Bahsi ben mi yapıyorum, o mu yapıyor, fark etmez, kazanmaya devam ediyor.

Birkaç tur kazanıyoruz ve birçok kişinin ağzını açık bırakıyoruz, en azından tiksinti içinde oradan ayrılmayanların. Oyunun sonunda, elinde bir yığın fiş var.

"Bu zaferi kutlamak için bir içki içmeliyiz, Lady Bug." Elimi tutar ve beni bara geri çeker. "Ne içersin?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bu gece çok içki içtim, orası kesin." Şaka değil. Dünya rastgele şekiller ve renkler ve ona dönüşmüştü. "Sen ne içiyorsan onu."

O, erimiş tereyağı kadar kolayca yutulan sek viski sipariş ediyor ve ben onu durduramadan beni dans pistine çekiyor.

Oh, ben tam bir felaketim. Onun elinde oyuncak gibiyim.

Ve o büyük, sıcak eller şimdi sırtımda. Göğsüm onun göğsüne bastırılmış durumda ve o mavi gözler bana evrenin sırlarını sunuyormuş gibi ona bakıyorum.

"Ben şanslı bir insan değilim, bu yüzden bu gerçekten garip," diye fısıldıyorum. "Kötü bir şey gibi. Ben insan bir kara kediyim."

"Bana şanslı görünüyorsun." Elini kıçıma kaydırıyor ve sıkıyor. "Ve seni oldukça iyi hissedebiliyorum."

"Aman Tanrım."

Bunu yüksek sesle mi söyledim? Hayır, bunun yerine inledim. Ben çok, çok boku yedim.

Çılgın olan kısmı ise, bunun beni hiç rahatsız etmemesi.

"Çok mu ileri gittim?" Başını yaklaştırıyor, bakışları ağızımda sabit. "Söyle, hemen durayım."

Gidiyorum, gidiyorum, *gittim*.

Yarın, muhtemelen bunun her saniyesinden pişman olacağım. Şu anda kendimi *gerçekten* çılgın hissediyorum. Ama aynı zamanda iyi de hissediyorum, o da öyle.

"Lady Bug?" diye ısrar ediyor.

"Beni öpeceksen, acele et. Fikrimi değiştirmeden önce."

İki kez sormasına gerek yok. Ağzı benimkini lezzetli bir aceleyle kaplıyor ve sinirlerim ışıklar gibi parlıyor.

Kanım kaynıyor.

Dili benim dilimi ele geçirir ve bizi dokuzuncu buluta çıkarır.

Kayla'nın geceyi geçirebileceğimi söylediği misafir kabinine giden yolu zar zor hatırlıyorum.

Hâlâ elimi tutuyor, beni dengede tutuyor, doğru kapıyı bulana ve onu içeriye götürene kadar kafam karışık dönüşlerimi takip ediyor.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, beni tekrar patlatıyor. Bir öpücük daha.

Sert. Ağgözlü. Kaba.

Tanrım, hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Tek ciddi erkek arkadaşım, garip dudakları ve zayıf libidosu olan pasif biriydi ve her şeyi ben yönetiyordum. Öpüşme aşamasından hiç öteye geçmedik ve ben bundan pişman değildim.

Sıgılık olarak adlandırılabilir, ama o bana hiç istenildiğimi hissettirmedi.

Bu adam, beş aylık randevuların yapamadığını bir anda yapıyor.

Ve Tanrım, muhtemelen diğer her şeyi de biliyor.

O konuda ne yaptığımı hiç bilmiyorum, ama onun dolaşan ellerinin kendinden emin tavrına bakılırsa, endişelenmeme gerek yok.

Tek yapmam gereken hazır olmak.

Yapmamalıyım, yapmamalıyım, ama durmak istemiyorum.

O yüzden durmuyorum.

O benim elbisenin fermuarını açıp onu kırmızı bir su birikintisi içinde ayaklarımın dibine attığında durmam.

Beni kaldırıp yumuşak yatağa taşıdığında da durmam. Sütyenimi çıkardığında da durmam.

Süslü bir iç çamaşırı değil. Destekleyici ve rahat, teli olmayan ve geniş askıları olan basit bir iç çamaşırı. Ama o bunu umursamıyor bile, onu bir kenara atıp dilini vücudumda gezdiriyor.

"Kumarhanede, kol süsü olarak harcanmak için fazla güzelsin," der, cildime karşı boğuk bir sesle. "Seni tamamen kendime istiyorum."

"Yalancı." Gülümserim ve göğsünü iterim.

Sanırım bunu bir meydan okuma olarak görüyor.

Karanlık bir kahkaha atıyor ve dilini meme ucuma değdiriyor.

Ani sıcaklık, içimi zevk dalgalarıyla doldurur. "Bu yalan gibi mi görünüyor?" diye sorar, pantolonundaki şişkinliği işaret ederek.

Tabii ki, kocaman.

Pantolonunu şişiren kalın çıkıntı beni biraz korkutuyor.

"Oh, vay canına," diye fısıldıyorum. Elini uyluğumun üzerinde kaydırıp külotumu çıkarıyor ve beynim duruyor. "Aman *Tanrım*."

Demek üniversitedeki flört ortamından çekildiğimde kaçırdığım şey buydu.

"Bunu istiyor musun, Lady Bug? Söyle bana," diye ağzıma karşı talepte bulunuyor.

Tadı, viski kokusu karışmış bir erkek gibi. Parmakları uyluklarımın üst kısmında daireler çiziyor, hassas cildimi gıcıkıyor, ama asla gerçekten ihtiyacım olan yere gitmiyor.

Ayık olsaydım, ilk seferim olduğu için endişelenirdim.

Mantıklı olarak, sarhoş olup tamamen yabancı biriyle seks yapmak üzere olmanın aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyorum.

Onun adını bilmediğimi ve onun da benim adımlı bilmediğini düşünebilirim.

Ama bu gece ayık, mantıklı ya da temkinli değilim. Sıkıcı, yaşlı Salem Hopper değilim.

Şu anda ben Lady Bug'ım ve içimde biriken sıcaklık, beynimden çok ağzımı kontrol ediyor.

"Dokun bana. İstedğin yere," diye fısıldıyorum.

O şeytani bir zevkle sırtarak bacaklarımı ayırıyor ve parmağını içime sokuyor.
O kadar tiz bir ses çıkar ki, elimi ağızıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

O zaman bileğimi yakaladı, yüzümden uzaklaştırdı ve içime bir parmak daha soktu, beni gerdi, duyularımı kısa devre yaptı.

"Dayanabilir misin, uslu kız? Bütünümü alabilir misin?"

Dudaklarımı acıyana kadar ısıyorum.

"Kendini tutma," diye homurdanıyor. "İstediğin kadar yüksek sesle bağır."

"Peki ya..." O iç duvarımı okşarken ben bir cümle bile kuramıyorum. "İnsanlar duymaz mı?"

"Umurumuzda mı?"

Bir saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Ve ben onun bakışlarındaki sıcaklığa, mizahına, cesaretine kapılıyorum.

Hayır, karar veriyorum. Hayır, umurumuzda değil.

Ben kendimi onun zeki ellerine ve yaramaz ağızına teslim ederken, o benim aklımı okur.

Kısa süre sonra, bir konuda haklı olduğumu anlıyorum: rolüm hakkında endişelenmeme gerek yok.

O tamamen kontrolü elinde tutuyor ve beni ıslak ve ağrılı hale getirene kadar parmakladığında, ona hayatımı verebileceğimi düşünüyorum.

Çekildiğinde, pantolonunun fermuarını açıp içime girdiğinde, kendime hazır olduğumu söylüyorum.

Yanlış.

Çok yanlış.

Hiçbir şey beni, dünyanın yakıcı sıcak yıldızlara dönüşmesine hazırlayamazdı.

Her itişte, yavaş, yoğun ve ruhumu sarsan her şey ateşe dönüşüyor.

Her nefes onun oluyor.

Her inilti müzik haline geliyor.

Ve geriye kalan tek şey, her kalça hareketiyle içimi delen bu parlak, talepkar zevk.

Her itişte, her nefes nefese öpüşmede daha da güçleniyor.
Dili kalçalarının hareketini yansıtıyor, ağzımı ele geçiriyor.
Elleri meme uçlarımı okşayarak beni geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaşıyor.

"Siktir git benim için, kadın. Hayatında hiç olmadığın gibi gel."

Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Ne zaman ben parçalandığımda o yutar benim
çığığımı, dudaklarıma sıcak cesaretimi dudaklarımdan.

Ben boşalırken, varlığından haberdar olmadığım kaslarım gerginleşir.

Güzel karmaşanın içinde bir yerde, ritmi bozulur ve nefesi derinleşerek hırıltıya dönüşür.

Bana sertçe çarpar, kasık kemiği klitorisimi okşar.

Hayatım pahasına tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve ecstasy beni sararken *sıkı sıkı tutunuyorum.*

Bu kadar iyi seks, sanki uçmak gibi bir his, diye düşünüyorum.

Çünkü sonrası kesinlikle düşüş.

Tekrar nefes alabildiğimde, yapış yapışız ve o sert bir küfürle uzaklaşırken hala birbirimize yapışıyoruz.

"Siktir. Sanırım bu gece kumarhaneden ayrıldıktan sonra şansım döndü," diyor bana, hemen ardından yanıma uzanıp tavana bakmaya başlıyor. "Siktir, çok iyiydi. Sigara içmek istiyorum ama sigara içmem bile."

Kıkırdayarak, kollarının arasına yuvarlanırken gülüşüm boğuk çıkıyor.

Yanağım omzuna yaslanıyor, bu çok doğal geliyor, beni uykuya daldırmak için çok iyi.

Oh, bu kötü.

Ama kolunu bana doladığında bu harika bir his ve bu anın tadını çıkarmak istesem de yorgunluk beni ele geçiriyor. O elini yavaşça saçlarımdan arasında gezdirirken, ben onun düzenli kalp atışlarının ritmine uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, yalnızım.

Bay Twelve ve onun kara büyü hareketlerini bir daha asla göremeyeceğimi zaten biliyorum.

Daha fazlasını okumak ister misiniz? One Big Little Secret'ı BURADAN edinin.

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarıdır. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantizm sahnesine giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, huysuz, altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca bayılma fırtınalarıyla en iyisini hedefliyor.

Onun eserlerine şimdiden bağlandınız mı? En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler ve daha fazlası için [buradan](#) haber bültenine kaydolun!

[Yeni yayınlanan kitaplar hakkında güncel bilgiler için onu](#)

[Bookbub](#)'da takip edin. Web sitesi: nicolesnowbooks.com

Got bir sorunuz veya yorumunuz var onun çalışmaları hakkında Ona her her ulaşabilirsiniz. nicole@nicolesnowbooks.com

Okuduğunuz için teşekkürler. Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Bir yazara en çok yardımcı olan şey budur.

NICOLE'İN DİĞER KİTAPLARI

Rory Kardeşler İki Gerçek
ve Bir Evlilik

Bir Büyük Küçük Sır

Üç Pervasız Kelime

Seattle'ın Otoriter Takım

Elbiseleri Bir Otoriter

Teklif Bir Otoriter

Meydan Okuma

Bir Bossy Randevusu

Bir Bossy Teklifi

Bir Otoriter Felaket

Kötü Chicago Patronları

Ofis Huysuzu

Otoriter Huysuz

Mükemmel Huysuz

Hasarlı Huysuz

Redhaven Kitaplarının Karanlık Kalpleri

Kırk Koruyucu

En Tatlı Takıntı

En Karanlık Kovalamaca

Dallas Şövalyeleri Kitapları

Romeo Anlaşması En İyi

Arkadaş Bölgesi

İhtiyacım Olan Kahraman

En Kötü En İyi Arkadaş

Tesadüfi Şövalye (Eşlik eden kitap)*

Kalbin Kenarındaki Kahramanlar

Kitapları Mükemmel Kahraman Yok

İyi Doktor Yok

Kırık Canavar Yok

Hasarlı Ürün Yok Güzel

Kadın Yok

Beyaz Şövalye Yok

Nazik Dev Yok

Evlilik Hatası Bağımsız Kitaplar Kazara Kahraman

Tesadüfi Romeo

Tesadüfi Koruyucu

Tesadüfi Şövalye

Tesadüfi Ası Tesadüfi

Kalkan

~~Bağımsız Romanlar~~

Neredeyse Sahte

Mükemmel Yanlış

Külkedisi Yıkılmış

Yeterince Erkek

Sürpriz Baba

Avantajlı Prens Beni

Tekrar Evlendir Aşkın

Yaraları

Pervasızca Onun

Enguard Koruyucular Kitapları

Hala Seni

Unutamadım Hala

Senden

Hoşlanmıyorum Hala

Senin Değilim

Hala Sevmiyorum

Bebek Ateşi Kitapları

Bebek Ateşi Gelin Bebek

Ateşi Sözü Bebek Ateşi

Sırları

Sadece Sahte Kitaplar

Kağıt Üzerinde Nişanlı

Bir Gecelik Gelin

Grizzlies MC Kitapları

Outlaw's Kiss Outlaw's

Obsession Outlaw's

Bride Outlaw's Vow

Ölümcül Tabancalar MC Kitapları

Asla Bir Kanunsuz Sevmeye Asla

Bir Kanunsuz Öpme

Asla Bir Kanunsuzun Çocuğu

Olmasın Asla Bir Kanunsuzla

Evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Haydut Sevgisi Göçebe

Sevgisi Vahşi Sevgi Kötü

Sevgi Acı Sevgi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

